

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

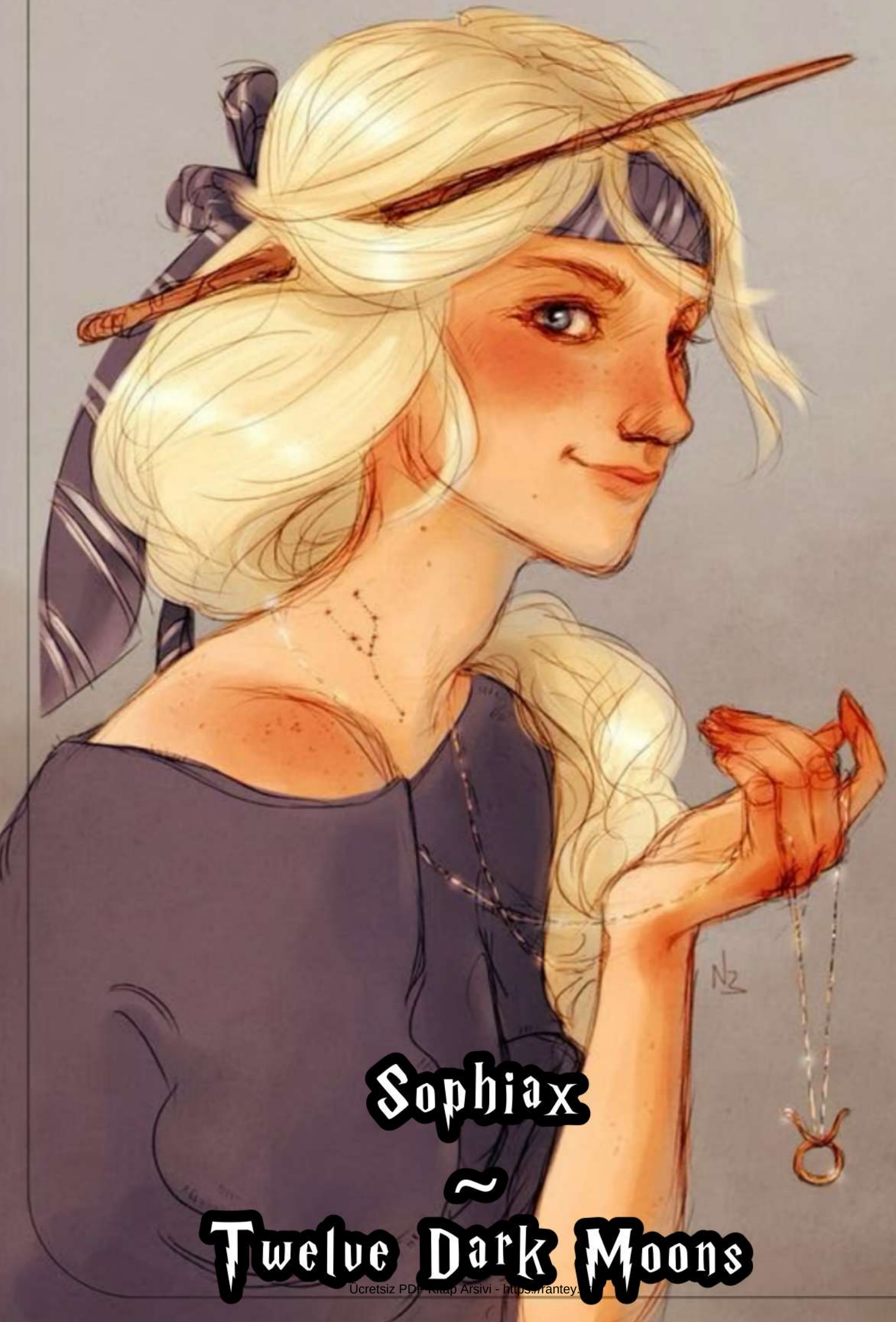
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sophiax

~

Twelve Dark Moons

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

On İki Karanlık Ay

Tarafından: Sophiox

Lord Voldemort'un esiri olan Lunn Lovegood, ilk 24 saatten sonra yaşayacağını hiç düşünmemişti. İlk başta kıvrak zekâsıyla dikkat çeken Luna, insan kötülüğünün derinliğini ... ve Karanlık Lord'un en büyük zayıflığı haline gelir. Sonunda LVLL.

Stntus: complete

Yayınlanma tarihi: 2006-

07-10

Güncellenmiştir: 2007-02-24

Kelimeler: 108916

Bölümler: 25

Rated: Kurgu M - Dil: İngilizce - Tür: Dram - Karakterler: Voldemort, Luna L. - Rcvicws: 868 - Fav9: 1,834 - Takip ediyor: 539

Orijinal kaynak: <https://www.fanfiction.net/s/3037156/1/Twelve-Dark-Moons>

ricIub.net'in yardımıyla dışa aktarıldı

On İki Karanlık Ay

Tarafından: Sophiax

Lord Voldemort'un esiri olan Luna Lovegood, ilk 24 saatten sonra yaşayacağını hiç düşünmemişti. Başlarda kıvrak zekâsı sayesinde kurtulan Luna ve Karanlık Lord'un en büyük zayıflığı haline gelir. Sonunda LVLL.

Durum: tamamlandı

Yayınlanma tarihi: 2006-

07-10

Güncellenmiştir: 2007-02-24

Kelimeler: 108916

Bölümler: 25

Puanlanmış: Kurgu M - Dil: İngilizce - Tür: Dram - Karakterler: Voldemort, Luna L. - Değerlendirmeler: 868 - Favs: 1,834 - Takip ediyor: 539

Orijinal kaynak: <https://www.fanfiction.net/s/3037156/1/Twelve-Dark-Moons>

[FicHub.net](https://www.ficHub.net)'in yardımıyla dışa aktarıldı

On İki Karanlık Ay

[Giriş Nightrider](#)

[Ağdaki Kanatların](#)

[KalkanıKelebek](#)

[Bir Yaşam Ödeneği Bir](#)

[Ustanın Oyunu](#)

[Bir Plan Hazırlamak](#)

[Masumiyetin Korunması Eleği](#)

[Güç Dengesi](#)

[Vazgeçilmezdir](#)

[Öteki Kadın Savaş Sisi](#)

[İçinde Daha Güçlü ve](#)

[Daha Zayıf Eski](#)

[Müttefikler](#)

[Zihin ve Bedenin](#)

[Yeniden Buluşması](#)

[Beklenmedik Bir Yerden Gelen](#)

[İhanet Sadakatin Dar Bir Kanıtı](#)

[Walpurgis Gecesi](#)

[Cesurca](#)

[Gitmek İçin](#)

[İknalar](#)

[Eve Yakın Dünya](#)

[Yanıyor](#)

[Kızıl Ay Yükseldiğinde](#)

Sonsöz

Nightrider

On İki Karanlık Ay

Özeti:

Lord Voldemort'un esiri olarak Luna Lovegood asla ilk yirmi dört saatten sonra yaşayacağını sanıyordu. Başlarda kıvrak zekâsı tarafından kurtarılan Luna, insan kötülüğünün derinliğini öğrenir... ve Karanlık Lord'un en büyük zayıflığı haline gelir. Sonunda LL/LV.

Yazarın Notları:

Hermione/TRLV eşleşmesini ne kadar sevsem de, bu alana katkıda bulunacak hiçbir şeyim olmadığını hissediyorum. Nadir gemiler adına, SS Dark Moon yelken açsın! Luna/Voldemort! I alışılmadık, hasta ve tuhaf olduğunu biliyorum, ama Luna'nın her zaman olduğu gibi ilginç. Bilenler için Arap Geceleri gibi bir şey. Şehrazat'ın iyi bir fikri vardı. Aslında bu kurguyu yazmaya yıllar önce başlamıştım ama şimdi yayınlıyorum... bitirmek istediğimden emin olmalıydım. Ve ben Kesinlikle öyle.

Bu , ilerleyen bölümlerde yer alan seks ve şiddet sahneleri nedeniyle M olarak derecelendirilmiştir, bu nedenle bu tür şeylerden hoşlanmıyorsanız okumayın.

Feragatname: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir.

Birinci Bölüm

Nightrider

Luna Lovegood Yasak Orman'da yürüdü. O Yasak olduğunu, karanlık, ürkütücü ve soğuk olduğunu da biliyordu. Ormanda kurtadamlar, akromantulalar ve sivri dişli cadılar gibi yaratıklar olduğunu biliyordu. Luna aldırmadı.

Bu gece bir arayış içindeydi, kendisi için değil ama ait olduğu örgüt için. Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'ndan mezun olduktan bir yıl sonra Büyücülük, hayatının dokunmuş iplikleri onu Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na katılmaya yönlendirdi. Kendilerine Dumbledoreun Ordusu adını veren öğrenci grubuna, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğrencilerinin isyancı grubuna katıldıktan sonra bu Luna için doğal bir daldı. Onlar Luna'nın arkadaşlarıydı. Bu düşünceyle yüzünde bir gülümseme belirdi ve Luna'nın göğsüne hoş bir sıcaklık sızdı. Arkadaşlarının olması çok güzeldi.

Birlikte, kötü Lord Voldemort'un güçlerine karşı çalışan bir birliktiler. İki yıl önce Başöğretmen Dumbledore öldürüldüğünden beri, Harry Potter genç liderlik görevini üstlenmişti ve o, Ron ve Hermione ile birlikte sürekli bir maceraya . Bazen Luna planlarının dışında kaldığını hissetse de, çoğu zaman katkıda bulunma şansı için minnettardı. Kendisi gibi özgür bir ruh için bile, ipte asılı bir balon gibi bir bağlılığa bağlı olmak iyi hissettiriyordu.

Ayakları orman zeminindeki yaprakların arasında çıtırdıyordu, yumuşak ve hala gündüzün sıcaklığını koruyordu. Hafif sis dalları önünde süzülüyor, cüppeli, figürünün önünden çekiliyordu. Kırmızı ipekle astarlanmış siyah bir pelerin giyiyordu; Ginny Weasley'nin babası ona 'Kırmızı Başlıklı Kız' adlı bir Muggle kitabı verdikten sonra bu pelerini çok sevmişti. Hood.' Bu gece bir kurtla karşılaşacak mıydı? Luna öyle olmamasını umuyordu. Profesör Lupin bir kurt adamdı ve bu onun için yeterliydi.

Hayır, Luna kurtların ya da başka tehlikeli bir şeyin peşinde değildi. Bu gece o en zor bulunan yaratığı, tek boynuzlu atı arıyordu. Tarikat'ın büyüleri koruyucu nitelikleriyle daha fazla tek boynuzlu at kılına ihtiyacı vardı ve Diagon'daki pazarlar Sokaklar kapalıydı. Hiçbiri Dükkan sahipleri Ollivander, Fortescue ya da Borgin'in kaderiyle karşılaşmak istiyordu. Artık kapalı olan Hogwarts Okulu'nun dışındaki Yasak Orman, Britanya'da tek boynuzlu atların hâlâ yaşadığı bilinen tek yerlerden biriydi.

Luna, Orman'ın her zamankinden daha güvensiz olduğu konusunda uyarılmıştı. Sentor sürüsü, Hagrid'in onları yatıştırması olmadan kontrolden çıkmıştı ve diğer yaratıklar kanunsuzluğu da. Hagrid'in kendisi de dev üvey kardeşi Grawp'ı savaşta kullanmak üzere büyüleri dövüş konusunda eğitmekle meşguldü ve bu yüzden tek boynuzlu atların alanına girmek başka bir gönüllüye kalmıştı. Luna bunu yapmaktan mutluydu. Adımları hafif ve nefesi sığırdı, başı gökyüzündeydi. Diğer yaratıklar onun varlığından rahatsız olmayacaklardı.

Tarikat'ın tek boynuzlu at saçı toplamaya hak kazanan tek genç üyesiydi; tek boynuzlu at en iyi bakireye yanıt verirdi.

Ne Ginny Weasley ne de Hermione Granger bu tanıma uyuyordu; Ginny ve Harry iki yıldır birlikteydiler ve uzun sürecek bir çatışma için aşklarını ertelemek istemiyorlardı. Ve Hermione ile Ron Weasley, Harry'nin ölümünden sonra birbirlerine aşklarını ilan etmişlerdi.

Bir yıl önce Hogsmeade sokaklarında Ölüm Yiyenler ile şiddetli bir savaş. Ölümle burun buruna gelmek herkesi Önceliklerini yeniden değerlendirdiler ve Tarikat'ın geri kalanının büyük rahatlamasına rağmen, ünlü didişen çift karşılıklı gerginliklerini gidermek için başka bir yol buldular.

Neville Longbottom vardı elbette. O bir çocuktı ama Luna onun genç kız olduğundan da emindi. Neville'in nazik doğası sevimliydi ve içindeki kararlılık sarsılmazdı, Ama henüz çok sevdiği Mimulus Mibletonia bitkisi dışında kimseyle romantizm yaşayamamıştı. Luna meraktan onu öpmeye razı olabilirdi ama sadece Neville'e değil, herhangi birine karşı yirmi yaşındaki birinin sağlıklı şehvetini duymakta zorlanıyordu. Onun dünyası bulutlar, zihin, rüyalar, düşünceler ve rüzgârdı. Dünyevi tutku Luna'nın tarzı değildi.

Yakınlarda bir yerde bir baykuş öttü, sesi gecenin serin havasında süzülüyordu. Luna adımlarında durakladı ve sonra etti. Tek boynuzlu at arayışının bir mantığı ya da nedeni yoktu, daha ziyade sezgilerinin ayaklarını nereye götüreceğine izin veriyordu.

Kafasında bir Tuhaf Kız Kardeşler şarkısı çaldı ve Luna bu şarkıya kendi sözlerini uydurdu. "Ormana gidiyorum, ağaçlar ne saklıyor bilmiyorum, dondurmayı ve sno-oow'u seviyorum! Luna'nın fısıltıyla söylediği şarkıyı kendisi bile zar zor duyabiliyordu.

Asasını ince parmaklarının arasında döndürdü, ağaçların arasından süzülen yarım ay ışığında dönmesinin tadını çıkardı. Parmaklarını yeterince hızlı hareket ettirirse - işte - asa katı bir daire gibi görünüyordu. Ne kadar eğlenceliydi! Bir an için yürümeyi bıraktı ve dönme alıştırmaları yaptı. Sonra asasını cüppesinden çıkarma, kılıfına koyma ve tekrar çekme alıştırmaları yaptı. Hızlı çekebilmek önemliydi.

Luna ormandaki ilk görevini hatırlayarak aniden sağına döndü ve o doğru yürümeye başladı.

"Tek boynuzlu at!" diye seslendi usulca. Sesi ağaçların arasında kayboldu.

İleride beyaz bir ışık parladı. Luna durakladı. Eğer o Cevap verdin mi? Elini uzattı ve ağaçların pürüzsüz kabuklarına dokundu.

yapraklı bir ağaç. İki adım öne çıktı. "Tek boynuzlu at mı?

Genç tek boynuzlu at, toynaklarını ormanın zeminine vurarak hızla ilerledi. Sıvı gümüşün içinden ona baktı
Gözleri Luna'tam tonundaydı. Yaratık masumiyet ve ışık saçıyordu ve etrafındaki hava parıldıyor gibiydi.

"Erkek tek boynuzlu at mısın yoksa kız tek boynuzlu at mı? Luna elini dostça uzatarak sordu.

Tek boynuzlu at biraz geri çekildi, sonra Luna'nın kadifemsi burnunu okşamasına izin verdi. Cinsiyeti hakkında hiçbir belirti vermedi ve Luna bunu belirlemek için karnının altına bakmaktan garip hissetti.

Elini bir tüy kadar nazikçe başının üzerinde gezdirdi ve alnından dışarı uzanan muhteşem spiral boynuzu okşadı. Ucunun ölümcül derecede keskin olduğunu biliyordu.

Luna'nın en sevdiği derslerden biri olan Sihirli Yaratıkların Bakımı'nda tek boynuzlu atları öğrendi.

"Kuyruğunuzdan biraz kıl alabilir miyim? Luna sordu. Tek boynuzlu atın insan dilini anlayıp anlamadığından emin değildi ama

İzin almanın bir yolu olmalıydı. Luna'yı sevindiren ve şaşırtan bir şekilde tek boynuzlu at kişnedi ve iki arka ayağını yere vurarak döndü. Kıpırdamadan durdu ve Luna parmaklarını At kuyruğu saçlarının zarif çağlayanı. Sonra, daha da büyük bir zevkle, Luna yirmi kadar saç telinin iradesiyle kopup ay ışığı spagettisi gibi eline düştüğünü hissetti.

"Teşekkür ," diye mırıldandı. Yaratıklarla eşitlermiş gibi konuşmak önemliydi. Bunu babasıyla seyahat ederken İsveç'te Buruşuk Boynuzlu Şnorkaklar'la tanıştığında öğrenmişti.

Tek boynuzlu at bir kez daha kişnedi ve Luna'yı burnuyla dürterek geri . Bu bir sevgi jesti gibiydi ve Luna onu okşayıp kulaklarını ovuşturdu. Hepsi

Hayvanlar bundan hoşlanırdı. Tek boynuzlu at onu son bir sokulmayla ödüllendirdi ve sonra ona baktı. Kadın baktı; gözlerinde yaş var mıydı? Evet, küçük bir damla gözyaşı yaratığın gümüş gözünün köşesinde toplandı, sonra yanağının yumuşak tüylerinden aşağı kaydı.

Luna içgüdüsel olarak gözyaşının izini sildi ve tek boynuzlu at gözlerini kırıştırdı. Başını bir kez salladı, sonra hızlı ve sessiz bir şekilde dörtnala geldiği ormana geri döndü. Bir arkasından baktı, sonra omuz silkti ve değerli tek boynuzlu at kılı demetini cebine attı.

Şimdi, ormandan çıkış yolunu bulmalıydı... Luna yön bulma konusunda umutsuzdu ve ona gerçek kuzeyi gösterecek büyüü yapsa bile, en yakın yönün hangisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ormanın kenarı doğu, batı, kuzey ya da güneydi. Bunun bir önemi yoktu, çünkü Luna'nın daha iyi bir fikri vardı. Bir fısıltı ve asasından çıkan küçük bir çivit rengi ışıkla bir ağaca yaslandı ve beklemeye başladı.

Beş dakika sonra, deri kanatların çırpınışı başının üzerindeki havayı rahatsız etti ve Luna başını baktı. Bu onun Thestral'ıydı, bir zamanlar büyüü sürünün bir parçası olan Hogwarts arabaları. Bazı nedenlerden dolayı, Thestrals Luna'ya çok sadıktı ve bu ona özel bir ilgi duyuyordu. Ona Abaküs adını verdi, çünkü komik bir Dişleriyle tıklama sesi çıkarıyor. Çin abaküsü gibi. Thestral iki yıl boyunca Tarikat'ın bir üyesi olarak Luna'yı savaşta takip etmişti. Kara kanatlı atın zamanında gelişi onu birden fazla kez tehlikeden kurtarmıştı.

Abaküs yere uzandı ve eşeledi, Luna'nın binmesini bekliyordu. Bacağını onun kemikli sırtının üzerinden geçirdi ve tamir ettiği işlemeli kumaş eyere oturttu. "Tarikat karargâhına," diye yönlendirdi Luna. Luna'nın yön bulma konusundaki eksikliğini Abaküs telafi etti,

ve onu her zaman gitmesi gereken yere götürdü. Gökyüzüne yükseldiler ve ormanın üzerinde alçaktan uçarak ilerlediler. Luna, Muggle'ların ve Ölüm Yiyenler'in onları uçarken fark etmelerini önlemek için gizlenme tılsımları mırıldandı.

"Günün iyi geçti mi Abaküs? Luna Thestral'a sordu. Thestral ona hiç karşılık vermedi ama Luna için sorun değildi. Onun cevabının ne olacağını tahmin edebiliyordu.

' Evet Luna, güzel bir gün geçirdim. Biraz taze ot yedim ve biraz soğuk su içtim. Uçtuğumuz için mutluyum, uçmayı seviyorum

Abaküs derdi ki.

"Senin adına sevindim," dedi Luna. "Ben de bazen taze ot çiğnemeyi severim. Bu doğrudu; ayrıca bir ot parçasını avuçlarının arasına alıp şarkı söyletmeyi de severdi.

Altlarında Britanya'nın gece ışıkları parlıyordu ve Luna insan ışıklarından takımyıldızlar yaparak eğlendi. İskoçya'dan Londra'ya gitmeleri gereken uzun bir yol vardı ve Thestrals havada hızlı olsa da yüksek irtifada en az bir saat sürerdi. Rüzgâr cübbesini çok sert bir şekilde savurduğunda, Luna bir Rahatsız Edilemez Büyüsü ve ardından bir ısınma büyüğü yaparak güzel bir konfor kozası yarattı. Onun altında, Abaküs takdirle homurdandı.

Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın merkezi yeni ve geliştirilmiş 12 Numara Grimmauld Place'ti. Luna oraya ilk taşındıkları zamanı, Harry'nin Sobby Boardman olarak da bilinen merhum Sirius Black'ten miras kalmıştı. Luna bazen Harry'nin o ünlü şarkıcı gibi ünlü arkadaşları olmasına hayret ediyordu. Her halükarda, 12 Grimmauld güve yemiş, büyülenmiş, tuhaf kokulu ve çok az konforu olan bir mülktü. Luna bu halini neredeyse sevmişti; bir karakteri vardı. Şimdi neredeyse bir Gryffindor ortak odasıydı, kırmızılar ve altınlar ve sıcak ateşler

ocaklarda yanan. Luna mor, gümüş ya da yeşil gibi derin, yumuşak renkleri tercih ederdi. Gece gökyüzünün renkleri.

Her neyse, şimdilik eviydi. Hâlâ tatillerde babasıyla kalıyor ve ayda en az bir kez ziyarete geliyordu, ama babası Harry'yle yaptığı o meşhur röportajdan beri her zaman popüler olan savaş zamanı Quibbler'ıyla meşguldü. Kendini bağımsız hissetmek güzeldi ve Luna da babasının arkadaşlığını izlemekten hoşlanıyordu.

Ön oturma odasındaki en sevdiği deri koltuktan, yeşil olan tek mobilya parçasından Tarikat merkezine.

Arazi altından hızla geçti ve Luna dizlerinin arasından Abaküs'ün Londra ışıklarının ağır krem rengi parıltısına doğru alçalmaya başladığını hissetti. Bir spiral çizerek aşağıya doğru indiler ve Luna asasını çıkararak

Thestral'ın arkasından Grimmauld Place'in kaldırımına çıktı. "Teşekkürler Abacus," dedi. Bir hışırtıyla ona en sevdiği bisküviden verdi. "Artık dinlenebilirsin. Başına son bir kez vurdu ve Abaküs tekrar havalandı, çatıların üzerinde kayboluyordu. O olmadığı zaman Luna'ya şoförlük yapan ya da Tarikat'a hizmet eden Abacus, Hyde Park'ta otladı.

Doğru tılsımlı şifreyi söyledi ve büyük Diğer evlerin arasına sıkışmış olan 12 Numara'nın dar gövdesi bir anda ortaya çıktı. Luna merdivenlerden çıktı ve olabildiğince sessiz bir şekilde kapıdan içeri girdi. Onlar hâlâ Stubby'nin annesinin o kocaman, çılgın atan portresini kaldıramıyordu. Ağır kadife bir perdeyle örtülüydü ve kadının başka bir yerde başka bir portresi olmalıydı çünkü genellikle çerçevede yoktu. Bazen, Ancak Bayan Black bağırıp çağırmak ve huzuru bozmak için yeniden ortaya çıktı.

Bu gece ön salon boştu ve Luna mutfağa götürmek üzere tek boynuzlu at kıllarını çıkardı. Ana yemek buydu. Mutfaklarda olduğu gibi bir toplanma yeri idi ve o zaman bu geceki görevinin nihai amacını öğrenebilirdi.

Luna gibi meraklı bir kız için nedenler ve nasıllar önemliydi. Okültün, hayattaki gizli şeylerin, başkalarının gözden kaçırdığı ayrıntıların peşindeydi. Her şeyde desenler ve şarkılar gördü ve her şey dikkatini çekti, ancak bir sonraki mucize tarafından boğuldu.

Ancak Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nda üyeler nadiren her şeyi bilirdi. Zorla uygulanan cehalet gelişigüzel ya da kötü niyetli değildi; daha ziyade, bilmeyen birinin söyleyemeyeceği acımasız bir nedenden kaynaklanıyordu. Lord Voldemort işkence, Veritaserum ya da Legilimency yoluyla bilgi toplayamazdı, çünkü bu bilgi tutsağın zihninde mevcut değildi. Luna bunu anlamıştı ama yine de kafası gözlemlediklerinin ayrıntılarıyla dolup taşıyor ve zihninde olayların renkli duvar halılarını örüyordu. Bunların doğru olup olmadığını asla bilemeyecekti.

Luna mutfakta Harry, Ginny, Lupin ve Tonks'u buldu. Bir yığın parşömenin etrafında kümelenmişlerdi, Harry işaret ediyor ve el kol hareketleri yapıyordu.

'Selamlar,' dedi Luna.

Dördü de yukarı baktı. Luna şimdiden kendini beşinci tekerlek gibi hissediyordu. Oh . İnsanlar eşleşmeye eğilimliydi, özellikle de tehlikeli zamanlarda.

"Tek boynuzlu atı buldun mu?" diye sordu Harry.

"Çok güzel bir geceydi," dedi Luna. 'Ve Abaküs'le uçmak için temiz. Biliyor musun, sanırım şarkılar

Bulaşıcı mı?' Boş ve sabırsız bakışlar karşısında Luna tekrar ayağa kalktı.

iz. "Ah, işte tek boynuzlu at kılları," dedi ve bir avuç dolusu parlayan beyaz telleri çıkardı.

"Yesss," dedi Harry. "Teşekkürler,

Luna. "Mmm!" dedi Luna.

"Ormanda başın belaya girmedi, değil mi? Lupin ona endişeyle bakarak sordu.

Luna eski profesörün endişesini hafifletmek için gülümsedi. O çok nazik bir adamdı. Kurt adam olmasına rağmen sevecek birini bulduğu için mutluydu. "Hiç sorun değil," dedi. "Yasak Orman'ı seviyorum.

Ginny, "O gizli bir Gryff," dedi.

"Luna, cesur musun yoksa çılgın mısın bilmiyorum!" diye ekledi Tonks sırtarak.

"Cesur olduğumu sanmıyorum," dedi Luna. Diğerleri yüksek sesle gülmeye başladılar ve Luna neden olduğundan emin değildi. Bir şeyler söylediğinde ve insanlar güldüğünde bu çok sık oluyordu. Luna nedenini anlamasa da başkalarını güldürmekten memnundu. Karanlıkta biraz daha ışık iyi şeydi; gözyaşlarıyla dolu bir dünyada biraz daha neşe. Ve onun kahkahaları

Yoldaşlık üyeleri, Hogwarts'taki sınıf arkadaşlarının çoğunda olduğu gibi asla kaba, sert ya da alaycı değildi. "Bu kıllar ne için?" diye sordu.

Harry başını salladı. "Bilmek istemezsin," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Tonks, "Nasıl olduğunu bilirsin," dedi.

"Ben bile bilmiyorum," dedi Ginny mutlu bir empati ifadesiyle.

"Pekâlâ o zaman," dedi Luna ve çekti. "Sanırım artık uyuyabilirim."

Diğerleri koro halinde "İyi geceler!" dedi.

Bir zamanlar üst katlara çıkan çürük merdivenler artık Tahmin edilebileceği gibi kırmızı bir halıyla kaplanmıştı ve Luna yalınayak tırmanmak için ayakkabılarını çıkardı. Ayakkabı giymekten nefret ederdi.

Eğlenceli, ışıltılı ya da renkli olmadıkları sürece, daraltıcı bir formdaydılar. Bu geceki ayakkabıları siyah eteği, siyah kazağı ve siyah peleriniyle uyumlu olacak şekilde sade siyahtı. Sadece pelerininin kırmızı saten astarı biraz ilgi çekiyordu ve o da İkinci kattaki yatak odasının kapısının içindeki kancaya asmak için sallandı.

Ev sihirli bir şekilde genişletilmiş, üzerine eklemeler yapılmıştı. daha fazla sayıda Tarikat üyesini barındırıyordu. Ev sahibi olarak Harry, Ginny, Ron ve Hermione gibi daimi sakinlerdendi. Lupin ve Tonks ile Müdür'ün yaşlı kardeşi Aberforth Dumbledore da burada kalıyordu.

Luna, Abenin, onların deyimiyle, aslında Clare'in vahşi batı ülkesinde bir ölüm perisiyle arkadaşlık kurduktan sonra ortadan kaybolan uzun süredir kayıp İrlandalı Sihir Bakanı, ama bu düşüncesinden hiç kimseye bahsetmedi. On iki numaradaki diğer yatak odaları birçok konuk ve güvenlik arayışında olanlar arasında dönüşümlü olarak kullanılıyordu. Bir süre için Draco Malfoy ve annesi Fransa'ya sürülmeden önce burada yaşamışlardı; diğerleri arasında bornoz dükkânındaki Madam Malkin de vardı ve Hermione Granger'in Muggle ebeveynleri.

Yatmak için soyunurken Luna gününü düşündü. Ginny onun bir Gryffindor olması gerektiğini düşünüyordu ama bu doğru muydu? Kendini cesur olarak görmüyordu, çünkü cesur olmak korkunun üstesinden gelmek demektir. Çoğu zaman Luna başlangıçta hiç korkmazdı. Dünyada başkaları gibi tehlike görmüyordu ve ölüm bile onu korkutmuyordu. Luna biliyordu ki

Ölmüş annesinin başka bir yerde, daha iyi bir yerde olduğuna inanıyordu ve bundan asla şüphe duymuyordu. Eğer ölürse, diğer tarafta zaten tanıdık bir yüz vardı.

Bir karşılaşabileceği diğer korkulara gelince, Luna'nın yaratıklara, karanlığa ya da yüksekliğe karşı hiçbir zaman fobisi olmamıştı. Ona göre çoğu şey korkutucu değildi, sadece yanlış anlaşılmalardı. dünyasında gerçek kötülük yapma kapasitesine sahip tek şey ve o da genellikle yanlış anlaşılıyordu. "Günahkarı sev, günahı nefret et. Luna bu sözleri duymuştu bir yerde, ve onlar sıkışmış. Hiç kimse saf kötü olamazdı, tıpkı her bulutun bir astarı olduğu ve en karanlık gecenin bile yıldızları olduğu gibi.

Sonra Tonks'un sözlerini ve neden güldüklerini anladı: Luna onun cesur değil, deli olduğunu ima etmişti. "Hmm," dedi başını öne arkaya eğerek. Görecek kimse yoktu.

Garip Kız Kardeşler şarkısından farklı bir melodi mırıldandı.

Geceliğiyle Luna makyaj masasının üzerindeki yüz aynasına yaklaştı ve . Ayna sessizdi. Bugün yorum yaptı ve parıldayan yansımada kendine baktı. Kalp şeklinde bir yüzün içinde iri gri gözler. Uzun açık renk saçlarıyla tezat oluşturan kalın, koyu sarı kirpiklerden oluşan bir saçak. Küçük ama biçimli bir ağzı vardı. Daha yaşlı görünüyordu Bu günlerde; kızlık döneminin yuvarlak yanakları elmacık kemikleri daha zayıftı ama bu muhtemelen savaşın etkisiydi. Bazen bilerek değil ama dikkati dağıldığı için doğru dürüst yemek yemeden günler geçirirdi. Luna bir kıza göre uzun boyluydu, Bir buçuk metre boyundaydı ve bir deri bir kemik kalmıştı ama durgun duruşuyla zayıflığı tercih etmişti.

Birçok kişi Luna'yı dış görünüşüne önem vermemekle suçladı. Durum tam tersiydi. Luna vücudunu ve yüzünü yaratıcılık için bir palet, modayı da kendini ifade etmek için bir fırsat olarak görüyordu. Dövme yaptırmak için sabırsızlanıyordu ama ne istediğine karar vermekte zorlanıyordu. Belki de en iyi büyücü dövmesini yaptırmak en iyisi olacaktı. herhangi bir görünüm için b y lenebilir. O zaman her gün ya da her saat yeni bir tasarıma sahip olabilirdi. Giyim zevki eklektik olabilirdi ama dikkatsiz değildi. O koyar Tüylü k pelerine,  ikolata Kurbağası ambalajlarından yapılmış el çantalarına, şişe kapaklarından, gümüş kaşıklardan ve kalın taşlardan kolyelerine büyük  zen göstermiştir.

Luna yatağının örtülerini arkaya çevirdi ve rüya öncesi esneme hareketlerini yaptı. Bu esneme hareketleri Lazarus Temple adında bir adamın araştırmalarına dayanıyordu. Quibbler için röportaj yaptı. Bu esneme hareketlerini yapmanın astral seyahat ve  nsezili rüyalar görmeyi sağladığını ve içindeki Kahin'in kilidini açtığını söylemişti. Luna bunları dini olarak yapardı.

Kahin Esneme hareketleri serisini bitirdiğinde Luna uzun sarı saçlarını geriye doğru çekti ve gevşek bir düğümle bağladı. Uyuyordu. Sonra elleriyle düz karnına sarıldı ve belini sıkarak kollarını iki yana açtı. Bir an parmak uçlarında durdu, sonra yatağa sıçradı ve Görünmez Yatak U ucularını uzak tutmak için yorganı boynuna kadar çekti. Aksi takdirde gece gizlice içeri girip örtülerini kaldırarak onu  ş tebilirlerdi. Burası onların istilasına uğrayacak türden bir ev gibi görünüyordu.

Luna için alışılmadık bir şekilde, o gece bir kabus gördü. Karanlık bir şekil onu gümüş ağaçlardan oluşan bir ormanda kovaladı ve Luna koştukça koşmasına rağmen karanlık şekil ona yaklaştı. Luna yapmadı Karanlık şey onu yakaladığında ne olacağını bilmiyordu ama kötü olacaktı. Rüyasında beyaz bir gömlek giyyordu. keskin dallarına takılan, takılan ve yırtılan

ağaçlar. Elbisedeki açık yırtıklara baktığında, kumaşın kenarları parlak kırmızı renkte kanıyordu.

Sabahın dördünde irkilerek uyandı ve ikinci yarısı bu tür şeylerden arınmış olan uykusuna dalmadan önce rüyasını düşünecek zamanı olmadı.

rahatsız edici görüntüler. Luna'nın ikinci uyanışında güneş perdelerin arasından süzüldüğünde, önce sağ ayağının halıya değdiğinden emin olarak yatağından kalktı.

Güne doğru adımlarla başlamak en iyisiydi, özellikle de Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın bir üyesiyseniz.

A/N: Bu vesileyle güncellemelerimin sıklığı hakkında bir şeyler söylemek istiyorum. Elimden geldiğince yeni bölümler ekleyeceğim, ancak diğer hikayelerim kadar sık olmayacak. Bunun için üzgünüm! En her üç haftada bir yeni bir güncelleme yayınlamaya çalışacağım. Ancak, benim Hikaye bir kez başladığında bitirileceğine dair her zaman tuttuğum söz -- Hikayeleri terk etmem. Beklemeye alınsalar bile. Sabrınız için teşekkürler ve lütfen okuyun, inceleyin, keyfini çıkarın!

Ağdaki Kelebek

Yazarın Notları: Şimdiye kadarki yorumcularıma teşekkür ederim: *The Enchanted Teakettle*, *Pussin Boots*, *Ravenfeather42*, ve *Mornan*.

Bu bölümde Luna ve Tarikat için işler kötüye gitmeye başlıyor. Bunu mümkün olan en kısa sürede yayınlamak istedim, bu yüzden erken çıktı -- çaba gösteriyorum! Burada Hortkulukların yok edilmesiyle ilgili bir varsayımda bulunduğumu belirtmek isterim -
- Bulunduklarında, Trio'nun onlardan nasıl kurtulacağı konusunda dikkatli olması gerekir. İçlerinde büyüler veya tuzaklar olabilir ve bu yüzden (bu hikayede) bir gecikme var Hortkuluk'u bulmakla onu gerçekten yok etmek arasındaki zaman. Bu daha sonra daha önemli hale gelecektir.

Feragatname: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir.

İkinci Bölüm

Ağdaki Kelebek

"Önümüzde büyük bir gün var," dedi Harry Potter. Bir Seherbaz'ın parlak kırmızı cüppesini ve Yoldaşlık'ın bir üyesi olduğunu gösteren altın anka kuşu şeklindeki rozeti giymişti. Saçları siyah bir şok gibi dikilmişti ve Luna alnındaki kızgın şekliyle meşhur yara izini görebiliyordu. "Hepimiz Ölüm Yiyenler'in artan cüretkârlığını fark ettik. Voldemort," ("güçlerini birleştirdi ve saldırıya geçti. Harry bilgilendirmeye devam etmesi için Hermione Granger'a baktı.

"Önemli bir eser bulduk," dedi Hermione. "Helga Hufflepuff'a ait bir kupa.

Luna başını eğdi, yarı dinliyordu. Geçen yıl Üçlü, Tarikat'ı garip büyülü eserler için alarma geçirmişti, özellikle de Avrupa'nın kurucularıyla ilişkili antik eserler. Hogwarts. 'Bilinmesi gereken' şeylerden biri daha olduğu için hiçbir neden belirtmediler, ancak diğerlerinin farkındalığını sağlamak için sıkı güvenlik üçlüsünü ihlal ettiler.

Ginny bunun ne hakkında olduğunu biliyor gibiydi (Luna yastık konuşmasından şüpheleniyordu, kulağa çok hoş geldiği için her zaman sevdiği bir terimdi. hafif ve yumuşak) ama Tarikat'ın geri kalanı hazine avıyla ilgili hiçbir soru sormadı.

"Yakında doğrudan Voldemort'un peşine düşebileceğiz. Hermione devam etti. 'Bu arada, bölgemizi korumalıyız. İçerideki kaynağımız bir sonraki Ölüm Yiyen saldırısının hâlâ açık olan Beauxbatons Akademisi'ne yapılabileceğini söylüyor.

Odanın içinde mırıldanarak onaylamama sesleri yükseldi. Öğrencilere saldırmak alçakça bir hareketti ama Müdire Maxime'in Dumbledore'a olan bağlılığı güvensizliği garantiliyordu okulunun. Dahası, Ölüm Yiyenlerin faaliyetleri kara bir mürekkep lekesi gibi Avrupa kıtasına yayılmış ve her yerdeki büyücü topluluklarına sızmıştı. Savaşın kapsamı her geçen ay genişliyordu.

"Fransız Bakanlığı tehdidin farkında," dedi Harry, "ama tipik olarak harekete geçmekte yavaş davranıyorlar. Düşünmemiz gereken Beauxbatons'ı korumak ve belki bazı Ölüm Yiyenleri yakalamak için bir birlik göndermek. Böyle büyük çaplı bir saldırıda, Voldemort en az bir elebaşı gönderecektir. Eğer Bellatrix Lestrange ya da Fenrir Greyback gibi büyük bir balık yakalayabilirsek, Sonra...' Harry sırtı ve çok kötü görünüyordu.

Luna ürperdi. Büyülü savaşlardan hoşlanmazdı ama kendini koruyabilirdi.

Bill Weasley elini kaldırdı. "Beauxbatons'ı savunmak için ne tür rakamlardan bahsediyoruz?"

Soruyu sorarken Luna bir an Bill'e baktı. Bir zamanlar yakışıklı olan yüzündeki korkunç yara izlerinin aslında onun sert kişiliğine yakıştığını düşünmekte yalnız olduğundan emindi. Ama sonra, Luna'nın güzellik anlayışı diğer insanlarınkinden farklıydı.

Ron Weasley, havuç rengi saçlarını gülünç gösteren parlak kırmızı cübbesinin içinde, "Okulun doğal savunmasına katkıda bulunmak için en az yirmi kişi olmalıyız," diye konuştu.

O bunu söyler söylemez Luna savunma ekibinde yer alacağını biliyordu. Zaman bir yol gibiydi ve bazen Yol bazen açık, bazen de sisliydi. Luna sisi tercih ederdi.

"Beklenen saldırının tarihi nedir?" diye sordu Daedalus Diggle adında yaşlı bir adam.

"Kaynağa göre iki gün sonra," dedi Hermione.

Luna bir an için bu gizemli şeyi merak etti. Voldemort'un kampındaki 'kaynak'. Hermione özellikle ondan sık sık bahsederdi ve Tarikat her zaman onun söylediklerine göre hareket ederdi. 'kaynak' dedi, onların yararına. Luna, Tarikat'ın bildikleriyle Voldemort'un şüphelendiklerini dengelemenin tehlikeli bir pozisyon olduğunu düşündü. Şafak söktüren bir farkındalık ışığı Luna'nın yüzünde bir ifade belirdi: Kaynağın kim olduğunu biliyordu! Animagi'lerden biri olmalı! Belki de o kişi küçük bir böceğe dönüşmüş ve Voldemort'un kafasının etrafında uçarak emirlerini dinledi ve sonra rapor . Bu da

Mantıklı, özellikle de muhabir Rita Skeeter'ın bir böcek olduğunu düşünürsek. Dünyada böceğe dönüşebilen tek cadı o olamazdı.

Luna daha sonra bir böcek olsaydı ne olacağını merak etti. Bir kelebek ya da hayır, şu güzel antenli, beyaz ve siyah dantelli sfenks güvelerinden biri. Ama bir kelebeğe dönüşür müydü? Eğer bir Animagus olsaydı böcek mi olurdu? Luna bundan şüpheliydi. Bir kuş olmak isterdi, uçan ve özgür ama vücudunun içinde kemikleri olan.

Toplantı ön taraftaki büyük oturma odasından dağıldı ve Luna öğle yemeğini Ginny ile birlikte yedi. Ginny Weasley'den çok hoşlanıyordu. Ginny onunla arkadaş olmuş ve onu savunmuştu. Luna'nın Hogwarts'taki deneyimine eşlik eden alaylara karşı. Luna, Ginny'yi ancak üçüncü sınıfta iyice tanımaya başlamıştı, çünkü kıvil saçlı kız okuldaki ilk iki yılında utangaç ve içine kapanık biriydi. Luna Voldemort'un günlüğünden haberdardı. ve Ginny'ye sahip olması, çünkü insanların ona verdiğinden daha fazla dikkat ediyordu.

O zaman Ginny ve Luna birbirlerine benziyorlardı: ikisi de genç gözlerinin ötesinde olması gereken şeyler görmüşlerdi.

Büyük mutfak masasında otururlarken Ginny, "Beauxbatons'daki takımda olmak istiyorum," dedi. Çatalını bir dilim domatese sapladı.

"mısın?" diye sordu Luna.

Bilmiyorum. Harry her zaman beni korumaya çalışır. Ama ben en iyi düelloocularardan biriyim," dedi Ginny.

Luna, "Sanırım seni bir kız olarak tercih ediyor," dedi.

Ginny irkilerek ona baktı. Sonra da güldü. "Bu doğru.

Luna kendi tabağındaki hafif tuzlu cipslere baktı. Bugün iştahı yoktu ama bu olağan bir durumdu. Luna bir kuş gibi yiyordu, her seferinde küçük parçalar ve ısırıklar ve o hiçbir zaman ve ağır bir yemek için oturamadı. O başka düşünceler ve kaygılarla açlıktan uzaklaştı ve yemek yemek çok yoğun bir şey gibi göründü. Şüphesiz gerçek bir cadı sıradan yiyecek ihtiyacının ötesine geçebilirdi.

Kendine rağmen bir cips aldı ve düşünceli bir şekilde çiğneyerek ısırdı. 'Abaküs'ü Fransa'ya götüreceğim. Bence hoşuna gidecektir, sence de öyle değil mi?

"Eminim yapacaktır," dedi Ginny. Ses tonu hoşgörü sınırındaydı ve bu düşünce, hoş olmayan bir kokunun dalgası gibi Luna'nın aklına herkesin ona tepeden baktığı geldi. Tarikat'taki çok hevesli olduğu arkadaşları bile. Gözlemci Luna'nın gözlerinin ardındaki bilgiyi, deliliğin ardındaki yöntemi göremedi. Luna deli değildi, ne de Herkesin düşündüğü kadar dalgındı. O sadece olaylara farklı bir açıdan bakıyordu. bakış açısı. Luna Lovegood için dünya sihirliydi ve merakını, şaşkınlığını, eşsiz zihnini gizlemek için hiçbir neden görmüyordu.

"Kaynağın kim olduğunu biliyor musun? Luna sordu.

"Hayır," dedi Ginny başını sallayarak. Ginny yalan söylüyor olabilirdi ama Luna öyle düşünmüyordu. Kendi yaşındaki insanlar tarafından birçok kez yalan söylenmişti ve artık birinin ona karşı dürüst olmadığını anlayabiliyordu. Küçük işaretler vardı: gözlerin kayması, parmakların kenetlenmesi, cevap vermeden önce bir anlık tereddüt. Ginny bu belirtilerin hiçbirini göstermiyordu, ama Luna Ginny'nin çok iyi bir yalancı olduğunu da biliyordu. "Harry'ye sürekli çalışıyorum, ama hiç orali olmuyor," dedi Ginny.

"Pekâlâ," dedi Luna. Bu, vızıldayan böcek Animagus hakkındaki teorisini daha da güçlendirdi. Belki de Harry'nin kendisiydi! Luna bazen onun o eğlenceli parlak gözlükleriyle bir böcek gibi görünebileceğini düşünüyordu. Ne kadar olağanüstü!

"Evet, muhtemelen bilmemek en iyisi," dedi Ginny. "Bu, aptalı oynamayı ve dikkat kesilmeyi çok daha kolay hale getiriyor. Kadın

Luna'ya hınzırca bir sırıtış fırlattı ve Luna da gülümsedi.

Öğle yemeğini bitirdiler ve Hermione Granger elinde büyük bir rulo parşömenle mutfağa geldi. "Beauxbatons takımının listesi," dedi. "Resmi kopyasını oturma odasına astım.

Ben de var mıyım? Ginny sordu.

Hermione o bildik sabırsızlığıyla içini çekti. "Hayır.

"Biliyordum," diye homurdandı Ginny. "Hermione, Harry'ye benim porselen bir bebek olmadığımı söyleyemez misin?

Hermione dudaklarını yukarı kaldırdı. "Çocuklar. Nasıl olduklarını bilirsin. Ayrıca, bu Beauxbatons olayından daha önemli bir şey var. Eğer Voldemort kuvvetlerinin büyük bir kısmı orada, saldırıya geçmemiz için mükemmel bir zaman olacak. Yapmamız gereken çok daha önemli bir iş var.

"Ah!" dedi Ginny, .

Hermione anlamlı bir şekilde, "Ne demek istediğimi

anlıyorsun," diye ekledi. "Yani onunkilerden birinin -

"Boş ! Hermione Luna'ya bakarak tersledi.

Luna soğuk gözlerle gür saçlı kıza baktı.

Luna, Hermione Granger'ın bilgisi konusunda kendini oldukça beğenmiş olduğunu düşünüyordu. Çabuk karar verir ve fikrini değiştirmekte yavaş davranırdı. Luna'nın aklına ne zaman iyi bir fikir gelse,

Hermione, süper iyi bir fikir olmadığı ve Ginny, Harry ya da Profesör Lupin gibi başka biri bunu savunmak için konuşmadığı sürece bu fikri reddetti. Ama Luna'nın yoktu. Hermione'ye karşı kin beslemiyordu ve Luna bir günlüğüne Hermione olup bunun nasıl bir şey olduğunu görmedikçe, yargılamak için bir yer yoktu.

Sezgilerine sadık kalan Luna, adının üst kattaki Beauxbatons listesinde yazılı olduğunu gördü. Tonks, Neville Longbottom, Bill ve Fleur Weasley, Charlie Weasley ve Profesör McGonagall'ın da aralarında bulunduğu on sekiz Yoldaşlık üyesinden biriydi. Yarın yola çıkacaklardı. Kıtalar arası Görünme kolay olmadığından, Abaküs'ü almayı planlayan Luna hariç, Yoldaşlık Floo Ağı ile Beauxbatons Akademisi'ne gidecekti.

O gece, ekip stratejilerini tartışmak için bir araya geldi. Beauxbatons'u hiç görmemiş olanlar için Beauxbatons'un düzeni ve protokollerinin gözden geçirilmesi.

"Amacımız öldürmek değil, yakalamak," dedi takım lideri Deli-Göz Moody. Luna onun büyümlü gözünün neşeli bir şekilde dönmesini seyretmeye bayılıyordu. 'Yine de, eğer bir Ölüm Yiyen'i öldürürseniz, kimse daha da kötüsü.' Boğazını temizledi ve bir Sanki bir Ölüm Yiyen'i yakalamaktansa öldürmeyi tercih ediyormuş gibi nahoş bir neşe ifadesi. 'İki kişilik takımlar, unutmayın. Arkadaşlık sistemi.

Luna'nın yanındaki Neville kararlılıkla başını salladı. Görevlerde her zaman ortak olurlardı.

Birlikte Beauxbatons haritasına baktılar. Onlar ormanda görev almayı kabul etti. Luna ormanları severdi,

Bu yüzden kararından memnundu. Neville'e güveniyordu ve birlikte çok sık çalışmışlardı.

Son iki yıldır gevezelik etmeye pek gerek kalmamıştı. Luna tuhaf gözlemlerini yaptığında Neville sadece dinliyordu ve Luna'nın tek istediği de buydu. Onun en yakın arkadaşlarından biriydi.

Beauxbatons Akademisi'ne gitmek üzere yola çıkmaya hazır olduklarında, diğer Yoldaşlık üyeleri başka görevlere dağılmış, Grimmauld Place 12 neredeyse boş kalmıştı. Luna, Ginny, Harry, Ron ve Hermione'ye veda etmişti ama hiçbiri nereye gittiklerini söylememişti. Bu da

Dün ve bugün Luna Fransa'da geçireceği üç güne yetecek kadar giysi içeren küçük bir sırt çantası hazırladı. Herkes Fransa'nın güneyinde vampirler olduğunu bildiği için çantasına bir ip taze sarımsak ekledi. Ayrıca kokusunu sevdiği için bir dal nane ve sandal ağacından yapılmış küçük bir el açma yelpazesi de koydu. En sevdiği kırmızı topuklu ayakkabılarını aldı ve Boynunda, babasının Tibet'ten getirdiği parlatılmış gümüş bir kafatası madalyonu vardı. Bu bir Lovegood ailesine bir hediye olan ve kişinin gerçek kaderiyle tanışması için iyi şans getiren eski bir büyücü ailesiydi.

Tarikat oturma odasında toplandı. Anında açılan Floo bağlantısından teker teker geçerek doğrudan Beauxbatons şatosuna gireceklerdi. Madam Maxime onları bekliyor olacaktı. Tek istisna olarak Luna, ekibin yarısı yeşil alevler içinde kaybolana kadar bekledi ve ön kapıdan dışarı süzülerek Abaküs'ü çivit rengi ışık jeti.

Her zamanki gibi Thestral birkaç dakika ortaya çıktı ve Luna onun için bir avuç küp şeker tedarik ederken keyifle homurdandı. Yumuşak kadife burnu Luna'ya sokuldu.

Eliyle lezzetli tatlı kareleri ararken Luna da ölümcül atın başını okşadı. 'Fransa'ya gidiyoruz bugün, Abacus,' dedi ona. "Beauxbatons Akademisi.

Gideceği yeri anlayarak betonu eşeledi. Luna siyah yaratığa bindi ve gizlenmiş ve özgür bir şekilde gökyüzüne doğru yola çıktılar.

Eylül, Hasat Ayı

Avrupa'da açık bir gündü ve gökyüzünün tepesi en ufak beyaz bulut parçacıklarıyla boyanmıştı. Güneş, beyazın küçük dalgalanmaları arasından parlıyor, toprağı sonbaharın turuncu sıcaklığıyla yıkıyordu. Luna ve Abaküs Luna yüksek sesle şarkılar söylüyor, sesi yüksek uçuş hızında kendisinden uzaklaşıyordu. Hedeflerine ulaşmaları iki saat sürdü ve Abaküs onlar uçarken garip, saz sesiyle kişnedi Beauxbatons Sihir Akademisi'ne ev sahipliği yapan muhteşem beyaz şatoya doğru yöneldi.

Luna, okulun etrafındaki anti-Apparition koşullarının dalgalarının baskısını hissetti ve geçebilmek için yavaşladılar bariyerler. Luna, Abacus'un arkasından okulun yüksek ön kapılarının önüne çıktı ve Deli-Göz Moody onu orada karşıladı.

Moody, "Neden her şeyi farklı yapmakta ısrar ettiğinizi anlamıyorum, Bayan Lovegood," diye homurdandı. Dönen gözleri Thestral'a güvensizlikle bakıyordu.

"Abaküs çok sadıktır," dedi Luna. 'Ve uçmayı seviyor, yani onu başka ne zaman çalıştırabilirim ki?

'Hmm,' dedi Moody. 'Haydi o zaman. Longbottom seni bekliyor.'

Luna Thestral'ına, "Şimdi gidip otlanabilirsin Abacus," dedi. 'İhtiyacım olursa seni ararım. Bıraktığın için teşekkürler!'

Luna, Moody ile birlikte yürürken ilgiyle okulun koridorlarına baktı. Çok şıktı, beyaz, mavi ve altın rengindeydi. Birkaç parça paha biçilmez antika mobilyalar, koridorları süslüyordu. parlayan kupalar ve öğrenci ödülleri. Luna burada okula gitmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Üçüncü sınıftayken, Beauxbatons öğrencilerinin okula dayattığı Uç Büyücü Turnuvası sırasında Ravenclaw Evi'nin misafirperverliği, Luna'nın izlenimi onların züppe oldukları yönündeydi. Ama belki de bunun nedeni değişim öğrencilerinin hepsinin altıncı ve yedinci sınıfta olmasıydı ve büyük öğrenciler her zaman gözlerini korkuturdu.

Şimdi okul koridorları boştu ama Luna arazide öğrenciler olduğunu biliyordu. Hogwarts kapandığından ve Durmstrang bir Ölüm Yiyen eğitim kampına dönüştürüldüğünden beri Avrupa'da açık olan tek büyücülük okuluydu. Tarikat'ın geri kalanıyla geniş bir alanda buluştular. yemek salonu, soluk ahşap parke döşemeli ve uzun kemerli pencereci bir oda.

"Kaynak, saldırının bu gece gerçekleşebileceğini söyledi," dedi Minerva McGonagall.

Beauxbatons Müdürü, Madam Maxime. 'Bu nedenle öğrenciler kilit altında tutulacak ve Fransızlar tarafından korunacaktır. Bakanlık Seherbazları. Görevimiz bölgede devriye gezmek ve Ölüm Yiyen saldırısının öncülerini yakalamaya çalışmak.

Luna o anda McGonagall' ona kimi hatırlattığını fark etti: Hermione Granger. Davranış ve olarak birbirlerine benziyorlardı,

mantıklı, kurallara uyan ve keskin. Luna memnun bir şekilde arkasına yaslandı ve uzun saçlarından bir tutamı parmaklarıyla döndürdü.

'Hazır olun,' diye ekledi Moody. 'Eğer teorimiz doğruysa ve üst düzey teğmenlerden biri saldırıyı yönetmek için ortaya çıkarsa, onları canlı istiyorum! Nedenini hepiniz biliyorsunuz!' Bir işaret yaptı

tutarsız hırlama sesleri çıkarıyordu, kuduz bir köpek gibi. Luna, Moody'nin bu konuda gereksiz yere hevesli olduğunu düşündü. Ölüm Yiyenlere Affedilmez Lanetler.

Luna ve Neville birkaç saat boyunca asalarını sallayarak arazide dolaştılar. Yumuşak Fransız kırsalında her şey sessizdi. Görevleri ormanın bir bölümünü korumak ve akşam sekizde yerlerinde olmaktı. Etrafta dolaşmak için zaman ayırdılar ve Neville her türden

Luna'ya ilginç bitkiler. 'Bu Konuşan Serçeotu,' dedi, küçük, kapalı bir çiçeği göstererek. 'Sadece dolunayda konuşur. Ay döngüleri tarafından yönetilir.

"Benim gibi!" dedi Luna. Parmakları boynundaki kafatası madalyonunu buldu ve onu sağa sola hareket ettirerek şunları düşündü

Babası ve ailesinin ona gece gökyüzünde parlayan büyük ve güzel bir diskin adını verdiklerini anlattı.

"Görev yerimize gitmeliyiz," dedi Neville.

"Mmm," dedi Luna. Ayakları onu kayın ormanına doğru götürdü. Cebinde, yolculuk için minyatüre indirgenmiş olan çantasını hissetti. Onu misafir odasına koymayı unutmuştu. Alacakaranlık birkaç dakika içinde geceye dönüştü ve neredeyse dolunay

Ormanın zemininde dans eden küçük beyaz lekeler yollarını aydınlatmak için yükseldi. Luna'nın aklına Profesör Lupin geldi. ayın bu zamanında huzursuzlanıyor olmalıydı. Neredeyse bir kadın gibiydi, diye düşündü, aylık

ve Luna Tonks'un

Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayan bir adama sahip olduğum için şanslıyım.

O ve Neville, kendi Yasak Ormanlarına benzeyen ama aynı zamanda da benzemeyen bu diğer okul ormanında yürürken Luna

bir déjà vu duygusuyla üstesinden geldi. Normalde hissi hoşuna giderdi ve bu onun için olağan bir durumdu. Haftada en az bir kez, sık sık tuhaf 'zamanın ilerlediği' hissine kapılıyordu. Ancak bu gece, yaklaşmakta olduğu izlenimi Kaçınılmazlık Luna'yı bunalttı.

"Dur," dedi Neville'e. Ay ışığının gümüşe boyadığı kayın ormanında nefesleri dışında her şey sessizdi.

"Ne oldu Luna? Neville sordu. Sesi endişeli geliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Luna. "Déjà vu yaşıyorum.

"Oh," dedi.

"Diğerleri nerede?" diye sordu. Luna, Tarikat'ın geri kalanına göre nerede olduklarını unutmuştu.

Neville ormanı işaret ederek, "Tonks ve Charlie Weasley şurada," dedi. "En azından," dedi gözlerini kısarak, ". Ben onları göremiyorum.

Luna sessizliğe gömüldü, dinliyordu. Hiçbir şey duyamıyordu ama içindeki alarm tehlike çanları çalıyordu. Déjà vu hissi yoğunlaştı. Luna derin bir nefes aldı ve odaklanmaya çalıştı, önsezisine erişip neler olacağını görebilmek için. Birazdan Neville bir köke takılıp düşecek ve tökezlerdi. Luna iyi olup olmadığını sorardı. Uzaklardan bir çığlık gelir, sonra bir patlama sesi ve ardından bir grup Geceleri ortaya çıkan maskeli dehşetler...

"Ah!" diye iç geçirdi.

Neville, "Hadi diğerlerini kontrol edelim," diye önerdi. Ormanın içinden yürümeye devam ettiler. "Oomph! Neville düştü, dedi. Bir dalın kırılmasıyla biraz ileri.

"Sen iyi misin? Luna önbilgiyi küçümseyerek sordu. Asasını daha sıkı kavradı.

"Evet," dedi Neville.

Bir an sonra ağaçların arasından bir çığlık duydular. Luna kim olduğunu asla öğrenemedi. Bir patlama, bir patlama ve bir patlamayla orman, Luna ve Neville'e doğru daire çizerek ilerleyen karanlık kukuletalı figürlerle doldu. O kadar çoktular ki, en az elli kişiydiler ve Luna'nın içine bir korku düştü. hiç şansları olmadığını fark etti. Tarikat'ın diğer üyeleri saldırıyı püskürtse bile, o ve Neville kayıp olacaktı.

"Luna! Neville söyledi. Sesinde panik vardı, çünkü savaş deneyimlerinde bile hiç bu kadar Ölüm Yiyenler sayıca üstündü.

"Longbottom mı o?" diye kıkırdadı bir kadın sesi.

Luna'nın kalbi hızla çarpmaya başladı ve ormanın, kayın ağaçlarının beyaz-gümüş parlaklığına inat, pelerinli Ölüm Yiyenler tarafından karartılmasını donmuş bir halde izledi. Kanı damarlarında o kadar sert akıyordu ki Luna derisinin bu basınçla parçalanmamasına hayret etti. O kadar da değil Kendisi için endişeleniyordu ama Neville'in başına kötü bir şey gelmesini istemiyordu. O onun arkadaşıydı ve çok az insan Luna Lovegood'un arkadaşı sayılırdı. Onlar onun için nadir ve değerliydi.

Luna hızlıca mırıldandığı bir büyüyle Abaküs'ü çağırarak çivit rengi ışığı gönderdi.

çoktan onlara doğru yola çıkmıştı. Thestral'ın kendine has tuhaf bir

Luna'nın duygusal durumunu ve korkusunu hissetmek onu kendisine çekecekti.

Ölüm Yiyenlerden biri, "Yakalayın onları," dedi.

Sonra ormanda vahşi ışık püskürtüleri patladı, çığlık çığlığa lanetler sola savruldu, kalkanlar, büyüler ve Ağaçların arasından seken çarpıcı büyüler. Zihninin belli belirsiz bir yerinde Luna, Tonks ve Charlie ortaya çıkmıştı ve Neville takviye gelmesini bekleyerek kendi ve Neville'in etrafına Protego büyülerini fırlattı. Bir Imperius Laneti havada ona doğru uçuştu ve o da milimetre farkla .

' *Avada Kedavra!* ' Ölüm Yiyenlerden birinin çığlığını duydu. Korkunç yeşil bir parıltı havayı doldurdu ve Luna onun Neville'e doğru gidişini izledi...

"Hayır!" diye bağırdı. Elini uzattı ve Neville'i yolundan çekti.

"Sersemlet! Neville Ölüm Yiyen'e karşılık verdi ve adam sersemlemiş bir halde ormanın zeminine düştü. "Teşekkürler," dedi Luna'ya.

'Elbette,' dedi nefes nefese. ' *Expelliarmus!* ' Bir Ölüm Yiyen'in asası eline uçuştu ve onu cebine attı. İyi bir mücadele verdi, şimdiye kadar sahip olduğu her yüksek düşünceyi, her hızlı dürtüyü aldı ve gücünü savaşa kanalize etti. Onun yanında, Neville sağa sola büyüler attılar. Ama yaver gitmiyordu. Çok fazla Ölüm Yiyen vardı ve Luna yorulduğunu hissediyordu.

Karanlık bir kurtuluş mucizesi olarak, Luna tam zamanında Abaküs'ün kanat seslerini duydu. "!" diye bağırdı Neville'e.

"Hayır, haydi Apparate'le ! Neville söyledi. "Koğuşları geçtik, bunu hissedebiliyorum!"

Luna tereddüt etti. Işınlanırlarsa, diğerleriyle birlikte yeniden toplanıp savaşa katılabilirlerdi. Neville'in durduğunu duydu kaybolmaya hazırlanırken onun yanına atılıyordu. Peki ya Abaküs?

Başını kaldırdığında sadık Thestral'inin başının bir metre üzerinde süzülüp beklediğini gördü. "Sen git!" dedi Neville'e.

"Luna!" diye bağırdı.

Ama o çoktan Abaküs'ün sırtına çıkmıştı ve onun altında Neville Longbottom'ın güvenli bir şekilde kaybolduğunu gördü. pop. "Haydi Abaküs, uç!" diye emretti. Ağaçların üzerinde, ormanın tepesinde süzülüyorlardı ve Luna artık kurtulduğunu düşündü. Rahat bir nefes aldı.

Cebinde hâlâ o meçhul Ölüm Yiyen'in asası vardı.

Onu uyaran, kışneyen ve dağınık siyah yelesini ileri geri savuran Abaküs'tü. Luna baktı arkalarında, ve gözleri genişledi. Geniş bir 'V' formasyonunda uçan bir grup Galler Yeşili ejderha, uzun boyunlarını saldırı pozisyonunda uzatmışlardı. Gözleri ve dişleri altın beyazıydı ve gözlerinden dumanlar çıkıyordu. peşlerinde uçarken burun delikleri alevlendi. kötü bir haberd; Voldemort'un ejderhaların sadakatini kazandığı anlamına geliyordu.

Luna Abacus'a fısıldadı, "Ormana doğru!"

Aniden alçaldılar ve uçan çift ormanda hızla ilerleyerek ağaç gövdelerinin arasından son sürat kaçmaya başladı. Luna, ağaç dalları tarafından sırtından düşürülmemek için vücudunu Abaküs'e yakın tuttu. O duydu Ağaçların üzerinde kükreyen ejderhalar vardı, ama onlar

Thestral ve kız binicisini ormana kadar takip edemeyecek kadar büyüktü.

Luna nereye gittiklerini, gümüş benekli ağaçların arasında kaç kez eğilip döndüklerini ve daire çizdiklerini unutmuştu. O Havada Görünmeyi düşündü ama Thestrals'ın (ya da herhangi bir büyük büyülü yaratığın) yan yana Görünebileceğinden emin değildi.

O zaman tartışmalı bir konu haline geldi, çünkü Luna'nın hemen önünde, Abaküs'ü dolaştırmak ve onu yere yuvarlamak için havada küçük iplerden oluşan bir ağ belirdi, Luna'yı yaklaşık on beş metre havaya fırlattı. Yuvarlanarak yere düştü ve rüzgârın etkisiyle geriye doğru uzandı. Abaküs'ün tiz protesto çığlıklarını duydu ve kalbi yine kulaklarında güm güm attı ama Luna bir an için felç oldu. Dikkatli bir şekilde Önce parmaklarını, sonra ayak parmaklarını oynattı ve başını çevirerek Thestral'ına doğru baktı.

En az bir düzine Ölüm Yiyen yaratığın etrafını sardı, iki kişi daha ona doğru döndü ve yürümeye başladı. Bu manzara Luna'yı harekete geçirdi ve bir kez daha derin bir nefes alarak kendini ayağa kalktı. Kasları itiraz etti ama Luna dinlemedi. Birkaç kez tökezledi, sonra koşmaya başladı. Asasını çıkardı. "*Apparate!*" diye emretti. Bir şey hissetti Göbeğinin etrafına rahatsız edici bir çimdik attı ama hiçbir şey olmadı. Beauxbatons koğuşlarına yeniden girmiş olmalıydı.

Onun yerine koştu. Küçük ağaç dalları onu yakalamak için parmak gibi uzanıyordu ve Luna'birkaç gece önce gördüğü, buna çok benzeyen bir orman rüyasını hatırlattı. En azından henüz kanaması yoktu. Ve siyah giyiyordu, beyaz değil. Luna'nın hafif ayakları onu ağaçların arasından hızla geçirdi.

Arada bir arkasına baktığında ağaçların arasında ilerleyen karanlık bir şeklin onu takip ettiğini gördü. Daha hızlı koştu, uzun bacaklarının hareket etmesini, hareket etmesini, hareket etmesini istiyordu!

' *Incarcerous!* ' Ses Luna'nın fark ettiğinden daha yakındı. Sıkı bağların gövdesini sararak kollarını sıkıştırdığını hissetti ve yumuşak zemine düştü. Kapana kısılmıştı ve iplere karşı deli bir kadın gibi mücadele etti ama boşunaydı.

Luna'nın duyduğu son şey karanlık figürden gelen sert bir kahkahaydı. Figür bir şeyler söyledi. Sonra görüşüne bulanık bir karanlık girdi ve dünya karardı.

Kanatların Kalkanı

Yazarın Notları: Her zamanki gibi yorumcularıma özel teşekkürler: *forceuser1456/Starlit Goddess, MandaPandaAR, Lilith Kayden, GoodQueenA, Voldie's pink teddie*, ve *The Enchanted Teakettle* . Ve uçurum için tekrar özür dilerim; endişelenmeyin, birkaç hafta içinde çözülecek :-)

Feragatname: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir.

Üçüncü Bölüm

Kanatların Kalkanı

Luna'nın farkına vardığı ilk şey acıydı. Tüm vücudu ağrıyor, kramplar giriyor ve geriliyordu. İlk başta ip bağlarının onu hâlâ sıkı sıkıya kendine bağladığını düşündü ama bir saniye sonra Luna hareket etmekte özgür olduğunu fark etti. Bunu tereddütle yaptı ve parmaklarının, ayak parmaklarının ve uzuvlarının hızlı bir envanterini çıkardı. Hepsi sağlam görünüyordu.

Gözleri açıldı. Karanlık önünde yüzüyordu, ama bu da belirsiz gölgelere dönüştü: bir duvar, bir tavan, her ikisi de taştan yapılmış. Köşede tahta bir sandalye vardı. Üzerinde yattığı zemin sert bir topraktı. Luna yavaşça doğruldu, Ormandaki kovalamaca sırasında giysilerinin yırtıldığını ve parçalandığını hissediyordu. Sezgileri ona artık Fransa'da olmadığını söylüyordu. Odada pencere yoktu ama ahşap bir kapının altından ince bir ışık sızıyordu.

Luna bu ışığa odaklandı. Mumlar ya da cadı ışıkları gibi altın rengindeydi. Bu ışıkta güven verici bir şey vardı ama Luna henüz aydınlatılmak istemiyordu. Aydınlanmak için

dikkat çekmekti ve Ölüm Yiyen'in dikkati genellikle ölümcül olurdu.

Köşede bir şey kıpırdandı ve Luna başını sese doğru biraz fazla hızlı çevirdi. Mide bulantısı onu ele geçirdi ve ellerini şakaklarına sürterek kapının altındaki ışık çatlağına odaklandı. Bu onu sakinleştirdi ve Luna sesi tekrar dinledi. Muhtemelen bir fareydi, ya da belki bir büyük örümcek. Hoş değil ama korkutucu da değil. Bu Yaratıkların düşüncesi Luna'ya Abaküs'ü hatırlattı: O miydi? Onun yaralanmamış olmasını umuyordu. Thestrals'ın kendine has bir tarzı vardı ve kendini savunurken oldukça acımasız olabiliyordu, bu yüzden Belki de kaçmıştır.

Kendini yeterince güçlü hissettiğinde Luna ayağa kalktı ve dört katı duvar ile kapısı olan tek duvara dikkat ederek hücrenin etrafında dolaşmaya başladı. Başka pek bir şey yoktu. Köşede bir sandalye ve yerde küçük bir delik vardı. kokusundan kullanılmadığını anladım. Ölüm Yiyenler'in aşırı kalabalık zindanları olmaması küçük de olsa bir teselliydi.

Luna soğuk toprak zemine oturdu ve içinde bulunduğu durumu soğukkanlılıkla değerlendirdi. Yakalanmıştı; bu kadarı çok açıktı . İpler tarafından tuzağa düşürüldüğünü ve birinin güldüğünü hatırlıyordu. Ona bir büyü yapmış olmalıydılar, çünkü bayılmıştı. Ama hemen Apparation tarafından götürülmüş müydü? Yoksa yakalanması Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın savaşı kaybettiği anlamına mı geliyordu? Luna onun hemen götürüldüğünden şüpheleniyordu, çünkü etkisiz hale getirilmişti ve bunun için sadece bir Ölüm Yiyen yeterliydi. Tarikat'ın bu arada yirmi Ölüm Yiyen yakalamış olmasını umuyordu.

Üzerindeki envantere bakıldığında, esasının, cebindeki minyatür çantayla birlikte, diğer Ölüm Yiyen'in esasının da kendisinden alınmış olduğu görüldü.

ve küçük ağız nane şekeri çantası. Ancak gümüş kafatası madalyonu boynunda kalmıştı ve bunun için minnettardı.

Sırtını duvara dayayarak orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Luna annesinin yaptığı gibi büyü gücünü arttırmak için bazı güçlendirme hareketleri yaptı.

bir zamanlar denenmişti. Bu bir deneydi.

Luna'ya göre bu işe yaramıştı. Kıyafetlerini yeniden düzenledi, stratejik düğümlerle bağladı ve pelerinini yeniden işleyerek bir çeşit şal elbise. Yarı karanlıkta orada beklemek ona yapacak bir şey veriyordu.

Karnı guruldadı ve Luna şaşkınlıkla ona baktı. On beş yaşındayken kale projesine kendini o kadar kaptırmıştı ki üç gün boyunca yemek yemeyi unutmuştu. Sonra babası önüne büyük bir tabak çoban böreği koymuş ve o da açlıktan öldüğünü fark etmişti. Bu kez Luna, Neville'le Beauxbatons ormanına gitmeden hemen önce bir çörek, bir elma ve biraz şekerleme yediğini hatırladı. Ne kadar süre baygın kaldığını merak etti; midesi gurulduyorsa birkaç gün.

Burada, Ölüm Yiyen zindanlarında birileri onu ihmal ediyordu.

Tam bu düşünce aklına gelmişken Luna bir gölge gördü. Işık çatlağı. Bir çift ayak kapının önünde durdu. İzledi ve bekledi. Kapı açıldı ve Luna içgüdüsel olarak elini kaldırıp irileşmiş gözlerini ani ışık parıltısından korudu.

"Ayağa kalk," dedi kapı aralığında duran figür.

Luna itaatsizlik etmek için hiçbir neden görmüyordu. Durumlar hakkında tam bilgi sahibi olana kadar onları yargılamazdı. Bir neden olana kadar

ya da karşılık verme fırsatı bulamazsa, Luna rahatlayacaktı. Yani, o duvara yaslanmanın yardımıyla ayağa kalktı ve öne doğru bir adım attı.

Karanlık figür uzanıp onu dirseğinden yakaladı ve kapıdan dışarı, iyi aydınlatılmış bir koridora doğru itti. Luna burada o kişiye iyice bakabildi ve nefesi kesildi yüksek sesle. Bu Vincent Crabbe'ydi, Hogwarts'ta kendisinden bir üst sınıfta okuyan Slytherinli çocuk. Her zamanki gibi iriydi, koyu renk kaba kumaştan cüppesi içinde iri yarı duruyordu.

"Merhaba," dedi Luna.

Crabbe etli suratından ona ters ters baktı. 'Hadi,' dedi . 'Büyün burada zincirlenmiş durumda, o yüzden hiçbir şey.'

"Öyle mi? Luna sordu. Fark etmemişti. Ama sonra, hiçbir büyü denememişti, اساسız büyü bile. Crabbe'in arkasından yürüyüp koridordaki diğer kapılara baktı. Hepsi onunki gibiydi: ahşap ve kapalı. İçlerinde mahkûmlar mı yoksa sadece boş hücreler. "Neredeyiz?" diye sordu Crabbe'e.

Crabbe, "Burada soruları biz sorarız, sen değil," diye homurdandı. "Yakında merhamet çılgınları atacaksın.

Luna'ya göre, Crabbe rutin bir iş yapmaya çalışıyormuş gibi geldi. İnsanlık dışı: Diğer insanlara, eski sınıf arkadaşlarına işkence etmek. Crabbe için üzülyordu. Muhtemelen boyundan büyük işlere kalkışmıştı ve denese bile Ölüm Yiyen olmaktan nasıl kurtulacağını bilemezdi. Ama bu ona da işkence edecekleri anlamına mı geliyordu? Bilgi mi? Büyük .

Taş bir merdivene ulaştılar ve yukarı tırmandılar. Luna kulaklarını diğer sesler için açık tuttu ama hava sanki Susturma tılsımlarıyla doluymuş gibi kalın ve ağırdı. Kulaklarını

Elleri dar duvarlarda geziniyor, taşların içindeki dehşet ve acıyı hissediyordu. Burası iyi bir yer değildi.

tepesinde ağır ahşap bir kapı daha vardı ve gıcırdayarak açıldı. Kukuletalı pelerini yüzünü gizleyen büyücü. Luna çok yakından bakmadı. Şimdi pencereleri olan bir yerdeydiler. uzun panelli ahşap koridor. Pencereler koyu kadife perdelerle kapatılmıştı ama yakınlarda bir cam olduğunu bilmek güzeldi. Bu, burada işlerin fazla şiddetlenmediği anlamına geliyordu.

Crabbe Luna'yı uygun kapıya ulaşana kadar yönlendirdi ve Crabbe kapıyı üç kez çaldı.

"Girin," dedi içeriden bir ses.

Sonra Luna odaya itildi ve biraz tökezledi. Odanın ortasında tek bir sandalye vardı ve yan tarafta standart Ölüm Yiyen siyahına bürünmüş bir adam duruyordu. Bu Severus Snape'ti.

"Profesör Snape! Luna söyledi.

İnce ağzını bükmek dışında onu tanımadı. "Bizi yalnız bırak," dedi Crabbe'e. Luna kapının arkasından hızla kapandığını duydu ve onu iki yıldır görmediği profesörle baş başa bıraktı.

"Bayan Lovegood," dedi Snape. ". "Oturmak

zorunda mıyım?" diye sordu.

"Evet," diye tersledi.

"Pekâlâ," dedi Luna, uysalca. Sert ahşap sandalyeye oturdu.

"Neredeyim ben?

Snape bir an ona baktı. "Önemli değil," dedi. "Soruları ben sorarım.

Luna başını salladı. Harry, Snape'in Müdür Dumbledore'u öldürdüğünü bildirdiğinden beri Yoldaşlık'tan hiç kimse huysuz profesörü ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Gerçek renginin Voldemort'a ait olduğu kabul edilmişti ve şimdi Luna Snape'in baş sorgucu olarak çalıştığını görebiliyordu. Bunun iyi bir iş olduğunu düşünüyordu.

Bir profesör olarak bile, Snape'in hatalı öğrencilerden gerçeği öğrenmenin bir yolu vardı. Neredeyse ona söyleyecekti ama Gözlerindeki karanlık bir şey dilini susturdu.

'Şimdi bana gerçeği söyleyecek misin? Yoksa başka tekniklere mi başvurmam gerekecek? Küçük bir şişe iksir çıkardı. Luna bunun Veritaserum olduğunu deşifre etti.

'geldiğince cevap vereceğim,' dedi. Cevapları Tarikat'a ihanet etmediği sürece de edecekti.

Snape gülümsedi ama yüz hatları uygun değildi. Onda yüz buruşturmaya benziyordu. "Pekâlâ. Beauxbatons'da Tarikat'tan kaç kişi vardı?

"Bilmiyorum," dedi Luna. 'Ayrı ekiplere bölünmüştük. Neville Longbottom'la birlikteydin ve emirleri Deli-Göz Moody'den alıyorduk. Kısmen doğruydu ama Luna, Ölüm Yiyenler saflarının gerçek sayısını tahmin etmesin diye orada kaç Yoldaşlık üyesi olduğunu açıklamak istemedi.

"Bence yalan söylüyorsun," dedi Snape. 'Kaç tane olduğunu biliyorsun vardı. Bayan Lovegood, bunu sadece bir kez söyleyeceğim: *doğruyu söyleyin*. Asasını çıkardı ve Luna ona baktı.

"On sekiz," dedi.

"Bu daha iyi. Göreviniz neydi?"

Luna, "Ormanda yürü ve yakalanmamaya çalış," dedi. Omuz silkti. 'Sanırım bu işe yaramadı. Ama güzel ağaçlar gördüm. Peki ejderhaları biliyor muydun? Sen bilirsin, sanırım. Ama yine de ejderhaları bilmiyordum. bir düzende uçmak için eğitilebilir!'

Snape iç geçirdi, sesi bıkkın çıkıyordu. "Odaklanmaya çalışın, Bayan Lovegood. Beauxbatons'daki görevinizin başka bir amacı var mıydı?

"Hayır," dedi dürüstçe.

"Potter orada mıydı?

Luna başını salladı. "Nerede olduğunu bilmiyorum.

"Gerçekten mi?" dedi Snape, sanki ona inanmıyormuş gibi bir sesle. Asasını kızın boğazının derisine dayadı ve Luna yutkundu. "Potter neredeydi?

"Bilmiyorum!" dedi. Umutsuzluk sesine sinmişti. Eski iksir öğretmeni ona zarar vermezdi, değil mi? Bu tepetaklak dünyada Luna artık hiçbir şeyden emin olamazdı.

Sonra Snape ani bir şiddetle onu çenesinden yakaladı ve ağzını zorla açtı. Boğazından aşağı soğuk bir sıvı döktü ve Luna bir anda sakın, beyaz, bulanık bir havanın çöktüğünü hissetti. Konuşmak istiyordu.

"Potter neredeydi?

"Muhtemelen Ginny Weasley ile öpüşüyordur," dedi Luna. 'Onlar birlikte gidiyoruz, biliyorsun. Bu yüzden beni tek boynuzlu at kollarını almaya gönderdiler.

"Tek boynuzlu at kılı mı? Snape sordu.

'Evet,' dedi Luna. 'Hâlâ bakire olan tek kişi bendim. Hermione kesinlikle değil. Ginny değil. Gerçi Neville'i de göndermiş olabilirler, tabii bitkilerle sevişmeyi saymazsanız.

Snape boğuk bir ses çıkardı ve yüzü tuhaf bir renge büründü. Luna ona bakakaldı. "Sorun nedir?" diye sordu.

'Hiçbir şey,' dedi. "Ron Weasley ya da Hermione Granger Beauxbatons takımında mıydı?

"Hayır," dedi Luna, göğsünün derinliklerinde bir sıcaklık hissederek. Çok fazla butterbeer içmek gibiydi, diye düşündü. Başını eğdi

Snape'in figürünün önünde hafifçe dönmesinin keyfini çıkararak başını ileri geri hareket ettirdi. Ondan üç tane mi vardı?

"Granger ve Weasley neredeydi?

'Muhtemelen Harry'yle birlikte. Hermione önemli bir görevleri olduğunu söyledi.

"Ne tür bir görev?

"Bilmiyorum," dedi Luna. "Yakalanırsak diye bize hiçbir şey söylemiyorlar. Sonra kıkırdadı. "Benim gibi!

"Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın merkezi nerede?

Luna On İki Grimmauld Yeri demek istedi ama diline takıldı. Veritaserum, Fidelius Büyüsü ile savaştı ve ağzından sadece tutarsız heceler çıktı.

Snape elini sallayarak, "Boş ver," dedi. "Görevinizin bir parçası olarak garip emirler aldınız mı?

Luna gevezelik etmeye başladı. Oh, evet. Bir keresinde bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmıştım.

Amy adında çılgın, yaşlı bir Muggle kadın. Yine de ilginç biri olduğunu düşünmüştüm. Bir de Draco Malfoy'un orada olduğu bir zaman vardı ve benim görevim onunla konuşmaktı, çünkü Harry'yle konuşmazdı, ya da tam tersi. Draco Malfoy iyi bir insan değildi ve adım gibi kaçık göründüğümü söylerdi. Bir de eserlerle ilgili bir şey vardı.

"Eserler mi? Snape sordu, sesinde keskin bir ton vardı.

"Hogwarts'ın kurucuları ile ilgili her şey, biz göz kulak gerekiyordu. Neden emin değilim. Belki de Ron Weasley'nin fikriydi; belki de onları kardeşlerinin dükkanında satmak içindir!

Snape topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve dişlerinin arasından ısıklık çaldı. Ses Luna'nın bilincine işledi ve sıcak, bulanık hissin bir kısmı kaybolmaya başladı. "Profesör Snape?" diye sordu.

"Beni dinleyin Bayan Lovegood," diyerek onun önünde diz çöktü. "Üç gece önce yakaladığımız tek Tarikat üyesi sizsiniz.

Luna gözlerini kırıştırdı. Üç gündür kendinde değil miydi? O Bir yerlerde arkadaşlarının onun için endişelendiğini umuyordu.

Snape, "Bu nedenle," diye devam etti, "Potter ve diğerlerine yakın olduğunuz düşünülüyor. Sana soru soracak tek kişi ben değilim.

Şimdiye kadar Veritaserum'un etkisi geçmişti ve Luna fark etti ki Eski profesöre ne söylediğini. Çok şey anlatmış mıydı? Öyle olmamasını umuyordu. "Bunu bana neden anlatıyorsun? Snape'e sordu.

Snape, "Ondan bir şey saklamaya çalışmanın yararı yok," diye iç geçirdi. 'Kaç tane eser buldular? Sen

biliyor musun?'

"Birkaçını tanıyorum," diye itiraf etti Luna.

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Snape. 'Ama artık yapacak bir şey yok. Karanlık Lord'a bildiklerini anlatacaksın. bana söyledi. Sana karşı merhametli olabilir, olmayabilir de. Artık benim elimde değil.'

Luna Snape'e, onun soğuk yüz ifadesine baktı. "Bahse girerim her gece ellerini yıkıyorsun ama hiç temiz hissetmiyorsun," dedi.

Snape'in gözleri bir an için büyüdü. "Ne?" diye fısıldadı.

"Kötü olduğunu sanmıyorum," dedi Luna ve bu doğrudu. Profesör Snape'in tüm sert tavrına rağmen derslerinden zevk almış ve çok şey öğrenmişti. Snape'in pek çok yönü olduğunu ve hiçbirinin görüldüğü gibi olmadığını gözlemlemişti. İçinde bir yerlerde gerçek bir adam vardı ve Luna onun için de üzülmüyordu.

"Sen saf, küçük bir kızsın," dedi Snape. "Ama hepimizin öğrenmesi gerektiği gibi sen de gerçek kötülüğü öğrenmek üzeresin. Kızla alay etti. "Karanlık Sanatlar seni korusun. Bunu bir dua, intikamcı bir evrene bir yakarış gibi söyledi. Snape odadan çıktı, kapıyı çarparak kapı.

Luna kapının açık olma ihtimaline karşı kapıyı denedi ama kapı kilitliydi. Elinde asası olsa bile basit bir 'Alohamora' tılsımının işe yarayacağından şüpheliydi. Onun yerine döşeme tahtalarının sayısını saymakla yetindi ve sonra saçının bir tarafını ördü. İkinci örgüyü yarılamaştı ki kapı açıldı ve tanımadığı bir Ölüm Yiyen içeri girdi.

Acımasız bir yüzü olan yaşlı bir adamdı. Ona bakıp kıkırdadı. "Şimdi Karanlık Lord'la tanışacaksın," dedi. "Hadi gidelim."

Luna kolay kolay korktuğunu sanmıyordu ama şu anda ayakları kurşun gibiydi ve ilerlemiyordu. Başını ileri geri salladı.

"Hadi!" dedi Ölüm Yiyen. Asasını çıkardı ve '*Imperio*' dedi.

Luna'nın üzerine Veritaserum'un zorlamasından daha kötü, yumuşak ve karanlık, dehşet verici bir sakinlik çöktü. İleriye doğru yürüdü, Ölüm Yiyen'i takip ediyordu ama sonra zihni dağılmaya başladı. Imperius Laneti altında bile Luna emirlere uymak gibi tek bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. Sanki kendi garip yönlendirmesiyle, zihni lanetin altından sıyrıldı ve kendi kendine gülümsedi. Onların sırasında Deli-Göz Moody, Hogwarts sonrası eğitimde savunma derslerinde Luna'nın uzun süre Imperius altında tutulamayacak kadar deli olduğunu söylemişti ve bu alıştırma da bunu kanıtlıyordu.

Ancak bu Luna'nın pek işine yaramadı, çünkü arkalarından bir Ölüm Yiyen daha onlara katıldı ve mahkûm ile muhafız üçlüsü büyük bir merdivenden başka bir kata çıktılar. Luna etrafına bakınırken, büyülmüş bir tadilattan geçmiş gibi biraz harap olmuş büyük bir malikânede olduklarına karar verdi. Harry'nin Yoldaşlık'a tarif ettiği Riddle Evi'nin burası olup olmadığını merak etti. Bu onu Tıpkı Harry'nin Gündük Boardman'dan miras kalan evi kullanması gibi, Lord Voldemort'un da burayı karargâh olarak kullanması mantıklı.

Evin üst katı daha güzeldi ve Luna beyaz balmumu damlayan duvara monte edilmiş mumlara ve ince oymalı kapılardaki yeni kuvars kristal kapı kollarına baktı. Kuvars kristali, dekorasyonun bir parçası olarak kullanılabilir.

güçlü büyülü koğuşlar, bu yüzden Luna onu burada bulduğunda şaşırmadı.

Bir çift çift kapıya ulaştılar ve yaşlı Ölüm Yiyen asasını üç yumuşak vuruşla vurdu.

"İçeri gel," dedi yüksek ve soğuk bir ses. Luna ürperdi.

İlk başta tek gördüğü uzun bir koltuğun arkasıydı. Sonra gözleri şöminenin yanında kıvrılmış, tıslayan büyük yılanı buldu. siyah çatallı dilini ona doğru çevirdi. Koltuk havaya kalktı ve yavaş, uğursuz bir hareketle, içinde oturan kişi kapıya bakana kadar santim santim döndü.

Luna dehşet içinde bakakaldı. Boğazında bir yumru hissetti, Gözyaşlarına boğulmakla tehdit ediyordu ama . Her santimetrekaresi soğuktu, şimdi ona bakan ışıltılı kırmızı gözler tarafından buza dönüştürülmüştü. Luna kirpiklerinin bile Korkuyla titredi ve kafasını toparlamaya çalışarak hızla gözlerini kırptırdı.

Lord Voldemort'un ete kemiğe bürünmüş hali Luna'nın hayal edebileceğinden çok daha kötüydü. İnce gövdesi sandalyeye kıvrılmıştı ve elleri kolçaklardan sarkıyordu, rahatlıklarıyla aldaticılardı. Yüzü büyüleyici ve korkunçtu: beyazlar içinde çileci bir oyma, olabileceği adamın deforme olmuş bir hatırası. Ama Luna'nın dikkatini çeken Voldemort'un gözleriydi. Kıpkırmızı mücevherler gibi parlıyorlardı, Bilincine nüfuz ediyordu ve onlardan kaçamıyordu.

"Diz çök," diye fısıldadı Voldemort.

Luna kıpırdamayınca adam bir parmağını kaldırdı ve Luna Karanlık Lord'un önünde dizlerinin üzerine çökene kadar amansızca aşağı çekildiğini hissetti. Şöminenin yanında, o büyük yılanın tıslayarak uzaklaştığını duydu.

Her şey ağır çekimde oldu ve Luna bir an için bir kabusun içinde olduğunu anladı. Bu gerçek olamazdı, hiçbirisi. Bu onun hayal gücünün işiydi. Voldemort asasını çıkardı ve büyüü söyledi. ' *Crucio*. '

Acı zihnindeki tüm farkındalığı yok etti, buz gibi sıcak azap dalgaları onu kasılmalara boğdu. Vahşi bir çığlıktı, bedenine karşı bir ağıttı ve sonsuza dek sürdü. Bu işkencenin dışında hiçbir şey yoktu, hayat yoktu. önce ya da sonra. Kendi adını bile unutmuştu. Keskin kalemleri olan küçük şeytanlar derisi boyunca ilerledi ve her kası içten dışa doğru acı içinde kenetlendi. Sinirleri Acının emriyle kuklalar gibi titredi ve dans etti. Biri gülüyor muydu?

Aniden sona erdi, ancak Luna'nın bunu fark etmesi birkaç saniye sürdü. Karaya vurmuş bir balık gibi nefesi kesildi, havayı içine çekti. Bu zevk ciğerlerini dağladı. Elleri ve dizleri üzerindeydi, ahşap zemine bakıyordu, saçları yüzüne düşmüştü. Luna hayat tarafından ihanete uğramış hissediyordu. Bunun onun başına gelmemesi gerekiyordu; masumiyeti onu korumuyor muydu?

"Bu sadece bir tattı," dedi bir ses, Luna'nın beyninin kaotik girdabına karşı pürüzsüz ve sabit.

Sarı saç tellerinin arasından yukarı baktı. Birden geldi; Ölüm Yiyenler tarafından kaçırılmış bir tutsaktı ve şimdi Lord Voldemort'un huzurundaydı. Ağzını kapadı ve oturur pozisyona geri döndü. Luna bir refleks olarak parmaklarını daha önce başladığı saç örgüsünün bir kısmına dolamak için uzandı.

"Şimdi konuşacaksın," dedi Voldemort. Voldemort bir elini kaldırdı ve Luna beyaz yaratıktan sadece birkaç santim uzaklaşana kadar yerde ileriye doğru kaydığını hissetti. Voldemort onu kavradı

Çenesi ve başını kaldırıp ona bakarken parmakları soğuktu.

Bir sonraki saldırı hepsinden daha kötüydü, çünkü parçalanan Luna'nın zihniydi. Voldemort kafasına hücum ederek her düşünceyi ve anıyı gözden geçirdi. Kampında bir casus, kafasının etrafında vızıldayan ve emirlerini not eden bir böcek Animagus olduğu teorisini keşfettiğinde Luna dehşet içinde inledi. Şimdi, Luna, Ölüm Yiyenler'in bulduğu tüm böceklerin öldürüleceğini düşündü. Bu bir böcek katliamı olacaktı ve bu Luna'nın suçuuydu.

Diğer her şey de Voldemort'a açıktı; babasının evi, annesinin ölümünün anıları, okulda yıllarca süren alaylar ve Tarikat'ın işleyişi, büyülü eserlere karşı tetikte olma talimatları. Bu son söz üzerine Luna Voldemort'un onu serbest bıraktığını hissetti ve Voldemort pek de şaşırmamış bir ifadeyle arkasına yaslandı.

"Adın ne?" diye sordu.

Luna'nın dili ama cevap vermek zorundaydı. "L-Luna Lovegood.

"Bana 'Lordum' diye hitap edebilirsin," dedi Voldemort.

Luna bu sestten nefret ederek söyledi. "Lordum.

"Eşsiz bir zihnin var," dedi Voldemort.

Gözlerini ona dikti. On bir yaşındayken Hogwarts Seçmen Şapkası tam olarak böyle söylemişti ve Büyük Salon'un önündeki üç ayaklı taburede oturuyordu.

"Ne yazık ki," dedi Voldemort, "artık bu dünya için değilsin. Cüppesinin önünden bir şey çıkardı

Luna tanıdı: kendi asası. Hâlâ kapıda duran iki Ölüm Yiyen'e, "Bizi yalnız bırakın," dedi.

Luna onlara baktı, gittiklerini gördüğüne neredeyse üzülüyordu. Ölmek üzere olduğu aklına geldi. Hayatı bu noktaya gelmişti: Yirmi yaşında kötü bir Karanlık Lord tarafından öldürülecekti. Hayatı gözlerinin önünden geçecek miydi? Diğer tarafta annesini görecekti miydi? Annesi Kaçınılmazlık Luna'yı garip bir şekilde boş bıraktı, olacaklardan korkmadı.

"Biraz spora ihtiyacım var," dedi Voldemort. İçini çekti ve ifade edilmemiş bir kaprisin doğurduğu bir can sıkıntısı gibiydi. 'Bu yüzden sana nadir bir şans vereceğim. Düello yapacağız. Güldü; bu daha çok histerik bir kıkırdamaydı, mizah yoktu.

Luna'ya esasını verdi ve sonra ayağa kalktı, hızlı ve hareketlerinde etkili oldu ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Ayağa kalk," diye emretti Luna'ya.

Ayağa kalktı ve birkaç adım geri gitti. Voldemort'un onu savunmasız öldürmesi daha iyi olurdu. Bu şekilde Luna kendi ölümünden sorumlu hissetmeyebilir. Bu düello Bu onu sadece yetersiz hissettirirdi ve Luna kendini aşağılanmış hissederek ölmek istemiyordu.

Luna son saniyede ne yapacağına karar verdi. Voldemort'un yemine gelmeyecekti. Kendi şartlarında, kendi yolunda ölecekti.

"Üç deyince," dedi Voldemort, sesinde hâlâ histeri vardı. O kızın önünde eğildi, kız da onun önünde. "Üç, iki, bir. Düello!

'*Pario!*' dedi Luna kesin bir niyetle. Asasından kelebekler fıskırdı, yüzlercesi, binlercesi, her şekil, boyut ve renkte: beyaz, sarı, mavi, pembe, siyah, kırmızı ve turuncu, kanat çırpışlarında desenler olan

Kanatlar. Kelebek bulutu Luna'nın etrafını sardı ve yumuşak ipekten bir kasırga halinde etrafını sardı.

' *Avada Kedavra!* ' Voldemort'un bulutun ötesinden bağırdığını duydu ama Luna artık rahatsız olmuyordu. Gülümsedi, Etrafındaki güzel uçan şeylere bakıyor, kendisine doğru hızla gelen yeşil ışık jetini umursamıyordu.

Bir Yaşam Ödeneği

Yazarın Notları: Eleştirmenlere minnettarım:

MandaPandaAR, komoto, jka1, Voldiesgirl999, Mint101, BellonaBellatrix, The Enchanted Teakettle, ffff, purple eyes ve wildandclear . Desteğiniz için teşekkürler. Bunun üzerine, bir sonraki bölüm zamanı!

Feragatname: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir.

Dördüncü Bölüm

Bir Yaşam Ödeneği

Öldüren Lanet öbür ucundan Luna'ya doğru fırladı ve Luna kelebek bulutunun içinde dönmek için kollarını açtı. Ölümü görmeyecekti. Son anlarında yaşamı görecek ve kalabalığın içindeki belirli bir kelebeğe odaklandı, hafifçe kanat ırpan büyük, parlak beyaz bir kelebek.

Ama ne Voldemort'un ne de Luna Lovegood'un beklemediği bir şey oldu. Ölümcül yeşil ok bir iz buldu ama bu Luna değildi. Bir kelebektir, yaşayan girdaplardan biri.

Luna'nın vücuduna dolandı. Tek bir kelebek lanetle yere düştü ama binlerce böceğin arasında fark edilmedi. Luna, o sırada gözlerini kırptırdı ve Voldemort'a doğru döndü.

Yüzünü okşayan kelebek sürüsünün arasından Luna, Karanlık Lord'u gördü.

Odaya. Ne yapacağını şaşırmış görünüyordu. Yüzünde öfkeyi gördü, evet, ama saygıyı da.

Asasını salladı ve sözsüz bir büyüyle kelebekler beyaz bir ışık sisi içinde kayboldu. Bir kez daha yalnızdılar.

"Zekice," dedi Voldemort. "Ama yeterince iyi değil. Asasını tekrar kaldırdı.

"Bekle," dedi Luna.

Adam durakladı, kadın şaşırdı.

"Son bir isteğimi yerine getirecek misiniz? Luna sordu.

Voldemort'un dudakları kibirli bir gülümsemeye dönüştü. Luna üzerindeki gücünün itirafı onu memnun etmiş olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi.

Luna, "Bir sorum var," dedi.

Voldemort'un eğlencesi daha da belirginleşti ve topukları üzerinde geriye doğru sallanarak diğer elini 'devam et' der gibi salladı.

"Ölümsüzlüğü arıyorsun," dedi Luna, "ve görünüşe göre Ama bir şeyi bilmek istiyorum. Tanrım, hayat hakkında bu kadar çok sevdiğin şey nedir?

Voldemort'un yüzündeki gülümseme kayboldu. Kırmızı gözleri ona dikildi. "Affedersiniz?

"Sonsuza dek yaşamak istemenin bir nedeni olmalı," dedi Luna. 'Hayatı herkesten çok seviyor olmalısın, değil mi?

Voldemort şaşkın görünüyordu. Luna ona daha önce kimsenin böyle bir soru sorup sormadığını merak etti; tepkisine bakılırsa

kuşkuluydu. Asasını bir kez daha kaldırdı ve gözleri kızgın ve parlak bir şekilde parladı.

"Lordum, bu isteğimi kabul ettiniz," dedi Luna. 'Nezaket kurallarına uymalıyız, sizce de öyle değil mi?

Voldemort yine şaşkınlığını belli etti ve çenesini biraz düşürerek tısladı. "Sen hep böyle misin?" diye sordu.

"Terbiyesiz küçük kız.

Luna başını ona doğru eğerek, "Sadece merak ediyorum," dedi. "Bu adil bir soru. Hayatın nesini bu kadar çok seviyorsun?" diye tekrarladı.

"Güç," diye tersledi Voldemort.

"Güç mü? Luna söyledi. Ne kadar komik bir . Luna güç hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama diğerlerinin insanlar bunu istedi. "Neden güç?

"Tanrı aşkına -" Voldemort sözünü kesti. "Senden bıktım artık, Luna Lovegood. Sorunuzu yanıtladım ve şimdi ölüyorsunuz. Dördüncü kez sonuncusunu göndermeye hazırlandım. Luna'yı öldürmek için lanet.

"Dünyadaki tüm güce sahip olduğunda ne yapacaksın? Luna soruyu telaffuz edebildiği kadar hızlı bir şekilde ağzından kaçırıldı. Voldemort'u konuşturmaya devam etmesi gerektiğine karar verdi. Belki ölmeden önce bir şeyler öğrenebilirdi.

Voldemort sol yumruğunu sıktı ve tekrar açtı ama o korkunç yeşil kelimeleri söylemedi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, hecelerini sanki kendini sabırlı olmaya zorluyor.

"Dünyaya hükmettiğinizde. Sonra ne olacak?' Luna sordu.

"Şey, ben -" diye başladı Voldemort. Bu seni ilgilendirmez," dedi küstahça.

Luna bir an için beş yaşında huysuz bir çocukla karşı karşıya olduğunu düşündü. Gerçekten. Karanlıklar Lordu başarısıyla ne yapacağını düşündü... ya da Voldemort iç gözlem yapan bir tip değildi. "Sıkılıp sıkılmayacağını merak ediyorum," dedi Luna. "Tüm güce sahip olduğunuzda. Belki satranç ya da başka bir şeyle uğraşmak zorunda kalırsın. meşgul.'

"Satranç mı? dedi Voldemort. "Ben zaten satranç oynuyorum. Çok da iyiyimdir.

"Ben de!" dedi Luna. 'Şey, iyi olup olmadığımı bilmiyorum. Ama nasıl oynanacağını biliyorum.

Voldemort gözlerini tekrar kıstı. Sonra şimşek hızıyla asasını salladı ve '*Expelliarmus!* '

Luna'nın asası elinden fırladı ve Voldemort'un elini uzattı. Bu ani hareket karşısında nefesi kesildi; yine Öldüren Lanet'i bekliyordu.

Voldemort, "Sen şüphesiz tanıdığım en sinir bozucu insansın," dedi. "Ve bu da bir şey ifade ediyor. Bir yıl boyunca Kilkuyruk'la yaşamak zorunda .

Luna'nın kafası karışmıştı. Onu öldürecek miydi? Nefes nefese kaldığını hissediyordu ve her dakika ölüm potansiyeli. Tekrar kelekleri diledi. Ağzından bir iç çekiş çıktı, istemedi.

"Sanırım," diye devam etti Voldemort, "bir gün daha yaşamana izin vereceğim. Buna ne dersin?" Geniş bir yüz ifadesiyle Elleriyle, iyiliksever Karanlıklar Lordu'nu işaret ediyor.

Luna omuz silkti. "Benim zamanımsa, benim zamanımdır," dedi. "Sen karar verdiğini düşünebilirsin.

Voldemort siyah cüppesinin içinde bir hortum gibi dönerek ondan uzaklaştı. "Kapa çeneni," dedi. "Eğer gerçekten yaşamak , saygı göstereceksin.

"Sana zaten saygı duyuyorum," dedi Luna ve bunda ciddiymi. 'Bence dünyaya göstereceğin çok şey var, ne yapılmaması gerektiğinin bir örneği olsan bile.

Voldemort o zaman güldü, birkaç saniye süren ve sonra tiz bir neşe sesiydi bu. 'Bir örnek Ne yapmamalıyım,' dedi. "Hiç arkadaşın olmamalı.

"Pardon?" dedi Luna, Karanlık Lord'un kendisi hakkında bunları bilmesine şaşırarak.

"Bu kadar açık sözlü birinin arkadaşı olamaz," dedi Voldemort. "Bu artık yüzünden okunuyor.

Luna kendini paramparça hissetti. Elbette haklıydı. Arkadaşlıklarının derinliği konusunda şüpheleri vardı. Evet, Tarikat'ın diğer üyeleri ona tahammül ediyordu, ama gerçekten sevebileceği kimse yoktu. babasından başka kimseye güvenemezdi. Ve Bay Lovegood sonsuza dek kızıyla birlikte olamazdı; Luna'nın ev dışında bir hayat araması doğaldı. Her ne kadar Voldemort Luna'nın tek acı kaynağı olan arkadaşsızlığını seçerken, zihninin bir kısmı Karanlık Lord'un da bu özelliği paylaştığını biliyordu. Böyle bir adamın arkadaşları olmaması kendi tercihiydi. Luna bundan pişman olup olmadığını merak etti.

Sonra Luna kendisiyle ilgili başka şeyleri hatırladı: Neville ile Herboloji hakkında yaptığı konuşmaları Ginny'yle dostça yemekler, Harry'nin gösterdiği nezaket. Arkadaşları vardı ve onun için endişeleniyorlardı. Karanlık Lord Voldemort'a karşı bir üstünlüğü vardı ve bu

Çenesini kaldırmasına ve gözlerini kısmasına neden oldu.
"Aslında arkadaşlarım var," dedi.

Voldemort güldü. "Uzun sürmeyecek.

"Ne demek istiyorsun?

Sadece başını salladı, Luna'nın bilemeyeceği bir şeyle
eğleniyordu. 'Kendimi sana, seninle ilgili şartları söylemek
zorunda hissediyorum.
Hayatta kalmak,' dedi. Sesi neşeyle titriyordu. 'Beni
eğlendirmeye devam etmelisin. Haklısın, biliyorsun: Sıkıldım.
İlgimi çekmeyi başaramadığın an ölürsün.

Luna tırnağını ısırđı ve ona baktı. Bu beklenmedik bir şeydi. Tıpkı
asasını geri verdiğinde olduğu gibi, bu da işleri daha da
kötüleştirdi: Luna'yı daha da
Ölümünden sorumludur. şu anda kesime götürülen kuzunun
asil ve çaresiz kurban edililişini, bu konuda seçme şansının
olmamasını tercih ederdi. Ama Voldemort
en acımasız şeyi yaptı ve Luna'nın kötülüğün evinde biraz daha
yaşamasını sağladı.

Bu dünyadan bir masum olarak ayrılabilmeyi diledi.

"Eğlendirmek mi?" diye sordu. "Ne yapmamı istiyorsun?

Voldemort ocağın üzerinde kıvrılmış duran yılanı işaret etti.
"Nagini'yle arkadaş olarak başlayabilirsin. Yine soğuk bir
kahkaha attı. "O insanları sever.

Luna yılanı bir göz attı. Voldemort'un insanları sevmekle
Nagini'nin insanları yemeyi sevdiğini kastettiğini hissetti. "Bu
Kılkuyruk'un yiyecek haline geldiği anlamına mı geliyor?" diye
sordu.

Bu Voldemort'u kahkahalara boğdu ve Luna dehşet içinde bakakaldı. Karanlıklar Lordu'nun kendisini komik bulduğu düşüncesinden nefret ediyordu. Mizah anlayışını yeniden gözden geçirmesi gerekecekti. "Git," diye parmağını kaldırdı ve Luna bir kez daha yerde, bu kez Nagini'ye doğru kaydı.

Yapacak başka bir şey bulamayan Luna, diz çöktü. Yılan. Nagini şaha kalktı ve kobra başı bir tehdit üçgenine dönüştü. Luna derin bir nefes aldı ve Yılanın sürüngen gözleri. Kırmızı değillerdi ama de Lord Voldemort'u hatırlatıyorlardı.

"Merhaba Nagini," diye nefes aldı Luna. "Kılkuyruk'un tadı güzel miydi?"

Yılan yanıt vermedi ve Luna başını kaldırıp Voldemort'a baktı. "İngilizce anlıyor mu?"

"Hayır," dedi Voldemort. Sonra bir şeyler tısladı Luna bu dili Parseltongue olarak tanıdı; Harry'nin bunu daha önce kullandığını duymuştu. Bu bir çeşit Harry'nin parti numarasıydı. Nagini, Voldemort'un yılan sesini duyunca ileri geri sallandı- ve karşılığında uzun bir tıslama çıkardı. "Gülüyor,"

dedi Voldemort.

Karanlık Lord'un vahşi tanıdığıının birkaç santim ötesinde yere diz çöken Luna, Nagini'yi daha yakından inceleme fırsatı buldu. Yılan büyüktü, kuru pulları Dokunulduğunda yumuşaktı. Luna elini uzatıp kendi gözleriyle görmekten korkuyordu. Kobranın başlığı bir başlık gibi öne çıkıyordu ve boğazında Luna'nın aklına bir kolyeyi getiren ince çizgiler vardı. Nagini'nin gözleri soğuk ve ışıltılıydı, tıpkı Suyun altına yerleştirilmiş yuvarlak obsidyen taşlar ve orada normal bir yılanınkinin ötesinde bir zeka parılıyordu.

"O bir Naga," dedi Voldemort. "Dünyadaki en sadık koruyucu yaratık."

Merhum Başöğretmen Dumbledore'un anka kuşu Fawkes'ı tanıdıktan sonra Luna, anka kuşlarının en sadık olanıydı. Ve bir de Abaküs vardı ki onun akıbetini hâlâ bilmiyordu. Ancak Luna hayatta kalmak uğruna Voldemort'la aynı fikirde olmaya hazırdı. "Bir Naga'yı nereden buldun?" diye sordu ona.

"Pek çok yerde bulundum, Luna Lovegood," dedi Voldemort. 'Dünyanın dört bir yanını dolaştım. Ve Nagini en değerli bulduklarımdan biri.

"Oh," dedi Luna. Ödülleri merak ediyordu. Kazanımları gerekirdi, sonra da el üstünde tutulur, göğse yakın tutulur, hayranlıkla seyredilir ve ateşli küçük ellerle kavranırlardı. Voldemort'un ödülleri sevdiğini düşündü; eski, kapalı Hogwarts'taki, üzerinde 'Tom Riddle, Okula Özel Hizmetleri için Ödül' yazan kupayı hatırladı. Ödüller ve Nagini arasında bir bağlantı olduğuna dair bir şey beynini kemiriyordu; ödülleri ve Nagini; bu önemliydi. Luna onu geldiğinde çabuk uzaklaştırdı. Zihnini her şeyden uzak tutmak en iyisiydi. Voldemort onu okuyabildiği sürece önemli.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Nagini," dedi Luna. İçine bir ilham geldi ve ellerini Doğulu tarzında birleştirdi, ve yılanın önünde eğildi. 'Namaste. Mera nam Luna hai.'

Nagini gibi oldu ve yılan başını neredeyse insana benzeyen bir şekilde eğdi. Voldemort'a bir şeyler tısladı.

Voldemort, "Selamınız için size anadili Hintçe'yle teşekkür ediyor," dedi, "ve ilk adınızı not ediyor. Sesi hâlâ eğleniyor gibiydi. Luna, Voldemort'un bu sözlerine hiç şaşırılmamıştı. Hintçe'yi anladım, çünkü her Karanlık Lord birçok büyü dilini konuşabiliyordu. Adamın Mısırcı, Tibetçe ve Çince de bildiğini düşündü. Luna'nın kendisi de biliyordu

Babası diğer kültürlere saygı göstermenin önemli olduğunu söylediği için sadece farklı dillerde hoşbeş ediyordu, özellikle de yabancı biriyle mülakat yapıyorsanız. Babamın zihnieti her zaman iyi bir mülakat yapmaya yönelikti.

Voldemort'la yüzleşmek için döndü ve gözlerini onun yüzünden kaçırmayacak kadar disiplinli tutmak zorunda kaldı. Voldemort üzerinde korkunç bir melek gibi duruyordu, siyah dalgalı cüppesi ve çapraz kolları vardı ve yüzü o kadar beyazdı ki Luna Kendi adaşı olan Ay'ı hatırlatıyordu. Gözleri, her zamanki gibi, Muggle doğumlu öğrencilerin 'lazer ışını' olarak tanımladıkları şeylere benziyordu. Delici ve acımasız.

"Efendim," selam verdi, bir sonraki adımda ne yapacağından emin değildi.

Ancak Voldemort arkasını döndü ve şöyle buyurdu Luna'nın duyamayacağı bir şey söyledi ve iki lm Yiyen odaya girdi, Luna'yı işkenceye başlamaları için getiren iki lm Yiyen. Hazır olda durmuş, bir sonraki emirlerini bekliyorlardı.

Voldemort arkasındaki Luna'yı işaret ederek, "Al onu," dedi. "*Nispeten* zarar görmediğinden emin olun. Onu yuvarlak odaya koyun.'

Luna bunu fark edemeden ayağa kalkmıştı ve iki lm Yiyen onu dirseklerinden yakalamıştı. şansını denedi Kapıdan ıkarken Voldemort'a dönüp baktı. Nagini'nin yanına diz çöktü, başını nazik bir elle okşadı ve Luna'ya bakmadı.

Luna'nın Riddle Malikânesi olduğunu tahmin ettiği koridorlar, ayakları tökezleyip oymalı kapıların yanından sürüklenerek geçerken bir bulanıklık içinde akıp gidiyordu. Maliknenin aynı katında kaldı ve sonra gotik bir kemer şeklindeki kapının mırıltılı bir şekilde devre dışı bırakıldığını duydu. Kapı açıldı ve lm Yiyenler Luna'yı ne fırlatıp kapıyı çarptılar.

kapı arkasından. Hemen döndü ve tekrar açmaya çalıştı ama kapı o kadar sağlamdı ki taştan oyulmuş. Luna ona yaslandı ve umutsuz bakışlarla etrafına bakındı.

Buraya neden yuvarlak oda dendiğini anladı. Yuvarlak değildi, onun yerine eski katedral gülü tarzında yuvarlak bir penceresi vardı. Garip bir mimari ayrıntı olduğu kesindi ve vitraylar içeri giren ışığı loşlaştırıyor ve ince halının üzerinde dans eden parlayan mücevherler gibi . Pencere ve Doğu halısı odadaki tek lüks şeylerdi.

odayı. Duvarlar eskimiş sıvaydı, yer yer dökülüyor ve alttaki kaba yontulmuş taşı ortaya çıkarıyordu. Bir köşede beyaz battaniyelerle örtülü çift kişilik gotik tahta bir yatak, yanında da yarısı yanmış bir mum dışında hiçbir şey bulunmayan tek bir komodin .

Tozlu, koyu yeşil kadife bir koltuk vardı ve Luna ona bakıp yarı gülümsedi. Bu koltuk 12. Cadde'deki en sevdiği koltuğa benziyordu.

Grimmauld Place. Kendini yerden kaldırdı ve koltuğu pencerenin yanında güzel bir yere kaydırıldı.

Bu hareket onu daha iyi hissettirdi. Başka hiçbir şey olmasa bile en azından sandalyenin oturduğu yer üzerinde kontrolü vardı.

Oda can sıkıntısı için tasarlanmıştı. Herhangi bir kitap, kâğıt, tüy kalem, oyun ya da sanat eseri yoktu. Luna düşünceleriyle ve büyük gül penceresiyle baş başaydı. O

Eliyle koltuğa birkaç kez vurarak toz bulutlarını kabarttı ve pisliği dağıtmak için kolunu salladı. Çıplak ayaklarıyla bağdaş kurarak sandalyeye çöktü ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Çıplak ayaklı olmanın dezavantajı

üzerinde Kırılmaz bir tılsım bulunan güzel vitray pencerenin manzarası olmamasıydı. Renkler, pencerenin nasıl görüldüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Dışarıda ne vardı, Luna koyu mor bir noktaya, daha büyük bir desenin içindeki küçük bir elmasa baktı. Sakinleştirici etkisinden dolayı sevdiği bir renkti ve

Kendini yeniden merkezde hissedene kadar bilincini mor bir su kapladı.

Luna üç gün boyunca arkadaşsız kaldı. Unutulduğunu düşünmeye başlamıştı ki bu oldukça hoş bir düşünceydi. Sonra hatırladı ki

Aynı şeyi zindanda da yaptı ve nasıl sonuçlandığını gördü. Sorguya çekildi, Cruciatus Laneti'ne maruz bırakıldı ve ardından hayatının bedeli olarak Karanlık Lord'un can sıkıntısı çekmesini engellemesi gerektiği söylendi.

Bu durum Luna'yı yeni bir yöne itti: tam olarak ne yaptı? Voldemort onu 'eğlendirmekten' mi bahsediyordu? Harry'nin daha önce söylediklerinden Luna, Kılkuyruk'un daha önce Ölüm Yiyen şakalarının ve alaylarının yükünü çekmiş olabileceği hissine kapıldı, ama Kılkuyruk çoktan gitmiş ve sindirilmişti. Luna'nın Ölüm Yiyenleri nasıl eğlendireceğini sorabileceği kimse yoktu ve aklına birkaç senaryo geldi. O Quidditch standardındaki büyük Quaffle toplarıyla bile oldukça iyi hokkabazlık yapabiliyordu. O da dans edebiliyordu, tango ve vals gibi standart dansların yanı sıra Wimple-Walk ve Rosebug gibi komik danslar da yapabiliyordu. Luna'nın on altı yaşına bastığı yaz

Babası ona istediği dans derslerini vermişti, Madam Dunblatt adında bir öğretmenden. Çok eğlenceliydi.

ve Luna'ya kendini iyi hissedeceği şey verdi. O anın hatıralarında kayboldu ve sonra bir kuş gibi zihni şimdiki ana geri döndü.

Lord Voldemort'u eğlendirmek. Evet. Luna bir insanın mizah anlayışının karakteri hakkında çok şey anlattığını biliyordu, bu yüzden Voldemort'un mizah anlayışı hastalıklı, çarpık ve anormal olmalıydı. Varsayım buydu ama yine de onu hayatta tutacak kadar komik buldu. Rahatsız edici. Adam zeki, hatta parlaktı ve Luna onun ne kadar zeki olduğunu hissetti.

kuru, çatırdayan bir zekâya sahipti. Sırf onu eğlendirdiği için büyük tahribat yaratacak türden biriydi.

Luna Lovegood böyle kötü bir insanı eğlendirmek için ne yapabilirdi ki? Fıkra anlatabilirdi ama bu konuda hiç iyi olmamıştı. Luna olayları diğer insanların yaptığı gibi komik bulmazdı. İnsanlar kendisi olduğu için ona gülüyordu, belki de en iyi yaklaşım buydu: sadece kendisi olmak. Tuhaf, dalgın, alışılmadık, uçarı benliği, şişe kapağı kolyeleri ve kırmızı yüksek topuklu ayakkabılarıyla -

Luna'nın düşünceleri yeni, mide bulandırıcı bir sesle durdu. olasılık kendini gösterdi. Karanlık Lord'u 'eğlendirmek'. Burada başka bir anlam daha vardı, Luna'nın düşünebileceği her şeyden daha kötü bir potansiyel. Bu, Cruciatus'u çocuk oyuncağı gibi gösterirdi. Kısa süreli zihinsel

Bu görüntü Luna'nın kendini ihlal edilmiş ve berbat hissetmesine neden oldu. Ya Voldemort'u bedeniyle eğlendirmesi gerekiyorsa?

Karanlık Lord'un cinsel tercihleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu, hatta böyle tercihi olup olmadığını bile bilmiyordu. Bu konudan hiç bahsedilmemişti.

Yoldaşlık brifingleri sırasında. Harry, Ron ve Hermione asla Voldemort'un ilk yıllarında hayatta olan birkaç Yoldaşlık üyesi, McGonagall ve Hagrid, genç Tom Riddle'ın daha önce yaşadığı herhangi bir ilişkiden bahsetmemişti. Bu bir gizemdi.

Luna bunu çözmemeyi umuyordu ama şimdi merak ediyordu. Yoksa Voldemort neden sıradışı bir zekâya sahip genç, kıvrak sarışın bir kızı bağışlasındı ki?

Korkunun keskin tadı Luna'nın ağzında işledi. Voldemort'a bu şekilde boyun eğmektense ölmeyi tercih ederdi. Kendisini zaman ölüme gözlerini dikip içine dalabilecek bir şehit olarak görmemişti; Luna, Ron ve Harry gibi cesur değildi ama bazı şeylere katlanılmaması gerekiyordu. Biri ölmüş, diğeri yaşayan zavallı anne babasını düşündü,

ve nasıl sonsuza kadar onların değerli küçük kızı olarak kalmak istediğini. Masumiyetinin alınmasına izin vermeyecekti.

Ama sonra Ravenclaw Evi'nin baş belası mantık, yemine müdahale etti. Luna bunu nasıl durduracaktı? Voldemort artık onun üzerinde yaşam ve ölüm gücüne sahipti. Asa ve silahlar dışında kendini öldürmek için hiçbir aracı yoktu. Gözleri titredi Gıcır gıcır beyaz çarşafın üzerinde bir cellat ilmiği yapmayı düşündü, ama bu fikri neredeyse hemen reddetti; yanlış gidebilecek çok fazla şey vardı.

Luna tavana bir bakış attığında odada asılacak bir kiriş ya da mertek olmadığını gördü, avize de yoktu. Çarşafardan yapılmış bir ilmikle kendine zarar vermeyi başarabilirdi ama bu onu öldürmezdi. Hayır, bu dünyadan ayrılmanın tek yolu Lord Voldemort'un ya da Ölüm Yiyenlerden birinin onu şiddet kullanarak bedeninden çıkarmasıydı.

Bunun bir tür kâbus olmadığından emin olmak için derisini çimdikledi ama keskin ve küçük bir acı ona bunun gerçek olduğunu söyledi,

Son üç gün boyunca binlerce başka çimdikten duyduğu acının aynısı. Luna kendini açlıktan öldürebilirdi, diye düşündü, ama bu pek bir şey için toplayamayacağı türden bir kararlılık gerektirirdi. Hal böyle olunca

Günde bir öğün yemek ve odanın aynı köşesinde, olası bir evcini büyüsuyle ortaya çıktı. Bu olmazdı

Normal bir insan için yeterli yiyecek olabilirdi, ama Luna'nın iştahı hiçbir zaman normal olmamıştı ve esaret altındayken Kafese kapatılmış bir hayvan gibiydi: Çok fazla yemek zorlanıyordu. Bunun için açlıktan ölme seçeneği pek olası görünmüyordu çünkü Luna zaten çok az yemek yiyordu ve hâlâ hayattaydı.

Bugün öğlen yemeği kalın bir dilim ekmek, bir domates, bir bardak kabak suyu ve bir kase

Luna'nın insanlardan yapılmadığını *umduğu* etli güveç. Yahniyi yemiş ve kalanını daha sonra yemek için saklamıştı.

Luna, ölümü ya da işkenceyi düşünmediği zamanlarda kendini oyalamak için elbisesini ilmek ilmek yeniden dikti; elbisenin ön kısmı sarılıyor ve alt etek küçük bir püskül bulunuyordu. Bu ona bir çingene etkisi veriyordu. Takılarının geri gelmesini diledi, çünkü küpeleriyle oynamak ya da kolyelerini evirip çevirmek onun sinir bozucu bir alışkanlığıydı. Öyle de oldu, Luna kum rengindeki uzun saçlarıyla oynamak zorunda kaldı ve saçları sonsuz desenlerde örüldü ve yeniden örüldü.

Kıyafetlerinin altındaki bedeni ve onun Karanlık Lord için olası kullanımlarını görmezden gelmeye çalıştı.

Yuvarlak odadaki dördüncü günün sabahında kapı çalındı. Luna kapıya baktı, kibar Kulaklarına yabancı gelen bir ses. Dışarıdan koğuşun kilitlerinin açıldığını ve büyük, ağır kapının açıldığını hissetti. Gelen Profesör Snape'ti.

"Profesör!" dedi Luna, tıpkı birkaç gün önce olduğu gibi. Sesi iyi durumdaydı, çünkü yalnızken bile sesini taze tutmak için şarkı söylüyor ve mırıldanıyordu.

"Bayan Lovegood," dedi Snape. tanıdık ekşi ifadesiyle başını salladı. "Umarım iyisinizdir?"

"Yeterince iyi," dedi Luna.

Yorgun bir ifadeyle bir an için gözlerini kapattı. Luna, Profesör Snape'in iliklerine kadar yorgun olduğunu hissetti ve adam için üzüldü. Eski öğrencilerinin birbirleriyle savaştığını, öldüğünü ve öldürdüğünü görmek ne kadar zor olmalıydı. "Karanlıklar Lordu huzurunuzda çıkmanızı istedi," dedi Snape.

Luna dudağını ısırды ve yere baktı. Halının desenine bayılmıştı; üzerinde tavus kuşları, serçeler, çiçekler ve madalyonlar vardı. Şu anda evde sıkılmayı tercih ederdi.

Voldemort'u görmektense yuvarlak odayı tercih ederim. *Onu* görmek için yüz ifadesi, hayatta bir kez çok fazlaydı. "Efendim?" dedi

Snape'e. "Yapmak zorunda mıyım?"

"Bayan Lovegood," dedi Snape sinirlenerek. Daha açık konuşmalıydım. Varlığınız talep edilmiyor, sadece *emretti.*' "Oh.

"Ayağa kalk," dedi Snape. "Ne olursa olsun, ben - ben onun seni öldüreceğini sanmıyorum.

Bu, Luna'nın Snape'in dudaklarından duyabileceği en kötü şeydi. Çünkü Voldemort onu öldürmeyecekse, ne yapacaktı?

Bir Ustanın Oyunu

Yazarın Notları: Aşağıdaki yorumculara teşekkür ederim: *jka1, Erin, Emeraldjewel, The Enchanted Teakettle, wildandclear, ravenfeather42, Voldiesgirl999, Pussin Boots, silverkitsune, lovenotknown, Voldy's pink teddie* (kullanıcı adını seviyorum! Çok eğlenceli), *Ursula-Este, Kiki, Femmc* ve *LemoN-X-DroP*. Bireysel eleştirilere istediğim kadar yanıt veremiyorum, ancak lütfen okuduğumu ve her bir yorum için teşekkür ederim. Hayat fanfiction dünyasındaki zamanımın önüne geçiyor (drats), bu yüzden çoğunlukla genel bir teşekkür olması gerekecek.

Bu kısa bir bölüm, ancak bunu telafi etmek için bir sonraki güncelleme daha erken olacak. İyi eğlenceler!

Feragatname: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir.

Beşinci Bölüm

Bir Ustanın Oyunu

Luna, Profesör Snape'i Riddle Evi'nin koridorunda takip ederken hâlâ yalınayaktı. Ayaklarının altında, koyu renklerde uzun halı yolluklarıyla noktalanan parkenin damarlarını hissetti. Harry Potter, Lord Voldemort'un babasının evini tarif ederken, onlarca yıl boş kaldıktan sonra yıpranmış ve yıkılmaya yüz tutmuş olduğunu söylemişti. Görünüşe göre 12 Grimmauld Place tadilattan geçen tek karargâh değildi.

Voldemort'un onu son kez sorguladığı büyük boş taht odasına geri dönmeyi bekliyordu, ama bunun yerine

merdivenlerden aşağı indiler ve evin başka bir kanadına girdiler. Luna arkasını dönmüştü, kafası karışmıştı ve Snape'in sırtını görüş alanının önünde tutarak etrafına bakındı. Ayrıca peşlerinden gelen iki iri yarı karanlık Ölümlü Yiyen'in de farkındaydı ve gözleri mahkûmun üzerindeydi.

Snape kapıyı çaldı ve o ses çıktı, üç gündür Luna'nın düşüncelerine musallat olan o ses ve gelebilecek her şeye karşı kendini hazırladı. Snape kapıyı onun için açtı ve kapattı; bu onu rahatlattı. Luna, eski profesörünün odada onunla birlikte olmasının ne kadar değerli olduğunu biliyordu.

Luna'nın sahip olduğundan çok daha fazla kitapla dolu bir kütüphaneydi. Hogwarts yığınları dışında hiç görmemişti. Voldemort'a bakmamak için en yakınındaki kitaplara göz gezdirdi; kitapların çoğu Karanlık Sanatlar üzerineydi. Luna'nın aklına, eğer fazladan bir şeyler yapmak istiyorsa parayla, baykuş postası siparişiyle bir kitapçı açabilirdi. Gözleri özellikle bir kitaba takıldı, mavi deri cilt üzerine altın varak harflerle '*Karanlık Sanatlar Rüya Kehaneti*' başlığını taşıyordu.

"Luna Lovegood.

İpek gibi pürüzsüz ses havada süzölüyor, Luna'nın kulaklarını hoş olmayan bir karıncalanmayla okşuyordu. Yüzünü Lord Voldemort'a doğru çevirdi.

Şöminenin yanında duruyordu, elinde açık bir kitap vardı, Ateşin altın rengi ışığı tenini ısıtmak için hiçbir şey yapmıyordu. İnce dudaklarında çirkin bir görüntüyle gülümsedi. "Lütfen otur," dedi. 'Sen ve ben satranç oynayacağız. Severus'tan bıktım.

Snape'in bulunduğu yönden küçük bir ses geldi ama Luna bunun ne anlama geldiğini anlayamadı. Eski iksir profesörü kapının yanında ellerini kavuşturmuş duruyordu. Bir tahta gibi kaskatı kesilmişti, rahatsızdı ve Voldemort'un kütüphanesinden başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu. Yine de Luna bir refakatçisi olduğu için mutluydu; saçma bir nedenden ötürü Voldemort'un onu öldürmeyeceğini ya da işkence etmeyeceğini düşünüyordu. eski öğretmeninin önünde. Bu muhtemelen en kötü hüsnükuruntu , ama dilekler tek şeydi Luna'nın bu hafta vardı.

Satranç tahtasını aradı ve şöminenin ortasına yerleştirilmiş ve iki büyük koltukla çevrelenmiş olarak buldu. O Voldemort'un daveti üzerine oturdu, sandalyenin yanında kendini cüce gibi hissetti ve ellerini kucağında kavuşturdu. Çıplak ayakları kıpırdadı. Satranç takımına dehşetle baktı; taşlar beklenti içinde sallanıp hareket ediyordu ve her biri mermerden bir ölüm gibiydi. Voldemort'un satranç takımında büyük taşlar vardı, büyük kareler ve figürlerin yüzlerinde kafatasları ve kötü keskin silahlar. Luna siyahın tarafını seçmiş, beyazı Voldemort'a bırakmıştı. Ölüm gibi beyaz, teni gibi beyaz, her şeyin beyaz olduğu günlerin acı bir ironisi gibi beyaz. hafif ve mutlu görünüyordu.

İlk hamleyi hep beyaz yaptı.

"Normalde şuradaki Snape'le ya da gözden düşmeden önce Lucius Malfoy'la satranç oynarım," dedi Voldemort. "Ama Snape çok tahmin edilebilir olmaya başladı.

Profesör Snape'in hiç de tahmin edilebilir biri olmadığını düşünen Luna başını salladı. Voldemort'un karşısına oturmasını bekledi ve Voldemort'a bakmak için bir bahanesi olduğu için minnettardı.

satranç tahtası yerine onun korkunç yüzüne baktı. Oyuna şahın filinin piyonunu iki boşluk ilerleterek başladı. ileri. Agresifti. Luna onun hareketine karşılık verdi.

Dön. Voldemort'un stratejisine ayak uydurabilirse şanslı sayılırdı.

Bir süre için şaşırtıcı derecede eşit bir oyundu; Luna hiçbir mantık ya da neden olmadan oynadı, bu yüzden Voldemort onu tahmin edemedi. Ve Voldemort'un dikkatle hazırlanmış planları ve kurnazca hamleleri Luna'da şu tepkiyi uyandırmadı mantıklı düşünen bir insandan beklenirdi. Oyun Voldemort'un lehine dönerek devam etti, ama Dövüş adıldı. Voldemort vezirini hızlı bir hamleyle Luna'nın filine doğru hareket ettirdiğinde, Luna sonucu gördü; iki hamle sonra şahı yenilmişti. Şahı bir inilti çıkardı, yere yığıldı ve öldü.

Luna'nın satrançtaki yenilgisinden sonra Voldemort Snape'e 'daha önce konuştuğumuz iş için' gitmesini emretti. Luna, Voldemort'un İksir Ustası'nın yokluğu, onu savunmasız bırakmak için etrafını saran umutsuzluk. Bu duruma teslim olmaktan başka çaresi yoktu. *İnançlı ol*, dedi kendi kendine, ama eski sözler her zamanki rahatlığını vermiyordu.

Voldemort memnuniyetle arkasına yaslandı ve Luna'ya baktı. "Boynundaki madalyon. Tibet'ten, değil mi?"

Luna başıyla onayladı. Boynunda asılı duran büyük gümüş kafatasına bakan Voldemort'un gözlerindeki parıltı hiç hoşuna gitmemişti. Bir an için ona bunun bir hediye olduğunu, özel olduğunu, koruma amaçlı olduğunu ve babasını düşündürdüğünü söylemeyi düşündü. Sonra da Voldemort'un kafatasının ne olduğunu bilmesi Luna, önemin onu yok etmek istemesine neden olacağından emindi.

"Korunmak için," dedi Voldemort ve usulca güldü. Kız başını ondan yana çevirdi.

"Onu istiyorum.

"Pardon? dedi Luna. *Hayır, , hayır,* diye düşündü.

'Onu takmak istiyorum. Çıkar onu boynundan.' Voldemort Luna'nın madalyonu bırakması için beyaz bir el uzattı.

Uzanıp bağlarını çözerken boğazında bir yumru oluştu. ağır siyah kurdeleyi çözdü, kolyeyi gevşetti ve boynundan kaymasına izin verdi. Kolyeyi uzattı ve bir anlık tereddütten sonra bırakarak Voldemort'un eline düşmesine izin verdi ona dokunmadan. Bir hıçkırık onu kaçmakla tehdit etti Evinin ve güvenliğinin son kalıntısı olan meydan okuyan kafatası kolyesinin şimdi beyaz ölümün elinde olduğunu görünce boğazı düğümlendi.

Voldemort esere dikkatle baktı ve küçük bir memnuniyet sesi çıkardı. "Bu çok değerli," dedi. "Ve çok eski. Yine de Mührüme ne kadar benzediğine bakın! Tibet büyüünden bağımsız olarak kendi sembolümü icat ettim ama bu evrensel bir güç mührü. Voldemort başını kaldırıp Luna'ya baktı. "Değerli Zümrüdüanka Yoldaşlığı bunu takmana itiraz etmedi mi?

Luna, "Diğer mücevherlerimden bazılarıyla karşılaştırıldığında, kafatasını nispeten normal bulduklarını düşünüyorum" dedi.

Voldemort kolyeyi genişçe salladı ve iki kalın siyah kurdele parçasını boynunun arkasında bir arada tuttu. "Bağla," dedi.

Luna ürperdi. Ama ayağa kalktı ve Voldemort'un oturduğu yere geçti. Ona o kadar yakındı ki Teninde soğuk, zehirli bir auranın parıldadığını hayal etti. Öne doğru eğildi ve kurdeleleri aldı, bunu yaparken ellerini fırçaladı ve sonra parmakları olabildiğince hızlı hareket ederek Luna kolyeyi sıkıca bağladı. Adamın teninin verdiği hissi görmezden gelmek imkânsızdı: pürüzsüz, neredeyse yumuşak. Sıcak, sanki normal bir insanmış gibi.

varlık. Ama solgun tonu o kadar doğal değildi ki, yüzüne doğru eğilirken bile Luna onun Karanlık Lord olduğunu unutmadı.

"İşte," dedi ve rahatlamış bir şekilde uzaklaştı.

"Seni korkutuyor muyum? Voldemort açık bir zevkle sordu.

"Evet," dedi Luna.

Bunu düşünmek onu kızdırıyordu ama kafatası madalyonu Voldemort'a yakışıyordu. Başlangıçta erkeksi bir eserdi, Luna tarafından her zamanki cinsiyet adabı dikkatsizliğiyle takılmıştı,

Ve şimdi kafatası Voldemort'un göğsünde dururken kendine gelmiş gibiydi. Luna kafatasının gözlerini hayal etti. sönük ve kırmızı parlıyordu ve Voldemort onu kendisine geri verse bile, o şeyi bir daha asla giymemeye yemin etti.

"Öne çık," dedi Voldemort.

"Lütfen -" diye fısıldadı Luna. Onun sesini takiben, ayakları bağımsız bir zihin gibi hareket etti. Voldemort'a doğru iki adım attı ve yine onun oturduğu yerden birkaç santim ötede durdu.

"Diz çök.

Luna'nın kalbi göğsüne çarptı ve damarlarında kan dolaştığını hissetti. Bu yeni şey de neydi? Voldemort'un takipçilerinin olmasına bayıldığını biliyordu; bu çok açıktı.

Ne zaman Ölüm Yiyenleri onun huzurunda eğilip salya akıtsa, Karanlık Lord o ve alaycı tavrı takınıyordu, yüzünde kendinden memnun bir ifade vardı. Belki de Luna'nın kendi isteğiyle diz çöktüğünü görmek istiyordu.

Köşeden Nagini tısladı ve Luna dizlerinin üzerine çökerken kahkaha gibi bir ses duyuldu.

Avına saldıran bir yılan gibi, Voldemort'un elleri uzandı ve Luna'nın gelişigüzel saç örgüsünü yakaladı, düğümünü çözerek yüzüne doğru gevşek bir şekilde düşmesini sağladı. Adam saçlarını çekiştirirken küçük bir acı ve korku iniltisi , kaba bir amaçla çekerek arkadaki örgüyü yok etti. Sonra birden Voldemort'un elleri nazikleşti. Parmaklarını kafa derisi boyunca , yumuşak, geniş daireler çizerek okşadı. Luna'nın solgun saç tellerini tuttu. ve sanki daha önce hiç saç görmemiş gibi onunla oynayarak tekrar dökülmelerine izin .

Başını kaldırmaya korkarak adamın ayaklarının önündeki yere baktı.

Sonra Voldemort öne doğru eğilip başını dar bir açıyla yukarı doğru çekerken yine hızlı davrandı. Adamın dilinin çenesinin altından geçerek kulağına doğru ilerlediğini hissetti. Luna nefes alamıyordu, bunun yerine bu deneyimin onu yıkayıp geçmesine izin verdi, Yargılamamaya çalışarak, biraz da kendi dışında hissederek. Voldemort'un yaladığı çenesinin derisinde serin bir hava izi hissetti.

Mükemmel bir dinginlikle arkasına yaslandı. "Gözlerimin içine bak.

Luna ona boyun eğdi, artık bilinci huzurun hüküm sürdüğü o beyaz yerde yüzdüğü için korkmuyordu. Gri gözleri adamın kırmızı gözleriyle buluştuğunda, adamın onun düşüncelerini okuduğunu, düşüncelerinin kalıntılarını gördüğünü biliyordu. tiksinti ve dehşet. Bu onu memnun etti ve gözlerindeki kırmızı parıltı bunu görünce daha da parladı. Luna bakışlarını ondan ayırmadı. Bir an sonra Voldemort'un dudakları kaşlarını çattı ve kalıntının onu tatmin etmediği açıldı. Luna'nın yeniden korkmasını istiyordu.

"Git," dedi Voldemort.

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Hafif ve sessiz adımlarla odadan çıktı ve dışarıda iki Ölüm Yiyen muhafızı tarafından karşılandı.

Bir Plan Hazırlamak

Yazarın Notları: Eleştirmenlere her zamanki teşekkürlerimi sunuyorum, hepinizi çok takdir ediyorum! *MandaPandaAR, The Enchanted Teakettle, Meshpets, jka1, wildandclear, Voldiesgirl666, Witch of Darkness* ve *X-Tina Eddie's Mamacita*.

Feragatname: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir.

Altıncı Bölüm Bir

Plan Yapmak

Voldemort'un karargahında kötü bir şey olmuş olmalı, çünkü o korkunç olaydan sonraki günlerde Karanlık Lord'un Luna'ya dokunmaya tenezzül ettiği yerde, yuvarlak odasında yine yalnız kalmıştı. Rahatsız Edici Büyüler olmadığını fark edince şaşırdı; fısıltıları, koşuşturmaları, arada bir alarm gibi gelen bağırışları duyabiliyordu. Sanki birine işkence ediliyormuş gibi çığlıklar. Kara büyü yapıldığına dair bir his, çaresizlikle yapılan büyüler ve Luna'nın güçlü sezgileri ona bunu bilmesini sağlıyordu. Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın geldiğini ve kendisinin kurtarılacağını hayal etmek için kendine birkaç muhteşem an verdi.

Kimse onun için gelmedi.

Birkaç gün sonra sesler kesildi. Luna'nın yemekleri ev-elf büyüleriyle gönderilmeye devam etti ve değişiklik olmadı; daha fazla kilo verdi. O yapmadı mümkün olduğunu düşündü. Köprücük kemiği şimdi derisinden dışarı çıkmıştı.

ve elleri bir iskelete aitmiş gibi görünüyordu. Voldemort'un kafataslarını sevdiği ve belki de Luna'nın bir kafatasına benzemesini istediği aklına geldi.

Beşinci gün, Snape kapıyı nazikçe çaldıktan sonra Luna'nın odasına girdiğinde bu bir düzen gibi gelmeye başlamıştı. "Bayan Lovegood," dedi, tıpkı her zaman söylediği gibi.

Luna Snape'e bakmaktan kendini alamadı. Berbat görünüyordu. Gözlerinin altında koyu mor halkalar vardı ve yüzüne her zamankinden daha fazla çökmüştü. Teni solgun ve solgundu, dudakları gergindi ve bütün kasları acı içindeymiş gibi yavaşça hareket ediyordu. Luna duyduğu çđlıkları o zaman anladı:

Voldemort çok sinirlenmiş olmalıydı. Snape'in Cruciatus Laneti'nin etkisi altında olduğunu tahmin etti. Eski profesörüne karşı duyduğu tüm acıma duygusuna rağmen Luna, Snape'i öldürmediği için şükretti.

Karanlıklar Lordu tarafından yeniden gazap nesnesi olarak hedef alınmıştı. "Efendim?" diye sordu. "İyi misiniz?

"Ben iyiyim," dedi Snape kabaca. "Seni görmek istiyor.

"Profesör, iyi görünmüyorsunuz," diye ısrar etti Luna. Voldemort'un neye kızdığını anlayabilmek için bunu Snape'in ağzından duymak istiyordu. Bu onu yüzleşmek üzere olduğu şeye hazırlayacaktı.

"Karanlık Lord bir gerileme yaşadı," dedi Snape. 'Karanlık Lord Son birkaç gün çok zor geçti. Bunun yükünü hepimiz . Snape'in kendi işkencesine verdiği tek taviz buydu. "Tarikat, Lord Voldemort'u zayıflatan ama aynı zamanda güçlendiren bir şey yaptı. Onu değişmiş bulabilirsin. Sakın aldanmayın, o hâlâ her zaman olduğu gibi.

Bu bilgiyi alırken Luna'nın alnında bir kırısklık belirdi. Her zaman çalışan zihni bazı fantastik senaryolar üretti. Karanlık Lord'un Knockturn Sokağı'ndaki daha belirsiz dükkânlarda bulunabilen nadir ama güçlü Turtlevine Poleni'ne alerjisi olma ihtimalini düşündü. Bilgelik ve bilgi için kullanılırdı, Ancak alerjisi olan insanlar çok fazla görme eğilimindeydi ve gözleri dörde katlanarak garip bir böcek benzeri görünüm veriyordu.

Hogwarts'taki bazı huysuz kızlar Luna'yı büyük gözleri olduğu için uyuşturucu etkisi altında olmakla . Çok fazla gördü. Ama sonra, Voldemort'un böyle bir şeye alerjisi olacağından şüphelendi ve ayrıca önce onu test etmiş olmalıydı... o zaman bu ne olabilirdi?

"Beni izleyin," dedi Snape.

Luna'nın Lord Voldemort'la ilk karşılaştığı odaya, maliknenin ikinci katındaki çıplak taht odasına gittiler. İçerisi sessizdi. Cadı lambalarının hiçbiri yanmıyordu, işi sönmekte olan şöminenin titrek yeşil-turuncu alevlerine bırakmışlardı. Luna ilk başta Voldemort henüz içeri girmemişti, çünkü odada kimseyi görmüyordu. Sonra odada duran uzun boylu bir figür fark etti. gölgeler, pencerenin yanında siluet, siyah saçlı bir adam. Başka bir lm Yiyen mi?

Adam döndü ve Luna yüzünde beliren şaşkınlık ifadesine engel olamadı. Bu Voldemort'tu. Daha önce kel olan kafasında koyu renk salar vardı, ateş işığında parlayan parlak ve gr salar. Yüzü her zamanki gibi iğrençti ama Luna biraz daha kemik yapısı ve daha belirgin bir burun gördü. Cildi hâlâ mum gibi ve beyaz görünüyordu, üzerinde eriyordu.

Bir zamanlar yakışıklı olan yüz hatları. Gözleri her zaman kıpkırmızıydı.

Görünüşü kafa karıştırıcıydı. Görünüşünü değiştirmek için bir tür büyü m yapmıştı, belki de bir cazibe? Luna

Voldemort'un pek umursayacak bir insan olduğunu düşünmüyordu. İnsanları korkutma sanatı dışında görünüşüyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Şimdi ona küçümseme ve eğlence dolu bir ifadeyle bakıyordu, bu duygular yüzündeki ifadeyle çarpıtılmıştı. gösterdiler.

"Farklı görünüyorsun," diye ağzından kaçırdı.

Snape başıyla selam vererek odadan çıktı.

"Evet," dedi Voldemort. 'Bunun için küçük arkadaşlarını suçlayabilirsin. Görünüşümdeki değişikliğe engel olamıyorum.

"Bu bir gelişme," dedi Luna. "Güzel saçlar.

"Mmm," dedi Voldemort. Parmaklarını saçlarına götürerek alına düşen bir tutam saça dokundu. Sonra bir yılan gibi hızla odayı geçti ve Luna'yı omuzlarından yakaladı. "Kaç tanesini yok ettiler?" diye tısladı.

"Ne? Adamın varlığının ileri atıldığını, değerli mahremiyetini işgal ettiğini, düşüncelerini parçaladığını hissetti. beyninde yüzüyordu. "Neden sen?

"*Eserler*, seni aptal kız. Onları biliyorsun. Bilgi saklıyormuşsun! Voldemort'un sesinde bir histeri tınısı vardı. "Bana gerçeği söyle!

"Size tüm bildiklerimi anlattım! Luna itiraz etti. Elinde Bu Hogwarts eserlerinin Lord Voldemort için çok önemli olabileceğini düşündü. kafasının içinden kopup geldi. "Bir fincan hakkında bir şeyler söylediler. Hufflepuff ve bir fincan. Onu yok ettiler, ben Sanırım... lütfen, Lordum, durun!" diye çaresizce çıkırdı ve kendi kimliği onun zihinsel saldırısı altında yok olurken yere yığıldı.

"Fincan," dedi Voldemort, bakışmayı keserek. "Günlük, fincan, yüzük..." Luna'ya baktı, sanki sadece Onun varlığını ve yüksek sesle düşündüğünü fark etti. "Şaşılacak bir şey yok," dedi.

"Anlamıyorum," diye kekeledi Luna.

"Hayır, yapamazsın," dedi Voldemort. Dönerek uzaklaştı ve tekrar pencereden dışarı baktı. Luna bir şey söyleyemeyecek kadar korkuyordu. ona bir şey yapamazdı. Tüm öfkesine rağmen Voldemort daha genç, daha enerjik ve daha tehlikeli görünüyordu. Daha bütün görünüyordu ve onun enerji yapısının kaynadığını ve çalkalandığını, öfkeyle dolu olduğunu hissetti. Özü azalmış, gençliği geri gelmişti. Luna yerde oturmaya devam etti. Şöminenin yanındaki yerinde kıvrılmış Nagini'ye el salladı. öldürücü yılan.

Oda çok karanlıktı. Luna bir ışık, odaklanabileceği bir şey diledi. Onun yerine kapı hafifçe vuruldu. "Girin," dedi Voldemort pencereden.

Snape içeri girdi ve Karanlık Lord'un önünde eğildi. "Efendim," dedi.

"İyi, iyi," dedi Voldemort. Beyaz bir el salladı, gölgelerin içinde bir parıltı.

"Bayan Lovegood, benimle gelin," dedi Snape. "Odanıza dönün.

Luna yerden kalktı ve Voldemort'un yanından ayrıldığı için mutlu bir şekilde Snape'in peşine takıldı. Sessizlik içinde Luna'nın yuvarlak pencereli odasına doğru süzöldüler. "Otur Snape, Luna'nın yatağına doğru başını salladı. Onun tozlu koltuğuna oturdu ve yorgunluktan yere yığıldı.

Eski profesörüne itaat etti, ona açık ve net bir dürüstlikle baktı. Snape'e güvenmek için hiçbir nedeni yoktu ama biliyordu. Luna'nın Hogwarts'ta geçirdiği yıllarda hiç fark etmediği bir sempatiklik vardı onda, ama sonra savaş herkesi değiştirmişti.

"Bence bilmeyi hak ediyorsun," dedi Snape. 'Belli ki sen Büyük Bay Potter'ın Hogwarts'ın kurucuları ile bağlantılı eski büyüleri aradığını ve bulduğunu zaten biliyorsunuz. Bunlar Voldemort için çok önemli.

'Evet,' dedi Luna.

"Nedenini biliyor musunuz Bayan

Lovegood?" "Hayır.

Snape içini çekti. "Sana bir şey öğreteceğim. Sanırım zihninin bu beceri için çok uygun olacak. Tarikat'ın bunu öğrettiğini sanıyordum ama - konudan sapıyorum. Okklumans. Bunu öğrenmelisin.

"Ah!" dedi Luna. 'Profesör Moody bir keresinde bana bunu öğretmeye çalışmıştı. Yeterince uzun süre odaklanamadığımı, vahşi bir zihnim olduğunu söyledi. Omuz silkti. "Sanırım haklıydı. Bir keresinde ders yapıyorduk ve orada harika bir şey vardı.

pencereden dışarı doğru bulut, tıpkı bir klavsene benziyordu! Piyano değil, çünkü onlar daha büyük ve daha az kare, ama gerçek bir klavsen! Bu olağanüstü değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm.

Birisi tarafından yaratılmış.

Gökyüzünde-" *Bayan Lovegood.*

"Üzgünüm," dedi Luna. "Bu yüzden Okklumentlik öğrenemediğimi söyledi.

"Aslında," dedi Snape, "bu özelliğini senin yararına kullanacağız. Ne zaman biri senin üzerinde Legilimency kullanmaya kalksa - mesela Karanlık Lord - o zaman dikkatinin dağılmasına izin vermeni istiyorum. Zihninize giren herhangi bir davetsiz misafir sizin deli olduğunuzu düşünecektir. Bu iyi bir izlenim ve," dedi alaycı bir yüz ifadesiyle, 'neredeyse doğru.

Luna biraz incinmiş hissetti. Sırf başkaları anlamıyor diye kendisine deli denmesinden hoşlanmıyordu. Ama Snape incinmiş duyguları önemseyen biri değildi ve o da bunu kabul etti.

"Şu anda Legilimency'yi pratik olarak uygulayabilecek kadar güçlü değilim," dedi Snape. "Ama sana kendi başına yapabileceğin bazı alıştırmalar öğreteceğim, zihnini istilaya karşı disipline etmek, önemli bilgilerin yerine başka düşüncelerin yükselmesine izin vermek için. Pratik yapacağına söz verebilir misin?

"Pekâlâ," dedi Luna, her gece yaptığı Kahin Esneme hareketlerini düşünerek. Rutinine Okklumans'ı da ekleyebilirdi.

Bundan sonra Snape ona bazı meditasyonlar ve düşüncelerini kontrol etme yolları öğretti. Luna'nın gibi uçarı bir zihin için bu zordu, ama Snape ona bunun kendisi için çalışmasına izin vermesini söyledi. "Düşüncelerinin çılgınca ve yoldan çıkmış olmasına izin ver," dedi. 'Mümkün olan en saçma düşüncelere sahip ol. Onları geliştir. Onları kullan.

Bunu yapabileceğini düşündü. Ne de olsa, düşünceleri Gökyüzünde sıçrayan parlak bulutlar gibi, bir o yana bir bu yana akıyor, ötesindeki büyük genişliğe asla dokunmuyordu. Luna onun gerçek zihni olduğunu biliyordu. Dikkat dağıtma ilkesini seviyordu; düşünceleri ifadeydi ama biçim değildi, kırmızı boyalı tırnakların dikkat dağıtması gibi bir yanılsamaydı. onları yetiştiren parmaklardan göz.

Bu ona kendini Voldemort'un hain ve her şeyi bilen bakışlarından saklamak için ilk umudu verdi.

Voldemort birkaç gün boyunca onu çağırmadı ve Snape Luna'nın odasına gizli ziyaretler yaptı, yorgun görünüyordu ve dışarıdan gelen seslere karşı temkinliydi. Ona koçluk yaptığını ve hatta onunla konuştuğunu kimseye söylememesini tembihledi;

Luna, Voldemort dışında söyleyecek bir şeyi olmadığını söyledi.

"Biliyor," dedi Snape. 'Ona senin beynini yıkadığımı söyledim. Bir bakıma öyleyim de.

"Profesör?" dedi Luna dördüncü Okklumans seansları sırasında.

"Evet. Snape ona bakmadan kara gözlerini ovuşturdu.

'Bunu neden yapıyorsun? Neden bana yardım ediyorsun?

"Çünkü," dedi Snape. "Çünkü siz bir masumsunuz, Bayan Lovegood. Bu korkunç çağda nadir bulunan bir şeysiniz.

"Anlamıyorum.

"Düşünün Bayan Lovegood. İyi düşünün.'

Luna biliyordu. Zihnen ve bedenen hâlâ masum olduğunu biliyordu; yakalanması ve işkence görmesiyle uğradığı ihanet bile bunu değiştiremezdi. Luna'nın masum olan kısmı Ölümünden bile kurtulabileceğini biliyordu, çünkü bu ölümsüz, şekilsiz ve kırılmazdı. Ama Profesör Snape buna neden bu kadar değer veriyor olabilirdi? Voldemort'tan herkesten çok nefret ediyor olması gerektiğine karar verdi, çünkü Voldemort onun normal bir yaşam sürmesini engellemiştir. Voldemort, öğrencilerinin gün geçtikçe daha da kötüleşen döngüsel bir savaşta birbirlerini öldürdüğü bir durum yarattı. Voldemort onu sırf kötü bir ruh hali yüzünden Cruciatus Laneti'ne maruz bıraktı.

Sonra kristalleşti ve farkına vardığı şey devasa ve tehlikeliydi ve Luna'nın içini çırpınan vahşi bir umutla doldurdu

Çılgın bir kartal gibi etrafta dolanıyordu. "Sen Kaynak'sın," diye nefes aldı.

"Öyleyim," dedi Snape. 'Bunu daha önce anlamamış olmana şaşırdım. Başka kim olabilir?'

Luna, Voldemort'un emir verirken yüzünün etrafında vızıldayan böcek Animagus hakkındaki teorisini itiraf etmekten çok utanıyordu.

"Bir gün için bu kadar ders yeter," dedi Snape. Ayağa kalktı. 'Bu gece uyumadan önce egzersizlerinizi bitirin. Bir daha fazla dersin yeterli olacağını düşünüyorum. İyi gidiyorsun.'

Övgü Luna'nın göğsünde küçük bir hoş kıpırdanma yarattı. Bir konuda iyi olduğunu duymak güzeldi; bu ona çocukluğundaki dans öğretmeni Madam Dunblatt'ı ve Luna'ya son on yılın en iyi valsini yaptığını söylediklerini hatırlattı.

"Ve Tanrı aşkına, biraz daha ye," diye bitirdi Snape. "Ev cinlerine daha fazla yiyecek göndermelerini söyleyeceğim. İskelet.'

Luna büyük bir çabayla daha fazla yemeye çalıştı ve biraz kilo aldı ama bu pek bir fark yaratmaya yetmedi. İncecikti ve boyu konusunda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Diğer küçük lüksler ev elflerinden geliyordu: sünger banyosu için gerekli ekipmanlar, nihayet normal hijyen standartlarında bir tuvalet. Son Okklumans dersi yapıldı ve Snape onu Lord Voldemort'la tekrar yüzleşmeye hazır ilan etti. Luna o kadar emin değildi; artık şundan oldukça emindi Voldemort'un aklında onun için sadece bir sorgulama yoktu. Kendini nasıl savunacaktı?

Bunu düşünecek zamanı yoktu. Kapısı çalındı ve gelenin Snape olduğu umudu yıkıldı: iki maskeli Ölüm Yiyen içeri girdi. İçlerinden birinin elinde uzun bir kutu vardı.

Luna'nın yatağı hazır. "Karanlık Lord bir saat içinde gelmenizi istiyor," dedi kafatası maskesinin ardındaki yabancı adam. "Giy şunu. Başını kutuya doğru salladı ve iki Ölüm Yiyen oradan ayrıldı.

Kutunun kapağını açarken elleri titredi, Luna hangi duygularla açtığını bilemiyordu. Elbette giysiydi ve elbiseyi gördüğünde kalbi üç kez çarptı.

Bu tam da Luna'nın kendisi için seçeceği bir şeydi. Koyu çivit rengi ipek, omuzdan başlayan elmas boncuklardan oluşan bir desen, bir yıldız yağmuru gibi Önü balık sırtı etek boyundaydı; arkası tamamen açıktaydı. Kutuda ayrıca tuhaf kristal desenli bir çift sivri uçlu ayakkabı ve küçük bir mücevher kutusu vardı. Bu sonuncusunu açtığında bir çift büyük karat safir küpe buldu.

Luna kıyafetleri sevmiştir. Ama onları gönderen adamdan nefret , tabii ona adam denebilirse ve içini kaplayan korku çok şiddetliydi. Voldemort onun *iyi* görünmesini istiyordu ve bu onun için iyi bir şey anlamına gelemezdi. Bir saat sonra Karanlık Lord onu bekliyordu.

Panik, farkındalığının ötesinde belirdi ve onu uzaklaştırdı ve Luna onu daha iyi hissettiren bir şey yaptı. Elbiseyi yatağının üzerine serdi ve son anda giymek üzere hazırladı. Safir küpeler kulaklarına takıldı, haftalarca küpe takmadığı için zorlanmıştı ama başardı. Eski püskü siyah elbisesi çıktı ve Luna çıplak bir şekilde oturdu. Parmaklarını *mudra* pozisyonuna getirdi ve Snape'in Okklumans talimatlarını tekrar gözden geçirdi, zihnini hazırladı, savunmasını güçlendirdi. Bu şekilde on beş dakika geçirdikten sonra kendini bıraktı. kendi bilincinin derinliklerine inerek

Lord Voldemort hakkında ne yapılacağının cevabı. Zaman durmuştu. Zihni bir o yana bir bu yana bakıyor, gerçekliğin üzerinde süzölüp uçarak onun gerçek şeklini anlamaya çalışıyordu.

Sadece hayatta kalarak Tarikat'a ihanet ettiği hissine engel olamıyordu. Luna, diğerlerinden herhangi birinin Karanlık Lord'u öldürmek için kendini onun üzerine atacağından ve Luna'nın yaptığı gibi saçma teklifleri kabul etmeyeceğinden emindi. Eğer ölürlerse, bu asil bir amaç uğruna olurdu. Ama Luna yaşıyordu ve bir anda Voldemortun ona ne yaptığını gördü: arkadaşlarına olan güvenini, sadakatini aşındırıyor ve kendisini bir hain gibi hissetmesine neden oluyordu. Bu onun suçu değildi ama suçu hissetmek çok kolaydı. Duygu Birden gözleri doldu ve "Hadi bir çözüm bulalım," diyerek gitmesine izin verdi. *Bir kez olsun pratik ol, Luna Lovegood.*

Lord Voldemort dehşet vericiydi. Zihninin onun yüzüne korkusuzca yaklaşmasına izin verdi, yapabildiği kadarıyla ve *onun* kafasının içine girmeye çalıştı. Bir deli nasıl olur da Anlaşıldı mı? Neden, onların şartlarıyla tabii ki. Güç istiyordu, gücü, kontrolü, ustalığı ve zekası vardı. Hatta kültür ve iyi bir zevk. Karanlıktan keyif alıyor, ondan zevk alıyor, etrafındaki yaşam gücünü içiyor, kana doymak bilmiyordu.

Luna onun derisinin altına girmek istiyordu. Voldemort'un tamamen kötü olduğuna inanamıyordu, gerçi çoğunlukla kötüydü.

İçinde bir yerlerde bir çekirdek olmalı.

aklı başında ve hayatta kaldı. Çünkü tüm insanlık aşktan doğmuştu Voldemort bile aşktan doğmuştu ve bu aşk derin ve bastırılmıştı ama Luna orada olduğundan emindi. Küçük Tom Riddle geride kalmıştı ama Luna henüz yenilmediğini umuyordu. Bunu nasıl yapacaktı? Onu nasıl dışarı çekecekti?

Rahatsız Edilemezın Ötesindeki Büyükbaba Saati büyülu duvarlar saati vurdu. Onlar için geliyorlardı

onu. Ama zihninin içindeki bir çan gibi, dişlileri yerine oturan büyük bir saat gibi, Luna ne gerektiğini biliyordu. Güçlerinin envanterini çıkardı ve bir tanesine ulaştı: O bir dişiydi.

Eğer bu işe gözü açık girerse, işe yarayabilir.

Voldemort bunu asla beklemezdi. Daha çok insana benziyordu. Gerçi Luna bunun nedenini bilmiyordu. Ancak güzel siyah saçları olan bir erkeği baştan çıkarmak daha kolaydı. Düşüncelerinden sıyrılıp bir an için

Kaçınılmazlık: İşler hep bu noktaya gelecekti. Voldemort'un bir tür eğlence olarak onu kırmak istediğini biliyordu ve Luna gibi genç bir kız için bunu yapmanın zaman içinde test edilmiş bir yolu vardı. Ama eğer Karanlık Lord'u ters köşeye yatırabilirse, Voldemort neye uğradığını şaşıracaktı.

Ona ne yaparsa yapsın, korkmuş gibi davranacaktı (değil yapması zordu) ama aynı zamanda bundan zevk alıyormuş gibi davranıyordu. Onu anlamayacaktı, bu onun ölümüne karşı bir sigorta poliçesiydi, çünkü Luna Voldemort'un onu yok etmeyeceğini biliyordu.

Anlamadığı bir şey vardı. O izin vermelidir

Kadını gizem tüm varlığını kapladı ve onu içine aldı. Luna bir an için kadını cazibesi ve Voldemort'la bir 'geçmişi' olan Ginny Weasley olmayı diledi. Bu işleri daha kolay hale getirebilirdi. Ama Luna sadece kendi benliğiyle yetinmek zorunda kalacaktı.

Derin bir nefes aldı, nefis koyu renk elbisesini başının üzerinden kaydırıp ve Karanlık Lord'la küçük oyununu oynamaya hazırlandı. Ne de olsa bu sadece bir oyundu ve Luna bedeninin hiçbir şey ifade etmediğini bilecek kadar çok şey biliyordu. Ruhunu sıkı sıkıya kilitleyecek, bu karmaşadan kurtulduğu zaman için saklayacaktı.

Tarikat bunu anlamayacaktı ama umarım asla bilmelerine gerek kalmazdı. Voldemort'u meşgul edecek ve

Kurtarma gelene kadar hayatta kalacaktı. Çünkü bedeni
Karanlıklar Lordu'na hizmet etse de Luna asla .

Kapısı çalındığında, Ölüm Yiyenleri sakın bir şekilde içeri buyur
etti.

Masumiyetin Korunması

Yazarın Notları: Eleştirmenlerime teşekkür ederim: *jka1*, *wildandclear*, *Ava Marie*, *Witch of Darkness*, *Emeraldjewel*, *Howl*, *potterlovegood*, *clooless* ve *The Enchanted Çaydanlık*.

Bu bölümde, beyinsel Luna planının ne anlama geleceğinin tadına varıyor. Bazı şeylerin teoride kalması daha iyidir...

Feragatname: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir.

Yedinci Bölüm

Masumiyetin Korunması

Şık kıyafetler Luna'nın kendini daha güçlü hissetmesini sağlıyordu. Küçüklüğünden beri bu hep böyle olmuştu. Kıyafet bir ifade, bir sanat biçimiydi ve tarzınıza ne kadar güç katabilirseniz o kadar iyiydi. Koyu renk elbise Luna'nın uzun boylu, kıvrak vücuduna ikinci bir deri gibi uyuyordu ve Riddle Evi'nin koridorunda sanki Ölüm Yiyenleri yönetiyormuş gibi *süzülüyordu*. O bir tutsak değildi, kendi zihninde bile. Bu kadarı yeterliydi.

Voldemort'un ne planladığı bir muammaydı ama Luna'nın stratejisi hazırды. O önce bir kadındı. Doğası gereği Onu her erkeği, hatta çok kötü erkeği bile büyülemek için ihtiyaç duyduğu şeylerle donattı. Tek yapması gereken onun tuhaflık ve hastalıklı hayaller düzeyindeydi. Voldemort'un 'tahtının' önünde durduklarında nefesi kesildi. oda' dedi ve kendini yeniden kontrol altına aldı. İkinci kez Luna o akşam başka biri olmayı diledi.

Profesör McGonagall, belki de. Şimdi kontrolü elinde tutan bir kadın vardı. Luna Lovegood bu görüntüyü sürdürecektik kadar istikrarlı değildi.

Snape'in sözleri kafasında yankılandı: Bırakın uçarılığı onun için çalışsın. Onun güçlü yanlarına oynat. İlginç, doğrudan ve sıradışı olun ve Voldemort'un onu ele geçirmesine izin vermeyin. Luna bir şey yaptı

Ölüm Yiyenlere elleriyle işaret yaptı ve Voldemort'un kapısını kendi parmak eklemleriyle .

"Girin," .

Odanın atmosferi Luna'nın daha önce tecrübe etmişti. Alevlerin tepeleri yeşili yalasa da ocakta rahatlatıcı turuncu renklerde bir ateş çıtırdıyordu. Yanan çam odunuydu, Luna kokusunu . Güzel, kışa özgü bir kokuydu, Noel gibi. Yan tarafa iki kişilik bir masa kurulmuş, şamdanlar ve beyaz masa örtüsüyle süslenmişti, gümüş ve porselen takımlar ve kristal kadehler lüks içinde parlıyordu.

Harika, diye düşündü Luna. Romantik bir akşam yemeği.

Voldemort büyük oyma taht koltuğuna uzandı. Nagini onun omuzlarına dolandı ve Voldemort hızlı bir tıslamayla yılanı uzaklaştırdı. Nagini sürünerek uzaklaştı. ve ateşin yanına kıvrılıp ısınmaya başladı. "Bir şeyler yemen gerek," dedi Voldemort Luna'ya. "Çok zayıfsın.

Tencere dibin kara, seninki benden kara. "Bana çok zayıf olduğumu söyleyen ilk kişi sen değilsin," dedi Luna. 'Belki daha fazla dışarı çıkmama izin verirsen -'

Hoşnutsuzluğunu belirten tıslayan bir ses çıkardı. "Lord Voldemort'tan iyilik istemeyin," dedi. "Masaya oturun.

Luna ona itaat etti. Voldemort odayı geçti ve onun karşısına oturdu.

"Keşke Kilkuyruk bizi beklemek için h    buralarda olsaydı," diye iç geçirdi ve pişmanlık dolu bir ifadeyle Nagini'ye baktı.

Yemek Luna'nın uzun zamandır yediği en iyi yemektir. Voldemort'un yüksek zevkleri vardı, bu da onun hakkındaki tahminlerini doğruluyordu. İyi bir şarap olan koyu kırmızı Bordeaux şarabı boğazdan kolayca geçiyordu ve Luna bile keçi peynirli salata, yabancı tahıllı pilav ve m kemm l yahni için iştahı kabardı. Yemeklerini sessizce yediler ve Luna, Voldemort'un düşüncelerinin kendisinden çok uzakta olduğu ve onun varlığını pek fark etmediği hissinden kurtulamadı. Luna onu kesin bir şey söyleyecek kadar iyi tanı mıyordu ama kafası meşgul görünüyordu.

Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın karargâhında, grup o büyük mutfak masasının etrafında birlikte yemek yerken, Harry Potter da sık sık aynı ifadeyi takınırdı. Luna, bir büyücülük savaşının bütün bir tarafına liderlik etmenin zor bir iş olduğunu tahmin etti. Harry ve Voldemort'un aslında o kadar çok ortak noktası vardı ki, birlikte oturup sorunlarından şikâyet etmelerinin faydalı olabileceğini düşündü. Bunu yüksek sesle söylemekten daha iyisini biliyordu. Onun yerine gözlerini Etrafındaki odaya geniş gözlerle bakıyor, başka bir yerdeymiş gibi davranıyordu.

Tatlıları önlerinde belirlediğinde, üzeri tek kırmızı kirazlarla kaplı çikolatalı sufleler, Luna korkuyla Voldemort'un dikkatini, yakut gözlerini tekrar ona yöneltmesini izledi.

"Sen Snape'ten çok daha iyi bir arkadaşsın," dedi Voldemort.

"Tek kelime bile etmedim Lordum," dedi Luna. "Bu iyi bir arkadaşlık mı?"

"Ne zaman sessiz kalacağını bilmek bir güçtür," dedi Voldemort.

"Sadece söyleyecek bir şeyim yoktu.

Sufleleri yerken birkaç dakika geçti. Voldemort sadece yarısını yedi ve sonra elinin tersiyle iterek şarabının son da hızlıca yuttu. Luna suflesinin tamamını yedi; Voldemort'un masasında olsa da çikolata hâlâ çikolataydı. Düzgün düşünmesine yardımcı oluyordu.

"Lordum?" diye

başladı. "Evet?

"Neden saçın var?

Bir duraklama. Luna çok ileri gittiğini düşündü. 'un bu kadar açık sözlü olmasını istememişti ama onun tarzı buydu ve Değiştirmek.

'Görünüşümdeki değişim, ilk başta benim bilgim olmadan başlayan büyü bir sürecin yan ürünü, ama şimdi belli oldu,' dedi Voldemort.

Evet. Bu çamur kadar açıktı. "Hangi süreç? Luna sordu.

"Ve sen bilmiyorsun, ufaklık?" diye tısladı, öne doğru eğildi, yine kötü niyetliydi. "Değerli Tarikatınız size söylemedi mi?

"Hayır," dedi Luna dürüstçe. 'Hesselwhite'ın saç uzatma iksiriyle bir ilgisi var mı? Markette biraz görmüştüm. Bir gün mağazaya gittim ve şişenin çok komik olduğunu düşündüm, bir adamın kafası şeklindeydi ve tepesinden yeşil bir şey çıkıyordu -'

'Sus. Bu yeniden büyüme iksiri değil. Tanrı aşkına, böyle şeylere tenezzül edeceğimi mi sanıyorsunuz? Kel olmayı seviyordum.'

"Kel sana yakışıyor," diye itiraf etti Luna. "Kusura bakma ama o güzel saçlarınla o kadar da korkutucu görünmüyorsun.

"Oh, hayır mı? Voldemort'un sesi şimdi sessizdi, eğleniyordu. "Beni daha çok... insan mı buluyorsun?

"Mmhmm," diye başını salladı Luna. Araya giren huzursuzluğu uzaklaştırmaya çalıştı; gözlerindeki parıltıdan hoşlanmamıştı. Voldemort'un gözü. Siyah saçları, daha belirgin burun ve kaş yapısıyla daha insandı ama aynı zamanda insandan başka her şeydi. O bir canavardı. Gözleriydi, Luna biliyordu; hiçbir şey onların ardında yatan kötülüğü ortadan kaldıramazdı.

gelmenin zamanı gelmişti.

'Lordum, bu gece beni neden buraya davet ettiniz? Birlikte yemek yiyeceğiniz daha iyi insanlar olmalı. Sizi eğlendiriyor muyum, yoksa başka bir şey mi?

Voldemort gülümsedi, dudaklarının arkasındaki dişlerini zar zor gösteren korkunç, zalim bir gülümseme idi bu. "Daha insan gibi görünüyorum," dedi. "Bu sadece görünüşüm değil. Kendimi daha insan gibi hissediyorum. Bu yemeğin tadı... daha yoğun. Nefesimin ciğerlerime girdiğini hissedebiliyorum... Yaşadığımı hissediyorum... Buna neden olan talihsiz duruma rağmen bundan oldukça keyif alıyorum. Yemin ederim sorumluları cezalandıracağım...' sesi tutarsız bir öfke tıslamasına yükseldi, ancak korkutucu bir hızla normale döndü. 'Vücudum, eski halime dönüyor. bir zamanlar öyleydim. Ben güçlüyüm.

"İşlerin böyle yürümesi ne tuhaf, Bayan Lovegood... Bunu tahmin etmemiştim ama yine de hayatta kalmanıza izin vermem ne talihli bir kaza. Bu bir öngörü idi

Seni hayatta tutmak benim görevim... Senin bana ihtiyacın var. Ve son zamanlarda, uzun zamandır uykuda olan bazı arzularımın farkına vardım.

Karanlık Lord 'arzular' kelimesini söylediğinde ayağa kalktı ve Luna'nın sandalyesinin arkasına süzüldü. Ciğerleri bir an için durdu. *Hayır, lütfen hayır, düşündüklerimi kastetmiş olamaz,* diye düşündü, daha önce bedenini ve cazibesini kendi yararına kullanmak için ettiği yemine rağmen.

Bunun gerçek olasılığıyla yüzleştğinde, baştan çıkarma korkunç bir renk aldı, iyi, doğru ve adil olan her şeye bir hakaret oldu. Bunu yapamazdı, yapamazdı işte.

Adamın elleri kadının ince omuzlarında durdu, zorla değil ama varlıkları kadının üzerinde buz gibi bir kurşun ağırlık gibiydi.

Kulağına fısıldamak için başını sandalyenin üzerine eğdi.

"Ayağa kalk.

Luna'nın gözleri irileşmiş ve korkmuştu ama adam arkasından onları göremiyordu. Korkuyu gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırdı, kırpıklarının hızlı çırpınışları her vuruşta güç kazanıyordu.

Cesur olmalıydı. Luna rol yapan bir oyuncuydu. Ruhu asla yenik düşmeyecek, asla Voldemort'un seviyesine inmeyecekti.

Voldemort onun için hiçbir şeydi, *hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey, lütfen...*

"Lütfen Lordum," dedi sesindeki titremeyi gizleme zahmetine girmeden. Luna korku sesinin Voldemort'un ilgisini çekeceğini düşünmüştü. Haklıydı da.

'Kork, , . Sana korkunç şeyler yapacağım. Elleri öne doğru uzandı ve onu kalçalarından kavradı, yüzünü ona dönmesi için döndürdü ve kız gerçek bir dehşet çığlığı attı. Adam güldü, yüksek sesle ve nefes nefese, neredeyse bir kadın kahkahası gibi.

Luna uzundu, ama Voldemort daha uzundu, yüzden alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısırarak için başını eğmek zorunda kaldı. Kendi kanının tadını aldı, parlak yeni bir korku gibi bakırımsı. Voldemort'un ağzını istila eden, onu döndüren ve ele geçiren dilinin tadını aldı ve zalim bir ikilem içinde çikolata da oradaydı, güvenlik ve zevkin bir ipucu.

Voldemort'u daha insani bir yaratığa dönüştüren büyülü süreç her neyse, Luna bunun durmasını istiyordu. Onda Bir erkeğin ihtiyaçları, canavar zihninin soğuk sürünge stratejisiyle birleşmişti ve Luna bunun hedefiydi. Onu açığa çıkarmış, çaresiz bırakmış, artık ona yardım edecek kimse olmadığı için kara bir umutsuzluk içinde gücüyle titretmişti. Ateş Arkalarında, önünde gelişen olaylara yanıt verircesine çatırdayan ve patlayan bir ışık . Odanın köşeleri siyahtı ve yemek masasının üzerindeki konik mumlar yandıkça daha da kararıyordu.

Bir yırtılma sesi. Elbise, ayaklarının dibindeki paçavralar. Dizleri yere inerken bir gümbürtü. Artık çıplaktı, soğukkanlı bir şekilde rol yapmakla ruhunun dış kısmını saran dehşete teslim olmak arasında sallanıyordu.

"Zevk ve acı, hepsi aynı," dedi Voldemort bir şarkıyla. Tırnaklarını kadının düz karnının derisinde gezdirdi, örümcek gibi uzun, keskin parmakları boncuk boncuk kan dizileri çiziyordu.

"Artık farkı anlamayacaksın. Dokunuşu sert ama nazik bir okşayışa dönüştü, bacaklarının arkasına doğru ilerledi ve uyluklarının iç kısmındaki hassas deriye kadar dolandı. Luna korkuyla, dehşetle ve adını koyamadığı başka bir şeyle boğulmuştu. Karnında bir sıcaklık, ağır bir Boğazında bir özlem.

Karnındaki çiziklerden kan akıyordu, acıtacak kadar ama gerçek bir hasar yaratacak kadar değil. Voldemort'un ısırıldığı dudağı da kanıyordu ve Voldemort'un bakışları aşağıya doğru yönelirken, o diliyle yarayı çekiştirerek kanı emdi ve biraz bakım yaptı.

Sonra Voldemort onu yere itti, böylece başı sert ahşap zemini hissetti. Luna şimdi sırt üstü yatıyordu. Göğsü bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu. Bundan sonra olanların en kötü yanı, Voldemort'un Luna'nın ondan beklediği şeyi yapmamış olmasıydı. İşgal falan yoktu. Onun tutsağı olduğu için, Voldemort onu zamana yaymayı göze alabilirdi.

Dokunuşu hafifti. Parmaklarını kullandı, sihir yaptı, kadın dayanamayana kadar nazikti, ruhu onunla savaştaydı Vücudu. Daha önce hiç bir şey hissetmemişti. Ve Voldemort'un amacının da bu olduğunu biliyordu.

Bundan zevk almak, fiziksel zevk ile buna teslim olduğu için duyduğu korkunç suçluluk duygusu arasındaki çizgileri silmek için. Şu itibaren, asla normal bir hayat yaşayamayacaktı. *onu* düşünmeden bir ilişki.

Sadece birkaç dakika sürdü ve kadın haykırdı ve adam onu yerde bıraktı, loş ışıkta vücuduna onaylayarak bakarken yüzünde şeytani bir memnuniyet gülümsemesi vardı. Adam kapıyı usulca arkasından kapatıp gittiğinde, uyuşukluk ve kendinden geçme hali yayıldığı için onu fark etmedi. Sinirleri gerilmişti. Neredeyse Cruciatus Laneti'nden sonraki gibi hissetti, tam da bu odada, farklı başlangıç ama aynı son.

Geçen dakikalar sayılamazdı. Luna orada bir bez bebek gibi yatıyor, fırtınalı düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu, vücudunu tekrar kontrol altına alıyordu. Nagini'nin tıslayarak yanında süründüğünü, yanına kıvrılıp için yerleştiğini belli belirsiz fark etti. Luna başını çevirdi

ve bakışlarını büyük yılanın nefes alan canlı pullarına odakladı ve açıklanamaz bir nedenle bu görüntü onu sakinleştirdi. Bir dirseğinin üzerinde doğrulup Nagini'ye baktı.

"Artık ikimiz de Voldemort'un kızlarıyız," dedi. Bu onun kıkırdamasına neden oldu, kahkaha atana kadar daha da sertleşti. Nagini

Gözlerini açtı ve Luna'nın hayvanlar hakkındaki sezgileri orada yılan gibi bir kahkaha ve anlayış gördüğünü düşündü. "Sen ve ben arkadaş olalım," diye fısıldadı Nagini'ye. 'Kadınların kontrolü altında olacak, tüm erkeklerin olması gerektiği gibi. Karanlık Lordlar da. Aklına bir söz geldi. "Her büyük adamın arkasında," dedi yılana, "daha büyük bir kadın vardı.

Luna elini uzatıp bir parmağını Nagini'nin burnunda hafifçe gezdirdi. Nagini başını kaldırdığında kısa bir korku titremesi hissetti, ama bu sadece tıslamak içindi ve üçgen şeklindeki başını Luna'nın eline doğru çevirdi. Her şeye rağmen Luna hayvanlarla olan bağını kaybetmemişti ve bu gerçek onu içinde bulunduğu kargaşadan başka hiçbir şeyin iyileştiremeyeceği kadar iyi bir şekilde kurtarmıştı.

Güzel elbisesini tekrar giymek hiç de zor olmadı, çünkü elbise yırtılmıştı ve yanlarını eliyle tutması gerekiyordu. Luna bundan utanmadı ve Voldemort'un taht odasının kapısını açarak başını dışarı uzattı. İki Ölüm Yiyen muhafızı oradaydı; onu bekliyor olmalıydılar.

"Bu taraftan," dedi içlerinden biri huysuzca, başını sallayarak.

"İsimleriniz nedir?" diye sordu muhafızlara.

Yanıt olarak sessizlik oldu.

"ama," dedi Luna. 'Biraz terbiyeli olun. İsimleriniz var, değil mi?'

Muhafızlardan biri iç çekti. "Söylemememiz gerekiyor. Ağır bir Doğu Yakası Londra aksanı vardı ve 'suppowed to sai' gibi telaffuz ediyordu.

Luna, 'Sen Londra'dan geliyorsun,' dedi.

"Köklerinden kaçamaz," dedi diğer gardiyan, ki o da aynı derecede kötü bir Yorkshire aksanına sahipti, Luna bunu hemen belirtti.

'Ben de Cornwall'lıyım,' diye ekledi. 'Ama Hogwarts bana devlet okulu aksanı verdi. Yani ikiniz de Hogwarts' gitmediniz mi? Sizi tanıyor muyum?'

"Durmstrang'a gittim," dedi Yorkshire aksanlı olan.

"Evde eğitim mi aldım?" dedi diğeri.

"Oh," dedi Luna. 'Senin için ne kadar eğlenceli, istediğin her şeyi yapabiliyorsun. Neredeyse onun kapısına varmışlardı. 'Peki, bana isimlerinizi söylemeyeceğinize göre, size *bir şey* demem gerekecek.

Sana Yorkie diyeceğim -' diye itiraz ederek homurdanan Yorkshire'lı Ölüm Yiyen'i işaret etti, '-ve sana da... şey... Smiley diyeceğim.

"Smiley mi?" dedi Londralı Ölüm Yiyen, maskesinin arkasından kuşkulu bir sesle. "Bu çok aptalca!

"O zaman bana gerçek adını ver," dedi Luna.

Smiley anlaşılmas bir ses çıkardı ama gerçek adını söylemedi, bu yüzden Luna kendi vaftizlerini kullanmaya devam etti. "İyi geceler, Yorkie. İyi geceler Smiley,' dedi kendi kapısına vardıklarında. 'İyi uykular, yatak böceklerinin ısırmasına izin verme! Görünmez Yatak Uçucularına da dikkat et. Yılın bu zamanında üreme dönemindeler. Kapıyı yüzlerine kapattı,

Maskeli iki kafanın da şaşkınlıkla kendisine baktığını görünce küçük bir sırtış attı ve kapı açıldıktan sonra arkasından kilitlenmiş, artık gülümsemeden yere doğru kaymıştır.

Luna titriyordu. Vücudunu parçalayan zevk hâlâ hücrelerinde yankılanıyor, kendi kendine gümbürdüyor ve Luna'ya sorumlunun kim olduğunu hatırlatıyordu. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü, bir nehre dönüşen gözyaşı yanan yanaklarını serinletti.

Mesele bu muydu? Eğer öyleyse, Luna sonunda bu kadar büyütülecek şeyin ne olduğunu anlamıştı. Voldemort'un dokunuşuna karanlık, sınırsız bir arzu gibi sarılmıştı. sahip olduğunu bile bilmiyordu. Ve beyaz canavar başka ne olursa olsun, o alanda ne yaptığını kesinlikle biliyordu. Karanlıklar Lordu'nun seksi bir kontrol aracı olarak ilk kez kullanıyor olması mümkün değildi. Ve bu Luna'da olmadığı başka bir duyguyu uyandırdı: öfke.

Yani Voldemort onu bu şekilde kontrol edebileceğini düşündü. Kibir iğrençti. kullanabilir, istismar edebilir ve bundan hoşlanmasını sağlayabilirdi. Bildiği şey *buydu*.

Luna Lovegood'un vahşi ve özgür ruhunu dizginlemek için uzman dokunuşlarından daha fazlası gerekiyordu. Vücudunu ondan boşayacak, onun bakımları altında isyan etmesine izin verecekti ve o

o çürümüş piç kurusunu ona neyin çarptığını bilemezdi. Eğer önsezisi doğruysa, Voldemort kadın beyninin kurnazlığını ya da kendi beyniyle kıyaslanabilecek herhangi bir beyni çok fazla önemsemedi. Luna'nın bunu başarabileceğinden asla şüphelenmezdi: metresini oynamak, öğrenmek, gözlemlemek ve onu yok edene kadar zamanını beklemek.

Gözlerindeki yaşlar artık durmuştu, tam da fikrinin gücüyle ağlamak . Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

Gerçekten de bu, Zümrüdüanka Yoldaşlığı için milyonda bir rastlanan bir şanstı. İçlerinden biri Voldemort'la yakın ilişkiler içindeydi. Luna, Snape'ten bile daha iyi bir kaynak olabilirdi. Gizli silah o olacaktı. Voldemort'un Voldemort onu kontrol , onu dönüştürdüğünü düşünüyordu, Hatta. Karanlık İşareti alacak, sürünecek, hizmet edecek ve onun bedenine erişmesine izin verecekti ve ah, o nasıl da bundan zevk alırdı. Sonra, zamanı geldiğinde, Luna gizli kale kapılarını açacak ve Harry Potter'ı içeri alacak, onu Karanlık Lord'u sonsuza dek yok etmek. Şu anda yaşama isteğini koruyacak tek olasılık, hayatta kalmasını haklı çıkaracak tek yol buydu. Buna tutunmak zorundaydı.

Ona ihanet ettiğinde Voldemort'un yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Yeminini sakın bir şekilde düşünüp planladıktan sonra, öfke yatıştı ve yok oldu. Luna zaten böyle duygulara tutunacak türden biri değildi. Hayatın önüne geçerlerdi. Olan olmuştu. Ve Kahin Esneme hareketlerini yaptı, temiz beyaz çarşaflarının arasına girdi ve Abaküs'e bindiğini, bulutların üzerinde, bir yanında yeşil toprak, diğer yanında mavi gökyüzü ile güneş ışığında özgürce süzüldüğünü hayal etti.

Elek

Yazarın Notları: Her zamanki gibi yorumculara teşekkürler! *Wildandclear, Amarthiel, Voldiesgirl999, Witch of Darkness, SarahColdheart, Squiggles.Candi, rayvern,* ve *potterlovegood*, hepinizin şerefine.

Bu bölüm R derecelendirmesini hak ediyor, bu yüzden önceden uyarılmış olun. Geçen bölümdeki olayları da açıklığa kavuşturmak için bir dakikanızı ayıracağım: Voldemort'un Luna'yla 'sonuna kadar' gitmemesi bu bölümde önem kazanan bir noktadır. Böylece bazı eski sihirleri çağırabiliyor. Ancak, grafiklere girmeyeceğim detay... Açık şeyler yazmayı sevmiyorum (işkence dahil), bu yüzden mümkün olduğunca örtülü tutmaya çalışıyorum.

Feragatname: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir.

Sekizinci Bölüm

Elek

Luna, Voldemort'u ilk kez gerçek anlamda tattıktan sonraki sabah uyandığında ilk fark ettiği şey güneş ışığı oldu. Gül rengi pencerenin ışıltılı renginden akıyordu. İkinci fark ettiği şey odanın köşesinde duran ve daha önce orada olmayan büyükçe bir gardıroptu. Luna'nın fark ettiği üçüncü şey ise üzerinde bir yığın kitap bulunan küçük masaydı.

Bu sonuncusu onu yataktan kaldırdı. Okuma materyali! Her iyi Ravenclaw gibi Luna da kitapları ve kendisine ne verildiğini merak ediyordu.

Kitapları teker teker eline aldı ve başlıklarını okudu. İkisi romandı, birinin adı İngilizce yazılmış olmasına rağmen 'Le Morte d'Arthur', diğeri ise Luna'yışekilde Muggle bir yazar tarafından yazılmış olan 'The Shining' idi. Diğerleri metindi: biri Kehanet üzerine, biri de 'Naresh Yogi' adlı Hintli bir büyücü tarafından yazılan Naga ve 'Sadakat ve Karanlık Sanatlar' başlıklı üçüncü bir büyük kitap.

Meraklanan Luna yataktan kalktı ve odanın öbür ucundaki gardıroba doğru yürüdü. Çekip açtı, yarı yarıya bir Boggart ya da daha kötü bir sürpriz, ama onun yerine giysiler buldu. Ayakkabıların en alt sırasında duran kırmızı topuklu ayakkabılarını görünce çok sevindi; onları Fransa seyahati için Reducio'dan aldığı çantasında bulmuş olmalıydılar. Bir şey için Mezuniyet balosunda Luna kırmızı ayakkabıları giydi ve odanın içinde onlarla dolaştı. Boyuna beş santim daha eklediler. Kendi kendine bir melodi mırıldandı, saçlarını omzunun üzerinden savurdu, ayaklarının bir folyo gibi nasıl görüldüğüne hayran kaldı.

Bu sabah vücudunun geri kalanının nefreti.

Kapısının dışında bir ses duyduğunda Luna donakaldı, ayakkabılarının içinde nasıl da hoplayıp zıpladığını görünce utandı. Bu

'British Playwitch' dizisindeki orta kattaki kızlardan birine benzediği aklına geldi.

seksi kırmızı topuklular. Ayakkabılar hemen çıktı. Dolaptan ilk gördüğü şeyi aldı: pudra mavisinin hoş bir tonu olan ve üzerine tam oturan uzun bir cüppe. İşte. Artık düzgün biriydi.

"İçeri gel," dedi.

Smiley ve Yorkie'ydi. O tekrar bir şey söyleyene kadar kapının önünde aptal bir sessizlik içinde durdular.

"Alo?" diye selamlamayı denedi.

Cevap veren Smiley'di. "Alo," dedi ve kadın 'h' harfini düşürmesinden onun olduğunu anladı.

Yorkie sanki rahat bir mahkûm fikri ona yabancıymış gibi, "Hanımefendi, rahat olduğunuzdan emin olmamız gerekiyor," diye ekledi. Belki de Luna ilkti.

"Oh," dedi Luna. 'Evet. Ama sende bir kopyası var mı? *Quibbler* okuyabilir miyim?'

"Üzgünüm," dedi Smiley. "Size gazete vermememiz gerekiyor.

Luna, 'Bu bir gazete değil, bir dergi,' dedi. Bu Babasının yayınlarının bir kopyasını görmesi aniden büyük önem kazandı. Babasının hâlâ hayatta olduğunu, çalıştığını ve kendisi için endişelenmekten çıldırmadığını bilmek istiyordu. Ama bu tür teselliler artık Luna için değildi. Ölüm Yiyenler birbirlerinden bağımsız olarak başlarını sallayarak onu reddettiler.

"Başka bir şey var mı? Smiley sadece bir Cockney'nin yapabileceği gibi saygı göstermeye çalıştı.

"Bugün günlerden ne? Luna sıradan bir tonuyla, sanki öylesine bir yorummuş gibi sordu.

"Bugün Ekim'in üçü," dedi Yorkie.

Luna umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti. Ve gerçekten de zamanın kaprisleri Normal şartlar altında ona bakardı. Ama şimdi ve burada, tarih hayati bir bilgiydi. neredeyse bir ay. Adaşı olan ayı hızlıca hesapladığında yine dolunaya yaklaştığını fark etti. Bir şeylerin başlamasına şaşmamalı. Ve Her ne kadar vitray penceresinden göremese de,

Parlayan beyaz diskin, karanlığın içindeki ışığın, ülkeyi bir kez mutlu bir huzurla yıkayacağını bilmek Luna'yı mutlu etti. Gücünün zirvesine yaklaşıyordu.

"Asamı geri alabilir miyim? Luna başka bir şey denedi.

Ölüm Yiyenler ona kahkahalarla güldüler. "Hayır, hanımefendi," dedi Smiley eğlenmeyi beceremeyen ifadesiz kafatası maskesinin içinden.

"Lanet olsun," dedi. "Şimdi kitap okuyacağım. Bacaklarını koltuğun altına sıkıştırırken nefesinin altında küçük bir melodi mırıldandı ve önündeki kitabı açtı Naga. Sayfaları çevirdikçe melodisi daha da yükseldi; katı muhafızlarının odadan dışarı çıktığını fark etmedi, giderken eğiliyorlardı.

Kitap ilginçti. Naga'ların ve onların Hindistan'daki evlerinin ve onları yaratan Vasuki adındaki büyücünün hikâyesini anlatıyordu. Naga'ları küçük çocuklardan, kızlardan, Karanlık Sanatlar yemini edenlerden yaratmıştı, Ve kendi özgür iradeleriyle ölümsüz yılanlara dönüştüler. Bir efendi bulana ve muhafız olarak amaçlarını yerine getirene kadar avlandılar. Buna bakılırsa, Nagini gerçekten de çok mutlu bir yilandı, çünkü efendisi en karanlık ve onu yok etmeye çalışan bir sürü insan vardı. Onun korumasına ihtiyacı vardı.

Luna bir saat içinde kitabın yarısını bitirmişti. Bir zamanlar onu sadece göz gezdirmekle suçlayan Hermione'den bile daha hızlı bir okuyucuydu, ama Luna da kitapları kendine özgü bir şekilde okuyordu. Göz gezdiriyordu ama aynı zamanda hissediyor, mırıldanıyor ve o süre boyunca kitabın bir parçası oluyordu.

okudu. Ve sayfa üç yüz yirmi, bir Başlık Luna'nın gözüne çarptı, sanki sayfada küçük bir dans ediyormuş gibi.

Paragrafın başında 'Bir Naga'nın sadakati nasıl kazanılır' yazıyordu. Dikkatle baktı. Kitap, bir Naga'nın zaten bir efendisi varsa, efendisi öldürülmedikçe sadakatinin kazanılamayacağını söylüyordu. Bu kendi kendini açıklıyordu. Ama Luna, Nagini savaştan Voldemort olmadan sağ çıkarsa, yılanı kanatları altına alabileceğine karar verdi, çünkü bu adil görünüyordu.

Paragrafın geri kalanı Luna'nın amacına daha uygundu. Birinin güvenini kazanmanın iki yolu vardı çoktan bağlanmış Naga. Biri onu *amrita* ile beslemektir. Yaşam İksiri; Luna'nın bunun ne olduğu ya da nasıl elde edileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Diğer yol ise Naga'nın gerçek adını, yaratığın bir insan çocuğu olduğu zamanki orijinal adını öğrenmektir. Ama Luna Parseltongue bilmiyordu, yüzden Nagini'ye kendisine ne dendiğini nasıl soracağını bilmiyordu Bir zamanlar Hindistan'da.

Luna'nın hayal gücü bir an için dünyanın yüzeyinden süzülerek başka bir kıtaya, ormanların, kaplanların ve çok sayıda güzel kadının olduğu egzotik bir yere indi. kahverengi bileklerini süsleyen altın bilezikler. Gezintisi sırasında bir nehir, turuncu cüppeli kutsal bir adam ve bir yılan gördü... Bu da onu okuduğu paragrafa geri getirdi.

Bilgi yolunda küçük bir sapma.

Naga'nın güveni küçük bir mesele değildi. Bu demek oluyordu ki Nagini'nin kendisini sevmesini sağlayabilirse, ikincil sadakat Luna'ya geçebilirdi. Evde gerçek müttefiki olacaktı, ortak noktaları olan adamı anlayacak başka bir dişi yaratık. Snape, Nagini, belki de iki Ölüm Yiyen gardiyanlar... Luna, Riddle Evi'nde bile onu bekleyen arkadaşları olup olmadığını merak etti. Ne düşünce ama.

Luna'nın öğleden sonrasının geri kalanında yeni gardırobun içinde ortaya çıkan kıyafetler. Elbette hepsi onun bedenindeydi ve hepsi de Karanlık Lord'la yeni şartlarında buluşmak için uygundu. Klasik kıyafetler, en iyi yapıda, uzun bedenine göre dikilmiş ve yeterince güzel Onu bir süre meşgul edecek mücevherler. Ayakkabıları da. Ve kıyafetler Luna'nın her zamanki kıyafetlerinden olmadığı için repertuarı, rolünde güç kazanmasına yardımcı oldu. Göründüğünüzde rolünüzü oynamak daha kolay .

Ekim güneşi vitray pencereden sert ve soğuk bir şekilde parlıyordu ve tarihi bilen Luna ondan sonraki günleri takip edebiliyordu.

Luna'nın Karanlık Lord'la tekrar birlikte zorunda kalması için iki gün daha geçmesi gerekecekti. Ancak iki kişilik akşam yemeğinden sonra onunla yaşadığı korkunç deneyimden sonra, Luna'nın bilincinde beklenmedik ve çok istenmeyen bir şey oldu. Adam rüyalarına giriyor, ona o gece yaptıklarından daha fazlasını yapıyor ve rüyalar hoşuna gidiyordu. Sanki biri (hayır, Kim Olduğunu Bilirsiniz) musluğu açmıştı ve Luna kendisine yabancı olan bir şekilde duyularına kadar topraklandığını hissetti. Korkunçtu, ama onunla karşılaşmaktan korkması gerekirken, vücudu yeni bir merakla mırıldandı.

Bunun telkinin gücü, düşüncelerinin ve zihninin istilası olduğunu biliyordu; onun ne yaptığını biliyordu. Bu durumu daha da kolaylaştırmıyordu.

Ve Voldemort istediğini elde ediyordu: Luna Lovegood'un mutlak ihaneti, ışığa sırtını dönmesi.

Ekim, Kanlı Ay

Luna Voldemort'a çağrıldığında ay dolunaydı. Bunu biliyordu çünkü Smiley ve Yorkie onunla birlikte odasından çıktıklarında, sakin beyaz ışınlar evin pencerelerinden içeri doluyor ve Luna dışarı baktığında İngiltere'nin kırsal bölgesinin bu ışınlarla yıkandığını görebiliyordu. Alçak bir sis yere yapışmış, arkadan aydınlatılmış dallar halinde süzülüyor ve gerçek görüntüyü gizliyordu.

tepelerin şekli, sanki ay sütlü bir buhar halinde yeryüzüne inmiş gibiydi. Ruh Emiciler üremekteydi, diye düşündü Luna. Karanlık Lord'un karargâhının arazisinde bol miktarda olmalıydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Smiley ve Yorkie onu yakalandığından beri ilk kez evin dışına ve havaya çıkardılar. Luna çılgınca bir an için karar verdiklerini düşündü.

onu serbest bırakmak için. Ama bir patika boyunca yürüyüp evin arka tarafındaki teraslı köşke vardıklarında Luna daha iyi anladı.

En az otuz Ölüm Yiyen, kaba yontulmuş bir taş sunağın karşısında, yarı daire şeklinde üç sıra halinde duruyordu. Hastalıklı yeşil cadı ışıkları başlarının üzerinde gezinip dans ediyordu. Bu, sis ve ay ışığıyla birleşerek maskelerini Koyu renk kumaşın içinde yüzen kafataslarından oluşan sırtan bir monotonluk.

Voldemort, geniş siyah cüppesi içinde toplantıya başkanlık ediyordu. Bir kürsünün üzerine yerleştirilmiş taht benzeri bir sandalyede dinleniyordu, beyaz elleri kolçaklardan sarkıyordu. Çenesi

Gözleri yeni burnundan aşağı bakacak şekilde kaldırdı. Dudaklarında hiç de çekici olmayan küçük bir gülümseme vardı. Başını kaldırıp Luna'nın muhafızları tarafından kuşatıldığını gördü ve onu öne çağırmak için bir parmağını kaldırdı.

Luna çemberin ortasındaki taş sunağa endişeli bir bakış atmaktan kendini alamadı. Tam da bir insanın üzerine yatırılacağı büyüklükteydi ve o kişiyi istemiyordu

o olmak istiyordu. Ama bunun yerine Voldemort ona sol tarafında diz çökmesini işaret etti ve o da mümkün olduğunca göze batmadan bunu yaptı. Gözleri bu gece parlak kırmızıydı, ay gibi ama elbette yanlış renkteydi.

Ölüm Yiyenler'e Luna'nın sağ kulağından girip sol kulağından çıkan birkaç kelime söyledi. Kelimeler içinden geçerken ürperdi. Hayalet düşünceler araya girmişti. Yine de gerçeklik kendini unutmasına izin vermeyecekti, bu gece değil. Havada görmezden kadar çok kötülük vardı.

Yırtık pırtık giysiler içindeki zincirlenmi  bir dizi insan çemberin içine doğru ilerletildi. Voldemort güldü.

Onlar Muggle'dı. Bu çok açıktı, çünkü elleri bağlı tutsaklar kendilerini tutsak edenlerin ellerindeki asalara kuşkuyla bakıyorlardı;  a kynlık ve dehşet, yukarıda gezinen Ruh Emiciler'e tatlı gelmiş olmalı ki, bir duygu kokteyli içinde birbirine karı ıyordu.

Ölüm Yiyenler küçük bir Muggle  ocukla i e ba ladılar. Bir aileden biri; Luna anne ve babasının dişlerinin arasındaki tıkaçların arasından bağırarak protesto ettiklerini gördü. Voldemort'un talimatıyla, çocuğu ta  sunağın üzerine koydular. Ayinler yapıldı. Sözleri korkunç eylemler izledi. Büyük bir su sıçraması ile sona erdi. Ta a kan bula mı tı. Luna bir çocuğun vücudunda bu kadar çok kan olabileceğini hiç d   nmemi ti. Yanakları, hatırlayamadığı g zya larıyla ıslanmı tı.

"Kızların kanını al," dedi Voldemort. "Bu Bella için bir ödül olacak.

Ölüm Yiyenlerden oluşan kalabalığın içinde bir kadın sesi çılgınca bir ne eyle güldü ve öne doğru bir adım attı. "Teşekkür ederim, Lordum, Efendim. Maskesinin ardında siyah saçlarından oluşan bir yele, Bellatrix Lestrange olduğunu belli etmek için karmakarışık bir şekilde dalgalanıyordu.

"Cildine iyi gelir," diye fısıldadı Voldemort Luna'ya. Ona ancak dehşet içinde bakabildi. Elbette Voldemort başka tarafa bakmasına izin vermedi; onu olduğu yerde donduran büyüü mırıldandı, böylece taşın üzerinde duran, kendi yaşlarında dört Muggle kızını gözlerini alamadı,
Kan vücutlarından büyük cam kaselere aktıkça daha da beyazlaşıyordu. Gözleri korkudan kocaman olmuştu. Onlar da ölüme bakıyorlardı, Voldemort'a bakıyorlardı, masum yüzlerinde tüm iyi şeylerin ihaneti yazılıydı.

Teker teker yere yığıldılar. Kendilerinden önceki genç çocuk gibi, bir ya da iki küveti dolduracak kadar çok kan akıtmışlardı. Luna'nın midesi bulandı.
Kâseler büyülenip yüzdürüldükçe yaşam sıvısı etrafa saçılıyordu.

Karanlık Ayin adını hak etti. İlahiler ağırlaştı ve hararetlendi; kurbanlar talep edildi. Ritüel cinayetler, obsidyen bir bıçakla yapıldı.

Amerika'da. Dolunaya organlar sunuldu. Luna ilk kez kendi adından nefret ediyordu, eğer ona sunulan şey buysa.

Bileklerinin etrafındaki sert metal zincirleri çekiştirdi ama .
Birçok kez

Gözlerinin önündeki manzara karşısında çığlık atmak istedi ama buna izin vermeyi reddetti. Çığlıklar doyana kadar kafasının içinde kaldı. Sonra her şey bembeyaz, her şey sakindi ve Luna, Voldemort'un ara sıra ona bakışlarını görmezden geldi.

Kendisini üzgün görmesine izin vermedi ve bu yüzden zincirli ve uyanık kaldı ama başka bir yerde
Tamamen. Hepsi kozmik bir kazaydı.

Huzurunu kaçıran düşünceyi ağzından kaçırıldı. "İşkence umurunda değil, değil mi?" diye sordu Voldemort'a.

Tahttaki yerinden ona baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Senin için bir şey ifade etmiyor. En iyi ihtimalle biraz eğlenceli. Diğer insanlar üzerinde, Ölüm Yiyenler üzerinde kontrol sahibi olmak istiyorsun.

Sen *onun* gibi değilsin,' Luna sadist Bellatrix'e baktı, Bir Muggle adamı Cruciatus Laneti altında tutarken sırtıyor ve çığlık . 'Bunu yaptıklarında, senin içine daha da batarlar. Sizin emirleriniz altında yaptıklarından kaçamazlar. Bu da onların size daha da yakın olmalarını sağlıyor.

Voldemort'un dudakları yukarı kalktı. "Sürprizlerle dolusun, değil mi?

"Beni yüzden tuttunuz, değil mi?

"Lord Voldemort haklı olduğunun kanıtlanmasından hoşlanır.

İlahiler yükseldiğinde, Karanlıklar Lordu'na selam olsun, Luna gözlerini kapadı ve bekledi. Henüz soğuk zincirlerle bağlıydı. Eğlence sona erdiğinde, Ölüm Yiyenler karanlığın sarhoşluğuyla sendeleyerek uzaklaşırken öylece kaldı. Voldemort Luna'yı orada bıraktı. Taş terasta, arazide, evin içinde her şey durgun ve sessizdi. Hafif bir sis ona yukarıdan fısıldadı. Sis Ruh Emici muhafızlarla doluydu.

Etrafındaki alan, yakın zamanda içinde yapılan işkencelerin ağırlığını taşıyordu. Bölgede psişik bir etki bırakmış, dehşet ve acının izleri durgun bir koku gibi asılı kalmıştı. Luna bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

Aralarında yalnızdı; hayal gücü ondan kaçmakla tehdit ediyordu. Ama zincirleri onu sıkıca tuttu ve içine çekildi. Kendi zihni bir ışık yeri, bir sığınak, Ona ihanet edemeyecek ve etmeyecek bir şey.

Ayak seslerinin yaklaştığını duyduğunda, bunun kendisini götürmeye gelen muhafızlarından biri olduğunu düşündü. Bir süre dinledikten sonra, yürüyüşün çok hafif ve uzun olduğuna karar verdi.

Ölüm Yiyen bakıcılarından biriydi ve bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Suç mahalline dönen Karanlıklar Lordu'nun ta kendisiydi.

"*Sonlu*" diye mırıldandı gölgelerin arasından ve onu zincirlerinden kurtardı. Işığa doğru bir adım attı, hem çok insani hem de çok korkunç görünüyordu, yürüyen bir çelişkiydi. Ayın ışınları yüz hatlarının üzerinde oynaşarak onları daha da belirginleştiriyordu ve Luna onun bu halinin komik olduğunu düşündü.

Adaşı Ay, en karanlık geceleri bile aydınlatabilirdi. Ay her şeyi gördü. Onun adına yapılan işkenceler gizlenemezdi ve karanlık ay bile

Yüzü insan görüşünden saklı kalsa da yeryüzüne baktı.

Bu Luna'yı rahatlattı. Karanlık Lord'un yüzüne bakmak, ay ışığının yüz hatlarını aydınlattığını görmek, bir yerlerde, bir şekilde, yapabileceklerinin bir tanığı olduğunu hissetmesini sağladı. Belki Tanrı'ydı, belki Adalet Hanım'dı, belki de sadece doğanın kendisiydi ama Luna yalnız değildi.

Bileklerini biraz acıyla oynattı; ayin sırasında önündeki ıstıraplı formları görünce kıvrandığında zincirler derisini kesmişti. Yeniden özgür olmak güzeldi.

"Lordum," diye başını eğdi.

Duyamadığı bir şeyler fısıldadı. Sonra da kanını donduran o sözleri söyledi.

'Bu ayin henüz sona ermedi,' dedi.

"Ne?

'Dolunay ritüelleri hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz? Özellikle de Başak takımyıldızında bu görünümdeyken, ayın yüksekliğinin doğasında var olan güç hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz?

"Hayır," dedi Luna, "ama bir keresinde bu takımyıldızına binlerce yıl önce Romalı büyücü Virgil'in adının verildiğini duymuştum.

İtalyan Sihir Bakanlığı'nın altını oyuyor. Armalarında takımyıldızı da yer alır, ancak üyelerinin kim olduğunu asla bilemezsiniz çünkü sadece gizli el sıkışmalarından ve taktıkları parmak halkalarından tanınabilirler.

"Herkes ayakkabı giyer, böylece ayak parmaklarını göremezsiniz.

Gevezelik ettiğini biliyordu. Kendi sesinin normallliğini kavramaya çalıştı. Sanki onu yapmak üzere olduğu şeyden vazgeçirebilecekmiş gibi.

Voldemort onun şeffaf girişimine gülümsediğinde oyunun bittiğini anlamıştı. Luna ilk defa kendini kontrolden çıkmış gibi hissediyordu, sanki

Kazanmak için bir oyun oynamaya başlamıştı ve şimdi ilk testte elenmediği için şanslı sayılacaktı. Aklının neresindeydi ki, bu sınavdan başarıyla çıkabileceğini düşünmüştü?

Tamam mı? Karşısındaki bu kötü niyetli, zeki yaratığı alt etmeye nerede yemin etmişti?

Büyücü Virgil hakkında verdiği gereksiz bilgiye karşılık olarak 'Hayır,' dedi. "Hayır, değil. Konuşmaya devam ederken onu omuzlarından tuttu ve

kan lekeli taş sunak. Kurudu ama Luna kayadaki küçük kristallerin kanla kırmızıya boyandığını hayal etti üzerine dökülmüştü. "Bulunduğum yere fırsatları kaçırarak gelmedim," diye devam etti Voldemort. 'Ben çok

bir büyücünün sihirli gücünü artırabileceği yolların farkındadır. Ritüel kurban etme güçlü bir kuvvettir, bizi özel kılan şeyin köklerine inen kadim bir büyüdür. Bunun nedeni büyüleri çekirdeğe düzen getirmesidir. Bir asanın hizmet ettiği işlemler aynıdır. Ama bir ritüel Doğru zamanda, yerde ve koşullarda, katılımcılarının toplamından daha büyük bir sihir yaratabilir. Bu aklın gücüdür.

Zihninin gücü, Luna'yı düşündü. *Zihnimin. Bedenim. Ve* karanlıktaki zayıf bir parıltı gibi, onun sözlerine asıldı, böylece bu ritüel işiyle nereye giderse gitsin, bundan faydalanabilirdi. Zihni ucsuz bucaksızdı, genişti, çoğu zaman kendi dışındaydı ve insan varlığını tanımlayan tuhaflıklara bağlıydı. Eğer Voldemort ona dokunmak isterse, o zaman bu onu ona bağlayacaktı ve belki de bu Luna'nın davası için iyi bir şeydi.

"Aklımı mı istiyorsun o zaman? Luna sordu.

"Hayır," dedi Voldemort.

Fısıldayarak bir tılsım yaptığında parçalandığını ve ondan uzaklaştığını anladı. Fedakârlık. Kan. Ritüel. Ay'ın gücünün doruk noktası, Başak'taki güç, Bakire'deki güç.

Yani bu gece olacak olan bu.

Luna kendini sunak taşının üzerinde sırtüstü yatarken buldu. Teni garip bir şekilde sıcaktı ve bunun bir şey olup olmadığını merak etti. büyülenmişti. Ay görüş alanındaydı, soğuk bir ilgisizlikle parlıyordu, baş aşağı ve sağ yukarı. Tam bir daire. Voldemort bir kenarda durmuş, kuzeye bakıyor ve bir tür tılsım mırıldanıyordu. Arkasında Riddle Malikânesi siyah pencereler görmeyen gözler gibi. Ölüm Yiyenler Onları gözetliyor, olanları izliyor muydun? Luna daha ziyade

ummuyordu. Voldemort'un bakışlarını tenine batan soğuk iğneler gibi hissedebiliyordu ve bu yeterince kötüydü.

Sonraki anlar Luna'nın farkındalığına nüfuz edemeyen bir gerçektiriliğe büründü. Yüzüyormuş gibi , bu onun için tanıdık bir duyguydu, hayatın yoğun fiziksel gerçekliğinin üzerinde onu tepeye çıkaran inişli çıkışlı ve yumuşak bir dalgaydı. Yine de yatıştırıcı bir tılsım gibi, Voldemort'un ballı sesi vücudunda yuvarlanıyor, onu bir büyücü olarak hazırlamak için büyüler fısıldıyordu

uygun bir kurban. Bu gece onu tüketecekti, onu terk edecekti. Soluk soluğa ve üşüyerek, onun büyüsünü alıp kendisi için gasp edecek.

Büyüler işe yaradı. Kendi iradesine rağmen, birkaç günlük Lord'la ilgili tuhaf hayallerinin de yardımıyla Voldemort ve kendi bedeni, kaslarının gevşediğini hissetti. Koyu kırmızı bir sıcaklık damarlarını okşamaya başladı, bacaklarının arasında birikti, adını koyamadığı bir istek. Gözlerini kapattı. Çırpınan zihni buna karşı çıktı ama o da boyun eğdi. Gerçeklik sadece bu taşı, başının üzerindeki bu ayı, karanlık figürünü içerecek şekilde daraldı. Voldemort şimdi onun ayaklarının dibinde durmak için hareket ediyordu.

Onun hangi büyüyü yaptığını hiç bilmiyordu. Bir tür Kararsızlık Büyüsü, belki de bir gizleme. Her halükârda, ışık artık yoktu ve kadın karanlığa gömülmüştü. Bir Stygian bulutu gibi asılı duruyordu; elini göremiyordu. yüzünün önü ya da kendi burnunun ucu. Dış dünyaya, uzayda ve zamanda tarifsiz şeylerin yaşandığı üç boyutlu büyük bir mürekkep lekesi gibi görünüyor olmalı.

Voldemort'un elleri vücudunda geziniyordu, soğuk ellerdi ama ustaydı; dokunuşunun altında titriyor, onu istiyor ve ondan nefret ediyordu. Hissedebiliyor ama göremiyordu. Bacakları birbirinden ayrıldı ve kendi beklentisini öğrenince şok oldu.

Sonra karanlık sertleşti, katılaştı ve üzerine yerleşen bir adam şekline d6nüştü. Adam içine girdiğinde çığlık attı, acı, korku ve utanç içinde çığlık attı, ama sanki altındaki taş onu teşvik ediyor ve kalçalarını hareket ettirmesini söylüyordu, çünkü ritüelin bir temposu vardı. Onun korku hıçkırıkları başka bir şeyin soluklarına dönüştü.

Çok karanlık olduğu için kendini kendi dışında hissediyor, isimsiz bir siyah erkek enerjisi bulutu tarafından gerçek bir erkeğe dönüşmek istiyordu. Yeterince sert kıvranırsa, kendini ortaya çıkarabileceğini düşündü. O sıcak ve ritmik anlarda Karanlık Lord'un adı tamamen aklından çıkmıştı. O Luna değildi, o artık Kadın'dı, arketipik, gayrişahsilik işleri kolaylaştırıyordu. Her şey karanlık ve bedensizdi. Tekrar tekrar, soğuk, sıcak ve tatmin olmuş bir şekilde içine eğildi.

"İşte," dedi Voldemort, iş bittiğinde ince siyah pelerinini ona fırlatarak. Onu sunağın üzerinde, utançtan titreyerek bıraktı.

A/N: Ayrıca, bu konularla ilgilenenler için, burada teğet olarak bahsedilen işkencelerden biri şuydu Kontesi Elizabeth'in gerçek hikayesinden esinlenerek Bathory, kanları için dört yüzden fazla kızı öldürdü. Oldukça çarpık bir hikâye ve tarihte kadar geriye gidiyor ki, ilginizi çektiği için kendinizi o kadar da kötü hissetmiyorsunuz... en azından ben hissetmiyorum.

Güç Dengesi

Yazarın Notları: Yorum bırakanlara - *wildandclear*, *ravenfeather42*, *Lrnd*, *Ava Marie*, *Witch of Darkness*, *Sarah Coldheart*, *selenoliber* ve *Squiggles.Candi* - teşekkürler. Çok teşekkürler!

Bir sonraki bölüme gelince... Luna'nın dünyasında işler yoluna giriyor. Çoğunlukla anlatıma dayalı, çünkü olanların çoğu Luna'nın zihninde geçiyor... Karanlık Lordlar meşgul yaratıklardır ve onunla çok fazla zaman geçirmiyor. Bu bölüm hakkında karışık hislerim var ama geçiş gerekli. Umarım hepiniz beğenirsiniz:-)

Feragatname: Harry Potter'daki hiçbir şey bana ait değildir. evreni; JK Rowling yapar. Hiçbir kâr elde edilmemektedir ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

Bölüm 8'den özet:

...Karanlık Lord'un adı aklından tamamen çıkmıştı. O Luna değildi, o artık Kadın'dı, arketiptikti, kişiliksizlik işleri kolaylaştırıyordu. Her şey karanlık ve bedensizdi. Tekrar tekrar, soğuk, sıcak ve tatmin olmuş bir şekilde onun içine doğru yükseldi.

"İşte," dedi Voldemort, iş bittiğinde ince siyah pelerinini ona fırlatarak. Onu sunağın bıraktı, utançtan titriyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Güç Dengesi

Luna sunakta bırakıldığında, ince pelerini çıplak bedenine sardı ve bitkin, boş bir şekilde arkasına yaslandı. olmalı. Bir süre sonra, ayın konumuna bakılırsa belki de bir saat sonra, Smiley ve

Yorkie ortaya çıkmış ve ona seslenmişti ama ona dokundu. Belki de Karanlık Lord'a ait şeylere dokunmamaları konusunda emir almışlardı. Belki de onu itici buluyorlardı. Her halükârda Luna ayaklarını sürüyerek yuvarlak vitraylı duvarı olan kendi odasına döndü ve yatağına uzanıp rüyasız bir uykuya daldı.

Daha düdü. Luna şimdi derin bir meditasyona dalmış, Okklüzyon pratiğı yapmış, hayal dünyasında uçuşan kuşa benzer kavramları keşfetmişti. Hogwarts'la, eviyle, babasıyla yaptığı yolculuklarla ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı'yla ilgili anılarına çekildi. Bu sonuncusuna : biliyordu ki Tarikat'ın dışarıda bir yerlerde iyi bir mücadele verdiğini biliyordu. Ondan vazgeçmiş olamazlardı. Luna bir balonu, siyah bir balon, zihinsel evinin odasından odasına süzölüyordu. Derisi karıncalanıyordu ama fark etmedi.

Hayal gücü havalandı. Güneşli bir günde Abaküs gibi yükseldi. Esmerdi ama zayıftı; lekeliydi. O vardı Dün gece ölümün ve onun kişileştirilmesinin tadına varmıştı. Şimdi Thestral'ıyla ortaklığını her zamankinden daha fazla hissediyordu. Dünya onu olduğu şey için küçümseyebilirdi ama Luna bulutların arasından geçmeli ve var olduğuna inanmalıydı. Diğer tarafta mavi gökyüzü.

Aklına bir dizi görüntü geldi. Hayal gücünün geleceğinde Voldemort'un metresiydi, onun yatağına uyuyor, ruh halini izliyordu. Ondan öğrendi. O da

Yaptığı her şeyi, söylediğı her şeyi gözlemledi: arada bir kendi kendine konuşuyordu. Gardını indirdi. Luna, Voldemort'un soğukkanlı, dengeli ve ağırbaşlı olduğunu biliyordu,

Kendini tamamen kontrol ediyordu. Sadece öfkesini kaybettiğı yerlerde

Harry Potter söz konusuydu. Yoksa adam ince ayarlı bir güç, arzu ve hırs makinesiydi. Ama Luna hayalinde onun zayıflıklarını izliyordu.

Başkalarında zayıflık bulmak onun doğal eğilimi değildi. Onların güçlü yanlarını, iyi yönlerini bulmak isterdi. Ancak Voldemort söz konusu olduğunda, algı yoğunluğunu başka yöne çevirebilirdi. Kendini zararsız bir beden, kırık bir ruh, onun oynayabileceği bir oyuncak gibi gösterecekti. Voldemort oyuncaklarına karşı dikkatsiz davranabilirdi. Kendisini ele verecek bir şey söyleyebilir ya da yapabilir. O Luna'ya yanlışlıkla onu Tarikat'a teslim etme fırsatı verebilirdi.

Vücudu heyecanla uğulduyordu. Bu yapabileceği bir şeydi. Voldemort'a yaklaşmak, onun mahremi olmak, Aklından geçenleri bil. Hazır ol. Kafasının içinde bir ses yankılandı: Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha yakınında tut. O yapmadı sesin kime ait olduğunu biliyordu. O tutacaktı Voldemort'u yanına yaklaştıracaktı; aslında onu kendisinin bir parçası yapacaktı. Onu içine çekecek, tadına bakacak ve işiyle saracaktı.

Işık her zaman gölgeleri yok eder, değil mi?

Başlangıçtaki kararlılığı tüm gücüyle yeniden ortaya çıktı. Bunu başarabilirdi. En kötüsü geride kalmıştı. Gözlerinin arkasındaki yaşlar aksini söylüyordu ama buna dikkat edemezdi. Şu anda değil.

Görünüşünde güç arayan Luna yeni gardırobunun kapağını açtı. Koyu çivit ipeğinden yapılmış, eteği beyaz şeritli, sivri uçlu ve ışık parçacıklı bir elbise seçti. Korseliydi ve eşek arısı belini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Kalın lal taşlarından oluşan bir kolye taktı kolyeyle uyumlu, büyük taşlar o kadar koyu kırmızıydı ki siyah görünüyorlardı.

Saçları yarı donmuş bir sarı şelale şeklinde toplanmıştı. En sevdiği kırmızı topuklu ayakkabılarını giymişti, artık bacaklarını güzel göstermelerini umursamıyordu. Karanlık Lord için , fikirlerini gidebildiği yere kadar götürmeye hazırdı. O gece onu çağıracağını biliyordu.

Luna ilk kez Voldemort'un yatak odasına götürüldü. Luna içeri girdiğinde Voldemort uzun pencerelerden birinden dışarı bakıyordu; her zamanki gibi "içeri gel" diye seslenmişti ama ona bakmak için dönmedi. Luna bu fırsatı değerlendirerek odaya göz gezdirdi. Burayı kendisi için bir güç merkezi haline getirecek bir şey bulmak istiyordu. Gözleri önce yatağa takıldı.

Muhteşem bir ortaçağ yapısıydı, Voldemort'un yatağıydı. Bu Süslü oymalı sırtı ve siyah kadifeden toplanmış yarıçaplı üst tentesiyle bir krala aitmiş gibi görünüyordu.

Garip bir şekilde, yatak örtüleri beyaz ve gümüşü renkteydi. ince brokar. Luna, Voldemort'un beyazı seçeceğini tahmin edemezdi ama adam sürprizlerle doluydu. Eğer bu kadar şeytani olmasaydı Luna onun sırlarını öğrenme görevinden keyif alabilirdi.

Karanlık Lord onunla konuşmadan önceki ağır saniyeler içinde Luna odanın geri kalanının üstünkörü bir envanterini çıkardı. Büyük Çin maunu gardırop. Kitaplıklar, üç tanesi muhtemelen en sevilen kitaplarla dolu. En kaliteli ve renkli İran halısı. Siyah mermerden geniş bir şömineyi çevreleyen ikiz berjer koltuklar. Her biri yedi alevli ve fantastik, uzaylı heykeller yaratmak için balmumu damlatan birkaç ayaklı şamdan.

Luna, Voldemort'un odasının daha çok kendi zevkine uygun olduğu aklına geldiğinde heyecanlandı.

Sonra yaratığın kendisi konuştu. ",," dedi. Kadın

koltuklardan birine doğru ilerledi.

"Yatağın üzerinde," diye dönmeden onun hareketini kesti.

Bu gece vakit kaybetmeyecek, diye düşündü Luna. İtaat etti. Bacak bacak üstüne attı, kollarını arkaya doğru açtı ve adamın dönüp kendisine bakmasını bekledi.

Voldemort bu gece solgundu, yine de görünüşü İnsanlık. Yüzündeki pürüzsüz beyaz tende, elmacık kemiklerinin üzerinde gerçek duygularla alay edencesine yüksek bir kızarıklık belirdi. Acaba adam kızgın mıydı diye merak etti. Bir şey. Siyah, parlak saçları alnından geriye doğru savrulmuştu. Luna, burnundaki ve kaşındaki korkunç çarpıklık olmasaydı, onun bir yemek olabileceğine karar verdi. Tuttu düşünce. Bu onu çok uzaklara götürebilirdi. Eğer gözlerini kapatırsa sadece biraz - orada - onun kendisine farklı göründüğünü hayal edebiliyordu.

Yarı kapalı göz kapakları dünyanın pek çok yerinde şehvet ifadesi olarak kullanılırdı. Luna bunun, çoğu insanın kendilerini mükemmel sevgililerle hayal etmesinden mi kaynaklandığını merak etti.

kusurlu ortaklarla sıkışıp kalmışlardı. bir kahkaha yükseldi. "Sen ben de hazırım," dedi, eğlencesini gizleyemeden.

Voldemort'tan bir sessizlik geldi. Onun konuşmasını bekledi ama konuşmayınca gözleri tekrar açıldı. onu neyin rahatsız ettiğini görebilirdi. Adam onun önünde durdu, çok yakın değildi, başını eğmiş onu izliyordu. Yılan gibi Yüzünde bir merak belirdi, öyle bir merak ki Avı şaşırtıcı bir şekilde hareket eden yılan için ayrılmıştır. Belki küçük bir fare küçük bir jig yapıyor ya da yüzmeye çalışan bir kuş.

Voldemort konuştuğunda sesi sessiz, yumuşak ve soğuktu, ama bir şekilde çekiciydi. "Çok kolay dönüşüyorsun," dedi. 'Arkadaşlarının inatçılığından eser yok. Ne kadar ferahlatıcı.

"Dönüştüğümü düşündüren nedir? Luna sordu. "Belki de benim için biraz spor yapıyorsun. Bunu önermek gülünçtü, Ama mesele de buydu. Yapmak *zorundaydı*, Voldemort'un ilgisini çekmeye devam etmeliydi.

Sözleri istediği tepkiyi uyandırdı. Bir öfke parıltısı, küstahlığına kızgınlık belki, ama eğlence kırmızı gözlerinde de parladı. Demek Voldemort oyun oynamayı seviyordu; bu şaşırtıcı değildi. "Beni kışkırtmaya çalışma," dedi.

Luna yutkundu. Yapmaya çalıştığı şey tam olarak buydu. Kalbini sıkıştıran o küçük, her zaman var olan korku okları daha da acı verici hale geldi. Nefes almasını ya da herhangi bir şeye odaklanmasını zorlaştırıyordu. Onun varlığında . "Özür dilerim Lordum," diye fısıldadı.

Voldemort ona doğru eğildi. "Sanırım," dedi usulca, "seni sabah öldüreceğim. Yararlılığını çoktan tükettin.

Bu konuda çok ciddiymi, bunu anlayabiliyordu. İçinden Titreyen kirpikleriyle onun bakışlarına karşılık verdi. "Bu bir hata olur, efendim.

"Öyle mi? Nasıl yani?

Çünkü ben senin hizmetkarınım. Elbette hizmetkârlarını öylesine öldürmezsin. Beni öldürmek için bir neden olmalı, hayatta tutmak için bir neden değil.

Voldemort o yüksek, soğuk kahkahasıyla güldü. "Kesinlikle çarpık bir mantık. Seni tutmanın seni öldürmekten daha az çaba gerektirdiğini varsayıyorsun.

" değil mi?

"Şimdilik," dedi ve uzanıp kadının omuzlarını kavradı, onu ayağa kaldırdı ve bir mırıldandı.

Luna yine kendini aştığını, durumu kontrol etmeye çalışmasının aptallık olduğunu düşünerek başının döndüğünü hissetti. Kendini milyonlarca yönden çekiştirilmiş ve gergin hissediyordu.

Elbette onu yine incitti. Voldemort'un nazik bir aşık olduğu fikri aptalcaydı. Onu yaraladı ve yere düşürdü.

ve onu utançtan yanaklarını yakan şeyler yapmaya zorladı.

Ama o ikinci gece sadece acı değildi.

Luna, kendi bedeninin zaten zayıf olan gerçekliğinin zevk ve acıyı nasıl ayırt edebildiğini merak ediyordu

artık... Yine de yapabilirdi.

Gece geç saatlere kadar sürdü ve sonra Luna, çarşaf lar beline dolanmış, bitkin bir halde uyudu. Ona izin verdi

Kutsal odasında uyuyordu ve nedenini bilmiyordu.

Yine de bundan şikâyetçi değildi. Uyandığında, ışığa bakılırsa saat sabahın dokuzunu geçiyordu ve

Luna gözlerini kırptırarak doğruldu. Hâlâ hayatta olduğuna hayret ediyordu. Belki de Voldemort ondan daha iyi bir oyuncuydu.

Biliyordu; belki de adam sadece ölüm tehditleriyle onunla alay ediyordu.

Merlin'e şükürler olsun ki Karanlık Lord odada bulunmuyordu.

Onun arkadaşlığına ancak bu kadar katlanabilir ve yine de dış görünüşünü koruyabilirdi. Kollarını gerdi ve her yerinde acı hissetti. Ellerinin izleri

teninin her yerindeydi. Luna içinin soğuduğunu hissetti, sanki onun insanlık dışılığı bulaşıcıydı ve bunu içine akıtmıştı ve yakında Nagini'ye benzeyecekti.

Önceki geced en kalma beyaz ve çivit mavisi elbisesi yerde kasvetli bir su birikintisi halinde duruyordu. Yatağın üzerine eğildi ve

onu örtmek için getirdi. Bu da demek oluyordu ki

Muhtemelen Smiley ve Yorkie ile utanç yürüyüşü. Ne kadar korkunç. İç çekerek ayağa kalktı, sabahın serin havasına karşı çıplak bedeninde tüyler diken diken olmuştu.

"Hanımefendinin giysiye ihtiyacı var!" diye bir ses duyuldu ve gölgelerin arasından küçük, karanlık bir şekil fırladı.

Luna küçük bir alarm çığığı attı. İçgüdüsel olarak Bu yeni şey her neyse gözlerinden korunmak için elbisesini yukarı kaldırdı; onun sadece bir ev cini olduğunu görünce rahatladı. "Oh," dedi. "Sen de kimsin?"

"Benim adım Birdy," dedi elf. Hüzünlü bir alçakgönüllülük jestiyle eğildi.

Luna elf için üzüldü. Bir cehennemlik için işe yaramıştı. Ev işleri onu zorluyor olmalıydı; yaratık yıpranmış ve çok çalışmış görünüyordu. Üzerindeki basit bez parçası koyu renkliydi, tam olarak siyah değildi ve yırtık pırtıktı. Kulakları sarkıktı Ve bir ev cini için bile ince görünüyordu. Elf Birdy gibi zavallıların kendisi için hazırladığı yemekleri yediğı düşüncesi midesini bulandırdı.

"Ben Luna," dedi. "Buraya Karanlıklar Lordu Vol-by tarafından mı gönderildiniz?"

"Sen uyandığında gelmem söylendi," dedi Birdy reverans yaparak. Dişı bir elf olmalı o zaman. "Sana giyecek bir şeyler getirmek ve bayramını kutlamak için.

"Ah," dedi Luna. Midesi bu sefer gerçek bir açlıktan dolayı bir kez daha sancıdı ve bu üzgün ev elfinden yiyecek aldığı için duyduğı suçlulukla onu susturmaya çalıştı. Ama o değildi Hermione Granger ev elflerini özgürleştirme fikirleriyle; Luna başka ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden yaratığa kendi şartlarına göre davrandı. Elfler hizmet etmek istiyordu, bu yüzden sadece Birdy'nin işini yapmasına izin vermeli ve ona karşı nazik olmalıyız.

Bu yüzden Birdy, Luna'ya odasına/hücreesine dönerken giymesi basit, koyu renk bir elbise hazırladığında minnettar oldu. Voldemort'un odasından çıktığında Smiley ve Yorkie onu bekliyordu ve Birdy de birkaç adım arkasından onu takip etti. Luna odasında daha fazla eşya bulunca şaşırdı: arkasında bir su dolabı, ayaklı bir küvet ve lavabosunun bulunduğu hoş, küçük bir ahşap paravan vardı. Yanda da yere kadar uzanan bir ayna duruyordu. Ayna Yuvarlak oda daha önce genişti ama şimdi dolu görünmeye başladı.

Ölüm Yiyen muhafızlar yanlarından ayrıldıktan sonra Birdy Luna için daha da fazlasını yaptı: Elf banyo için sıcak su getirdi ve bir havlu bıraktı. Luna, Voldemort'un dokunuşunu ve özünü yakma fikrinin tadını çıkararak minnetle buharlı suya girerken, kendi kendine ve Birdy'ye gevezelik etti. Çünkü Bulutların üzerinde yüzen bir nedenle Luna elfle arkadaş olmak istedi. Daha pratik bir eğilimi olsaydı, ev halkıyla arkadaş olmanın işe yaradığını hatırlayabilirdi- Harry'nin Dobby hakkındaki tüm hikayelerine dayanarak, elfler. Ama Luna bazı şeyleri sadece yaptığı yapardı.

Buna karşılık elf de Luna'yı küçümsemekten geri durmuyordu. İlk tanışmalarından sonraki günlerde Luna, Birdy'nin Luna'nın sağlığı, tuvaleti ve giysileriyle ilgilenmekle görevlendirildiğini öğrendi. Luna, yaratıkların teker teker ona geleceğini düşündü.

Kasım, Ağaç Ayı

Bir sonraki dolunay soğuk gecenin görkemiyle yükseldiğinde, Luna'nın pencerelerden dışarı bakmasına izin verildi; yuvarlak gül katedrali penceresindeki büyük cam parçalarından biri şeffaflığa büyüldü, böylece yüzünü yukarı bastırabilirdi

ve dışarı baktım. Manzara kasvetli ve karanlıktı ama en azından bu da bir şeydi. Voldemort'un evinin etrafında sürekli bir sis vardı, yaşlı ve genç Ruh Emicilerle dolu bir sis, binayı koruyordu. Haftalar Luna'nın içinde bulunduğu duruma meydan okumasını azaltmıştı; korku artık alışkanlık gibi gelmeye başlamıştı. Kabullenışı yerini ilgisizliğe bırakmıştı ve umursamamak etkilenmemek demekti. Gücün pek çok tanımı vardı.

Binanın Luna'ya bakan tarafından, bir tepenin hafif eğiminden yükselen mezar taşları ormanıya bir mezarlık görebiliyordu. Büyük bir porsuk ağacı, dalları yayılmış bir şekilde orada duruyordu.

ve sisin içinde kaybolmak için kıvrıldı. Luna bunun Harry Potter'ın Voldemort'la ilk düellosundan sonra tarif ettiği mezarlık olması gerektiğini biliyordu (Luna sadece on üç yaşındaydı! Ne kadar uzun zaman). Arkadaşlarından birinin o ağacını gördüğünü düşünmek onu daha iyi hissettirdi, ay ışığında gümüşü, huzursuz ölülerin nöbetçisi.

Voldemort Luna'yı her gece çağırıyordu. Her üç ya da dört gecede bir gibi, ancak bunların zaman içinde belirli bir düzeni yoktu. Voldemort'la ilgili diğer her şey gibi bu da Karanlık Lord, kaprisleriyle. Onunla her karşılaştığında onu öldürmekle tehdit etti.

'Eğer iyi performans göstermezsen,' derdi, 'sabaha ölmüş olacaksın.

'O zaman geleceği kaçırmış olursun,' diye cevap verirdi. "Hala senden bir şeyler saklıyorum.

bir oyuna dönüştü. Luna fark etmeye başladı ki Voldemort öldürmekten değil, gücünü onun üzerinde kullanmaktan zevk alıyordu. Onun yaşaması ya da ölmesi, acı çekmesi ya da gülmesi üzerinde mutlak kontrol sahibi olmak hoşuna gidiyordu. Bilmediği şey ise gerçek mutluluğun kaynağının

içinden geliyordu. Tuttuğu küçük bir alevdi. onunla geçirdiği işkence dolu saatler boyunca korundu. Bu onun entrikalarının kaynağı oldu; Voldemort'un içindeki ışığı, yıkıcı ve kötü niyetli küçük bir çocuk gibi istiyordu. Onu öldürerek değil, ama onu kırmak.

"Küçük Luna Lovegood," diye fısıldadı bir gece onun soğuk kulağına. "Sen benim bulmacam oldun. Zihnim için bir rahatlama.

Bazı erkekler bulmaca çözmeyi, gizemli romanlar okumayı, Çin oyun kutularıyla oynamayı ya da makinelerini parçalara ayırmayı severdi. Voldemort insanları ilmek çözmeyi severdi. Luna Gordion düğümüydü.

Tersine, ondan ve onun hakkında bir şeyler öğrendi. Stres altındaki delilerin yapmaya eğilimli olduğu gibi, kendi kendine sürekli mırıldanıyordu ve Luna'nın kulakları onu dinliyordu. Voldemort'un Ölüm Yiyenlerinin genel yetkinlik seviyesinden memnun olmadığını anladı; sadece Snape ve diğer birkaçı her türlü saygıya sahip görünüyordu.

Luna'nın fark ettiği başka, daha küçük şeyler de vardı. Karanlık Lord'un endişelendiğinde, üzüldüğünde ya da öfkesini dizginlemek istediğinde sol yumruğunu sıkıp açma alışkanlığı vardı. Elbette zeki ve kurnazdı, zihni her zaman keskindi ve Luna gibi o da hiçbir şeyi gözden kaçırmazdı. gözlemler. İnsan doğası hakkında zeki bir yargıcıydı; doğal olarak odak noktası, zayıflıkları bulmak ve onları istismar etmek için keskinliğini kullanmaktı. Acımasızdı ve Luna henüz Voldemort'un manipülasyon dışında bir nedenle bir şey yaptığını görmemişti.

Yine de başka şeyler de vardı. Voldemort'un espri anlayışı vardı. Luna bunu Voldemort'la ilk karşılaşmasından tahmin edebilirdi. onunla buluşmak: onun tarafından eğlendirilmek istiyordu.

yaşamasına neden izin verdiğiydi. Bu bir eğlence kabiliyeti anlamına geliyordu. Ama onunla daha fazla zaman geçirdikçe, daha fazla gece, onun hakkında bir şeyler öğrendi. Voldemort, Voldemort'un

Sadece etrafındakilerin temel karakter özelliklerini tespit etmekten değil, aynı zamanda onlarla alay etmekten de zevk alırdı. Eğer konuşkan bir ruh halindeyse, Ölüm Yiyenler hakkında anlattığı hikâyeler düpedüz komik olabilir ve Luna'yı bile farkında olmadan kahkahalara boğabilirdi. Gülünç olanı takdir ederdi. O

Kendini çok ciddiye alırdı ve kendi benliği alay edilemeyecek bir konuydu, ama diğer her şey serbestti.

Algıları görünüşün ötesine geçen Luna, bazen 'gerçek' Voldemort'u bir anlığına gördüğünü düşünüyordu: zeki ve hırslı bir adam, ve ölümden korkuyordum. Ölüm *korkusu*.

Bunlar onun için sadece önsezilerdi, rüyaların ve hazırlıksız olduğu zamanlardaki belirsiz enerjik hislerin yönlendirdiği sezgilerdi. Ama ona bir yerlerde bir şeyler olabileceğine dair umut vermeye yetiyordu, Voldemort'un bir Aşıl topuğu, canavar egosunda bir kırılma vardı ve o bunu istismar edip genişletebilir ve Karanlık Lord'u Harry Potter ve Yoldaşlık için bir bayram kuşu gibi bağlayıp teslim edebilirdi. Fanteziler. Ama Luna, hayatın fikirlerden ibaret olmadığını öğrenmesi için Kader'in şu anki durumunu ona hazırlayıp hazırlamadığını merak etti. Bazen bir fikri, bir sezgiyi alıp elle tutulur hale getirmeniz gerekirdi. Gerçeklik Luna Lovegood'un güçlü yanı değildi ama öğreniyordu. Bunu Voldemort'un kendisinden öğrenmişti, o nihai .

Kendine olan güvenini kaybettiğinde ya da dikkati dağıldığında, Voldemort'a ihanet ettiğinde onun beyaz yüzünde görmek istediği ifadeyi hayal etti. Sonra Voldemort'un bir Legilimens olarak onları bulmaması için hayallerini kilitledi. Voldemort onun zihninin derinliklerine inmedi. ilk sorgusu sırasında. Luna aylardır tutsaktı ve bu nedenle saklamaya çalıştığı hiçbir şey yoktu. O

Voldemort'a da hiç yalan söylemedi. Eğer ona bir soru sorarsa, Dürüst tavrıyla cevap verdi, ona şüphelenmesi için hiçbir neden vermedi.

Tüm kötü megalomanlar gibi Voldemort da rehavete kapılmaya, kendi egemenliğinin tadını çıkarmaya yatkındı. Ona izin verdi.

Luna'nın haftalar boyunca tehditkâr olmayan davranışları nedeniyle, ona küçük ayrıcalıklar tanındı. Luna'ya daimi ev cini olarak bakan Birdy vardı ve Luna'yı temizliyordu.

odaya. Karanlık Sanatlar zerine bolca okuma malzemesi vardı; Voldemort muhtemelen bunların zihnine sızmasını ve onu yozlaştırmasını istiyordu. Bu kadarını biliyordu.

Karanlık Sanatlar kitaplarının çoğunu Luna okudu.

Geriye doğru, babasının çoğu kitapta olduğunu söylediği 'st-metin'i arıyordu. Her beşinci harfi ya da her yedinci harfi ya da yazar ne seçtiyse onu saymak zorundaydınız ve sonra gizli mesajlar vardı. Luna bunun Gelecek Postası için de geçerli olduğunu biliyordu, bu yüzden teoriyi Voldemort'un okuması için ona verdiği kitaplar üzerinde denedi. şimdiye kadar "Bakire Ana'nın Lotus Kral'ı kandırdığını" keşfetmişti. Bu "ağlar Boyu Vampirlik" kitabındandı. Ona iblislerle ilgili bir kitap verdiğinde, içinde succubus denen bir şeyle ilgili özel bir bölüm vardı. dişi seks-iblisi, Luna onun kendisine bir şey söylemeye çalışıp çalışmadığını merak etti.

Bazı günler, ikisinin de Voldemort tarafından çağrılmadığı günlerde eski profesörü Snape ile yemek yemesine izin veriliyordu. Kasım ayının sonlarında böyle günlerden birinde Luna

büyük yemek salonunda Snape'in karşısında oturuyordu. Büyük, parlak ahşap masa yaklaşık yirmi kişilikti ama Voldemort gelmediği halde bu gece sadece üç kişilikti. Masanın başındaki yeri boştu; Snape masanın sağına, Luna da soluna oturmuştu. Luna büyücü Noel'inden söz edene kadar sessizce yemek yediler.

krakerler aslında Sihir Bakanlığı tarafından yayınlanan kehanetleri içeriyordu.

Snape ona bakarak içini çekti. "Hayır, Bayan Lovegood, öyle değil. Bu çok saçma.

'Babam komployu keşfetti,' dedi Luna. 'Eski kehanetleri kullanıyorlar, denekler öldüğü için raftan indirilebilecek olanları ve onları krakerlerin içine koyuyorlar. Çünkü tarih her zaman tekrerrür eder.

Snape ağzını büktü ama ona daha fazla karşı çıkmadı. Bunun yerine şarabından biraz aldı, oldukça büyük bir yudum aldı ve yuttu. "Nasılsın?" diye sordu.

"Bu balığı sevdim," dedi Luna, çatalıyla bir parça mükemmel beyaz et kopararak. "Çok güzel.

"Balıktan bahsetmiyorum. Sen nasılsın? Snape kaşlarını kaldırdı ve ona ters ters baktı. Luna kendini yeniden öğrenci olmuş ve bir soruya yanlış cevap vermiş gibi hissetti.

"Oh," dedi. 'Ben iyiyim, sanırım.

"Bunu sormaya hakkım yok ama - belli bir görünüşünüz var. I Bunu kabul et. Bütün akşam masa oyunları oynayarak onu eğlendirmeni istemiyor, değil mi? Snape bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söylemişti.

Luna başını salladı. Snape'in onun rolünden haberdar olmamasına biraz şaşırmıştı ama kurnaz eski İksir Ustası'yla sadece birkaç hafta önce iletişim kurmaya başlamıştı. Ondan önce, Snape'le tanışmalarından beri onu görmemişti. Occlumency dersleri; merak etti, acaba Voldemort için bir iş ya da görev. Snape'le bu konuyu konuşmak çok garipti, ama kalbi Voldemort'u görmek için can atıyordu.

sırdaşı. "Hayır," demekle yetindi. "Hayır, bu o tür bir şey değil.

Snape hızla, "Özür dilerim," dedi ve sonra peçeteyle ağzını silerek bunu . "Daha fazla insan olmaya başladı. Elbette.'

"Biliyorum," dedi Luna ve ah, gerçekten de biliyordu. Voldemort Yıllardır olmadığı kadar erkekti. Bunu kanıtlayacak çürükleri vardı.

Snape, "Bu akşam yemekte bize katılmayacak," dedi. "Bir işim .

Luna, Snape'in ayrıntı vereceğini umarak bekledi. Snape açıklama yapmayınca ona sordu. "Nerede olduğunu biliyor musun? Soruyu sorarken sesinde bir ton gizliydi, hoşlanmadığı bir ton, neredeyse endişeli ton.

Gözlerini ince siyah brokar peçetesine indirdi, Snape bitmiş tabağının kenarına bir şeyler atarken tekrar içini çekti. Otuz küsur yaşının ötesinde yaşlı görünüyordu. "Zümrüdüanka Yoldaşlığı," dedi sakın bir sesle. " Karanlık Lord onlara bir tuzak kurdu.

Luna'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Bilinmeyen bir yerde devam eden bir savaş vardı ve sonucu hayatını öyle ya da değiştirebilirdi. Huzursuz göz kapaklarını kapattı. Keşke o da Görüş! Aylardır ilk kez bir düelloya, bir duruş sergilemeye, asasıyla lanetler savurmaya can atıyordu. Ve Karanlık Lord'un gözetiminde geçirdiği süre içinde, onlara karşı kullanıldığında Ölüm Yiyenler'in canına okuyacak bazı yeni lanetler öğrenmişti. Luna bunu yapabileceğini biliyordu. Hermione bile şaşıracaktı.

Ama işe yaramadı. Luna buradan Tarikat için savaşamazdı. Asası Merlin'in bildiği bir yerdeydi ve sonra başka bir his

kalbini istila etti, sapkın bir arzu
Yine Voldemort. Eğer Harry Potter bu sefer onu öldürdüyse.
o -içindeki tiksinti kalın, yoğun bir jelatin damlası gibi yükselirdi-
kaybolurdu. Kendi kendine atadığı görevi
Voldemort'u kayıtsızlığa sürüklemek ve sonra da ona ihanet
etmek imkânsız hale gelirdi. Luna'nın tüm fedakârlıkları ve
zihinsel eğitimi boşa gidecekti. Derin,
Bir yanı Voldemort'un bu savaşı kazanmasını, yaptığı her şeyi
haklı çıkarmasını *istiyordu*. Eğer o kadar tehlikeliyse, Luna
onun kendisini kullanmasına izin vermekten başka çaresi
olmadığını bilerek rahatlayabilirdi.

Eğer Voldemort bu sefer de yenilirse, Luna sonsuza dek telafi
edilmemiş bir şekilde ayakta ve lanetli kalacaktı. Voldemort'un
zaferi için duyduğu şiddetli arzu, Düzen için savaşmak için
duyduğu diğer arzuya bir engel olarak tüm gücüyle yükseldi. Bu,
Luna'nın havadar kafasının içinde çarpışan iki büyük hava
cephesi gibi tatsız ve alışılmadık bir iç çatışmaydı. En azından
Snape'le birlikteydi, o daha da çelişkili olmalıydı.

Bir elmanın iki yarısı gibiydiler, efendilerinin yokluğunda
Karanlık Lord'un masasında oturuyorlardı.

Ana yemek olan balığın ardından bir salata geldi ama ne Snape
ne de Luna artık aç değildi. Sessizce oturdular, kendi
düşüncelerinde kayboldular, ama ikisi de kendilerine rağmen
ana konu olan Voldemort'un etrafında dolandılar.
Voldemort bir kara delikti, her şeyi kendine çekiyordu,
kaçınılması mümkün değildi. Dokunduğu zihinler üzerindeki
çekimi amansız ve enerjikti.

Sonra Luna kendini daha fazla tutamadı. "Savaşı kimin
kazanmasını istiyorsun?" diye sordu. "Dinleniyor muyuz?"

"Ne? Snape onun çift anlamlı sorusuyla kafası karışmış bir halde,
"Ne?" dedi.

Özür dilerim. Dinleniyor muyuz? Kendi evini mi gözetliyor?'

"Bildiğim kadarıyla bu odada değil," diye yanıtladı Snape.

"Kendi toprakları konusunda kayıtsızlaşmaya başladı.

"Evet..." dedi Luna. "Öyle. Dudaklarını yaladı. "Peki savaşı kimin kazanmasını istiyorsun?

"Bu konuda bir soru var mı? Snape söyledi. Onun siyah Ona bakarken kaşları birbirine kenetlendi. Gözleri, Saçlarından daha siyah, hâlâ şaşkın görünüyordu. 'Hayatımı bir hiç uğruna riske atmam. Neden Bayan Lovegood? Bu savaşın sonucu hakkında karışık hisleriniz mi var?

"Elbette hayır," dedi Luna, zihnini Snape'in olası müdahalesine karşı otomatik olarak koruyarak, verdiği yanıtın doğruluğunu araştırıyordu. Yine de Snape konuşabileceği tek kişiydi karışık sadakatler hakkında, kendisi de orada bulunmuş olan. Güvenin ince çizgisinde yürüyen kişi. "Sadece - bazen ben - artık Voldemort'suz bir hayat düşünemiyorum. Eğer ona bir şey olursa çok mutlu olurum, ama bu kafa karıştırıcı olurdu. Kendimi hissedirdim.'

Snape'in yüzünün üzerinden bir gölge geçti. "Biliyorum," dedi. Luna onun ses tonundaki nazik anlayış karşısında şok olmuştu. Sert profesöründen beklediği son şeydi bu- Ölüm Yiyen casusu. "O hepimizi etkiliyor.

Luna başını salladı, Snape tarafından bir düzeyde anlaşıldığını hissediyordu.

Snape aniden masadan kalkıp özür dileyerek onu daha da şaşırttı. "Etrafta oturmayı sevmiyorum. Bekliyorum,' diye mırıldandı. "İyi şanslar, Bayan Lovegood.

Snape odadan çıkıp Luna'yı soğuk ihtişamıyla baş başa bırakmadan önce teşekkürlerini yinelemeye ancak bulabilmişti
Efendisine ve efendisine ne olacağını merak ediyordu.

Vazgeçilmez

Yazarın Notları: , eleştirmenler: *wildandclear, Barranca, Voldiesgirl999, Libeku Taganashi, potterlovegood, asee, The Enchanted Teakettle, Witch of Darkness, sly- serpentine, LemoN-X-DroP, SarahColdheart, Lrndng, Wandz, Squiggles.Candi* ve *SlythsRule*. Hepiniz harikasınız!

Bu bölümde Luna'nın Karanlık Lord'a karşı gerçek hisleri hakkında biraz daha fazla şey öğreniyoruz (ve o öğreniyor).

Ben

Luna'nın gerçekleştirmeye zorlandığı eylemlere karşı bir başa çıkma mekanizması olarak hayal gücünü kullanmasını araştırdı; daha sonra tekrar R-rated oluyor, bu yüzden uyarı var. Bu Bir süreliğine 'fiziksel' ilişkileri hakkında yazacağım son bölüm.

Ayrıca, siz keskin okuyuculardan biri hamilelik konusunu gündeme getirdi... gerçekten de dikkate alınması gereken bir şey... bu konu bu bölümde ele alınıyor... çünkü (en azından yakında) Voldemort bunu mükemmel bir şekilde, insani olarak yapabilecek durumda.

Feragatname: Harry Potter'daki hiçbir şey bana ait değildir. evreni; JK Rowling yapar. Hiçbir kâr elde edilmemektedir ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

Bölüm 9'dan özet:

O hepimizi etkiliyor.

Luna başını salladı, Snape tarafından bir düzeyde anlaşıldığını hissediyordu.

Snape aniden masadan kalkıp özür dileyerek onu daha da şaşırttı. "Etrafta oturmayı sevmiyorum. Bekliyorum," diye mırıldandı. "İyi şanslar, Bayan Lovegood."

Snape odadan çıkıp Luna'yı soğuk bir ihtişamla baş başa bırakmadan önce teşekkürlerini yinelemeye ancak bulabilmişti, efendisine ve efendisine ne olacağını merak ediyordu.

Onuncu Bölüm

Vazgeçilmez

Snape ona Yoldaşlık ile Ölüm Yiyenler arasında bir yerlerde süren savaştan söz ettikten sonra Luna birkaç gün boyunca hiçbir haber alamadı. Nagini bile gergin görünüyordu. Bir gün Yılan evin içinde dolanıyor, soğuk gözlerinde belki de açlık dolu bir parıltıyla rastgele ev elflerini takip ediyordu. Luna, geride kalan ve aksiyonun dışında kalan Smiley ve Yorkie'den Nagini'yi odasına götürdü; Voldemort'un 'hanımlarının' birbirlerini rahatlatabileceğini düşündü.

bir yaratık olması Luna'ya da yardımcı oldu. Voldemort'u alt etmenin bir yolu olarak, Nagini ile arkadaş olmayı kendine görev edindi. Büyük yılanla konuştu Hintçe bildiği birkaç kelime ve Naga hakkındaki kitaptan diğer selamlaşmaları öğrendi ve taklit etmeye çalıştı Parseltongue - imkansız, ama Nagini'nin güldüğü anlamına gelen o tuhaf şekilde tıslamasına neden oldu.

Bir Çarşamba günü öğleden sonra Nagini başını kaldırdı ve delice tıslayarak, inler ileri geri sallanmaya başladı. Yılan Luna'nın yatağındaki sarmal yerinden kayarak kapıya yöneldi; Luna o zaman anladı.

Lord Voldemort geri döndü.

Luna kapıya vurdu ve Yorkie görüldüğünde başıyla Nagini'yi işaret etti. "Dışarı çıkmak istiyor.

"Doğru," dedi Yorkie. Yüzü Ölüm Yiyen maskesinin arkasında sallanıyordu. Luna ilk kez muhafızlarının gerçekte neye benzediğini merak etmiyordu. Ancak şimdi zamanı değildi; Voldemort'un onu çağırması ihtimaline karşı kendini hazırlaması gerekiyordu

Hemen. Eğer savaşı kazanmışsa, bunu kutlamak isteyebilirdi. Voldemort onu hemen çağırmadığında yaralandığını fark etmek kötü bir sarsıntıydı. Çok üzgündü.

Çünkü son çatışmada neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Snape de onu görmeye gelmedi ve Luna, evin dedikoduları hakkında gizlilik yemini etmiş olan elf Birdy'nin şüpheli arkadaşlığıyla baş başa kaldı. Birdy ona bunun ötesinde bir şey söylemedi, söyleyemedi

Voldemort, kalabalık bir Ölüm Yiyen topluluğuyla birlikte evine geri dönmüştü. Evin her yerinden sesler geliyordu ama bunların kutlama amaçlı olup olmadığını anlayamıyordu.

Gerçek bilginin yerine, Luna geceleri Kâhin Gerilmelerini daha büyük bir gayretle üstlendi ve savaşın sonucunu. Bu onun yalnızlığını azaltıyordu. Ancak rüyasında gördüğü görüntüler zafer ya da yenilgi değil, bir yeraltı mezarıydı.

Mezarın köşelerinde örümcek ağları vardı ve birden fazla büyük, tehditkâr Akromantula tarafından korunuyordu. Akromantula'nın sadakatini kazanmak için güçlü bir büyücüye, yani Hagrid'e ihtiyaç vardı. Hagrid'in

Mezar labirenti andıran, sarmal geçit ve tünellerden oluşan, kafa karıştırıcı ve kaotik bir ağdı ama ortadaki geçitler büyük, dairesel bir odaya açılıyordu. Bu yer Luna'ya Knossos Boğası'nın hikâyelerini ve Girit Adası'nda barındırıldığı labirenti hatırlattı.

Rüyalarında tünellerden birinden çıkıyordu, her seferinde farklı bir tünelden.

... Yuvarlak odanın ortasında dimdik duran Voldemort'tu. Alışlagelmiş siyah cübbesini giymişti ama tamamen insan gibi görünüyordu, yakışıklı, güçlü ve dehşet içinde. Nagini ayaklarının dibindeydi, kanlar içindeydi ve dikişleri yarılmıştı ve bu sırada Luna dört gece üst üste haykırdı. Voldemort bir şey bekliyordu ve Luna'yı görmedi.

Olayların oluş şekli hep aynıydı. Yukarıdan ya da yandan değil, aşağıdan geliyorlardı: yeşilin büyük çatlakları Yerde bir ışık belirdi, Floo havai fişekleri gibiydi ama milyonlarca kez daha parlaktı. de kırmızı giysili, Luna'ya tanıdık gelen ama rüyasında onlardan korkan figürler . Harry Potter oradaydı, Ginny, Hermione, McGonagall, Neville de... Ron Weasley garip bir şekilde yoktu. Üzerinde düşünmek için çok az zamanı vardı, çünkü Luna ana fikri anlamıştı: Zümrüdüanka Yoldaşlığı Voldemort'u avlamıştı.

Büyük bir savaş, bir düello oldu ve sonunda Harry Voldemort'u bir Avada Kedavra ile değil, bir Ruh Emici ile yere serdi. Ruh türünün diğer üyelerine benzemiyordu, çünkü siyah giymiyordu. Tıpkı Seherbazlar ve Tarikat gibi kırmızı giyiyordu ve bu onu bir şekilde daha korkunç yapıyordu, sanki kanlı bir pelerin giymiş gibiydi. O şey Harry'ye bağlı görünüyordu ve onun emirlerine uyuyordu; Harry işini yaparken Voldemort'u bir bağlama büyüyle bastırdı.

Ruh Emici Voldemort'un bembeyaz yüzüne doğru eğildi Karanlık Lord'un bilinci tamamen ve yaratık parlayan küçük beyaz bir boncuğu emip yutarak Voldemort'u ruhsuz bir sebze haline getirirken çığlık atıyordu. Kırmızı Ruh Emici ziyafet çektikten sonra başını çevirip doğruca Luna'ya baktı...

İşte tam bu noktada, korkunç şey yerde süzülerek ona doğru gelmeye başladığında . Dört gece üst üste.

Uykusuz geçen yarım haftanın ardından Luna beklediği çağrıyı aldı. Birdy tarafından bırakılmış bir not, Luna'nın Voldemort'tan aldığı ilk nottu. Düzgün bir şekilde yazılmıştı.

bakır levha el: *Bu gece. Akşam 9'da.* Ne ama, Üç kere üç; dokuz her zaman Luna'ya kadınsı bir his verirdi. Nedenini bilmiyordu. Notun yanında Luna'nın her sabah içtiği bir bardak balkabağı suyu ve bir kruvasan vardı. Birdy, "İçin hanımefendi, lütfen," diye ısrar etti Luna yemeği elinin tersiyle itti.

"Bu gece onunla buluşmam gerekirken yemek yiyemem," diye mırıldandı Luna. Bu doğrudu; iştahını kaybetmişti.

"Ama yapmalısın! Birdy ciyakladı. 'Meyve suyu. Meyve suyunu iç.

"Neden?" diye sordu Luna, aniden şüphelenerek. Aklına ev cininin Luna'nın sabah balkabağı suyu içmesi konusunda ilk sabahtan beri ısrarcı olduğu geldi... *Ah.* Bardağı aldı ve kokladı. Tadı gayet normaldi ama pelin otu kokusunu andırıyordu.

Meyvenin üzerinde fark edilebiliyordu... doğum kontrol iksiri katılmış meyve suyu içiyordu.

Luna bardağı devirdi ve meyve suyu boğazından aşağı kaydı. Birdy sevinçle alkışladı. "Çok da iyi oldu," dedi Luna omuzlarını silkti. Gerçekten de Karanlık Lord'un dölünü taşıma fikri düşünölemeyecek kadar korkunçtu.

Kendini Voldemort'un arkadaşlığına fiziksel olarak olduğundan daha fazla zihinsel olarak hazırladı. Bu aylar içinde değiştiğini biliyordu. Vücudu esaretinin ilk günlerinden beri biraz dolgunlaşmıştı ama çok fazla değil. Zihni daha güçlüydü ve

daha odaklanmış, kendini daha iyi savunabiliyordu. Snape'in tavsiyesine uymuş ve kanatlanıp Voldemort'un dikkatini önemli şeylerden uzaklaştırmasına izin vermişti. Yine de kendini gevşemiş ve cehaletin karanlığında akıntıya kapılmış hissediyordu; dünyası Voldemort ve onun Korkunç bir karargâh. Karanlığın pusundaki tek sağlam şey oydu ve her yönden bir tutsak, onun kaprislerinin kölesiydi. Bir kuşu kafese kapatmaya çalışmak gibiydi.

Luna'yı ayakta tutan tek bir şey vardı, o da planına sadık kalma konusundaki kesin kararlılığıydı. Sorun şu ki, artık kimin kimi etkilediğinden emin değildi: kendisi mi yoksa Voldemort mu?

O gece, daha önce bir kez hoşuna gittiğini bildiği bir şey giydi: kolları ve etekleri boyunca bir desen halinde küçük gümüş iplikler dikilmiş koyu gri ipek bir elbise. Kadın saçları açık ve uzundu. Smiley ve Yorkie ile birlikte koridorlarda aktris gibi süzülüyordu. O kadar güzeldi ki Luna için rol yapmak kolaydı ama kendini tutamıyordu. Smiley'e açık bir yorum: Puro içmeyi bırakmalıydı. Cübbesinden kokusunu alabiliyordu ve bunun sağlıklı olduğunu düşünmüyordu; aslında babası bunun bir Bakanlık komplosu olduğunu söylüyordu, çünkü duman zihni otoriteyi kabul etmeye alıştıırıyordu. Smiley inanamayarak homurdandı ve sonra öksürmeye başladı.

Bu şamata Voldemort'un özel odasının yüksek kapısının çalınmasıyla kesildi. İçeri girmesini işaret etti ve Luna eşikten içeri adımını attı. Oda statik elektriğe benzer bir şeyle doluydu: Luna'nın duyularını istila eden ve ona şunu düşündüren çatırdayan bir sinir enerjisi bir şeyler yanılttı. Voldemort ocağın önünde durdu. Elleri parlayan siyah mermerin üzerindeydi. Şöminenin üzerine eğildi ve parlayan yeşil-turuncu alevlere baktı.

"Lordum? Luna başını eğdi ama gözlerini ondan ayırmadı.

Voldemort döndü ve Luna'nın nefesi kesildi. Gözleri siyahla çevrili kıpkırmızı kömürler gibi yanıyordu. Onda öyle ateşli bir şey vardı ki, bir panik, bir zafer ya da tanımlanamaz bir şey. "Ah," dedi. "Benim küçük evcil hayvanım.

"Sorun ne?" diye ağzından kaçırdı. "Savaşta ne oldu?

Voldemort'un gözleri, sanki biri içlerinde yanan alevi körüklemiş gibi parladı. "Sana bir savaş olduğunu kim söyledi?

Luna omuz silkti. "Bununla ilgili bir rüya gördüm. Bu doğrudur; en azından bu konuda rüya görmeye çalışmıştı.

"Huh," dedi Voldemort. Tekrar ateşe döndü. "Her zamanki gibi çıkmaza girdik.

"Ah," dedi Luna, nedenini bilmeden hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Yine de," diye düşündü, zafer artık sesinde somutlaşmıştı ve sesine histeri tonu veriyordu, "Potter büyük bir kayıp yaşadı.

Luna'nın kafasından hızlıca bir dizi isim geçti: kim olabilir? Neville mi? Ginny mi? Hagrid mi? Ya da, Harry için Tanrı korusun, en iyi iki arkadaşından biri -

"Ron Weasley en sevdiği arkadaşı için kendini asilce feda etti," diye böbürlendi Voldemort. 'Potter'ın gelmesine izin vermek için kendini Bella'nın asasının önüne attı. Tabii ki Potter başarılı olamadı; aptal, arkadaşının ölümünden çok *etkilenmişti*. Weasley'nin cesedini peşinden sürükleyerek geri çekildi. ona.'

Luna mide bulantısını bastırmak için abanoz karyola direğini sıkıca kavradı. Zavallı Ron. Elbette Voldemort ona yalan söylüyor olabilirdi ama bundan kuşkuluydu. Kulağa fazla gerçekçi geliyordu ve övünmeyi seviyordu... ve şimdi Ron Weasley'nin Tarikat'la ilgili bu rüyalarında olmadığını hatırladı geçmiş günler. Artık Harry en iyi arkadaşsız, Hermione sevgilisiz, Ginny kardeşsizdi.

"Sıkıntılısın, öyle mi? Voldemort dönerek onunla yüzleşti. "Diz çök. Zavallı kızıl saçlı arkadaşının ölümüne sebep olan bu *şeyin* önünde eğil.

Luna onun önünde eğildi ama aynı zamanda, 'Ronald ve ben gerçekten arkadaş değildik. Daha çok tanıdık ya da ortak arkadaş gibiydik. işçiler.'

"Kapa çeneni," diye tısladı Voldemort. "İkisi de kan haini ve bu yüzden ikisi de aynı türden.

"Yatağını bir kan hainiyle mi paylaşacaksın? Luna sordu. Her zamanki küfür, yem atma ve oyun oynama muhabbetinin başlamak üzere olduğunu anlayabiliyordu.

"Seninle hiçbir şey paylaşmıyorum," dedi, büyüyle başının tepesini , eli ondan birkaç santim uzaktaydı. "Senden alıyorum.

Luna'nın başı eğik olduğu için Voldemort onun gülümsemesini göremedi. Bir sonraki adımda ne yapacağını düşündü ve korkmaya karar verdi. Omuzlarının biraz titremesine izin verdi.

Asasız bir büyüyle onu yukarı çekti, gücünü gösterdi ve kadın durana kadar tek bir kasını bile kıpırdatmadan ayağa kalktı. Daha alçak bir açıyla ona bakarken yüzü şefkatli . Kirpiklerini birkaç kez , gözyaşlarını uzaklaştırdı, işte böyle. "Lütfen," diye mırıldandı.

"Lütfen ne?" dedi. "Evet mi hayır mı?"

Luna'nın rol yapma oyunu, doğru cevabı bulana kadar bir anlığına bozuldu. "Hayır," diye kekeledi.

Kadın yatakta sırt üstü yatıyordu. Elleri kızın elbisesinin altındaydı ve içinde barındırdığı güç teninden kızinkine doğru titreşiyordu. Elinde hiçbir şey yoktu.

Bu gece sabırlıydı; algıladığı gerginlik ve endişe ifade buluyordu. Elbisesi düğme düğme açıldı ve o da rolünü iyi oynadı. Öyle bir noktaya gelmişti ki neredeyse artık rol yapmak istemiyordu.

Adam kollarını başının üzerinde sabitlediğinde, "Acıyor," diye soludu.

"Güzel," diye tıslayarak karşılık verdi.

Bacaklarını ayırmak için dizini kullanarak kalçalarının arasına girdi, şimdi çıplak bir ten vardı ama bu mahrem değildi.

O onun nesnesiydi, başka bir şey değil. Voldemort Luna'yı kullandı. Çünkü tutsaktı, çünkü kendine ait bir aklı vardı, çünkü düşmandan biriydi. Cinayet konusundaki tüm ayrımcılığına rağmen Luna, Voldemort'un aslında çok özel bir insan olduğunu ve yeni insan ihtiyaçlarını karşılamak için kadın üstüne kadın almayacağını öğrenmişti. Bir yıpranmış ve iyi giyimli, boş zamanlarında onu eğlendiren biri yapardı.

Şimdi onun içindeydi, isteksiz bir denek için gitmesi gerekenden daha kolaydı, bu ikisinin de gözünden kaçmayan bir gerçektir. Luna sadece bir yere kadar numara yapabiliirdi. Kalçaları kendiliğinden onunla buluşmak için hareket etti ve vücudu ele geçirdi. Sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi onun altında kıvrandı. Aynı zamanda zihni boşluğa doğru süzülüyor ve bunu anlamaması için gözlerini sımsıkı kapalı tutuyordu. Luna aynı anda iki yerdeydi. Birincisi Luna bir bedendi

Karanlık Lord'la, onun metresi ve kölesiyle birleşti, kullanıldı ve her şey bittiğinde bir kenara atıldı.

Diğeri Luna ise altın renkli bir ormanda yürüyordu. İsveç'te yaz aylarında olan. Rüzgâr yüzüne çarptı ve parmaklarını ağaç gövdelerinde gezdirerek onların yavaş ve görkemli yaşamlarının uğultusunu hissetti. Gözleri yanından uçarak geçen büyük bir böceğı takip etti ve güldü. koşmaya başladı. Onu daha çok güldüren bir tekerlemeyi yüksek sesle söyledi.

Voldemort soğuk, sert ve acımasız olduğı ve kendisi de onun kılıfı olarak hizmet ettiğı için yüksek sesle gülmedi.

Çekirdeğinin derinliklerinde oluşan ısı dalgaları, beyaz bir zevke dönüşerek dikkatini o ana geri getirdi. Elinde değildi. En azından ürpermeden önceki son anda hıçkırarak ağlayacak kadar aklı vardı.

Voldemort bunu bir acı ya da korku spazmı sanabilsin diye dehşet sesi çıkarıyordu. Onu kandırıp kandırmadığını bilmiyordu,

Ama tepkisinin gerçekliğini bilse bile, bu onu daha da kışkırtacaktı. Bunun kendisine rağmen olduğunu, bu yüzden kendisinden nefret ettiğini bilecekti. Bu onu 'eğlendirecekti'.

Onunla işi bittiğinde insanlığını bir kez daha kanıtladı, sıcak tohum yerini doldurdu ve geri çekildi. Luna karşılaşmalarının bu kısmında ona asla bakmadı. Kendini tuttu

gözlerini kapadı ve yeniden ayrı olmanın tadını çıkardı.

Voldemort onun üzerinden yana doğru kayarken yatak örtüleri kaydı. Sahiplenici elini onun kalçasında tutuyordu. Luna hâlâ gözlerini açmamıştı. Onun örtüleri çalıp dinlenmesini bekliyordu,

Adeti olduğu üzere sırt üstü yatıyordu ama .

Onu öptü. "Aferin kızıma," diye kulağına övgü dolu sözler fısıldadı. "İyi iş çıkardın.

Dudaklarının onunkiler üzerindeki baskısı hafif ve nazikti. İrkilen ve bunun gerçek olup olmadığından emin olamayan Luna'nın göz kapakları, bunun gerçekten olduğunu doğrulamak için çırpınarak açıldı. Küçük bir öpücüktü ama mükemmeldi. O anda ağlayabilirdi. Sonra Voldemort arkasını döndü ve sanki dışı bir şey yapmamış gibi o soğuk yılanvari tavrıyla dinlendi.

Sabah onu öldürecekti.

Luna o anda, Voldemort'un öpücüğünün sahneden inmek üzere olduğunu gösteren bir işaret olduğunu adım gibi biliyordu. Bu onun ölüm çanıydı. Bu onun ölüm perisi çığılığıydı. Onunla işi bitmişti. Belki de onu çok zorlamıştı... ya da belki de sadece onun korkusundan sıkılmıştı. Luna bunu başka nasıl yapacağını bilmiyordu. Fikirleri tükenmişti.

Kirletilmiş bedeninde hafif bir dehşet dalgası dolaşıyordu. Luna gecenin geri kalanında hareketsiz kaldı, Zamanın bir kısmında uyuyor, diğer dakika ve saatlerde ise uyanık kalıyordu. Yanı başındaki adamın hafif ve eşit nefes alışını duyabiliyordu. Yüzünde korunmasız hiçbir şey yoktu; bu normal bir varlığın uykusu değildi. Luna, Voldemort'un hiçbir zaman tam anlamıyla dinlenmediğini, kendini rüyaların kontrolsüz derinliklerine bırakmadığını biliyordu. Ona bakarken bile uykusu geliyordu...

-- *Nagini'nin kanı, paramparça olmuş bedeninden damla damla akarken mermer zeminde çınlayan bir ses çıkardı ve yeşil ışık geliyordu - ah, işte , Harry Potter bağıırıyordu ve manikti, kana susamışlığı enerji alanına yazılmıştı.*

Kırmızı Ruh Emici çığlık attı, Voldemort'a yakınlaştı, emdi ve emdi, kırmızı vampir kırmızı ölümsüzlüğü getirdi. Korkunç işini bitirdi ve dudaklarından ruh damlayan bir şapırtı sesi çıkardı. Luna'ya döndü ve süzülerek

Yerde ona doğru ilerliyordu. "Hain," diye fısıldıyor gibiydi ona. "Hain," Tarikat'ın diğer üyeleri Anka kuşu alçak sesle mırıldandı. 'Luna Lovegood bir Hain.' Ruh Emici onun üzerine indi ve emmeye başladı. Kız çığlık attı --

Luna. . Luna!' Yüzüne bir tokat ve son bir çığlıkla uyandı. Bu bir Ruh Emici'nin yüzü değildi. Lord Voldemort'unkinden başka bir şey yoktu. Luna rahat bir nefes alarak yastıklara uzandı. O asla Karanlıklar Lordu'nun Uyandığında yüz ifadesi sadece bir adım uzağındaydı ama en azından tanıdıktı. Ve hayattaydı.

"Neydi o? Voldemort sordu. Sesi rahatsız edildiği için sinirli, ama aynı zamanda isimsiz bir gece terörüne yenik düştüğü için memnun geliyordu. Voldemort'un ikili sesinin bilincine nüfuz etmesine izin verdi, yine tanıdık gelmişti, sonunda delirip delirmediğini merak ediyordu.

Luna, "Ben - şey - kötü bir rüyaydı," dedi.

"Anladım," dedi Voldemort alaycı bir ifadeyle. "Eğer beni rahatsız edeceksen, şimdi gitmelisin.

Luna yalnız kalmak istemiyordu. Ve o da yalnız olmak istemiyordu. Şimdi de ölmüştü; güneşin doğuşunu görene kadar beklemek istiyordu. Bu tekrarlayan rüyasının içeriğini ona anlatmakla hata mı etmiş olacaktı? Bir analiz yapamadan ağzı açık kalmış ve konuşmaya başlamıştı. "Sürekli aynı rüyayı görüyorum," dedi. "Seninle ilgili.

Nagini'yi ve yılanın ölümcül yaralarını anlattı; ona Tarikat'ın başına gelenleri anlattı. Anka Kuşu ve ruhunu ondan çalan kırmızı Ruh Emici. Ama Luna o yeri tarif ettiğinde

Akromantulalar, bir mezar labirenti ve ortadaki mermer oda, Voldemort'un irkilmiş gibi küçük bir seğirmesi oldu.

"Tarif et," diye sordu. "Mezar.

Luna gözlem yeteneğinin elverdiği ölçüde bunu yaptı. Çoğu rüyanın aksine, bunlar sanki gerçek bir yermiş gibi detaylıydı. Tek tek taşları mermer zemindeki deseni hatırlayabiliyordu. Voldemort'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, burası gerçek bir yerdi ve onun için önemliydi. İni olabilir miydi? Bir saklanma yeri? Her halükârda, burası onun son direniş yeri gibi görünüyordu.

Voldemort, şimdi yatakta dik oturuyordu, omuzlarının biraz rahatladı. "Olamaz," diye mırıldandı. "İmkânsız. Ama nasıl olur da - rüyalarda yalnız olduğumu söylemiştin?

Luna başıyla onayladı. "Ben hariç tek başıma.

Buna hiçbir şey söylemedi. Sol eli şakağına uzandı ve dirseğini dayamak için bir dizini kaldırdı; üzerine örtülmüş beyaz çarşaflarla bir heykel gibi görünüyordu

Mermer, derin düşüncelere dalmış eski bir Yunan anıtı. Luna ona baktı. Tüm kötülüğüne rağmen içinde öyle bir şey vardı ki Voldemort hakkında muhteşem. Kalıplanmış bir karanlık parçasıydı, sade ve münzevi ve kendisi hakkında tamamen, acımasızca verimli. Yarım ay ışığı bir pencereden içeri süzülüyordu.

beyaz ten üzerinde gümüş bir çizgi vermek için pencere.

Onun bir şey söylemesini beklerken, hiç kimseyi önemseyip önemsemediğini merak etti. Ve Luna'nın aklındaki en önemli soru, onun hâlâ iyi olan bir parçası var mıydı? gerektiğini düşündü, çünkü onun hakkındaki teori, kötülüğün asla derinlere işlemediğiydi. Bu bir tepkiydi, öğrenilen ya da öğretilen bir şeydi.

Düzeltilmesi gereken bir düşünce hatası gibi. Bir an için, bu korkunç beyaz yaratığa bakarken

Luna bir merhamet dalgasının yükselip onu parlak bir sükûnetle içine çektiğini hissetti. Zavallı adam, gerçekten. Çok korkmuş .

Voldemort'un gözleri karanlıkta kıpkırmızı parlıyordu ve ona bakmak için döndüğünde artık korku görmüyordu. "Ne zamandır aynı rüyayı görüyorsun?"

"Üst üste beş gece, Lordum.

"Mmm. Voldemort başını salladı. "Tarif ettiğiniz yer Wiltshire'da. Malfoy Malikanesi yakınlarında. Onu kullanacaktım... ama şimdi kullanmamayı düşünüyorum. Çok yardımcı oldun ve Lord Voldemort her zaman yardımcı olanları ödüllendirir.

Luna'nın kafası karışmıştı. Yani rüyasında gerçek bir yer görmüştü - ama bu şey henüz gerçekleşmemişti. Bu onun, yani Luna Lovegood'un bir kâhin olduğu anlamına mı geliyordu? Profesör Trelawney gibi mi? *Hayır, belki de Trelawney değildir,* diye düşündü. *O kadın bir kâhin değil, bir pozcuymuş.* "Kahin Esnemeleri olmalı, yüksek sesle düşündü.

"Pardon? Voldemort tam başka bir şey söyleyecekti ki Luna'nın çıkışları karşısında şaşkına döndü.

"Oh, öğrendiğim bir şey," dedi Luna. 'Yatmadan önce esneme hareketleri yapıyorum. Lazarus Temple tarafından icat edildi ve size kehanet rüyaları gördürüyor. Bu ilk kez olmuyor. oldu.'

"Görüş," diye fısıldadı Voldemort. "S" harfini büyük yazdığını duyabiliyordu. Devam etti, "Senin için yeni bir isim var, Luna Lovegood. Bana geleceği hayal ettiğin gibi anlatacaksın. Benim olacaksın. Sanki bu gurur duyulacak bir unvanmış gibi başını ona doğru eğdi: Karanlıklar Lordu'nun Kahini.

Luna zayıf bir sesle, "Ah," dedi. Bir şeyden bahsetmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Şimdi Tarikat için bir şeyleri mahvetmiş olabilirdi. *koca* ağızlı, dedi kafasının içinde Draco Malfoy'a benzeyen tenekemsi, alaycı bir ses. *Kendi postunu kurtarmak için onlara ihanet ediyorsun.*

"Senden ricamdan onur duymadın mı? Voldemort diye sordu. Sesinde tehlikeli bir alarm tonu vardı, çünkü güvensizlikle doluydu ve denenmemiş birinden gelecek ihanete karşı her zaman tetikteydi.

"Ah, evet, Lordum," dedi Luna. 'Evet, bunu beklemiyordum. Arzu ettiğiniz her şekilde size hizmet etmekten onur duyarım. Başını bağdaş kurduğu pozisyondan aşağıya doğru savurdu ve başının yatak örtülerine değdiğini hissetti. Bir doz kendi kendine Kabullenişindeki rahatlık ve sesindeki içten ton onu tiksintiye boğdu. O bir Gryffindor değildi.

Voldemort bir elini uzattı ve hâlâ önünde eğilmiş olan Luna'başını okşadı. "İşte, ufaklık. Senin de bir zaferimde elin var. Bana yaptığın iyiliği unutmayacağım. Bu rüyaları görmek beni çok mutlu etti. Sandığından çok daha fazlasını kurtardın.

"Ne kurtardım? Luna, yatak örtüleri yüzünden sesi sordu. "Orası neresi?

'Son çare,' dedi. "İzinsiz girişlere karşı güvenli olduğunu düşündüğüm bir yer, ancak bir zayıflığı var: Yakınlarda başka mağaralara bağlanabilecek bir yeraltı nehri var. Rüyanıza göre, Tarikat'ın bu zayıf noktayı keşfetmesi gerekiyor. ve bana ulaşmak için kullanacağım. Ana odanın altında bir mağara olmalı... Orayı kullanmayacağım. Şimdi, çünkü gelecekte tehlikeye girecek. Hayır...' dedi ve kendi düşüncelerine daldı.

Luna onun kendisine bu kadar çok şey anlatmasına biraz şaşırmıştı. Ama hiç kimse bile bir erkeğin Kahinine güvenmesi gerektiğini düşünüyordu. Birazcık

içinde bir zafer parıltısı belirdi. Artık başarmıştı. Artık kendini Voldemort'un yakın çevresine iyice ve gerçekten kabul ettirmişti. Artık onu bir hevesle öldüremezdi, oh hayır. Sorun şu ki, rüyalarını ona rapor etmek zorundaydı ve yalan söyleyecek kadar kendine güvenmiyordu. Snape belki de Ona okültizm öğretmişti, ama sadece belirsiz penetrasyonlara karşı, ne olduğunu bilmediği türden Voldemort'un aradığı şeydi. Ona rüyalarıyla ilgili gerçeği anlatmak zorunda kalacaktı.

Yine de daha kötüsü de olabilirdi. Luna evrenin yüksek güçlerine, sihir ve Görü bahşedenlere güveniyordu, bu yüzden eğer evren

Voldemort'un bir şeyi bilmesi için, en başta onu hayal izin verilmemeliydi. Bu kontrol sayesinde kendini suçlu hissetmesine gerek kalmayacaktı. Ancak, bir şey

Onu endişelendiren kendi suçsuzluğu değildi. Onu endişelendiren Voldemort'a yararlı olmaktan, onun hayranlık duyduğu bir güce sahip olmaktan, kendini vazgeçilmez kılmaktan duyduğu haz.

Elbette onun bir canavar olduğunu unutmamasına izin vermeyecekti. Şimdi ayaktaydı, ince siyah bir pantolon giymiş ve başka hiçbir şey giymemiş halde odada volta atıyordu ve asasını çekip boğazına dayadığında Luna pek de şaşırmadı.

"Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın," dedi kulaklarını okşayan ve onu korkudan titreten bir sesle.

"Evet - yani, hayır mı?

"Karanlık İşaret'i alacaksın," dedi. 'Bana sadakat yemini edeceksin, yoksa seni burada ve şimdi öldürürüm. Bana tamamen bağlı olmayan bir Kahin'e sahip olmayacağım.

"Ben zaten sana bağılıyım," dedi Luna. "Buna ne ?" karmakarışık çarşafaları işaret etti.

'Sen benim için bir hizmetkâr, bir beden, bir hiçtin. Şimdi her şeye rağmen bir işe yarıyor gibisin. Bu bir yeminle birlikte gelir.'

Ne diyeceğini bilemeyen Luna seçeneklerini düşündü. Elbette Voldemort'u reddedebilirdi; onun yerine başka bir Yoldaşlık üyesi olsaydı, yüzüne tükürür ve ona sadakat yemini etmeyi reddetti. Bir an için ateşli Ginny'nin ya da kendini beğenmiş Hermione'nin görüntüsü Luna'nın yerini aldı. Ama yine de Snape Tarikat'a sadıktı, o 'kaynak'tı ve Karanlık İşaret'i vardı... özgürlüğüne kavuştu bu düşünceyi olabildiğince hızlı düşündü, endişeliydi Voldemort bunu aklından çıkarabilirdi. Tam olarak farkında olmadan çıplak sol kolunu uzattı ve Voldemort'un üzerine yazı yazabileceği boş bir sayfa olan beyaz, masum etini görmesi için yukarı kaldırdı.

En azından Luna dövme yaptırıyordu. Hep böyle bir şey istemişti.

Voldemort asasını indirip ucunu kolunun derisine bastırduğında acı dayanılmazdı. Bazı büyüler mırıldandı, sesinde çılgın bir mantık vardı ve Değnek ısındı ve derisinin derinliklerine işledi. Luna çığlık atmadı ama acıdan yüzünün buruşmasına izin verdi. Sanki Mühür doğrudan kemiğe inmiş gibiydi. iliklerine, ruhunun derinliklerine.

Sonunda Luna 'Karanlık' kısmının ne anlama geldiğini anladı: kara mürekkepti, kara niyetti, onu zehirliyor ve sonsuza dek bağılıyordu. Mühür onun içinde fiziksel bir varlığa sahipti. Bu kalıcı bir istilaydı, oysa Voldemort'un onun üzerindeki önceki eylemleri geçiciydi. Hemen pişman oldu.

Voldemort büyülerini bitirdi ve Luna bir zamanlar saf olan koluna baktı. Mührü orada asılı duruyordu, yılanlı kafatası ona nefret ve güçle bakıyordu. Canını yakıyordu. Her zaman karıncalanabileceğini ya da bir şekilde ona varlığını hatırlatabileceğini hayal etti. Voldemort'a baktı, daha önce pek çok cadı ve büyücünün yaptığı gibi Korkunç marka.

'Şimdi bana bir yemin et,' dedi.

Luna boğuldu. Hâlâ temiz olan sağ elinin üzerine oturdu ve Voldemort'un görüş alanının dışında parmaklarını çaprazladı. Bu onun tek isyanı olacaktı.

"Ben, Luna Lovegood, Lord Voldemort'a sadakat yemini ediyorum.

A/N: Tüm bunlar ne anlama geliyor? Ben her zaman Luna'nın (tüm 'ana' HP karakterleri arasında) en azından bir dereceye kadar Görü'ye sahip olma ihtimalinin en yüksek olduğundan şüpheleniyordu. Ve Voldemort'un onu öldürmesini engellemenin bir yolunu bulmalıydı çünkü kabul edelim, muhtemelen . Yeni dinamikleri başlasın...

Öteki Kadın

Yazarın Notları: Eleştirmenlerim *Barranca, GoodQueenA, selenoliber, wildandclear, LemoN-X-DroP, TheAngelOfSilence, Witch of Darkness, Squiggles.Candi* ve *Lrnd'*ye teşekkür ederim.

Riddle Evi'nin görünümünü hakkında kafamda, Derbyshire'daki Haddon Hall'a dayanan bir fikir var... İlginç bir şekilde, salon Peverel adında biri tarafından inşa edilmiş, tıpkı Voldemort'un Hortkuluk yüzüğündeki arma gibi. Resimleri görmek için Google'a bakın. referans olması için, Riddle'ın evini de Derbyshire'a koydum, çünkü (Londra yakınlarındaki Little Whinging'den yaklaşık 200 mil uzaklıkta). İngiliz olmayanlar için 'DAR-bee-shur' olarak telaffuz edilir :-)

Feragatname: Harry Potter'daki hiçbir şey bana ait değildir. evreni; JK Rowling yapar. Bu fanfiction'dan hiçbir kâr elde edilmemektedir ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

Bölüm 10'dan özet:

"Şimdi bana bir yemin et," dedi.

Luna boğuldu. Hâlâ temiz olan sağ elinin üzerine oturdu ve Voldemort'un görüş alanının dışında parmaklarını çaprazladı. Bu onun tek isyanı olacaktı.

"Ben, Luna Lovegood, Lordum Voldemort'a sadakat yemini ediyorum.

On Birinci Bölüm

Öteki Kadın

Mühür alındıktan ve sadakat yemini edildikten sonra Luna kendini ayrıcalıklar ve onurlarla bulmuş, ağzının tadı kaçmıştı. Artık güllerle dolu odasına hapsolmemişti.

Pencere. Evin içinde ve bahçesinde nispeten özgürce dolaşabildi ve dış dünyada soğuk, puslu bir Aralık ayı olduğunu keşfetti. *Daily Prophet*'in nüshaları kendisine verildi, ancak babasının çok sevdiği Quibbler'ın bir nüshasını hâlâ eline geçirememişti.

Bir sabah manşetlerde 'Falmouth Falcons oyuncusu antrenman kazasından sonra öldü' yazıyordu.

Bir başka sabah manşetlerde 'Zümrüdüanka Yoldaşlığı: Yardım mı ediyor, zarar mı veriyor?

"Tuhaf Kız Kardeşler !

'Aralık ayında kayıplar azaldı,' ve Luna güldü. 'Çin Bakanlığı

Potter'ı destekliyor,' diye başka bir haber okudu.

Sonuç olarak, *Daily Prophet* bir zamanlar Voldemort'la ilgili olarak benimsediği dehşet dolu tonlarda çılgılık atıyor gibi görünmüyordu. Aslında, süregelen çatışma genellikle başka haberlerle yer değiştirdi. Luna birilerinin *Peygamber*'e sus payı ödeyip ödemediğini merak etmekten kendini alamıyordu; babası hep şüphelenmişti.

Ölüm Yiyen karargâhında onun için her türlü maddi şey sağlanmıştı ama Luna hiçbir şey istemeyi düşünmemişti. Bahçede yaptığı yürüyüşler onu başka yerlere götürüyordu, Neville Longbottom'ın ona konuşan çiçeklerden bahsettiği ve onun da parmaklarının arasından bir Thestral'ın yelesinin fırçasını hissetti. Sisin dallarını takip etti.

Ruh Emiciler üremekteydi ve ne de olsa zihninin gerçek doğası olan geniş gökyüzü doğru ilerliyorlardı.

Soğukta yaptığı bu gezintilerden sonra ayakları hep uyuşurdu. Elf Birdy onun üzerine titredi, sıcak banyolar hazırladı ve yatağına kürkler serdi. Luna'nın hayatındaki her şey bugünlerde daha soğuk görünüyordu, ama bu da kaynaklanıyor olabilirdi : hava bir soğukluk, bir bıçak sırtı gibiydi. Sanki Britanya adası kimse bakmazken kuzeye, Kuzey Kutbu'nun uzak noktalarına doğru süzölmüş gibiydi. Luna'nın mantıklı yanı bunun Kara Büyü'den kaynaklandığına karar verdi. son zamanlarda yürütölen. Havanın sıcaklığını, yaşamın kendisini emiyordu. Lord Voldemort dünyayı kendi suretinde yeniden yaratıyordu.

Luna'nın gece görevlerine bir de performans yükü eklenmişti. Voldemort'un onun bedenini kullanma biçiminde hiçbir şey değişmemiştir; neredeyse insandı. Bir erkeğin ihtiyaçlarına sahipti. Luna tuhaf anlarda Voldemort'un bundan rahatsız olduğu izlenimine kapılıyordu, ama bu istemeden de olsa Onu en çok öfkelenndiren şey iştahının kendisinden ziyade insanlığıydı. Luna, Voldemort'un daha çok bir insana dönüşmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama üzerinde kontrolü olmadığını anladı.

Bir keresinde ona "Kendine ne yapıyorsun?" diye sordu ve onu odanın öbür ucuna ve duvara fırlatan sihirli bir darbeye ödüllendirildi. Voldemort ona hiç vurmadı. Fiziksel olarak değil ama onun yerine asası büyüsunü kullanarak onu bir bez bebekmiş gibi şekillendirdi.

Yine de, Karanlık Lord'un ikamet ettiğı her gece onun yatağını paylaştı. Rüyalarının günlüğünü tutmaya zorlandı ve meditasyon yapması için zaman ve yer verildi. Voldemort, aniden uyanması ve aktaracak bir görüşü olması ihtimaline karşı onu yakınında istiyordu. Onun konumuyla ilgili güven

Luna'nın gözünden kaçmamıştı. Basit bir rüya yüzünden Karanlık Lord'a karşı güç kazanmıştı. Luna artık Voldemort'un onu alıp kullanacağını ve sabah onu öldüreceğini merak etmiyordu. O artık daha fazlasıydı. Şimdi eğlence zamanı.

Voldemort ona evde ince elbiseler giydirdi, böylece Karanlık İşaret'i arayanlar tarafından görülebilecekti. Voldemort'un taht odasına giderken Snape'le karşılaştığında ve Snape onun ön kolunda ne olduğunu gördüğünde, zamankinden bir ton daha solgunlaştı. Luna başını sallamak ve ona "Elimde değildi," diyen bir bakış göndermek zorunda kaldı. Herkesten çok Snape'in anlaması gerekirdi. Yine de bakışlarında bir yargı vardı ve Luna içini çekerek, her zaman yaptığı gibi, Snape'e karşı bir adım geride.

İçinde bulunduğu durumun kazananı yoktu. Luna ya Karanlık Lord'un değersiz fahişesi, onun gece 'eğlencesi' olacaktı ya da onun saflarındaki konumunu iyileştirmeye çalıştığı için mahkûm edilecekti.

Ancak Snape'ten, Ölüm Yiyenler ile Zümrüdüanka Yoldaşlığı arasındaki o gizemli savaşın sonucunu öğrenmişti. Herkesin peşinde olduğu o özel eserlerden biri için savaşılmıştı. Ron Weasley'nin kaybına ek olarak, ölenler arasında Nymphadora Tonks ve Alastor Moody de vardı ve ardından Remus Lupin kaybolmuştu. Kurt adamı o zamandan beri kimse görmemişti. Bu haber üzerine dünya biraz daha karardı; artık karanlığa çok yakındı. Hâlâ çok az ışık yanıyordu, sönük ve hiddetli. Luna kendisinin de onlardan biri olduğunu hissetti.

Aralık, Soğuk Ay

Yakın çevredeki yerinin kanıtı olarak, Luna Ölüm Yiyenler'le birlikte, Karanlık Lord'la haftalık görüşmelerini ve kapalı mekândaki işkence gerçekleştirdikleri büyük zindan odasında, Voldemort'un sol tarafında oturarak yemek yediler. Ölüm Yiyenler Ordu toplandığında Luna'nın Voldemort'un tahtının solunda oturduğunu, daha doğrusu diz çöktüğünü görecekti. Sağ tarafında ise Bellatrix Lestrange oturacaktı. Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na karşı kazanılan zaferlerin şerefine bir ziyafet verilecekti.

Geriye dönüp baktığında Luna o gece ne giydiğini hep hatırladı, çünkü gecenin sonunda paramparça olmuştu. Koyu mor bir elbiseydi, sımsıkı korseliydi, siyah şeffaf şifon kolları sonradan düşünülmüş gibi omuzlarından dökülüyordu. Karanlık İşaret elbisenin içinden görünüyordu. Kolları; Luna gözlerini ondan alamıyordu. Boynunda, bağlı olduğunu ve bedelini ödediğini hatırlatan, parlayan gümüşten üç kat kalın bir zincir vardı.

Yeraltı odasının kasık tonozlu tavanı vardı. Eklem yerlerinde parıldayan oniks bantlar ve yeşil ve sarı cadı ışıkları, siyah kukuletalı kafalardan oluşan bir denizin üzerindeki boşlukta gezinip dans ediyordu. Kalabalık canlı bir organizma gibi kaynıyordu. Voldemort içeri girdi ve Ölüm Yiyenlerin üzerine bir sessizlik çöktü; hepsi dizlerinin üzerine çöktü ve kraliyet ailesindenmiş gibi önünde eğildi. Onu kocası Rodolphus'un kolunda, maskesiz bir Bellatrix Lestrange izledi; Luna bu çifti uzun zaman önce Esrar Dairesi'ndeki o hesaplaşmadan hatırlıyordu. Ardından Snape, hak ettiği onurlu yerinde ve Fenrir Greyback geldi. Kurt adam, Luna'ya aç olduğunu düşündüren küçük salya sesleri çıkarıyordu; bu onun midesini bulandırıyor.

O, Luna Lovegood, kortejde tek başına yürüyen bir sonraki kişiydi. Salona girişine birkaç alçak mırıltı eşlik etti. Fısıltıların yüksek sesle mi yoksa sadece kafatası maskelerinin ardındaki sessiz, meraklı gözler mi olduğunu anlayamadı.

onun ilerleyişini takip etti. Luna ilk kez kafasının içinde sesler duymuyordu. Yürürken, elleri Sanki görünmez bir tutunmuş gibi ondan uzanıyordu. Onun kadar ince, zarif bunlar; tırnakları Birdy tarafından parlatılmış, küçük beyaz yarım aylara dönüşmüştü. Luna'nın görünmez tırabzanın desteğine ihtiyacı vardı. Ölüm Yiyenler'in inindeki enerji yoğun, korku dolu ve beklenti içindeydi. Sanki bir sürünün arasında olmak gibiydi. aç, tehdit altındaki hayvanlar.

Önce Voldemort oturdu, siyah cüppesi koyu bir ihtişamla üzerine örtölmüşü, elleri rahatlamış bir tavırla kolçaklardan sarkıyordu. Elleriyle küçük bir hareket yaptı Ölüm Yiyenler (Luna en az iki yüz kişi olduklarını tahmin) eğildikleri yerden kalktılar.

Luna kendisine verilen minderin üzerine diz çökmek için döndüğünde Voldemort'un diğier tarafındaki kadınla göz göze geldi. Bellatrix LeStrange ona delilik ve Luna'nın yakalayamadığı başka bir karanlık duyguyla dolu bir bakış fırlattı. Ünlü kadın Ölüm Yiyen çok güzeldi Sırtına dökölen ve birbirine karışan dağınık siyah saçları vardı. Gözleri de karanlıktı, fanatik bir ateşle doluydu ve yüzünün beyaz harap teninde kaynıyordu.

Voldemort eğilip Bellatrix'in kulağına bir şeyler fısıldadığında, kadın Luna'ya sahiplenici bir zafer bakışı fırlattı ve sonra yerine . Luna ne yapması gerektiğini biliyordu. Bellatrix'i görmezden geldi ve hülyalı bir gülümseme takındı, çünkü cadı ışıkları Parlayan Globber sineklerine benziyordu. Altlarındaki insanların üzerine düşürdükleri gölgeler neredeyse hoşuna gidiyordu. Ölüm Yiyenler'in alıntı bakışları teninde ama bu küçük bir rahatsızlıktı, onu utandıracak kadar değil.

Voldemort konuşmaya başladı. Sesi Luna'yı hayal aleminden çıkarıp şimdiki ana çekecek kadar etkileyiciydi. Şirketin üzerinde süzülüyordu, melodik notalar, içlerinde bir güç parıltısı, bir kontrol senfonisi vardı.

"Benim Ölüm Yiyenlerim. Askerlerim, ailem, . Sizi tebrik ediyorum. Düşman, Zümrüdüanka Yoldaşlığı, sizin iyi eğitilmiş ellerinizde ağır kayıplar verdi. Onların yeni çocuk lider Potter en iyi arkadaşını kaybetti. Hogsmeade'e yapılan son saldırı mükemmel bir şekilde gerçekleştirildi. Üç yüz daha az çamur kanlı, Muggle-sever ve "Aramızdaki kanlı hainler, senin yüzünden.

Ölüm Yiyenlerin birçoğu gururla başlarını sallıyor, maskelerini eğiyor ve daha dik durarak gösteriş yapıyorlardı Rablerinin önünde.

"Savaş devam ediyor," dedi Voldemort. 'Görevlerimiz çok fazla ve düşmanlarımız hala kazanabileceklerini düşünüyor. Biz onları teker teker öldürmekten fazlasını yapmalıyız. Bakanlığa dize getirmeliyiz, umutlarını ellerinden almalıyız. Bakanlığın Büyücülük dünyası, tek bir gerçek efendi olduğunu göreceksiniz ve onun ajanları olan sizler de inkar edilmeyeceksiniz. Emrimdeki son eylemleriniz değerinizi kanıtladı. Ve yine de...'

Asker karanlığındaki kalabalık bu son kelimeyle ürperdi, küçük bir korku dalgası elle tutulur hale geldi.

'...Yine de bazılarınız hatalar yaptı. Maliyetli hatalar.'

Luna bunun, görünüşünü değiştiren büyüyle ilgili olduğundan emindi. Ancak Voldemort bu konuda ayrıntıya girmede; Ölüm Yiyenlerinin bunu öğrenmesini istemiyor olmalıydı.

onu zayıf ya da kontrolden çıkmış olarak algıladılar. Onları daha iyi yapmak için

yeni 'insan' görünüşünün kasıtlı olduğunu düşündü. Luna bir sırrın içindeymiş gibi hissetti.

Voldemort, "Son zamanlarda önemli bir şeyi kaybettim," dedi. Takındığı rahat ve gerçekçi ton şimdiye kadarki en dehşet vericiydi. "Bu konuda oldukça üzgünüm. Ancak, bu kayıpta suçu olan sizler benim için belirlendiniz.

Ölüm Yiyenler, yangın paniğiyle kaçmaya hazır bir kalabalık gibi yer değiştirip sallanıyorlardı. Havada keskin bir korku kokusu vardı.

Goyle Senior. Yaxley. Harper. Moreane. Munchener.'

İsimlerinden dolayı suçlu olanlar, başlarını öne eğerek eğilmiş ve elleri . Ölüm Yiyenlerden biri arkasındaki maskeler tarafından itilmek zorunda kaldı. Topluluğun *geri* kalanından, isimlerinin ceza için işaretlenmemiş olmasından dolayı duyulabilir bir rahatlama sesi yükseldi. Mahkûm beşli ayağa kalktı ve Voldemort'un tahtının önünde geniş bir sıra halinde durdu. Diz çöktüler ve kafaları kesilmek üzere olan bir Doğu ülkesindeki mahkûmlar gibi başlarını öne eğdiler. Luna bu başarısız Ölüm Yiyenlere ne olacağını merak ediyordu. Bunu yapmak zorunda değildi.

Uzun süre bekle.

Voldemort konuştu ve eski kibarlığından farklı bir yaratığa dönüştü. "Beni hayal kırıklığına uğrattın," diye tısladı, yüzünü kapkara bir öfke kaplamıştı, gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu yüzünün önündeki havayı biraz daha kırmızı hale getirdiler. 'Size bir binayı savunmak gibi basit bir görev verildi. Ama büyücüler olarak, sihirbazlar olarak, insanlar olarak o kadar değersizdiniz ki

Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın sizi bozguna uğratmasına izin verdiniz! Ayağa kalkıp savaşmadınız. *Emirlerime* uymadınız. Her biriniz utanç içindesiniz. Şimdi Karanlık Lord'u hayal kırıklığına uğratmanın sonuçlarını öğrenin. Sonra sözleri tutarsız bir tıslamaya dönüştü. Luna, o noktada gerçekten anlayabilecek tek kişinin Nagini olduğunu hayal etti.

Kader takipçileri eğilebildikleri kadar ,
yaklaşan cezalarının korkusuyla titriyorlardı. Diğer Ölüm
Yiyenler hareketsiz ve sessiz bir şekilde olan biteni izliyor,
ilgisizlikleri odaya bir duygusuzluk havası yayıyordu.

Karanlık Lord'un elleri artık tahtının kolçaklarında boş ve rahat
değildi. Porsuk ağacından yapılmış ölümcül beyaz esasını
sallıyordu. Aktif, kinetik, nefret ve hesaplama doluydu. Asasının
ucundan yeşil renkli bir ışık püskürdü ve Luna bir zamanlar
kendisi için verilen ölüm cezasını duyduğunda neredeyse hiç
irkilmedi.

Bir, iki, üç, dört, yok edici tanrılarının tahtının önünde cansız
kemik yığınları ve et yığınları halinde yere düştüler. Beşinciye
de bir lanet isabet etti, Avada Kedavra değil, Cruciatus.
Kıvrandı ve bir kız gibi tiz bir çığlık attı; Luna bağırsaklarının
boşaldığını ve tırnaklarının taş zeminde kırıldığını fark etti.
bir şey, acıyı durduracak bir şey.

Luna'nın hoşlanmadığı bir parçası gelişigüzel ve sessizce
Voldemort'un birini canlı bırakarak zekice davrandığını
gözlemledi. Bağışlanan Ölüm Yiyen onun sadakatini artıracak
ve başarısızlığa cüret edenlere yürüyen, konuşan bir örnek .
Lord ve efendi.

Talihsiz kazazede çığlıklardan inlemelere geçerken, ses telleri
çabalamaktan bitap düşmüştü, Luna bir
Voldemort'un diğer tarafındaki Bellatrix Lestrange'e baktı.
Kadının elmacık kemiklerinde yüksek ateşten ikiz lekeler vardı,
soluk tenine karşı kırmızı ve cafcaflıydı. Huzursuzmuş gibi
koltuğunda dönüp duruyordu. Yüzü sevinçle doluydu,
kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Luna, Bellatrix'in 'işkence'
olayından kurtulması gerektiğine karar verdi ve boş boş hayatın
nasıl bir şey olduğunu merak etti.
kocasını için nasıl olacağını merak ediyordu. Ayrıca
Voldemort'un Bellatrix'in tuhaf zevklerine hiç katılmış olup
olmadığını da merak ediyordu.

Her zaman baskın olan o olsa da Luna'yla kesinlikle öyleydi.

Ziyafetin geri kalanı işkence gösterisini izledi. İşkence Luna'nın damak tadına göre biraz fazla etçil olsa da yemekler güzeldi. En azından etin insan eti olmadığını biliyordu; statüsü 'peygamberliğe' yükseltildiğinde Birdy'ye sorduğu ilk şeylerden biri bu olmuştu. Birdy kıkırdamış ve 'hayır, güzel bayan, burada asla insan eti yenmez. Sadece etler yenir. Bu ne büyük bir .

Keskin bir gümüş çatalla koyun etini didikledi. Voldemort da aynı şekilde pek bir şey yemiyordu ama iştahı Luna'nın onunla ilk kez yemek yediği zamankinden daha fazlaydı. Artık onunla masada o kadar çok yemek yemişti ki, Voldemort artık tanıdık bir yemek arkadaşı, gerçek bir dost olmuştu. Karanlık büyücülerle dolu bu kalabalığın ortasında bir güç ve güven kaynağı. Luna onun hareketlerini yansıttı, O içtiğinde içti, o yediğinde ağzına yemek götürdü. Diğer taraftaki Bellatrix de öyle. Voldemort'un onlar üzerinde böyle bir gücü vardı.

Luna'nın yeni Ölüm Yiyenler'in kabul törenini ilgiyle izlemesine izin verildi. Merakı sürecin kendisinden kaynaklanmıyordu, çünkü o zaten yeminden ve Mühür'ün damgalanmasından geçmişti. Luna daha ziyade Voldemort'un bugünlerde kimleri kendi tarafına çektiğini görmek istiyordu. Luna'nın Hogwarts'ta okuduğu yıllardaki Slytherin'lerin çoğu artık ebeveynleri gibi Ölüm Yiyen'di. Olmayanlar da yine ebeveynleri gibi şiddete doğrudan karışmayan sessiz destekçiler olabilirdi. Bu bir ebeveyn dünyası, diye düşündü Luna. Her zamanki gibi iri yarı olan zindan muhafızı Crabbe'i ve Goyle'u da hatırladı. Zorba liderleri Draco Malfoy'un yaptığı şey küçük bir mucizeydi. ve Tarikat'a sığındı. Son Luna

Malfoy'u duymuştu, annesiyle birlikte Fransa'da gizlilik içinde yaşıyordu. Voldemort'un onları asla bulamayacağını umuyordu.

Luna'nın ilk kez sahneye çıktığı o gece birkaç sürpriz yaşandı. Bir grup insan Voldemort'un önüne çıktı, toplamda bir düzine kadar, her birinin yüzünde aynı ifadeler vardı. Korku, Umut ve endişe yüz hatlarına eşit derecede hâkim olmuştu. Luna ağızların endişeli, kıvrımlı ve gevşek olduğunu düşündü. Sol gözlerinde umut, sağ gözlerinde korku vardı. Kaşları hakkında karar veremiyordu.

Bu yeni askerler arasında tanıdık yüzler vardı, Luna'nın Hogwarts'taki yıllarında bulunmuş birkaç Slytherin de dahil olmak üzere: küçük Johnny Avery, zayıf ve ince ama acımasızdı, büyükbabası ilk Ölüm Yiyenlerden biriydi. Güzel, şirret Diana Calliope, hiçbir zaman lanetliyor ama dedikodu konusunda çok acımasız. Luna, Voldemort'a onu halkla ilişkiler departmanında kullanmasını söylemek için bir not aldı.

Diana her yalanı, her söylentiği inandırıcı hale getirebilirdi.

Sonra bir tanesi Luna'nın kendi elini kaldırmasına neden oldu. Kararsız kaşlar. Kendisinden iki sınıf üstte olan bir Ravenclaw arkadaşı, Dumbledore'un Ordusu'nun eski bir üyesi: Marietta Edgecomb'un alnında hâlâ 'sinsi' kelimesi silik ve noktalı bir şekilde duruyordu. Marietta'nın derin bir ateş parıltısı vardı; korku umudu yutuyordu elbette.

Yeşil yeşil parlayan bu yüzlerin hiçbirisi kendilerini neyin beklediğini bilemezdi. Bazıları sadakatleri, korkuları, beceriksizlikleri ya da tamamen kötü şansları yüzünden yaşayamayacaktı. Luna seşimlerine rağmen yeni Ölüm Yiyenler için üzölüyordu; bu konuda hiç deneyimleri yoktu. Pratik yapmıştı Soğuk, deli, tiz sesli efendisinin histerik hırısıyla hayatta kalmak. Kendi küçük dünyası için bir yer oymuştu.

Kendini. Onun ardından dönen kalıcı küçük bir hafiflik girdabı.

Voldemort onları birer birer öne çağırırken eski sınıf arkadaşlarından hiçbiri Luna'ya bakmadı. Bu sanki

Hogwarts'taki Seçme Töreni'nin sonunda bir evi ve bir yemek almamış olmanız dışında. Derinize kazınmış kötülüğün yükünü ve onun peşinden gitme sözünü aldınız. her teklifte.

Luna çatalındaki dişleri saydı ve beş tane olduğunu fark etti.

Tuhaf. Ama ekstra keskin ve inceydiler. Bu yüzden

Her zamanki dört yerine beş sığabiliyordu. Voldemort'u tanırıysam, bunun arkasında numerolojik, büyülü bir neden vardı; takıntıları çatal bıçak takımlarına kadar uzanıyordu.

Gecenin geri kalanı her zamanki Ölüm Yiyen faaliyetleriyle geçti.

Voldemort askerlere moral vermek için bir konuşma daha yaptı.

Kalabalığı manipüle etmekte ustaydı ve konuşmanın sonunda

Ölüm Yiyenler onu selamlıyor, önünde secdeye kapanıyor,

heyecan ve beklentiyle zıplıyorlardı. Luna bile Voldemort'un

yüzen tatlı aldatmacasına karşı bağışık değildi; onun sesi

nedense Luna'nın balo salonunda vals yapma isteği uyandırdı.

Vals yapan bir sesi vardı.

Voldemort ayağa kalktı. En iyi takipçilerine aynı sırayla odadan

çıkarken kendisine eşlik etmelerini işaret etti. Ölüm Yiyenler'in

hiyerarşisi, hırslarını kontrol altında tutmanın bir yoluydu: her

zaman birbirlerini geçmeye çalışmak, her zaman tırmanmak. En

alttakiler en tepeye çıkmak istiyordu. En tepedekiler ise orada

kalmak istiyordu. Luna ise olduğu yerde süzülüyordu. Cildinde

kıvrılan, sürekli hareket eden ve her zaman bir Ölüm Yiyen

olduğunu hatırlatan suçlayıcı işarete rağmen, kendini bir Ölüm

Yiyen olarak görmüyordu.

Tanrısı için yapması gereken bir iş. Hayal kurma, bir şeyler uydurma, geleceği görme işi.

Dışarı çıkarken Luna başının belaya gireceğini fark etti. Ziyafet sırasında Voldemort'un omuzlarında gerçek onur yerini işgal etmiş olan Nagini, tahttaki yerinden kayarak Luna'nın bacağının etrafından dolanarak Luna'nın bitmemiş bir parça vişneli turtta. Luna, yaratıkların ruh hallerini okuyabildiği ve Nagaların meyveli turtayı bir sonraki insan kadar çok sevdiğini bildiği için, turtayı Nagini'ye bir Pullu yılanın başını nazikçe okşadı.

Bellatrix gırtlaktan bir mırıltı çıkardı ve Luna'ya ters ters baktı Voldemort'un salondan çıkan ayak izlerini takip etmek için Ölüm Yiyenler'in ayrılmış denizine doğru ilerlemeden önce. Bellatrix Önce kocasına bir şeyler fısıldadı, onu dürterek Luna ve Nagini'ye tekrar baktı. Sonra Luna'nın göğüslerinin genel çevresine bakan Fenrir Greyback'i işaret etti. Ya da belki de kurt adamın peşinde olduğu şey onun güçlü atan kalbiydi?

Voldemort tek bir sözle onları üst kattaki koridorda bıraktı. Luna onun yalnız kalmak istediğini söyleyebilirdi.

Neredeyse ikinci kattaki boş 'taht odası'ndaki ayak seslerini duyacaktım; çıplak, sade ve her şeyden arınmış. Voldemort'un zihninin işlevsel odası. Tüm o çılgın hayalleri, işkenceleri ve planlarıyla, münzevi bir odaya ihtiyacı vardı.

Solmuş ahşaplar ve çıplak pencerelerle her şeyi ona geri yansıtmak için arka plan.

Luna kendi odasına dönmek üzereydi ki dirseğinden bir elin tuttuğunu hissetti: bu Bellatrix'ti, yüzü öfke ve kıskançlıkla çarpılmıştı. Kadın Luna'yı evin ana koridorunun dışındaki bir odaya çekti. Nagini'nin hakkını yemeyelim, yılan Luna'yı takip etti.

Uzun pencerelerde tozlu bir şekilde asılı duran soluk yeşil brokar perdelerle bakılırsa burası bir zamanlar sabah odasıydı. Şimdi bir tür konferans odası olmalı, çünkü

Sedef kaplamanın üzerinde parşömen yığınları vardı. masa ve birbirine bakan iki sandalye. Sorgulama, belki de? Luna, Bellatrix'in yanıp sönen siyah gözleri Karanlık Lord'un yeni evcil peygamberinin yüzünü ararken sessiz bir sorgulamaya katlandı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bellatrix sonunda tısladı, bakmaktan tatmin olmamıştı.

Luna Lovegood. Ben de seni tanıyorum. Sen Bellatrix Lestrage'sin.'

'Bana kendi adımı söyleme, kızım. Ve bana bu küstah ses tonuyla da hitap etme!

"Doğruyu söylüyorum," dedi Luna. Düşünceleri artık ölü ve anlamsızdı; akşam yemeği hakkındaki fikirler, evin üst salonunun yeni halı yolluklarına ihtiyacı olduğuna dair fikirler, bahçede bir çit labirenti yapma önerileri. Yüzen düşünceler kabarmış bir nehirdeki şişmiş cesetler gibi. Bunu Bellatrix'in iyiliği için yaptı, çünkü kadın Legilimency, Voldemort'un becerisinin çok az bir kısmına sahip olsa da. İstilalar keskin, vahşi ve odaklanmamıştı.

Bellatrix, "Sen bizden biri değilsin," dedi. Kulağa sanki suçlanacak en kötü şeydir. "Sen küçük bir sahtekârsın ve sana güvenmiyorum. Bir mani uzmanı gibi güldü. "Ama ben senin bilmediğin bir şey biliyorum. Karanlık Lordumuz hakkında bir şey. Sana asla sır vermezdi ama ben - ben onun en sadık adamıyım. Onun evcil hayvanıyım. Bana çok şey emanet etti ve sen bir yerin olduğunu düşünsen de, dolgu malzemesinden başka bir şey değilsin. Seni bir anda öldürecek. Sen vazgeçilebilirsin.'

Luna hiçbir şey söylemedi çünkü bunun doğru olabileceğinden korkuyordu. Voldemort onunla oyun oynuyor ya da onu bir araç olarak kullanıyor olabilirdi, başka bir şey değil. Bellatrix bunu öyle bir coşkuyla söylemişti ki, doğru olması gerekiyordu.

Yüzündeki çizgiler sertti ve

Bir hayvanınki gibi kurnazdı, Voldemort'un düzenli olarak yaptığı türden havalı aldatmacalardan yoksundu. Evet, Bella bir

parlak bir cadıydı ama duyguları onun önüne geçmişti. Luna Voldemort için vazgeçilmez olsa bile, Bellatrix bunun tersine inanıyordu ve inancının gücü Luna'nın kendi inancında tereddüt etmesine neden oldu.

Bellatrix biraz sıçradı, ayaklarının üzerinde duruyordu. Asası dışarıdaydı, abanoz gibi görünen uzun bir asa, benzer karakterdeki bir insan için koyu, derin ve ağır bir ağaç.

"Ne yapıyorsun? Luna korkudan çok merakla sordu.

Bellatrix, "Sana burada işlerin nasıl yürüdüğüne dair bir ders veriyorum," dedi. Gözleri beklentiyle parladı.

Nagini yerde tısladı ve Luna'nın ayaklarına sarıldı. Bunun Luna'yı korumak için mi yoksa Bellatrix'e yardım etmek için mi olduğunu Luna asla bilemedi. Bildiği tek şey Bellatrix'in Cruciatus Laneti'yle bile çok yaratıcı olabildiğiydi. Luna'nın işkencenin belirli acı türleriyle değiştirilebileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama Bellatrix büyüü söylerken *bunu* öğrendi.

Sanki kurşun çekiçler stratejik noktalardan etine saplanıyordu: kalçaları, karnı, (zaten morarmış olan) iç uylukları, elmacık kemikleri, omuzları ve dizleri. Etin hassas olduğu yumuşak yerler, kemiğin deriye çok yakın olduğu sert yerler görünmez saldırıya karşı fazla yastıklama sağlamıyordu. Luna dikkatlerin üzerine çekilmesini istemediği için nefes almadı.

Akciğerleri. Son aylarda acı çekerken yaptığı gibi yaptı: Dişlerini sıktı, katlandı ve daha mutlu bir yer düşünmeye çalıştı.

Nedense aklına Voldemort'un odası geldi ve bir süre orada takıldı.

Karşılık veremezdi; hâlâ asası yoktu. Belki de bu Voldemort'un onun karargâhında güvende olmadığına ikna ederdi ve Luna, Karanlık Lord'un değerli peygamberinin üzerindeki morlukları gördüğünde Bellatrix'e neler yapabileceğini düşündüğünde, acının yerini lezzetli bir heyecan aldı. Bu, Luna'nın neredeyse acının devam etmesini istemesine neden oluyordu.

Durdu.

Ardından kötü bir kesme tılsımı geldi.

Bella'nın kızarmış dudaklarının ardında, Luna'nın henüz deneyimlemediği yeni bir lanet vardı. Bunun gelecekte tekrarlanmasını istemiyordu,

Etrafında kırbaç gibi beyaz ısı ipleri dönerken ve cildini milyonlarca küçük kâğıt kesiği halinde yırtarken karar verdi. O anda

Korsesinin ince ipeği takılmış ve mahvolmuştu. Kollarından biri tamamen düştü. Sızlayan acı ederken gözleri yaşardı. "Kes ," diye fısıldadı Luna. "Sadece dur.

Bellatrix güldü. "Yalvar bana," dedi.

"Onun için ne ifade ettiğimi bilmiyor musun? Luna sesindeki kendini beğenmişlik tonundan nefret ediyordu ama arkasındaki duyguya engel olamıyordu. "Eğer yapmazsan sana bir şey yapacak - lütfen - dur, hayır ciddiylim!

Kendilerinden

Yüz kasları, açıkta kalan derisindeki minik şeytan kesiklerine karşı iradesiyle gerilmişti. Elleri kenetlenmişti.

yanlarında sıkıca tutuyor ve omuzları düz bir şekilde tahammül tavrı. önünde lanetlerle dans eden çılgın, güzel Bellatrix'ten yana çevirdi.

Bir zamanlar sabah olan odanın kapısının alınmasıyla bölündüler. Bellatrix kadından çok erkeğe benzeyen alçak bir sesle küfretti. Luna serbest bırakıldı
Ona eziyet eden kesici tılsımların ördüğü hafif ağdan kurtuldu, ama Bellatrix onu bir Susturma tılsımının altına soktu.

Smiley ve Yorkie kapıdaydı, hantal ve her zamanki gibi sallanıyorlardı. Bellatrix Lestranger'i gördüklerinde ikisi de başlarını saygıyla eğdiler. "Madam," dedi Yorkie.

"Ne istiyorsun? Bellatrix sordu. Telaşlı yönetiminden sonra ses tonundaki hızlı değişim şaşırtıcıydı: sesi emredici, hışırtılı, normal geliyordu.

"Karanlıklar Efendisi -" Yorkie Luna'nın görünüşünü görünce durdu. 'Umm...'

Bellatrix, "Birazdan gelir," dedi. 'Biz de tam konuşuyorduk. Kadın kadına. Ona Lordumuza kadar eşlik edeceğim. Sen git.

Son sözünde öyle bir otorite vardı ki Yorkie ve Smiley tekrar eğilip gittiler. Luna ağzını oynattı ve çaresiz bir yüz ifadesi takındı ama onlar bunu görmediler. O Bellatrix'le birlikte kaldı.

"*Sonlu*," dedi Bella, Susturma tılsımını serbest bırakarak. 'Karanlık Lord seni istiyor, değil mi? Seni iyileştirsem iyi olacak.

Bellatrix Luna'nın yaralı ve morarmış cildine hızlı bir dizi iyileştirici tılsım uyguladığında gözyaşları ciddileşti. Yırtık pırtık elbisesi olduğu gibi bırakılmıştı. Ve Voldemort ona nasıl olduğunu anlattığında ona nasıl inanacaktı? elbisenin mahvolduğunu mu? Bellatrix'in sözüne karşı onun sözü olacaktı ve Luna'nın Bellatrix'in Yılan ona kefil olurdu. Luna'nın istediği tek şey gerçektir.

"Bunu neden yaptın? Luna sordu. Meraklanmıştı, hatta acı ve hüsrân gözyaşları tuzlu izler halinde yüzünden aşağı akarken. "Sen , ben onunum.

"Oh-ho!" dedi Bellatrix. 'Evet, evet, sanırım bu bizi kardeş yapıyor, değil mi? Küçük Loony, benim şeytan kız kardeşim.'

O
tekrar güldü. ". Ve ne zamandan beri *onun* tanıdığı senin yeni arkadaşın oldu?

Nagini, Luna'nın ayaklarının dibinde yerde, kıpırdamamıştı. Bellatrix'in dizginlenmiş işkence niyetinin saldırısı boyunca. Şimdi büyük yılan tısladı ve büyük üçgen başını Luna'nın ayakkabısına dayadı.

"O bir Naga," dedi Luna. 'Onun sadakati Karanlık Lord'a.'

'Bunu biliyorum, seni aptal çocuk. Peki *Naga* neden burada, Lordumuzun yanında değil? Bellatrix soruyu neredeyse Nagini'nin kendisine yöneltti.

"Bilmiyorum," dedi Luna. 'Belki de Voldemort ona beni *koru*.'

"Onun adını ağzına almaya cüret ediyorsun! Bellatrix çığlık attı. "Ne cüretle! Biraz saygı gösterin! *Stupefy!* '

Luna küçük odanın bir ucundan diğerine uçtu ve çarpmanın etkisiyle paramparça olan küçük bir masanın üzerine savruldu. Nefes nefese kaldı ve çarpmanın şiddetiyle öğürdü. Nagini yerden Luna'nın bacaklarının sürünen yılanın pençesinden kurtuluşunu izledi. Bir öksürük ve birkaç derin nefesle Luna kendine geldi ve "Voldemort'un adını söyleme hakkını kazandım," derken dik durmaya çalıştı.

Nagini tısladı, onaylıyor muydu, eğleniyor muydu yoksa onaylamıyor muydu, iki kadın da anlayamadı.

'Sana güvenmiyorum, seni küçük fahiş, o da güvenmemeli. .
Bellatrix Luna'nın kolunu kavradı ve demir pençeye benzeyen
kavrama Luna'nın beyaz derisinin altındaki dolaşımı kesti.
Odadan dışarı fırladılar ve loş koridorda Voldemort'un taht
odasına doğru hızla ilerlediler.

Luna hafifçe, "Karanlık İşaretim uğulduyor," dedi. O söyledi
Çünkü bu doğrudu ve Bellatrix'e Ölüm Yiyenler'e kabul
edildiğini hatırlatmak için söylemişti.

"Kapa çeneni," dedi Bellatrix.

İki kadın yan yana durdu. İkisi de aynı anda kapıyı çaldı.
Efendilerinin gelmesini beklediler.
sadakat sorununu bir kez ve herkes için çözün.

Daha Güçlü ve Daha Zayıf

Yazarın Notları: Umm... Evet, Bellatrix'in biraz en hafif tabiriyle fevri bir çizgi. :-) Teşekkürler, eleştirmenler: *Barranca, TheAngelOfSilence, Voldiesgirl999, potterlovegood, Sarah Coldheart, saint liz, wildandclear, Squiggles.Candi, SailorHecate, Kristina, jka1, selenoliber* ve *Lrnd*.

Sorumluluk Reddi: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir. Hiçbir kâr elde edilmiyor
Bu fanfiction ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

Bölüm 11'den özet:

Luna hafifçe, "Karanlık İşaretim uğulduyor," dedi. Bunu doğru olduğu için söylemişti ve Bellatrix'e Ölüm Yiyenler'e kabul edildiğini hatırlatmak için söylemişti.

"Kapa çeneni," dedi Bellatrix.

İki kadın yan yana durdu. İkisi de aynı anda kapıyı çaldı. Efendilerinin gelmesini beklediler. sadakat sorununu bir kez ve herkes için çözün.

On İkinci Bölüm Daha

Güçlü ve Daha Zayıf

"Bütün bunlar da ne? Voldemort usulca konuştu. Parıldayan kızıl gözleri Luna'nın yırtık pırtık elbisesinin üzerinde gezindi.
"Ve neden sözümü kestin?"

"Çok özür dilerim, Lordum," dedi Bellatrix, yere çöküp secdeye kapanarak, saçları bir hayranlık perdesi gibi başından aşağı dökülsün diye. "Bilmeniz gerektiğini düşündüm. Bu küçük yaratığa güvenilmez.

"Gerçekten mi?" dedi Voldemort.

Luna kendini savunacak hiçbir kelime bulamadı. Bir şey dilini çalmıştı. Diz çökmeye karar verdi. Nagini bir kez tısladı ve onun yanına kıvrıldı.

"Evet," diye devam etti Bellatrix, "onun düşüncelerini gördüm. Seni küçük arkadaşlarına ihbar etmek için her türlü niyeti var. Senden nefret ediyor. Ve yılanını öldürecek.

Luna'nın ağzından çıkan protesto sesi yeterince yüksek çıkmadı. Sesinin kendi akli olup olmadığını merak etti. ya da belki de *Silencio*'nun konuşma üzerinde artçı etkileri vardı. Bellatrix'in suçlamaları Luna'nın zevkine göre gerçeğe biraz fazla yakındı.

"mi? Voldemort sordu. Odanın içinde yürüdü, sert döşeme tahtaları üzerinde yumuşak, ipeksi bir yürüyüşle Luna ve Bellatrix'in önünde. Uzun beyaz parmaklarıyla Luna'nın çenesini kavrayarak ona bakmasını sağladı. "Ayağa kalk.

Ayağa kalktı.

Voldemort başını eğdi ve Luna'nın gözlerinin içine baktı. Bu kısım tanıdıktı. Onu istila edecek ve Luna'nın zihni olan vahşi, ferah yerde istediği yere gidecekti. Soğuk ayın yüksekliği Luna'ya güç verdi ve savunmasının kendini göstermesine izin verdi, tüm bunlar olurken geniş gözlü, masum ve Voldemort'un Legilimency. "Size ihanet etmem Lordum," dedi ve bunun kulağa ne kadar doğru geldiğine şaşırdı.

Luna onun gözlerinden kendi doğasını keşfederken, kırmızı sorgulamanın ikiz ışınları içine fırladı, aradı, sıraladı ve buldu. Doğru şeylerin, yani Bellatrix'in birkaç dakika önceki tacizinin çıkmasına izin verdi.

Voldemort bütün olayı gördü ama şaşırmamış görünüyordu. Bakmaya devam etti.

Luna'nın bile orada olduğunu bilmediği bir şey buldu. Bir düşünceyi, kendi odasının manzarasını bir rahatlık olarak, Luna'nın orada olmaktan ve onunla satranç oynamaktan aldığı zevki ve sohbet ediyordu. Fazla insani bir gülümsemeyle gülümsedi ve yeterince insani olmayan kırmızı gözleri onu yalnız bıraktı ve Başım dönüyor.

"Onun sadakati bana, Bella," dedi Voldemort.

Bellatrix artık yerden kalkmış, dudaklarını yalıyordu. "Emin misiniz, Lordum? Gördüğümden emindim -"

"Bana karşı çıkma," dedi soğuk bir sesle. Bellatrix'in yüzü soldu. "Ama," diye devam etti, "merak ediyorum. Az önce birkaç imgeyi bana anlatabilir misin? Ne yaptığını bilmeyeceğimi mi sandın? Ne cüretle bana zarar verirsin? Kahin mi?"

Bellatrix umutsuzca başını salladı. "Oh, önemli bir şey değildi Lordum, sadece ona küçük bir ders veriyordum -"

"Bu benim işim," diye tısladı Voldemort. ' *Crucio.* '

En kötüsü de Bellatrix'in Karanlık Lord'un işkence lanetine verdiği tepkiydi. Yere düştü, sarsıldı ve Acı içinde kıvranıyor, elleri kasılıyor, kalçaları inip kalkıyordu. Ama yüzünde bir zevk ifadesi vardı. Luna dehşetle izledi. Kadının ahlaksızlıkta sınırı yoktu.

Voldemort sessizce güldü. "Bundan hoşlanıyor," dedi sanki Luna'ya bir şey söylemiş gibi.

"Kes ," diye fısıldadı Luna. "Bundan zevk almasına izin verme.

Voldemort beklenmedik bir şekilde laneti durdurdu. Bellatrix suratını astı.

"Bunun yerine ne öneriyorsun? Voldemort Luna'ya sordu.

"Söyle bana. Senin hevesin benim için emirdir.

Ceza vermek Luna'nın doğasında yoktu, yargılamak da öyle, ne yapacağına dair hiçbir fikri de yoktu. Ne

kıskançlık yüzünden Bellatrix'in gelecekte ona zarar vermesine engel miydi? Bu cadı, Bellatrix Lestrange, güçlü, kuvvetli ve kurnazdı. Süper kadın gibiydi. Bir zamanlar güldüğü, sevdiği,

dalga geçtiği, Quidditch oynadığı ve Luna'ya Hogwarts maçlarında ne kadar *iyi* yorumculuk yaptığı konusunda iltifat ettiği Ron Weasley'i öldürmüştü. Bellatrix savaşta

Voldemort'un sağ koluydu ve ona asla zarar vermezdi, gerçekten. Şimdi kadın yerde diz çökmüş, yalvarırcasına, alay edercesine bakıyordu

Voldemort'a baktı. Parlak ve vahşi saçlarını bir atın yelesini savurur gibi savurdu.

"Saçlarını kesin," dedi Luna pek de kendisine ait olmayan bir sesle.

İsteddiği etkiyi yarattı. Bellatrix'in gözleri genişledi.

Şaşkınlık ve öfke. Keskin bir şekilde parlayan beyaz dişlerine karşı dudaklarını hırıldayarak geri çekti. "Ne cüretle -

"İlginç," dedi Voldemort. Kızıl Kral'ın gözleri Luna'ninkilerle buluştu ve Luna orada zekâsının onaylandığını gördü. "Bella, bu sana hayvanlarıma zarar vermemeyi öğretecek. Nagini hakkında seninle zaten konuşmuştum. Kıskançlığını dizginlemelisin.

Unutmayın ki siz benim ırağım, en iyi kaptanım, en sadık olanımsınız. Seni sayısız şekilde onurlandırdım. Bu senin için yeterli değil mi?'

'Elbette yeterli, Lordum, zr dilerim, ben - lütfen, saımı almayın. Onu yalnız bırakacağım. Sizin için Harry Potter'ı bile bulurum, onu buraya getiririm...'

"Kapa eneni," dedi Voldemort. 'Tutamayacağın sözler verme. Lord Voldemort'un önünde eğil.

Bellatrix başka bir seçenek bırakmadan eğildi ve Luna, Karanlık Lord'un cadıyı terk eden tılsımı mırıldanmasını izledi

Lestrangle'in traşlı başı hâlâ asil bir duruşa sahipti ve yere dökülmüş mreккеbi andıran bir yığın kırpılmış siyah saçı vardı. Rahatsız edici bir zevk kıpırtısı

Luna'nın kalbinin etrafında siyah izler bıraktı, sol n kolundaki gibi izler. Keşke o Hogwarts kızlarından da böyle bir intikam alabilseydi.

onunla hep acımasızca alay ederlerdi. Eğer saçları dökülseydi, Luna'yı rahat bırakırlardı. Bu düşünceyle kendi nefesinde boğuldu.

Hayır. Bu doğru değildi. Bellatrix bunu hak etmişti ama diğerleri... *sen kim oluyorsun da kimin kel olması gerektiğine karar veriyorsun?* Tatlı ve berrak bir ses Luna'yla konuştu.

Bunun vicdanın sesi olduğunu düşündü. Dinlenmesi gereken bir şey. *Kafana girmesine izin verme, yoksa kendi saçların dökülmeye başlayabilir. zaman neyle oynayacaksın?*

Vicdan konuşmaya başladıktan sonra onu tekrar susturmak zor . Luna bir süredir o parçasıyla temas kurmamıştı. Zihnini sakinleştirmek ve vicdan azabını bastırmak için birkaç dakika konsantre olması gerekti. Tarafından

Voldemort'un gözleriyle tekrar karşılaştığında, onlardan sıkılmıştı ve yalnız kalmak istiyordu. Bu çok açıktı.

Ondan asasını geri istemek istedi ama soru tam dilinin ucuna gelmişken Luna cesaretini kaybetti. Bu akşam güvenilirliği test edilmişti ve şansını zorlamak istemiyordu. "Lordum," diye eğildi Luna ve oradan ayrıldı. Bellatrix de onu takip etti. Nagini efendilerinin yanında kaldı.

Luna ve Bellatrix koridorda yürürken, havayı yeni bir dinamik kaplamıştı.

Eşitlik. Bellatrix, bir zamanlar siyah olan saç yığınını kavradı. kafasında yaşıyordu. Kırpılmış kadının yüz hatları şimdi neredeyse Voldemort'un yüz hatlarına benziyordu: sade, asil, delilik çizgileri.

"Biliyor musun," dedi Luna, "kel olmak moda sayılır. Büyük küpelerin daha iyi görünmesini sağlıyor. Ben olsaydım bunu önermezdim. düşündüm.'

Bellatrix ona deliymiş gibi baktı ama bu görüşü çürütecek hiçbir şey söylemedi.

Luna el sallayarak, "İyi geceler," dedi.

"Kendine dikkat et," dedi Bellatrix. '*Onunla* birlikte olduğunu düşünebilirsin, ama bir saniye içinde dönebilir. Kimsenin içeri girmesine izin vermez. Beni bile. Bunu söylerken yüzünde bir burkulma oldu, sanki Aylak Luna'ya bu kadar çok şey açıklayarak kendini şaşırtmıştı. Ama sonra Bellatrix kendini yeniden meydan okumaya verdi ve bir kez başını sallayarak Luna'yı Riddle Evi'nin merdivenlerinin üstündeki koridor.

Luna rüyasında yalnızunnda yatıyordu ama o yoktu bir görevde bir eğlencede ya da bir ayak işindeydi.

şeytani diktatörler ne yapmak zorundaysa. O savurdu ve Uyluklarının üst kısmını sıyıran ince ipek bir şalvar dışında çıplaktı. Önemli değildi, çünkü onu görececek kimse yoktu. Bellatrix'inkinden farklı olarak bozulmamış sarı saçları, örgüler halinde yastıkların üzerine yayılmış ve soluk, kirli altın perçemler oluşturmıştu. Aynı şey rüyalarına girip duruyordu; Voldemort'un güç ve yetenek kazandığı, daha da güçlendiği bir görüntü. Rüyalarında bu konuda çok mutsuzdu.

Onu tekrar gördüğünde Aralık ayının son günüydü. Geçtiğimiz ay boyunca Nagini dışında kimseyle görüşmeden kendini eve hapsedmişti. Luna için iç karartıcı bir aydı, yalnızdı ve rapor edebileceği kayda değer bir Kahin rüyası yoktu. Noel fark edilmeden gelip ; Luna bunun farkına ancak iki gün sonra varabilmişti. Bu bir lütuftu, çünkü babasıyla geçirdiği Noel anılarının onu mahvedebileceğini biliyordu.

Bellatrix'i o bayram gecesi saldırılarından sonra birkaç kez daha görmüştü; kadın Ölüm Yiyen Luna'ya uzak durmuş ve uzun kirpikli, yorgun gözlerinin altından karanlık bakışlar fırlatmıştı. Snape de Luna'dan kaçıyor ve ona Zümrüdüanka Yoldaşlığı hakkında hiçbir bilgi vermiyordu. Luna onu bir koridorda durdurup kimin hâlâ hayatta olduğunu sorduğunda başını iki yana salladı ve bakışları kolundaki Karanlık İşaret'in bulunduğu noktaya kayd... Sanki bu onu güvenilmez yapıyormuş gibi, sanki saatli bir bombaydı ve onu 'kaynak' olarak Voldemort'a ispiyonlayacaktı.

Yılbaşı gecesi, kuzeyden vahşi bir fırtına esti. Sanki doğrudan soğuk İskandinav tanrı diyarı Valhalla'dan gelmiş gibi, kara bulutlar daha kara dolu ve rüzgarlar getirdi ve affetmeyen gök gürültüsü. Luna, Voldemort'un yatak odasının penceresinden onu izliyordu. Sade, beyaz bir elbise giymişti; bu elbise, ona bilerek göz kırpan kötü şimşeklerin parıltısına gölge düşürüyordu. Pencereden Ruh Emiciler'in eğlenmesini görebiliyordu.

Hava, fırtınadaki belirsiz şekiller, korkunç çünkü ne olduklarını biliyordu. Elementler savaşıyordu. Gök gürültüsü arasında kapının çalındığını duydu ve tereddüt etti. Voldemort adına cevap vermesi mi gerekiyordu?

Theodore Nott'tu. Luna'nın eski sınıf arkadaşı Standart Ölüm Yiyen cübbesi giyiyordu ama maskesi yoktu; işi ofis işiydi. Luna başını Nott'a doğru eğdi; tutsaklığı boyunca onu sadece iki kez görmüştü. Biliyordu ki Nott'un işi Kilkuyruk'tan boşalan yere benziyordu: Karanlık Lord'un sekreteri, sessiz ve sadık uşağı, notlar yazıyor ve Voldemort'un yoğun programını düzenli tutuyordu. Luna'ya göre Nott'un kötü bir yanı yoktu. O sadece ayak işlerine bakan bir çocuktü.

"Merhaba Theodore," dedi Luna.

Nott başıyla onu onayladı. "Lütfen kenara çekilin. Karanlık Lord binaya geri döndü ve ben de onun odasını hazırlayacağım.

Luna yardımcı olmaya çalışarak, "Akşamları Assam çayı içiyor," dedi.

Nott onu görmezden geldi ve odayı toparlamaya, bir yığın kitap yerleştirmeye ve iksir şişeleriyle dolu ilginç bir kutuyu açmaya koyuldu. Tıbbi görünüyorlardı.

"O da ne? Luna sordu.

Nott fırtınaya karşı perdeleri kapatırken cevap gelmedi.

"Bunu neden ev elfleri yapmıyor?" diye tekrar denedi.

Nott, "Ev elflerine güvenmiyor," dedi. 'Çok kolay manipüle edilebiliyorlar. Bunu biliyorsun. Lütfen Lovegood, çekil bir kenara.'

Luna yatakta bağdaş kurmuş, ayakkabısız ayaklarını lotus pozisyonunda altına sokmuş oturuyordu. "Güven bana, beni istediği yer yatak. Doğrudan Nott'un gözlerinin içine baktı, Eğer henüz yapmadıysa sonuç çıkarmasına izin verdi ve küçük anlayış parıltısını gördüğünde utanmadı.

"Peki," dedi Nott. İşini bitirip odadan çıkarken başka bir şey söylemedi.

Luna'nın midesinde rahatsız edici, küçük bir beklenti kurdu dönmeye başladı. Voldemort neredeydi? Ve farklı görünecek miydi? Luna'nın içinden bir türlü atamadığı bir his vardı. savaş hızlanmaya başlamıştı. Olaylar sarmalı kaçınılmaz olana doğru gittikçe hızlanıyordu: Karanlık Lord ile Harry Potter'ın yüzleşmesi. Luna özel düşüncelerinde olayların farklı bir şekilde çözülebileceğini düşünüyordu ama hem Voldemort hem de Harry diğerini yok etmeye kararlı görünüyordu. Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın zayıflığı her zaman toplumun Voldemort'un yaptığı seçimleri *nasıl* ve *neden* destekleyebileceğini anlamak. Karanlıklar Lordu bir ada; kötü eylemleri, doğru yolun her zaman ödüllendirilmediği bir dünyada ona fayda sağlamıştı.

Odaya göz gezdirirken, evet, güç zengin ödüller veriyor, diye düşündü. Mobilyalar son derece zevkliydi, o karmaşık renkli halılar ve pahalı mumlar ve oymalı, ağır mobilyalar. Köşede hepsinden daha ilgi çekici bir eşya duruyordu: Voldemort'un hiç açılmamıştı. Luna'ya içinde ne olduğunu söylemeyi reddetti. Birkaç kez sormuş ve sıkıntıları için hiçbir şey alamamıştı. Eğlenmek ve pratik yapmak için meditasyon yapmaya ve dolabın içinde ne olduğunu görmeye karar verdi.

Bir saat sonra yarı trans halindeydi, çok sayıda suratdan başka şey görmüyordu, bu çok gülünçtü çünkü o kadar çok surat vardı ki insanlar tek bir dolaba sığamazdı... o *düşünmedi* Her neyse.

Luna kapının açıldığını ve halının üzerinde hafif bir ayak sesi duydu. Gözlerini açtığında Voldemort'un derin kukuletalı siyah peleriniyle orada durduğunu gördü; uzun parmaklı beyaz ellerinden tanınabiliyordu. Luna kendisiyle konuşulmasını bekledi. Ona destek olmak için kollarını ona dolamak için garip bir istek duydu; omuzlarında bir çökme vardı.

Voldemort siyah pelerininini çıkardığında oda sessizlikle kaplandı. Yüzü aynı görünüyordu, belli belirsiz Biçimi bozulmuştu ve tam olarak insan değildi ama pürüzsüz teninde yorgunluk ifadesi çizgiler oluşturunuyordu. Masanın üzerinde parıldayan ve rengârenk iksirlerin düzenini gördü ve boğazından küçük bir onay sesi geldi. Koyu renkli bir sıvıyla dolu şişenin tıpasını çekti ve sanki bir kadeh içiyormuş gibi şişeyi geri devirdi.

"Efendim? Luna o yutkunduktan sonra sordu. Bu belirsizliğe dayanamıyordu.

"Luna," dedi Voldemort. "Benim yokluğumda ne öğrendin?

"Öğrendin mi?

'Ne gördünüz? Rüyalarında, meditasyonlarında? Voldemort'un sesine bir sabırsızlık notası karıştı.

"Ah, şu. Luna saçının bir teliyle oynadı. Olumsuz bir cevap onu sinirlendirebilirdi; gerginliği hareketlerine ve gözlerine yansımıştı. O zaman yalan söylemek en iyisi. "Bir tane vardı önemli bir vizyon," dedi. "Güçlendiğini gördüm.

"Daha güçlü," dedi acı acı. "Evet, evet.

"Nedenini sorabilir miyim?" Luna yataktaki ona baktı. "Neler oluyor? Bahsettiğin bu süreç nedir? Ve iyileştirici iksirler? Ve eserler?"

Birkaç saniye içinde pek çok soru soruldu. Voldemort hiçbir şey söylemedi; bugün kimse Luna'nın sorularını yanıtlamak istemiyor gibiydi. İç çekti.

"Bugün Aralık ayının son günü," dedi

Voldemort. "Evet. Ve bugün Yeni Yıl Arifesi.

Sonra Voldemort'un kendisi iç çekti. Neredeyse... hüzünlü gibiydi.

Koltuğuna oturdu, bir kitap çıkardı ve okumaya başladı.

"Kendine oyalanacak bir şeyler bul," dedi Luna'ya.

Bir süre ona baktı ve sonra kendisi için bir kitap seçti. Bir sandalye yerine, Nagini gibi ateşin önündeki halının üzerine oturdu. Sayfaları ikişer ikişer çevirdi, Resimlere baktı (devler hakkında bir kitaptı) ve yirmi fit uzunluğunda olsaydı hayatın nasıl olacağını merak etti. O zaman kafası gerçekten bulutlarda olurdu.

Yaklaşık bir saat sonra Karanlık Lord kitabını kapatıp Luna'nın sıçramasına neden oldu. Beyaz elini şakağına götürdü; yumruğunu sıktı. Küçük bir ses çıkardı. Yavaşça ve ölçülü hareketlerle ayağa kalktı, kitabı rafa geri koydu ve odanın diğer ucuna geçerek bir heykel gibi hareketsiz duran yatak direklerinden birine tutundu.

"Efendim? Luna sordu.

Bir şey söylemeye başladı... ve sonra Voldemort başını tuttu, dehşet verici ani bir hareketle

normal kontrol. Yüzü acıyla buruştu ve sanki bacakları daha fazla dayanamayacakmış gibi yatağa geri düştü. ağırlığını taşıyamıyordu. Uzun parmakları siyah saçlarını taradı ve eklemleri sara geçiriyormuş gibi kasıldı. Etrafındaki hava parıldıyordu fiziksel olarak görülebilen siyah çizgiler ve girdaplar.

Luna ekrana baktı. Savunmasızdı. Zayıftı. Ve onun tepkisi bundan faydalanmak değil, acısını dindirmek oldu. Kendini yerden kaldırdı ve iksir kutusuna bakmak için odayı geçti... nöbeti durduracak bir şey bulmak istiyordu... ya da Acı çekmesi ihtimaline karşı Huzur İçkisi. Aradığı şeyi buldu ve hızlı parmaklarıyla şişeyi kavradı.

"İşte," dedi, "Barış Kadehi. İç bunu.

"Hayır," diye soludu, "hayır, faydası olmaz. Ve inatla ağzını kapatıp iksiri reddetti.

Luna bunun ona güvenmediği için olmadığını biliyordu. Çünkü bu bir tür istemsiz geçişti, Hiçbir iksirin iyileştiremeyeceği bir şey. Kendini yatağın kenarına, onun yanına oturdu. Bir şekilde eli Voldemort'un elini buldu ve birbirlerini sıkıca kavradılar. Luna büyülenmiş bir halde, sanki Çok Özlü İksir içmiş gibi Voldemort'n derisinin altında küçük dalgalanmalar oluşmasını izledi.

Değişim ellerinde başladı. Renkleri tebeşir beyazından daha insani bir soluk tona dönüştü. Sonra yüz hatları değişti, patladı ve güzel ve korkunç bir şeye dönüştü. Burnu belirginleşti, normalleşti.

Alını artık düz ve yılan gibi değil, aristokrat bir asaletle şekillenmişti. Cildi bir miktar renk kazanmıştı; çok değil ama biraz. Gözleri kapalıydı.

Bir kurbağanın gösterişli bir prenze dönüşmesini izlemek gibiydi, ama bu *doğru değildi* . Karanlık Lord'un yeni yüzüne bakan Luna'nın aklına, onu Tom Riddle olarak tanıyan Ginny'nin yaptığı tarif geldi. Ginny bir şişe şarabı paylaştıktan sonra Luna'ya baklayı ağzından çıkarmış ve kalbinin en derin sırları ortaya dökülmüştü. "Karanlık Lord bir zamanlar yakışıklıydı," diye itiraf etmişti Ginny. "Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, soluk bir ten. O zamanlar Voldemort'un yılan gibi görünüşü göz önüne alındığında bu çok gülünç gelmişti; şimdi Luna Ginny'nin ne demek istediğini anlıyordu. O yakışıklıydı.

Voldemort görünürdeki insanlığının yükü altında titredi ve ürperdi. Luna başparmağıyla Voldemort'un elinin derisini okşadı, sevgisini belli etmeden, sadece Voldemort isterse onu rahatlatmak için orada olduğunu belirtmek istiyordu.

olmalıydı, çünkü gözleri açılmadı ve yüzükoyun yatar hareketsiz kaldı. Luna onun yanına uzandı, hâlâ elini tutuyordu ve uyku onu da ele geçirdi. Zihninde mum ışığı, kristal ve gece yapılan garip ayinler; koyu renk cüppeler ve kırmızı yüksek topuklu ayakkabılar; Thestral arkadaşı Abacus'un Riddle House, atmosferin yükseklerinde, tespit edilmekten uzakta, kız binicisini özlüyor.

Bir saat sonra uyandığında Luna, Voldemort'un artık yanında yatmadığını fark ederek yerinden sıçradı. Etrafına baktı ve onun uzun, ince gövdesini gördü yüzünü pencereye dönmüş, bir eliyle yanındaki brokar perdeyi sıkıyordu.

"Efendim?" diye cüret etti.

Kadının sesi karşısında gerilmedi, kıpırdamadı bile. Dışarı bakmaya devam etti. Sığ nefesini duyduğunu sandı ama

emin değildi. Adam arkasını döndüğünde, bu beklediği bir şoktu ama yine de bir şoktu.

Voldemort insan gibi görünüyordu. Her yerdeki büyücülerin yüreğine korku salan yılan gibi yüz hatları gitmiş, bir zamanlar ölümsüz gibi görünen beyaz teni renklenmiş ve canlanmıştı. Kuzguni siyah saçları o kadar koyuydu ki, maviye çalan bir tonu vardı ve şakaklarına gelen belirgin gri saçlarla orta yaşını gösteriyordu.

Yüzü bir aristokratın yüzüydü, çukur yanakları ve iyi biçimlendirilmiş bir burun, soğuk ve sert bir ağız, kaşları çatılmış bir kaş. Voldemort hâlâ solgundu ama iğrenç derecede değil.

Ama gözlerini tamamen açtığında Luna , Çünkü her zaman oldukları gibiydiler. Kırmızı. Göz kamaştırıcı. Sanki cehennem ateşleri yanıyormuş gibi parlaktı. Böylesine çekici bir yüze yerleştirilmiş gözler Voldemort gerçek bir iblis, düşmüş bir melek gibi görünüyor; onun gerçekte ne olduğunu diğerlerinden farklı bir şekilde vurguluyorlar, yılan benzeyen benliği hiç yapmamıştı. Her zamankinden daha korkutucu görünüyordu.

"Efendim," diye nefes aldı Luna. 'Artık daha güçlüsün. Neden üzgünsünüz? Hayat dolusun. Bunu seviyorsun, değil mi?'

"Rüyada bir şey gördün mü?" diye sordu. Sesinde sanki iyi bir kısmet duymaya ihtiyacı varmış gibi bir çaresizlik notası vardı.

"Bir Thestral," dedi Luna. 'Bir zamanlar bana bağlı olan. Adı Abaküs'tü.

Voldemort boğazından bir ses çıkardı. 'Bu aynı kişi mi koğuşların etrafında uçup duruyor? Çok ısrarcı, kimse nedenini anlayamadı.'

"O burada mı? Luna heyecanla ayağa fırladı. "Çok sevindim! Her zaman çok iyi bir Thestral'dı ve eminim onun için çağırdığım küp şekerleri özlüyordur. Nerede acaba gitmiş midir? Belki İzlanda'ya gitmiştir, oradaki buzulları görmek istediği izlenimine kapılmışımdır hep...' diye devam etti, Voldemort'un sabırsızlık ifadesini fark ederek. Dikkatli olmazsa onu lanetleyebilirdi. Öfke sınırına ne kadar yakın olduğunu anlamak için yeni yüzünü okumak hiç de kolay değildi. "Özür dilerim," dedi.

"Thestrals senin gibi," dedi Voldemort. "Ölüm yaratıkları. Sadıklar. Karanlık. Yanlış anlaşılmış. Tıpkı takipçilerim ve devam gibi, sizce de öyle mi? Her zaman bu kadar Bu mu?'

Luna inatla, "Ben karanlıktan korkmuyorum," dedi. "Ve ben Şimdi size sormaktan çekinmiyorum: Size ne oldu? Gücünüze güç katan bu büyü süreci nedir? neden bu kadar üzgünsün? Eğer bana söylemezseniz, Lordum, size yardım edemem. Ne kadar çok şey bilirim, o kadar çok şey görebilirim. Son kelimesinin üzerine bilinçli bir vurgu yaptı.

Voldemort güldü. Yüksek bir kahkahaydı, mizahla değil buzla doluydu. Luna'yı ürperten bir kahkahaydı. "*Büyü süreci*," dedi. "Evet. Bu onun için bir terim.

Luna bacaklarını zarif bir şekilde sallayarak yerinden kalktı. yatağın üzerindeki yerine oturdu ve Karanlık Lord'un önünde durdu. "Eğer bana anlatırsan duymak isterim," dedi. Sesi sadece bir ve yumuşak ve narin bir şekilde boşluk.

Pencerenin yanındaki deri koltuğa oturdu ve Luna bunu konuşmak üzere olduğuna dair bir işaret olarak algıladı. Yerde sürünerek adamın ayaklarının dibine oturdu ve başını eğerek yukarı baktı. ve meraklı. Ve meraklıydı da; bu bir ilk olabilirdi.

Havada nadiren rastlanan bir dürüstlük vardı. Voldemort'a eşlik etti. Böyle bir olaydan sonraki anlarda Zihnini altüst eden şey, aradığı zayıflık olabilirdi, ona bir şey vereceği o hazırlıksız an birlikte çalışmak. Gözlerini kırptırdı ve kendi sessizliğiyle onu konuşmaya teşvik etti.

"Ben -" durdu ve ironik bir eğlenceyle ofladı, "Ruhumu yeniden kazanmış gibiyim.

"Ruhun mu? Bunu bilmek Luna'yı şaşırtmazdı. Voldemort onun kalbine ve ruhuna korkunç bir şey yapmıştı. Hiçbir zaman böyle şeylere değer veren bir tip olmamıştı.

'Hiç Hortkuluk diye bir şey duydun mu ufaklık? Sevgili arkadaşın Potter sana onlardan hiç bahsetmedi mi?

Luna samimiyetle başını salladı. Bu kelime bir yerlerde küçük bir çan gibi çalıyordu, sanki ne olduğunu bilmesi *gerekiyordu*, ama gönderme kaçtı.

"Hortkuluk bir korumadır. Ölümü engeller. Ruh için fiziksel bir barınaktır, onu sonsuza dek saklamak için bir yerdir. kendini ölümsüz kılmak. Ruhü bölen ve bir parçasını bir Hortkuluk'un içine koymak üzere serbest bırakan cinayet eylemiyle yaratılır. Benim durumumda, ben -' Luna'nın dehşet ifadesini umursamadan durakladı, '- Harry Potter'la ilgili yenilgimden, daha doğrusu o *aksilikten* önce beş Hortkuluk yapmıştım. Onun öldürölmesinin altıncı Hortkuluk olmasını planlamıştım. ruhumu yedi parçaya böldü.' Sesinde böbürlenme vardı. Yaptıklarıyla nasıl da övünmek istiyor olmalıydı. parlak bir fikirdi ve uzun zamandır yapamıyordum.

"Yedi," dedi Luna, "en güçlü büyölü sayı. Onun gururuna yenik düşmeyi reddetti ve gerçeklere odaklandı.

"Evet.

"Yani..." Luna düşüncelerini toparlamak için durakladı. Hortkuluklar. Ne kadar iğrenç, doğal olmayan bir şeydi. Ve kendisi de ölümsüzlüğün peşinden gitmezdi - o kadar çok şey gidebilirdi ki bir Hortkuluk ile yanlış. Ya nesne kaybolur ya da yok olursa? Ve sonra her şey netleşti, sanki zihnindeki bir fırtına dinmiş ve gökyüzünü taze ve temiz bırakmıştı. "Eserler," diye ağzından kaçırdı. "Beni ilk sorguladığında. Tarikat senin Hortkuluklarını arıyordu. Ve - ve onları bulmuş olmalılar. Ya da en azından bazılarını. Çoğunu. Onları yok ettiler! Ruhunun parçaları sana yeniden katılıyor!"

Voldemort hoş olmayan bir alaycılıkla ellerini birleştirdi ve hafifçe alkışladı. "Oh, bravo. Çok iyi. Her şeyi çözmüştün.

Luna yutkunarak onun ayaklarına baktı. "Ben sadece -

"Anlaman mümkün değil," diye tısladı Voldemort. Sesi her zamanki gibi soğuk, tatlı ve zorlayıcıydı. "Beni zayıflatılar. Lord Voldemort'u nasıl yeneceklerini bildiklerini sanıyorlar.

"Peki ya onlar? Luna sordu. "*Tüm* Hortkulukları yok ettiler mi? Ve nefesini tuttu, çünkü biliyordu ki Voldemort ona kaç tane kaldığını söyleyecekti.

"Biri hariç hepsi," dedi Voldemort. 'İşte bu yüzden görünüşüm bu şekli aldı. Neredeyse yeniden insan oldum. Bunu öylesine küçümseyerek ki Luna insan olmaktan kaçmak istedi. "Sadece ben ve yeniden doğuşumdan sonra altıncı Hortkuluk'uma dönüştürdüğüm Nagini kaldık...

"Nagini'yle iyi anlaşmama şaşmamalı," dedi Luna neşeyle. 'O senin bir parçan. Ya da sen onun bir parçasısın. Ne demek istediğimi anlıyorsun.

Karanlıklar Lordu Luna'ya baktı. Gözleri bir an için parladı; eğer başka biri olsaydı, Luna

Bunu sevgi olarak algıladı. Uzun parmaklarıyla kızın bir tutam saçıyla oynadı, sandalyesinde arkasına yaslandı, ağzı sıkı ama Yüzünün geri kalanı gevşedi. Bir an için Luna da gevşedi ve bir samimiyet parodisi yaparak başını onun dizine yasladı. Uzun ve parlak maviye boyanmış tırnaklarını inceledi. ve saçları elinin altında hareket ederken hafif bir okşama hissetti.

Bundan sonra ne yapacağını düşündü.

A/N: İşte bu yüzden Voldemort'un görünüşü değişiyor. Daha önce de belirttiğim gibi, Hortkulukların mekaniğinden emin değiliz, ancak yaratıcı lisans olarak ruhu kendini tekrar bir araya getirecektir. Hortkuluklar doğaya aykırı olduğu için, yok edildiklerinde doğanın yeniden kendini göstermesini sağladım. Bu daha sonra önem kazanacak.

Savaş Sisi İçinde

Yazarın Notları: Eleştirmenlerime minnettarım:

SailorHecate, TheAngelOfSilence, JustYourAverageReviewer, Barranca, LemoN-X-DroP, Sarah Coldheart, Lrnd, selenoliber, Vasilisa23, ve Squiggles.Candi .

Bu bölümde Voldemort yeni formunu kabulleniyor, Luna bundan sonra ne yapacağına dair bir fikir ediniyor ve Nagini'nin Naga'ya dönüşmeden önceki insan isminin ne olduğunu (belki) öğreniyoruz.

Ayrıca, korkunç uçurum için özür dilerim... ama bu bölüm o kadar uzuyordu ki bunu yapmak zorundaydım. Bir sonraki bölümün her zamanki gibi bir hafta içinde çıkacağına söz veriyorum :-)

Feragatname: Harry Potter'daki hiçbir şey bana ait değildir. evreni; JK Rowling yapar. Bu hayran kurgusundan hiçbir kâr elde edilmemektedir ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

Son bölümde:

Karanlık Lord Luna'ya baktı.... uzun parmaklarıyla saçının bir tutamıyla oynadı, sandalyesinde arkasına yaslandı, ağzı gergindi ama yüzünün geri kalanı rahattı. Bir an için Luna da rahatladı ve başını sevgi parodisiyle onun dizine yasladı...

Bundan sonra ne yapacağını düşündü.

On Üçüncü Bölüm

Savaş Sisi İçinde

Luna'nın gözleri yarı kapalıydı ve Voldemort sessizdi. Efendi-hizmetkâr pozisyonlarında kaldılar, Karanlık Tanrı ve onun küçük peygamberi, erkek ve kadın. Adam sandalyeye oturdu ve kadın başını adamın dizine yasladı.

Voldemort'un ona söylediklerinin sonuçları muazzamdı. Hortkulukların neredeyse tamamı yok edilmişti. Bunun bir bedeli vardı; Ron Weasley savaşta ölmüştü, Merlin başka kimlerin öldüğünü biliyordu. Zümrüdüanka Yoldaşlığı, Voldemort'u yenmek için çılgınca bir kararlılıkla çalışıyor olmalıydı.

Voldemort'u sonsuza dek yok etmek ve dünyanın iyiliğini yiyip bitiren o kara şeyi yok etmek. Geriye sadece iki parça kalmıştı: Nagini ve neredeyse hiç bozulmamış ruhuyla Voldemort'un kendisi.

Luna bir an için başını kaldırdı ve etrafında dönerek Karanlık Lord'a baktı. Başını geriye atmış, gözlerini kapatmıştı. İnsan alnında küçük bir endişe kırışıklığı belirmişti. Boğazında bir yumruyla ona baktı. O anda ondan korkup korkmadığını ya da başka bir şey olup olmadığını söylemek imkânsızdı; beyni Hortkuluk kavramı, işlevleri ve yok edilmeleri.

Voldemort öleceği güne kadar daha da güçlenecekti. Bu çok açıktı. Her zaman sihirsel olarak güçlüydü ama ruhunun büyük bir kısmı serbest bırakılıp ona geri döndüğünde, dehşet verici bir canlılığa sahip olmuştu. Luna onun yüzüne baktı, güçlü ve yakışıklı, orta yaşlı bir adamın yüzü. Büyücünün sağlığı yerindeydi. Vücudu ince ve sinirli, gücüyle aldatici bir yapıdaydı. Elleri sallanıyordu kolçaklar, garip ve uzun parmaklı, ama kusursuz. Bir Luna bir an onu bir heykel ya da resim olarak hayal etti. Göz kapaklarının ardına gizlenmiş şeytani gözleriyle, hareketsizliği içinde bunu yapmak kolaydı.

Voldemort gözlerini açmadan, "Bakıyorsun," dedi ve Luna'yı şaşırttı.

'Çok güzelsin,' dedi Luna.

Voldemort hafifçe gerildi, parmaklarında son bulan ama aynı hızla varlığını yitiren kasılmış bir tepki dalgası. Kızıl bir parıltı havayı doldurdu.

Uyandığında göz kapakları zarafetle açılarak yüzünün önüne geldi. Odadaki mumlar tutucularına kadar yanmış, odayı neredeyse karanlık bırakmış ve koyu kırmızı parıltıyı daha belirgin hale getirmişti. Luna Profesör Trelawney olsaydı, Voldemort'un titreşen kırmızı bir aurası olduğunu söylerdi. Ancak auralar gibi konularda dilini tutması gerektiğini biliyordu. Son zamanlarda bir kahin olmuş olabilirdi ama en azından sağduyulu bir kahin olabilirdi.

"Bu yeni görünüşümü mü tercih ediyorsun? Voldemort diye sordu. Sorusunda bir parça eğlence vardı ve Luna bunun nedenini bildiğini düşündü.

'Seni hiçbir şekilde tercih etmiyorum,' dedi. '- um - farklı, ama sen hala sensin. Bu senin gözlerinde.

"Anlıyorum," dedi.

"Yine de," dedi ve Luna başını eleştirel bir şekilde eğdi. 'Şimdi o kadar normal görünüyorsun ki neredeyse daha korkutucu, eğer istediğin buysa. Bunu kesinlikle kendi yararınıza kullanabilirsiniz. Ölümsüz görünüm bir çeşit demode.'

Dudaklarından küçük bir kahkaha çıktı. "Modası geçmiş.

"Evet. Beyaz ten... seni kırılğan gösteriyordu. Şimdi sağlıklı ve güçlü görünüyorsun.

"Ve öyleyim," dedi Voldemort. Kadının sözleri onu yatıştırmış gibi görünüyordu. Hızla ayağa kalktı. "Ben güçlüyüm ve yemin ederim ki Potter bunun bedelini ödeyecek. Düşündüğüm tek deney Hortkuluklar değildi, biliyorsun.

"Harika," diye mırıldandı Luna.

'Hayır, başkaları da var... gücümü artırmak, ölümsüzlüğümü garantilemek için yapabileceğim daha iyi şeyler... Kazanmasına izin vermeyeceğim... neden ölmüyor ki zaten? Belki de başka bir şekilde saldırmalıyım... kız, onun büyük aşkı, Weasley kızı...' Voldemort şimdi kendi kendine konuşuyordu, odada volta atarken düşüncelerinde kaybolmuş, sanki gençlik yıllarında sahip olduğu ve yeni keşfettiği bir alışkanlıkmış gibi kısa bir tutam saç tek parmağıyla döndürüyordu. Luna unutulmuştu.

Yarım cümleler halinde yüzen olay örgüsü bunların hiçbiri değildi iyi haber. Luna, Voldemort Ginny Weasley'yi yakalayıp yem olarak kullanmayı, sonra da onu Harry Potter'ın önünde öldürerek hata yapmasını sağlamayı düşünürken biraz midesi bulanarak onu dinledi. Sonra şunu düşündü Büyücülük dünyasını Muggle dünyasına ifşa ederek Bakanlığın dikkatini dağıtmak, uluslararası ve Tarikat'ın elini zorluyordu. Saldırıya geçmek istiyordu, bu açıktı; Voldemort gibi bir adam beklemenin savunmasızlığını kaldıramazdı.

Neyse ki Luna'nın zihni bir sünger gibiydi ve Her şeyi kaydeden açık kulaklarıyla onun saçmalıklarını dinledi. Hafızası onu yanıltmadı.

Voldemort o gece onu kendi odasında dinlenmeye gönderdi. Son ifadesi soğuk ve mesafeliydi. Ertesi sabah iğrenç bir iş için ayrıldı ve Luna'yı bir kez yalnız bıraktı. Bu fırsatı Snape'i bulmak için kullandı ve

İksir Ustası bahçede yürümeleri gerektiğini söyledi. Snape ona kaşlarını çattı.

"Benimle çok fazla zaman geçirirsen şüphelenir," dedi Snape.
"Sürekli komplo peşinde.

"Bana güveniyor," dedi Luna. 'Güvenmemesi için hiçbir sebep yok.

"mu?" diye sordu Snape sertçe. "Bana söyleyecek bir şeyin varsa, Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın eski üyesi Luna Lovegood'un nasıl olup da sürekli yerleşik casusla konuşmaya gittiğinden etmeye başlamadan önce söyle.

"Pekâlâ," dedi. Siyah renkli suların aktığı bir çeşmenin başında durdu. Çeşmenin şırıltısı, kulak misafiri olan biri varsa, fısıldaşan seslerini gizleyecekti.

"Altı Hortkuluk yaptı. Beş tanesi yok edildi. Bunu biliyor, bölünmüş ruh parçaları ona yeniden katıldı çünkü eserler yok edildi. Geriye sadece o kaldı. Neredeyse ölümlü. Görünüşü bunu gösteriyor.

"Neye benziyor?

"Bilmiyor musun? Luna gözlerini kırpıştırarak Snape'e baktı.
"Onu görmedin mi?

"Birkaç gün içinde değil. Şimdi bir grup Ölüm Yiyen'le birlikte gitti. Bakanlığa saldırıyorlar, Seherbazları vuruyorlar. Anladığım kadarıyla rastgele öldürüyorlar, sadece birliklerin sayısını azaltıyorlar.

"Ah," dedi Luna. Tanıdığı seherbazları düşündü, Kingsley Shacklebolt gibi iyi insanlar ve Tonks gibi komik insanlar. Dudaklarından, güvende kalabilmeleri ve Snape'in onları zamanında uyarmış olması için küçük bir dua yükseldi. Tonks için çok geç olduğunu hatırladı. Zavallı Profesör Lupin de kayıptı.

"Görünüşü mü? Snape sordu.

"Üzgünüm," dedi Luna. 'Evet. Tamamen insan gibi görünüyor. Saçları, kaşları ve normal bir yüzü var. Ama gözleri hâlâ kırmızı.

'Tamamen insan. Mmm,' dedi Snape. "Ama değil.

"Hayır, ona göre geriye bir Hortkuluk kalmış," dedi Luna. "O... daha güçlü. Daha yetenekli gibi hissediyor. Artık ölümün kıyısında değil, tam kanlı.

Snape, "Ne zaman bir Hortkuluk yok etseler, o ruh parçası ona yeniden katıldı," dedi. 'Sanırım daha fazlasını yapacak Hortkuluklar ya da tamamen farklı önlemler... Zayıfladıkça güçleniyor. Yani neredeyse ölümlü...' eski profesörün sesi sert bir fısıltıya dönüştü. "Biz de bundan korkuyorduk.

"Biz kimiz? Luna sordu. 'Kim hâlâ hayatta? Tarikat burada olduğumu biliyor mu? Bu soruları neden ağzından kaçırıldığını bilmiyordu, çünkü bunlar düşündüğü ama sormaya korktuğu şeylerdi. Savaşın sisi içinde unutulmuş, kaybolmuş, bir kenara atılmış hissetmek kolaydı.

Snape tuhaf bir utanma hareketiyle ayak parmaklarına baktı. 'Tarikat'la fazla bir olmadığını biliyorsun,' dedi. "O iç çemberdeki yerim ve Karanlıklar Lordu benim tamamen onun emri altında olduğuma inanıyor. Gidip gelme günlerim sona erdi. Bu nedenle raporlarım ara sıra ve sadece en önemli bilgileri içerecek şekilde gönderiliyor.

"En önemli bilgi..." diye Luna. "Ben değil.

"Ne diyeceğimi bilemedim," dedi Snape. 'Arkadaşlarının senin - konumunu bilmesini isteyip istemeyeceğinden emin değildim.

Karanlık Lord'un saflarında. Onlara söylemek çok riskliydi.'

Luna afallamıştı. Yoldaşlık için ölmüştü. Şimdiye kadarki esaretinden sağ kurtulduğunu kimse bilmiyordu, ne Ginny, ne Harry... ne de babası. Gerçekten de sis tarafından emilmişti, yeri olmayan ruhani bir yaratıktı, sevdiklerinin düşüncelerinde ölü ve kayıp bir kız olarak hatırlanıyordu. Snape Tarikat'a söyleyecek daha iyi şeyleri olmalıydı. Bu ona acı veriyordu çünkü diğerlerinin bir gün onun için geleceğini ummuştu.

Luna yabancı bir öfke patlamasıyla Snape'in üzerine yürüdü.

Onlara söylemedin mi? Öldüğümü mü düşünüyorlar? Kimsenin benim için gelmemesine şaşmamalı! Sana böyle bir karar verme hakkını kim veriyor?

"Bilgi aktararak hayatımı riske atıyorum," diye tısladı Snape. "Onlara hayatta olduğunu söyleyemezdim, çünkü hayatta olduğun bilgisini verirlerse, bu doğrudan Karanlık Lord'un kampındaki bir muhbiri işaret ederdi! Her şey Senin hakkında, Lovegood. Bu savaşta hepimiz fedakârlık yapıyoruz.

"Fedakârlıklar," diye fısıldadı Luna. "Ah, evet. Ben fedakârlık yaptım olduğum ve her şeyi. Ve şimdi *her türlü* köleliğe zorlanıyorum. kaç.'

"Bu benim suçum değil," dedi Snape. 'Belki de karşı koyup öldürülmen daha iyi olurdu. O zaman vicdan azabının yükünü bana yüklememiş olursun.

"Ben -" diye başladı Luna. Ama yorgunluk onu ele geçirdi ve belki de bir Ruh Emici'nin enerjisini emmek için tepesinde sallanmakta olduğunu düşündü. "Boş ver. Önemli değil.

"Düşüncelerinizi bu konuşmadan arındırmanızı öneririm, Bayan Lovegood. Snape gözlerini kaçırdı ve ona bakmadı. "Durumumun ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak anladığınızı sanmıyorum.

"Oh, anlıyorum Profesör," dedi Luna. 'Kolumdaki bu işaretin anlamı olmasından korkuyorsunuz... Size ihanet edeceğimden. Bir gün sana yönelik bir Öldürme Laneti olacak. Evet,' dedi nefes nefese, 'belki de burada geçirdiğim zaman içinde Legilimency hakkında bir şeyler öğrenmişimdir. Ya da belki de sadece Herkesin düşündüğü gibi çılgın ve uçarı'.

"Seni asla hafife almam," dedi Snape. 'Gerçek şu ki Hayatta olmanız ve Karanlık Lord'a bu kadar yakın yaşamanız, dayanıklılığınız hakkında önemli ipuçları veriyor.

İltifat gibi hissettirmede. Daha çok bir suçlama gibiydi. Luna neredeyse fısıltıyla, "Sırrın benimle güvende," dedi. Sonra ayaklarının onu bahçe yolundan geçirip karanlık Riddle Evi'ne geri götürmesine izin verdi. Gözyaşları, onu odasına götürecek olan büyük, siyah halı kaplı merdivenin yarısına gelene kadar yere düşmedi.

Smiley ve Yorkie kapının dışında dururlardı. Her zaman oradaydılar. Bir zamanlar görevleri Luna'nın kaçmasını engellemekti, ama şimdi daha çok koruma görevi görüyorlardı, çünkü Luna hâlâ esasını ona geri vermemişt ve Karanlık Lord'un kahini olarak çalışmak tehlikeli olabilirdi. Birkaç hafta önce onların yüzlerini ilk kez görmüştü: Smiley'nin sağlam bir çenesi ve boncuk gibi gözleri vardı; Yorkie'nin ise ince bir yüzü ve sabit bir saat beş gölgesi vardı. Maskeleri olsa da olmasa da ona aynı görünüyorlardı. Kimlikleri gözlerindeydi.

"Hanımefendi? Smiley kafatası maskesinin arkasından konuştu.
"İyi misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Luna. Sesi normaldi ama yanaklarında gecikmiş gözyaşları vardı. Kapısını iterek açtı ve arkasından kapatarak Snape'le yaptığı konuşmanın kontrol edilebilir bir hale gelmesine izin verdi.

Snape'in Tarikat'a neden ondan bahsetmediğini biliyordu. Onun için kendi boynunu tehlikeye atamazdı. Tüm niyet ve amaçlar için Luna bir haindi: Karanlık İşaret'i almıştı. Kendi hayatı için yalvarmış ve bedenini araç olarak kullanarak onu kazanmıştı. Lord için Kahinlik görevini üstlenmişti. Voldemort ve rüyaları onu aksilikler konusunda uyarmıştı. Luna, Voldemort'un yarattığı gibi davranmayı bırakıp *olmaya* başlayacağı bir nokta *olup* olmadığını merak ediyordu.

İyi adamlara ait olmanın o sıcak, altın hissi çok uzak bir anı gibi görünüyordu. Ama yapması gerekeni yapmıştı, ne eksik ne fazla. Bir kız pratik olmalı.

Luna, Nagini'nin yatağının üzerinde kıvrılmış olduğunu ve yatak örtülerinde sıcak bir girinti oluşturduğunu gördü. Voldemort evde bulunmuyordu. Alçakça gezintilerinde Nagini'yi evde güvende bırakıyordu. Luna gelmeden önce Nagini'nin bütün gün ne yaptığı bilinmiyordu; muhtemelen fare ya da insan avlıyordu. Luna'dan sonra rutin şöyle bir düzene girdi. Dostça bir aşinalıkla Luna, Nagini'nin yanına yüzüstü uzandı ve dalgınca onun okşadı.

Lord Voldemort'u düşündü. Bütün düşünceler er ya da geç ona yönelirdi. Luna yaşadığı her şeyi, beyaz tenindeki solan ve yeni yara izlerini, asla olan karanlığın izini hatırladı. Akıl sağlığı sadece kendine özgü başa çıkma mekanizması sayesinde sağlamdı.

Ne yapacağını seçiyormuş gibi davranmak, rol yapmak, 'gerçek' küçük benliğini kilit altında ve güvende tutmak. O Voldemort'un kendisinin de böyle mi başa çıktığını merak ediyordu. 'gerçek' küçük Tom Riddle, metal bir kafesteki bir peri gibi onun içinde kilitliydi.

Luna yatakta doğruldu, bacaklarını önüne uzattı. İç çekti. Nagini de öyle. Yılanın dili bir memnuniyet jestiyle kendini gösterdi.

"Keşke bana insan olduğun zamanları anlatabilseydin. Luna Nagini'ye şöyle dedi. 'Hindistan hakkında bir şeyler duymak isterim. Ben oraya hiç gitmedim ama babam gitti - araştırma yaptı, bilirsiniz. Yogiler ve büyücü keşiflerle gerçek Hindistan hakkında röportajlar yapıyordu. Garuda kuşunun varlığı. Ne yazık ki, Quibbler büyük gazetelerin kaynaklarına sahip değil, bu yüzden bir dış muhabir tutamadık. Yine de babamın geziden hoşlandığını düşünüyorum.

Nagini ışık saçan soğuk gözlerini Luna'ya dikip bir kez tısladı ve Luna'nın ayak bileklerine dolanıp büyük kobra başını Luna'nın kucağına dayayarak meramını anlattı.

Luna gülümsedi ve tıpkı Voldemort'un yapmaya eğilimli olduğu gibi yılanı nazik parmaklarıyla okşadı. Aklına tuhaf bir düşünce geldi. Eğer o ve Karanlık Lord bir , çocuk Nagini'ydi; aslında büyük yılan Karanlık Sanatlara yemin etmeden önce Nagaland. Bunların hepsi Naga hakkındaki kitaba göre idi. "Yılan olmadan önceki adın neydi? Luna sordu.

Nagini ifadesiz gözlerle arkasına baktı ama Nedense Luna'nın '*Lakshmi*' ismi geldi. Muhtemelen bir tanrıçanın adıydı ve babası ona uzak yerlerdeki tanrılar ve tanrıçalar hakkında hikâyeler anlatırdı. Her halükarda güzel bir isimdi ve Luna

yüksek sesle tekrarladı. "Lakshmi," dedi. Nagini tekrar tısladı, bu Luna'nın bir tıslamaya en fazla yaklaşabileceği andı. Olumlu cevap.

Uykuya daldı ve ince etini delip geçen gıcırdayan dişlerle ilgili bir kabus gördü. Her yer kan içindeydi.

Ocak, Kurt Ayı

Üst düzey Ölüm Yiyenler Riddle Evi'nin şık yemek salonunda akşam yemeği yediler. Meydan okurcasına koyu mor giyen Luna dışında hepsi tek tip siyah giyinmişti. Ölüm Yiyenler Patlıcan rengi cüppeler diğerlerinin yanında parlak görünüyordu. Voldemort yoktu, yardımcısı kurtadam Fenrir Greyback de öyle. Voldemort'un masanın başındaki taht benzeri sandalyesi boşluğuyla parlıyordu; sırtına kazınmış Karanlık İşaret'in canlı görünen obsidyen gözleri vardı. Voldemort'un Diğer takipçilerin varlığı, Bakanlık'ta Seherbazlara karşı verilen savaşın sona erdiği anlamına geliyordu. Aralarındaki umutsuzluk Voldemort'un başarılı olduğunu gösteriyordu. Luna saldırıdan kimin kurtulup kimin kurtulamadığını merak etti.

Yemeğin üçüncü tabağı ince gümüş tabaklarda geldi. "Nedir bu? Luna yemeğini kurcalayarak sordu.

"Kızarmış Muggle bebeği," dedi Bellatrix, çatalıyla bir parça et saplayıp ağzına atarak.

"Hmm," dedi Luna. Yavaşça, temkinli bir şekilde bir ısırık aldı, çiğnedi ve yuttu. "Bebeklerin tadının devekuşuna bu kadar benzediğini fark etmemiştim.

"Devekuşunun tadının neye benzediğini nereden biliyorsun? Bellatrix kara gözlerinde şüpheli bir parıltıyla sordu.

"Babam beni diğerkültürlerle tanıştırmaya önem verirdi," diyor Luna. 'Yazları yeni tarifler denerdik ve bir gece Güney Afrika usulü bir şey yemeye karar verdik... brendide alevlendirilmiş devekuşu filetosu. Çok güzeldi. Ben pek etobur sayılmam ama tadı sağlıklıydı. Tıpkı bunun gibi.' Luna kaşlarını Bellatrix'e doğru salladı.

Diğerkadın bu samimiyet gösterisine bakakaldı. Bella hâlâ temkinliydi ama başını sallayarak Kısa siyah saçları dalgalar halinde. 'Sen delisin,' dedi.

Luna güldü. "Kuzenin de hep böyle derdi. Nymphadora Tonks'u kastediyordu.

"Hangi kuzen?

"Ah, varlığını asla kabul ölü olan," dedi Luna.

Birkaç dakika sessizlik içinde yemek yediler. Bellatrix için garipti ama Luna için rahattı. Etraflarındaki adamlar savaş ve faaliyetleri hakkında fısıltılar ve mırıltılar halinde konuşuyorlardı. Luna arada bir "*O*", "*Karanlık Lord*" ve "*efendi*" kelimelerini duyuyordu. Ölüm Yiyenler Lordları için endişeleniyorlardı. Fiziksel dönüşümü gözlerden kaçmamıştı. Çoğunluk şu konuda hemfikirdi Daha güçlüydü ama yakın çevresindeki birkaç sadık takipçisi Voldemort'un bugünlerde çok kötü bir ruh hali içinde olduğunu biliyordu. Cruciatus lanetleri daha güçlüydü ve bir tür çaresiz öfkeyle doluydu. Diğertaraftan gelen mahkûmlar artık nadiren çeyreklik alıyorlar.

"Onun için nesin sen? Bellatrix aniden fısıldadı. "Ne? Luna biraz fazla yüksek sesle cevap verdi.

"Şşşt. Bellatrix etrafına bakındı ve komplo kurar gibi başını çevirdi. 'Nesin sen? Sevgilisi mi? Neyi?'

"Ah," dedi Luna. Bellatrix'in alçak ses tonunu taklit etti. "Şu anda Karanlık Lord'un Kahini olarak görev yapıyorum. O da Voldemort'la olan diğer gece aktivitelerinden bahsetmeye isteksiz ve bir şekilde utanıyordu ve kafasının içindeki bir uyarı zili ona Bellatrix'in her halükarda kıskanacağını söylüyordu. "Görüyorsunuz Bayan Lestrangle - ya da size Bellatrix diyebilir miyim? Senin için mükemmel bir isim, biliyorsun - Lazarus Temple tarafından icat edilen bu Seer Stretches'i her zaman yaptım. Onlar gerçekten iş.'

"Seer Stretches.

"Mmm. Babam birkaç yıl önce Quibblers için Bay Temple ile röportaj yapmıştı, ama işe yarıyorlar. Sana öğretebilirim, eğer istiyorum.' Çünkü Luna hâlâ hayattaydı ve Voldemort'un güvenilir bir hizmetkârı olarak beklediği konumdaydı. evrenin özündeki iyilik sarsılmış ama bozulmamıştı. Luna Bellatrix'e nasıl göreceğini öğretirse, istemeden de olsa kadını evrenin gerçek doğasına açmış olacaktı. şeyler. Bir Kahin yalnızca ışıktaki çalışabilirdi, çünkü karanlık yanılmazdı.

"Görü'yü öğretemezsin," diye alay etti Bellatrix. "Bu senin doğuştan sahip olduğun bir şey, seni aptal kız.

"Hayır, gerçekten değil! Luna itiraz etti. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bu işi yapmaya başlayana kadar hiç önsezilerim olmamıştı. uzanır.'

"Gerçekten mi?" Bellatrix'in sesi kendi entrikasını onaylamamaktan dolayı kısıktı.

Gerçekten. Ders alabiliriz. Yarından itibaren mi?'

Bellatrix, "Efendimizin bunu onaylayacağını sanmıyorum," dedi.

Luna, Bellatrix'in ikna edilmesi için neye ihtiyacı olduğunu gördü. Gören Gerilmeleri öğrenmekten kurtulmak için her numarayı yapıyordu.

Çünkü bilmek istediği için kendinden nefret ediyordu. 'Oh, o onaylamayacaktır,' diye güvence verdi Luna. 'Aslında Ölüm Yiyenlerinin yeni yetenekler öğrenmesini istiyor. Güven bana.

"İyi," diye tersledi Bellatrix. "Yarın öğleden sonra beşte. Kütüphanede.' Ve yemeğine odaklanmak için arkasını döndü. "Muggle bebek.

Luna'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Bellatrix'in, Luna'nın Karanlık Lord'un şüpheli sevgisindeki yerini gasp etmek için Görü'yü öğrenmek istediği Luna'nın aklına hiç gelmemiştir. Luna'nın planlarına çok fazla inancı vardı.

ve fikirler. Ertesi öğleden sonra, Luna uzun, çürük bir (Bellatrix'e ışığı hatırlatmak için) beyaz önlük Riddle Evi'nin görkemli, karanlık kütüphanesinde ortaya çıktı.

Karanlık Sanatlar bilgisi ve büyü tarihiyle ilgili pek çok tomarı barındıracak şekilde sihirli bir şekilde genişletilmişti. Luna, Voldemort'un tarih bilgisine ve ilgisine her zaman şaşırdı, çünkü her zaman Voldemort'un tarihten habersiz olduğunu düşünürdü.

geçmişini tekrarlamaya mahkum olmaktı. Ancak, Voldemort büyü tarihi hakkında herkesten daha çok biliyordu.

hiç tanışmadım. Profesör Binns'in derslerine dikkat etmiş olmalıydı. Yine de Voldemort tüm Karanlık Lordların yaptığı hataları yapmış, Luna'nın onun zihninin bir kısmının mantıklı, akli başında ve zeki olduğuna inanmasına yol açmış, diğer kısmı ise kara bir öfke ve acıyla öylesine dolmuştu ki kendisinin de tarihin yazılı olmayan yasalarına tabi olduğunu unutmuştu.

Bellatrix çoktan kütüphaneye girmiş, asasını sallayarak pencereden dışarı bakıyordu. Kısa siyah saçları

gün geçtikçe daha uzun görünüyordu, bu da Luna'nın Saç Uzatma iksiri kullandığına inanmasına neden oldu. İçinden bir kıkırdama ile,
Luna, Bellatrix'in büyük küpe tavsiyesine uyduğunu gördü; loblarından sarkan cilalı beyaz kemik avizeler loş gün ışığında parlıyordu.

"Hazır mısın? Luna cıvıladı.

Bellatrix'in basit bir baş sallaması bunu doğruladı.

"Biraz boşluğa ihtiyacımız olacak," dedi Luna. 'Eee...' demedi asası yoktu ve bu yüzden mobilyaları hareket ettiremiyordu. "Şu sandalyelerden bazılarını kaldırabilir misin?

Bellatrix nefesinin altında, "*Wingardium Leviosa*," diye mırıldandı. Asasını gelişigüzel salladı ve üç büyük koltuktan oluşan bir grup, duvardaki bir kitaplığın yanında durmak üzere uzaklaştı.

"Teşekkürler. Luna alanın ortasına doğru yürüdü ve kollarını uzattı. 'Sana göstereceğim. Yogaya çok benziyor.

"Yoga," dedi Bellatrix. "Merlin aşkına. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Gözlerinin içinde ateşli bir parıltı, kendine rağmen bilgiye duyduğu bir özlem vardı ve Luna, Bellatrix'in uydurduğu güç entrikalarını neredeyse görebiliyordu. Hiç şüphe yok ki, Sight bu konuda çok faydalı olabilirdi. Luna bir Ölüm Yiyen'i daha güçlü kıldığı için küçük bir suçluluk duygusu çabucak bastırıldı.

"Önce diyafram kaslarını kullanarak derin bir nefes al," dedi Luna. Derin derin nefes aldı; isyankâr görünen Bellatrix de aynısını yaptı. "Şimdi parmaklarını bu pozisyona getir. birinci ve orta parmağını başparmağına dayayarak göze benzeyen bir şey oluşturdu. 'Aktive ediyor prana.'

Luna birkaç hareket daha yaptırdı: ayak parmaklarına dokunmak için eğilmek, bir burun deliğinden nefes alıp diğerinden vermek ve başı hareket ettirmek. "Alnınızda bir karıncalanma hissediyor musunuz? Luna sordu.

"," dedi Bellatrix. Ders ilerledikçe Ölüm Yiyen daha da sakinleşti.

"Güzel! Bu üçüncü gözünüzün uyandığı anlamına gelir.

Son düzlüğün ortasındaydılar, elleri ve ayak parmakları üzerinde bir 'köprü', o sırada koridordan bir bağırsık duyuldu. Bellatrix bir çırpıda ayağa kalkmış, asasını siyah cüppesinin içinden çıkarmıştı. İki Ölüm Yiyen kafalarını kütüphaneye uzatırken, "Bu da ne?" diye hırladı.

"Ormanda savaş," dedi biri. Sesi yaşlı bir benziyordu, belki de Bay Nott'a. "Tarikat burada.

Bellatrix küfretti. "Düzelt şunu," dedi Luna'ya, elini sallayarak yanlış düzenlenmiş mobilyalara baktı. Sonra da koşarak kapıdan çıktı.

Luna iç çekti. Kaslarının gücüyle koltukları tekrar yerlerine yerleştirdi ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. ev uğursuz bir sessizliğe bürünmüştü. Luna

Pencereden dışarı baktığında uzun tepelik bir alandan ve ardından ormandan başka bir şey göremedi. Wan güneş ışığı son bir gayretle

ağaçların üzerinden bakıyordu ama sanki boğuluyormuş gibi amansızca batıyordu. Büyülü bir savaşın devam ettiğine dair hiçbir işaret yoktu; savaşta dağılan, koşan ya da dönen hiçbir figür yoktu. Tarikat yakınlarda mıydı? Ona doğru koşmalı mıydı? Kararsızlık içinde kıvranıyordu. Cesaret edebilir ?
Yapabilir ?

Kafasını kütüphanenin kapısından dışarı çıkardı. Koridorda kimse yoktu. Luna dudaklarını büzdü ve olasılıkları düşündü. Odasına çıkıp bekleyebilirdi. O

kütüphanede kalıp bekleyebilirdi. Ya da bir asa ya da silah bulmaya çalışabilir ya da evden kaçıp Yoldaşlık üyelerine katılabilirdi. Gri gözlerinin görünmeyen mobilyalar üzerinde parıldadığı birkaç dakika içinde önemsiz döşeme tahtaları, Luna babasını düşündü. Babasını.

Onun için koşacaktı. Bu parlak bir şanstı.

Ayağında düz ayakkabılar vardı. Bunun için mutluydu, çünkü ayakları onu yumuşak ve hızlı bir şekilde koridordan aşağı taşıdı ve evin taş terasına açılan ince oymalı kapıyı açtı. Karanlık eğlencelerin düzenlendiği teras. Karanlık eğlencelerin kan lekeli taş sunağın bulunduğu teras. Çimenlere doğru uzanan ormana yaklaştıkça şöyle düşündü savaşın işaretleri vardı; burada bir parıltı, orada bir çığlının yankısı. Ağaçların üzerinden gökyüzüne kırmızı bir ışık püskürdü.

Dallara, budaklara ve çalılıklara rastladığında Luna durdu, nefes nefese kalmıştı. Şimdi nereye gitmeliydi? Üzerinde beyaz elbisesi ve boncuklu ayakkabılarından başka bir şey yoktu. Asası da yoktu. Ve soluk elbisesi onu ağaçların arasında gizlememiş, aksine taşların ve sopaların arasında parlak, küçük bir tek boynuzlu at gibi öne çıkarmıştı. "Oh," dedi. O yan tarafını tuttu; bir dikişi vardı. Bir zamanlar zinde ve savaşa hazırdı ama aylar süren hapis hayatı koşma yeteneğini etkilemişti. Yine de, diye düşündü, şimdi kesinlikle daha esnekti...

Yakınlarda bir yerde, bir ağaç çarpma sesi çıkararak Luna'yı harekete geçirdi. Yolunu kolaylaştırmak için ellerini kullanarak çalıların arasına daldı ve derisinde küçük dikenler ve çizikler oluştu. Önemli değildi. Çok geçmeden tekrar ışığın ellerinde olacaktı.

Kalbinin genişlediği göğsünün ortasındaki rahatsız edici sıkışma ve çekiştirme hissini görmezden geldi ve

Dakikada yetmiş atımla kasıldı. Kalp ona geri dönmesini söyledi. Karanlık Lord'un karargâhında kendisine ihtiyaç duyulduğunu, değerli bir şey bulmak için karanlığın katmanlarını soyduğunu söyleyen kalp... yakın olduğunu söylüyordu. Voldemort insandı, sesi ona hatırlattı. Ruhu yeniden birleşiyordu. Bu arzudan daha fazlası demekti... duygu demekti...

"Şşşt," dedi Luna kendi kendine yüksek sesle. 'Şimdi sessiz ol. Gitme zamanı, neşeli bir yola çıkma zamanı...'

Başının üstündeki ağaçlar hafif esintiyle sallanıp inliyordu. Kış güneşi batmıştı, ama dağınık birkaç soğuk bulutlar ışığı aşağıya yansıtmak için tuttu ve ağaçların arasından yolunu aydınlatıyordu. Gün batımıydı ve Luna, adaşına sadık kalarak bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Gün batımı

Ocak ayı onun arkasında, Riddles'ın evinin ikiz bacalarının ve ince arduvaz çatısının üzerinde yükseliyordu.

Bir an için, gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu asla bilemediği gri bir sis görüşünü işgal etti. Ama uygun olan buydu.

Luna asasını istedi, yolunu bulmak için bir 'Lumos' tılsımı söylemek istedi. Belki de Abaküs'ü çağırmak için. Thestral'ın gerçekten Voldemort'un karargâhının üzerinde havada daireler çizip çizmediğini ya da vazgeçip Hyde Park'a geri dönüp dönmediğini görmek için yukarı baktı. Luna'yı hayal kırıklığına uğratacak şekilde deri kanatların fısıltısı yoktu. Ormanda ilerlemeye devam etti. Çalılıklar seyredildiğinde ve ağaçlar yumuşak bir iğne yatağından dikkat dağıtmadan yükseldiğinde Luna korkuyu ilk kez fark etti.

Önce koğuşlara çarptı; önünde hafifçe parıldayan bir alandan geriye fırlatan görünmez bir tuğla duvara çarpmak gibiydi. Başını ovuşturarak, etrafına baktı

Ormandaki çizgiye baktı ve orada bir engel, aşılmaz bir sınır olduğunu gördü.

Normalde bu tür korumalar içten dışa doğru aşılabilirdi. Ama Luna, Voldemort'un işini şansa bırakmadığını biliyordu; Voldemort'un onu öldürme olasılığını tahmin etmiş olmalıydı. . Onun (ve muhtemelen diğer mahkûmların) dışarı çıkamaması için koğuşları ayarlamıştı. Onun büyüüne kilitlenmişlerdi ve Karanlık Lord'un Kahini Luna Lovegood'un geçmeye yetkisi olmadığını biliyorlardı.

Çok kötüydü. Luna ellerini bariyere dayadı, bir pandomimci gibi solgun ve beyazdı, o şeyi hissediyordu. arkadaşlarıyla buluşmasını engelledi. Karanlık ormana baktı, artık ağaçlardaki uzak boşluklardan görebiliyordu. Kırmızı bir parıltı. Mavi. Yeşil. Bir çığlık, uzun bir haykırış, küfür gibi bir ses duydu. Parmakları görünmez duvar boyunca kaşındı. katılım.

Ellerinin yanlarına düşmesine izin verdi. Eğer beklerse, savaşın galibi bulabilir ve geri alabilirdi. Yine de arkasında bir ses duydu: bir dalın kırılması. Ağır bir nefes. Pek de insani olmayan bir şey vardı.

Luna arkasını döndü. "Alo?" diye seslendi. "Kim var orada?"

Sorusuna bir hırıltıyla karşılık verdi. Dolunayın ince ışıkları ağaçların arasından süzüldüğünde Luna anladı.

Figür yakındaki bir çalının gölgesinde çömelmişti. Ağzından küçük bir salya damlası düştü, ay ışığında parlayarak korkunç bir an boyunca asılı kaldı ve Luna onun üzerinde bir dışın dış hatlarını görebiliyordu. Sanki bir ses çıkardı burnu . Yırtık, acımasız, hayvani bir ses. Çenesini bir kez tokatladı.

"Lütfen yapma," dedi Luna. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Bunu söylerken kendinden nefret ediyordu ama bu onun tek şansı olabilirdi. "Ben Karanlık Lord'a aidim. O, eşyalarının başkaları tarafından dokunulmuş. Bilmiyor musun?"

Yaratık bir hırıltıyla daha cevap verdi. Yaratık hareket etti ve Luna dolunayın loş ve soğuk ışığında kurt adamı açık gözleriyle görebildi. Başını eğişinde tanıdık bir şeyler vardı. Belki de rüyasında görmüştü ama Luna ağzından salyalar akan bir yaratıkla karşılaştığında rüyalarındaki belirsiz hayalleri hatırlayamıyordu, Karanlığın aç yaratığı.

Kurt adamdan anlaşılmaz bir hırıltı geldi. Sanki insan olmaya çalışıyor ve tamamen başarısız oluyordu. Bu bir özlem, acı, öfke ve insan kanına susamışlık sesiydi. Köpek kalçalarının üzerinde oturduğunda biraz kontrol vardı ama Luna'ya bakışında hiç kontrol yoktu.

Kurt adam ona doğru atıldı ve ne olması gerektiğini biliyordu.

Eski Müttefikler

Yazarın Notları: Vay be, son bölüm için ne kadar çok yorum gelmiş! Teşekkür ederim: *Squiggles.Candi, Kar, Barranca, TheAngelOfSilence, SarahColdheart, ravenfeather42, wildandclear, SailorHecate, Lrnd, Twighunter, BellonaBellatrix, selenoliber, Alseid, Xinoria, LemoN-X-DroP, Alya Riddle* ve *nat*.

Sahne bu bölümde devam ediyor...bu bir *deus ex* değil *machina* . O sadece Lord Voldemort. (Not: Aklımı okuyorsun, *ravenfeather42*! Bu yazarın notunu yıllar önce yazmıştım ve sonra sen yorumunda dost yazarın d.e.m.'inden bahsettin... heehee)

Sorumluluk Reddi: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir. Hiçbir kâr elde edilmiyor
Bu fanfiction ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

Bölüm 13'ten özet:

Kurt adamdan anlaşılmaz bir hırıltı geldi. Sanki insan olmaya çalışıyor ve tamamen başarısız oluyordu. Bu bir özlem, acı, öfke ve insan kanına susamışlık sesiydi.

Köpek kalçalarının üzerinde oturduğunda biraz kontrol vardı ama Luna'ya bakışında hiç kontrol yoktu.

Kurt adam ona doğru atıldı ve ne olması gerektiğini biliyordu.

Bölüm On Dört Eski

Müttefikler

Hogwarts'tayken Luna'nın en iyi derslerinden biri Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'(tabii ki en sevdiği dersler listesinde Sihirli Yaratıkların Bakımı ve Astronomi'hemen sonra geliyordu). Okulun Slytherin canavarının koridorlarda dolaştığına dair söylentiler ve endişelerle çalkalandığı ilk yılından beri (), Luna Savunma'da iyi olması gerektiğine karar vermişti. Bu belki de Gelecekteki bir ihtiyacı haber veren gevşek bir tür önsezi ya da belki de annesi ve onun ölüm şekli yüzündendi.

Herkesin Kitty diye çağırdığı Bayan Lovegood Öldüğünde bir Karanlık Sanatlar büyüsü deniyordu. Bu, Bay Lovegood'un soruşturma ve teselli için geldiklerinde Bakanlığa söylemediği bir şeydi. Elbette Kitty Lovegood'büyüsü *kötü* bir şey değildi. Sadece yasaklanmıştı. Ve onu büyünün son aşamalarında bulan da Luna .

"Ah, , annen şimdi meşgul! Kitty omzunun üzerinden tatlı tatlı gülümseyerek, kapının girişinde yüzünde hayranlık ifadesiyle duran dokuz yaşındaki Luna'ya göz kırptı.

"Ne yapıyorsun anne?" diye sordu Luna.

"Sadece küçük bir büyü," dedi Kitty. "Büyükannemle konuşmaya çalışıyorum. Büyükanneni hatırlamıyorsun, sen iki yaşındayken öldü. Öteki tarafa küçük bir yolculuk yapacağım, ama geri döneceğim. Güvende olacağım. O konuşurken Kitty asasıyla girdap benzeri garip hareketler yapıyordu. Parlayan bir Etrafında beyaz bir ışık çanağı büyüdü, sanki buzlanmış bir pastaymış gibi, ıslıl ıslıl, heyecanlı gözlerle orada duruyordu.

Luna da heyecanlıydı. Sık sık annesini çalışırken izlemesine izin verilirdi, ama böyle bir şey hiç olmamıştı

daha önce. Bacak bacak üstüne atarak yere oturdu ve gülümsedi.

Kitty bir dizi büyü ile beyaz ışık kalkanını tamamladı ve ardından Luna şaşkınlık içinde şunları izledi atölyenin ortasında annesinden *iki* tane duruyordu. Biri katı etli bir Mumya, diğeri ise yarı saydam, parlayan beyaz bir Mumya'ydı. yerde oturan küçük kız.

Kitty sanki Luna'nın göremediği biriyle konuşuyormuş gibi ağzını oynattı. Kibarlık, ilgi, kahkaha, şaşkınlık gibi bir dizi ifadeden geçti. Sonunda Kitty'nin yarı saydam hayalet yüzünde bir endişe belirdi. Hayalet Kitty döndü sanki orada duruyormuş gibi duran katı bedenine bakmak için geri Bir iple desteklenmiş, asa serin parmaklara dayanmış.

Luna alışılmışın dışında birkaç şey gördü. Birincisi, annesinin katı bedeninin göbeğinden çıkan ve onu eterik bedene bağlayan ince gümüş bir kordon vardı birkaç metre ötede duruyordu. Her iki çift gözde de yaşlar gördü: kirpiklerin altından sızan yaşlar. Gözyaşları açık gözlerinden diğer taraftaki raflara doğru koşuyordu. İşte o zaman Luna bir şeylerin ters gittiğini anladı, çünkü annesi hiç ağlamazdı, onun yerine neşeli, şakacı ve her şeyiyle dolu biriydi.

"Anne?"

Her şey çok hızlı gelişti. Beyaz ışıklı pasta kalkanı Korunan Kitty'nin bedeni üstten çözülmeye başladı, hızlı ve kırbaç gibi, ses çıkarmadan, ama Luna'nın kulaklarında sanki bir şey varmış gibi tuhaf bir ses vardı Rüzgârın içinden ona doğru koşuyordu. Luna farkında olmadan yerden kalktı. Orada bir şey olduğunu düşündü.

Gerçekten de çok sıkıntılı görünen annesine yardım etmek için bir şeyler yapmalıydı.

Beyaz kasırga ince, kırılğan gümüşe ulaştığında Kitty'yi bedenine bağlayan kordon, derisini döken bir yılan gibi dalgalı bir hareketle çözüldü. Ceset (*annesinin*) sertliğini kaybetti ve tahtalara çarparak yere yığıldı. Orada öylece yatıyordu, çok daha az canlı görünüyordu ve Luna annesinin öldüğünü anladı... ama bu nasıl olabilirdi? Onun ruhu hâlâ oradaydı, üzüntü ve sevgiyle aşağıya bakıyordu. Yapılmamış ve görülmemiş şeyler için pişmanlık.

Kitty Luna'ya bir şeyler mırıldandı. Sonrasında sonsuza dek kalacak bir görüntüydü bu, sessiz bir yalvarış, sessiz bir güvence. "Ben iyi olacağım," dedi Kitty'nin dudakları kıpırdayarak. "Merak etme. Seni seviyorum.

Luna'nın aklına gelen tek şey "Ben de seni seviyorum anne," demek oldu. İnsanlara her zaman onları sevdiğini söyleyecek şekilde yetiştirilmişti. Sonra Bayan Kitty Lovegood bir anda eriyip gitti.

daha fazla beyaz ışık, onu başka bir yere götüren bir gelgit, geri dönmeyeceği bir yolculuk. Luna giderken annesine el salladı.

Bay Lovegood, *Quibbler* için yaptığı, Bakanlığın Cin İlişkileri Departmanı'nın gizli tarihiyle ilgili bir röportajdan eve döndüğünde

kızını karısının atölyesinin zemininde diz çökmüş halde buldu. Küçük Luna annesinin elini tutmuş bir şeyler fısıldıyordu. "Geri dön," dedi. Lütfen anne. Biz sana ihtiyacım var. Bunu söylerken Luna'nın gözleri kuruydu ama babasına bakarken adı konmamış bir çocuk duygusuyla parlıyordu.

"Kitty? Bay Lovegood dehşete düşmüş bir halde fısıldadı. Kitty! Oh, Tanrım, hayır, lütfen..."

Luna daha sonra bunun Ölü Çağırma Büyüsü olduğunu öğrendi. Ölülerle konuşmak. Ölülerini diriltmek. Ama bu hata yüzünden Kitty Lovegood aradığı şeye dönüşmüştü.

Önündeki boşluk dişler, hırıltılar ve tüylerle dolarken Luna'nın aklına gelen annesiydi.

Havadan ona doğru gelirken, ayın ışınlarında ölürken, isminin ona yakıştığını düşündü. Dudaklarından en küçük bir iç çekiş nefesi döküldü çünkü o da kendisinden önceki annesi gibi son dileği bir asaydı. Kaderini değiştirecek bir araç.

Ölüm kaçınılacak bir şey değildi. Luna, dişleri ve pençeleri beyaz etine saplanmadan önceki salisede bunu biliyordu, çünkü annesinin öldüğünü ve sonra da yaşadığını görmüştü.

Ruhu cesedi parçalanmış bir hatıra kabuğu olarak bırakarak ayrılacaktı ama o, Luna, gidip annesini bulacaktı. Luna'nın göğsünde her şeyi geride bırakabileceğine dair garip bir beklenti alevlendi.

Ancak bu beklenti buz gibi bir korkuyla bastırılmıştı. Bunun *canını* yakacağını fark etti. Luna acıya yabancı değildi ama Voldemort için durum farklıydı. O bekleniyordu.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı. Gözlerini kapattı.

Bir şey kızgın bir alev gibi yüzünün yanından geçti. Sonra Etrafını sıcak, erimiş havadan bir koza sarmıştı ve göz kapaklarının ötesinde büyük, parlak bir ışık vardı. Bir pençe miydi? Derisinden kaynayan kendi kanı mıydı? Yoksa acı o kadar büyük müydü?

sıcaklığa dönüşmüş olması harika değil miydi? Neden hâlâ ayakta durduğuna şaşırarak gözlerini tekrar açtı.

Kurt adam tekrar dört ayak üzerine düşmüş, Luna'nın arkasındaki bir şeye doğru hırliyordu. Kurt önündeki havayı eşeledi ama Luna yaratığın ona ulaşamayacağını fark etti; gelişmiş bir Protego büyüsünün ortasındaydı. Birisi onu korumak.

Döndüğünde onun olduğunu anladı. Karanlık Lord ormanda duruyordu, tamamen siyahlara bürünmüştü, kapüşonu yüzünü gizliyordu... ama Luna siyah deri eldivenli, anormal uzunluktaki parmaklarında duran asasını tanıdı. Voldemort bir adım attı koğuşlara hiç bakmadı ve eğilip kurt adama bir şeyler fısıldadı. Luna ellerini önünde kavuşturmuş, Voldemort gibi sakın kalmaya çalışırken kendini ateşten bir kafesin içindeymiş gibi .

Kurtta çok tanıdık gelen bir şeyler vardı, işaretleri, sırtındaki gri tüyler (ve o bir *erkekti* , insan olmayan bir yüzdeki gözlerin ışıltılı yumuşaklığını fark etti). O anda farkına vardı, bu Greyback değildi, hayır, bu yaratık -

Düşünceleri Voldemort'un sesiyle bölündü.

Voldemort'un kurt adama, "O gitti," dediğini duydu. İkna edici, karşı konulmaz bir ses. 'Senin kadının artık yok. Bu dünyada senin için avdan başka bir şey yok. Git ve benim iznimle avlan. Git.'

Kurt adam hırlarken Voldemort ayağa kalktı ve Luna'nın yanından geçerek ormana, şiddetli savaşa doğru fırladı. Şimdilik yalnızdılar. Voldemort Koruma tılsımını serbest bıraktı ve Luna tekrar korku dolu bir heyecan hissetti, çünkü hayatını kurtarmış rağmen

ondan kaçmaya çalışıyordu. Ona ihanet etmek. Büyük planı tamamen tehlikeye girebilirdi; tüm o aylar boyunca onun güvenini kazanmaya çalışıyordu! Vücudunun Protego büyüünden kurtulduğunu hissettiğinde kurtardığı için teşekkür etmek amacıyla kollarını ona dolama isteği duydu ama kendini tuttu
Çünkü onun karşısında dimdik ve affetmez bir şekilde durmasından hoşlanmıyordu.

"Lordum," Luna diz . Yatıştırıcı. "Efendim, teşekkür ...

"Sus," dedi sesi yumuşak ve tehlikeliydi. 'Seninle sonra ilgileneceğim. Eve geri dön.

"Neler olduğunu bilmek istedim," dedi Luna, bir an için ona meydan okuyarak, samimi ve meraklı gözlerle yüzünün gizlendiği karanlık gölgeli yere bakarak. "Işıklar gördüm. Bu bir yalandı. Ama ona inanabileceğini düşündü, çünkü bu tam da Luna Lovegood'un yapacağı türden saçma bir şeydi. Ve Voldemort ikinci bir yalanı sevmezdi.

Kendi yargısını tahmin et... onun hakkında en iyisine inanmak isteyecektir. "Ve bir önsezim vardı... Sana anlatmak zorundaydım
bir şey.'

Sessizce durdu, bekledi.

Luna'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Bir görüye ihtiyacı vardı, hem de hemen şimdi. Gözlerini kapadı ve görmeyi diledi... Korku, adrenalin, ona yüzen bir his verdi ve mantıksal sonucuna kadar takip etti. Kendini Profesör Trelawney gibi hissederek sesine buğulu bir hava verdi ve şöyle dedi: 'Ay'ın yaratıklarını düşmanın arkasına getirirseniz zafer gelir. Arkadan saldırın ve savaşınızı kazanın. Gözlerini tekrar açtı, dua ediyordu ki
Voldemort için yeterince iyiydi, ona bir anahtar vermiş olabileceğini fark etti.

"Git," dedi ona, tıpkı kurt adamla konuştuğu gibi. O da gitti.

Luna arkasına bakınca Voldemort'un ağaçların arasında kaybolduğunu ve aceleyle geri döndüğünü gördü.

Yaşlı ağaçların arasında lanetlerin parladığı bir yer. Kendi kendine 'Auld Lang Syne' şarkısını mırıldandı. Ne de olsa Ocak ayıydı ve

Yeni bir yılın olması gerektiği gibi soğuktu. Ürperdi. Ormandan geri dönerken hiçbir şey onu rahatsız etmedi; Riddle Evi'nin arkasındaki çimenliğe güvenli bir şekilde çıktığında bir grup Ölüm Yiyen gördü yaklaşık yüz metre ormandan geliyordu.

Yanlarında kırmızı cüppeler giymiş bazı bedenler yüzüyordu. Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın üyeleri. Luna onların ölü mü yoksa sadece sersemlemiş mi olduklarını göremedi; her iki durumda da bu iyi bir haber değildi. Onun yerine ayaklarına baktı, bir zamanlar güzel olan boncuklu ayakkabıları şimdi kir ve yapraklar yüzünden mahvolmuştu. Çok kötü olmuştu.

Karargâha girerken yan gözle şöyle bir baktı savaşçı grubuna bir bakış attı. Birkaçı büyü ve uğursuzluklardan muzdaripti; bir Ölüm Yiyen'in patlayan çıbanları ve bir diğerrinin de bacakları biraz titriyordu. Luna, Tarikat'ın neden onlara sadece Öldüren Lanet'i kullanabilirsin. Aynen öyle. Şimdi ölmüş olan Deli-Göz Moody olsaydı Affedilmeyen alacaklar ortaya atılırdı, ancak belki de diğerrleri tereddüt etme eğilimindeydi.

Luna onlara aksini tavsiye ederdi. Bu savaş çirkin ve ahlaki niteliklerin ötesindeydi.

Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın saldırısı püskürtüldü. Luna bunu ev-elflerinden öğrendi, onların da haberleri öğrenmek için kendilerine has tuhaf yöntemleri vardı. Elbette, o da

bir Ölüm Yiyen zaferi topladı çünkü hiçbir kırmızı cüppeli Kurtarıcılar Luna'yı aramak için eve girdiler. Onu aramadılar, çünkü onlara göre o ölmüştü. Gölgelere gömülmüştü. Doğaçlama imgeleminin Voldemort tarafından takip edilip edilmediğini ve sonuçta onun zaferiyle sonuçlanıp sonuçlanmadığını merak etti.

Şafak sökerken bir tezahürat yükseldi ve evin tahtaları, sıvaları ve büyüü arasında yankılandı. Odasındaki Luna ürperdi. Bu kutlamayı Karanlık'ın derin ve uğursuz ilahileri izledi; Lord Voldemort'a bir selam, bir jack-boot'lar yerde yürüyordu. Luna, Ölüm Yiyenler'in büyük, yuvarlak zindan odasında toplandıklarına bahse girmişti. Kına yakmak ve eğlenmek isteyeceklerdir. Eğlenmek için Muggle'lar ya da daha köt   Tarikat üyeleri de olabilirdi.

O anda Luna'nın içinde uzun süredir uykuda olan bir görev duygusu uyandı. Aşağı inip ne yapabileceğine bakmalıydı. Voldemort'a karşı koyabileceğı bir kısıtlama yoktu, ama belki zaferin ne kadar ileri gittiğini kendisi de biliyordu. Bulmak Her zamanki gibi delilik görüntüsüyle teselli bularak gardırobunu açtı ve kenarlarına kan kırmızısı r nler işlenmiş soluk lavanta rengi bir cüppe seçti. Luna'ya yakışmaması gereken ama yakışan bir kombinasyondur bu. İrade gücü vermesi için boynuna sitrin takmıştı.

Karanlık İşareti yandı. O halde Voldemort onu istiyordu, tam da tahmin ettiğı gibi. Nerede olduğunu tahmin etmeye gerek yoktu.

saflar toplanmıştı. Luna sadece gürültüyü takip ederek giderek kasvetli bir hal alan üç kat merdivenden zindanlara . Smiley ve Yorkie her zamanki gibi onun yanındaydı. Zindan Onu bekleyen manzara hiçbir şekilde rahatlatıcı değildi.

Bir sıra mahkûm elleri bağı ve kukuletalı bir şekilde yere çömelmişti. C ppelerinin çoğı yırtık pırtık ve yırtıktı; hepsi kırmızı giyiyordu. Parlak kumaşın üzerinde bazı koyu lekeler vardı.

Bu da kana işaret ediyordu. Luna arkadan kimin olduğunu söyleyemiyordu, ama bir başın vahşi kahverengi bukleleri Hermione Granger'a aitti. "Ah, zavallı Harry," diye fısıldadı Luna, nefesi o kadar kesilmişti ki, kendi konuştuğunu bile duyamadı. Kapıya doğru bir adım attı.

Ölüm Yiyenler'in oluşturduğu çemberi yardı ve Voldemort'un gözüne çarptı.

Tahtında çökmüş ve kötücül bir şekilde oturuyordu, yüzünde bir zafer ifadesi vardı. Kırmızı bakışları neşeyle parlıyordu. Kalabalığa baktı, gözbebeklerinde sapkın bir mutluluk, sahip olduğu güçten duyduğu derin bir memnuniyet vardı. Luna'nın siyah kalabalığın içinde öne çıktığını gördüğünde yüzündeki neşe bir an için kayboldu ama dikkatsiz bir parmakla ona öne çıkmasını işaret etti. Kutlama gürültüsü içinde kimse fark etmedi.

"Merlin aşkına, evi terk etmene ne sebep oldu?" diye fısıldadı ona, yüzünde zalim bir gülümseme yoktu. bocalıyor. "Benimle iletişim kurmanın başka yolları da var.

'Merak ettim,' dedi. "Kimse bana bir savaş olduğunu söylemedi. Bu bir yalan değildi; Ölüm Yiyenler Bellatrix, ama Luna değil. "Tehlike olduğunu bilseydim, kendimi asla riske atmazdım, bir kızın iyiliği için bile olsa. vizyon. Ben sizin Kahininizim Lordum ve bu konumumu onurla koruyorum. Size borçluyum ve her şeyi kabul ediyorum - ceza -' kelimenin içini nefes nefese doldurdu, 'bana vermeyi seçtiğin ceza'.

Luna, küçük hikâyeler uydurmanın neredeyse eğlenceli olduğunu düşündü. Kendi gerçekliğiyle çelişen hikayeler.

"Uygun bir şey düşüneceğim," dedi Voldemort, dikkatini elindeki işe vermeden önce bir süre daha ona baktı. Luna, Tarikat üyeleri tarafından sözlü tacize uğrarken ve alay edilirken izlemekte özgürdü.

Ölüm Yiyenler, ele geçirdikleri ganimetlere ne yapacakları konusunda Lordlarının emirlerini bekliyorlardı.

Bellatrix tüm bunların ortasında neşeyle güldü ve zayıf kocası Rodolphus'un koluna asıldı. "Bırakın beni Oynayın Lordum,' diye neşeyle seslendi. "Lütfen?"

"Görüşürüz Bella," dedi Voldemort hoşgörüyü. "Rodolphus, karını kontrol et. Gülüşmeler oldu.

Ay doğumu ay batımına dönüştüğü için, kurtadamlar dört yerine iki ayakları üzerinde sendeleyerek odaya girdiler. Üstleri başları kan içindeydi; dönmek için değil, insan etiyle ziyafet çekmek için bir gece olmuştu. Fenrir Greyback Dönüşümün zorlamasıyla kasları gevşememiş, hayvani bir sırtıyla ileri atıldı. Luna ona bakarken ürperdi. Başka kurtadamlar da vardı ama Luna'nın şaşkınlıkla olmasa da yüksek sesle solumasına neden olan arkadaki topallayan kurtadamdı.

Remus Lupin.

Yürüyüşü, gözleri umutsuzluktan yarı kapalı, başı Bir açıyla eğilmişti... Elbette, Lupin neredeyse ona saldıracak olan kurt adamdı. Voldemort onu dönüştürmüştü. Lupin'in ön kolundaki Karanlık İşaret'in siyah hatlarını görebiliyordu; Lupin'in yaralı derisinden akan kan ve çamur akıntıları karşısında rahatlamıştı. Lupin gözlerini kaldırdı ve Luna'yı gördü; üzgündü ama onu gördüğüne şaşırmamıştı. Bu o olmuştu. Eski profesörü o gece onu öldürebilirdi, eğer Karanlık Lord olmasaydı... Luna derin bir şekilde yutkundu.

"Lupin," dedi Voldemort soğukkanlılıkla. "Öne çık. Önümde eğilin ve eski meslektaşlarınıza sadakatinizin nerede yattığını gösterin.

Lupin diz çökerek Voldemort'un cüppesinin eteğini öptü. Luna onun yüzünü gördü ve onun için üzüldü. Kemikleri çaresizlikten gıcırdıyor gibiydi. Lupin uzaklaştı, Mührün yaktığı kolunu tutarak kalabalığın içine doğru çekildi. *Tonks'un ölümü*, diye düşündü Luna. *Bundan sonra, uğruna yaşayacağı hiçbir şey yoktu. Ama Karanlık daha kolay.* Bunu anlayabilir, hatta sempati bile duyabilirdi.

Ölüm Yiyenlerin tutsaklarıyla 'oynamalarını' izlerken dilini birkaç kez ısırıldı. Maskeler onların kimliklerini kaybetmelerine ve karanlığın içine çekilmelerine yardımcı oluyordu. Maskeler genç Colin Creevey'e oğlancılık yapmalarına (ah, sevgili Merlin, Luna'nın Hogwarts'taki yılında çok genç ve çok nazikti) ve mahkûmlara her türlü korkunç büyüü uygulamalarına ve çılgılık atan Hermione Granger'ı saçları normal boyutunun üç katına çıkana kadar elektrik şoku lanetine maruz bırakmalarına izin veriyordu.

Bu Bellatrix'fikriydi, çünkü kendi kesilmiş saçları yüzünden hâlâ sinirliydi. Elbette Snape'in fikriydi. eğlenceye bir anlık ara vermek için öne çıktı. O Voldemort'un tahtına yaklaştı, derin bir şekilde eğildi ve Karanlık Lord'un izniyle öne doğru eğildi ve Luna'nın yakalayamadığı bir şey fısıldadı. Koridorda çok gürültü vardı.

Voldemort'un kahkahası Ölüm Yiyenlerinin başlarının üzerinde yankılandı. "Bir an için vazgeçin," dedi, sesi neşeliydi. "Mahkûmlardan birine hitap etmek istiyorum. Hermione Granger.

Solgun kız, Voldemort'un onu görebilmesi için öne doğru itildi. Luna dudağını ısırıldı. İçinde bir korku filizlendi; Hermione'nin ölümünü görmeye dayanabilir miydi, bilmiyordu.

Hermione, Voldemort'un sol tarafında diz çökmüş olan Luna'yı fark etti, ve utanmadan ona baktı. Şaşkınlık ve yargılama vardı. Hermione bakışlarını aşağı kaydırarak Luna'nın ön kolunda asılı duran ve siyah bir şekilde kıvranan Karanlık İşaret'i gördü. ile (belki de Hermione öğrenmişti), Luna eski yoldaşına doğrudan baktı. Görünenden daha fazlası olduğunu anlatmak istiyordu; Voldemort'un basit bir takipçisinden daha fazlasıydı. Henüz umut vardı.

Ama Hermione yüzünde tiksintiyle arkasını döndü ve Lord Voldemort'la yüzleşmek için kendini toparladı.

Keskin bir reddedilme acısı Luna'nın gözbebeklerinin arkasındaki telleri kopardı. Hermione de her zaman yargılayan biriydi. Çabucak. Şimdi bu ona bir müttefike mal olabilir, eğer bu toplantıdan sonra hayatta .

"Vay, vay," diye mırıldandı Voldemort. "Kötü şöhretli Bayan Granger. Potter'ın küçük ayaktaımı çetesinin arkasındaki beyin. Sence şimdi nasıl geçinecek?

Hermione hiçbir şey söylemedi ama yarı dehşet, yarı meydan okuma içinde baktı. Luna, Voldemort'un görünüşünde tiksiniyecek pek bir şey göremiyordu; insanlık dışıydı, evet, ama güzeldi. Yine de Luna'nın standartları normal toplum standartlarına göre daha düşüktü.

Voldemort bir yılan gibi hızla . Yakaladı Hermione onu omuzlarından tutup dizlerinin üzerine itti. Karanlık Lord'la ilk karşılaşmalarını hatırlayan Luna, olanları izlerken sakin ve mantıklı kalmayı başardı. Voldemort'un asası dışarıdaydı. Bir büyü yaptı, Boğma Laneti'ni söyledi ve Hermione tükürdü, nefesi kesildi ve morardı. Altlarındaki kalabalığa yayılmış olan Ölüm Yiyenler, Lordlarının uyguladığı büyüyü keyifle izlediler

işkence. Tersine, arka tarafta biri kemik flüt çalmaya karar verdi, karanlık ve tiz bir melodi ruh haline uyuyordu. Dehşete eşlik eden bir müzik.

"Bu senin fikrindi, değil mi? Voldemort o kadar sessiz bir sesle konuşmuştu ki Luna, Hermione dışında bunu duyabilen tek kişinin kendisi olduğundan emindi. "Potter'ın eserleri bulmasına yardım *ettin*. Büyüleri etkisiz hale getirmesine yardım ettin. Sen onları yok etme yöntemlerini araştırdı. Bana yalan söylemeye kalkma, kızım.'

"Asla yapmazdım," diye Hermione. "Ben - ben yaptığım şeyle gurur . *Biz* yaptık.

"Kötü hamle," diye mırıldandı Luna.

Öfke Voldemort'un yüzüne yayıldı, sıkı bir şekilde kontrol ettiği öfkesini Cruciatus Laneti'ne kanalize etmişti. Hermione çığlık atıyor ve gözyaşları yanaklarından süzülürken başını onun ayaklarının dibinde tutuyordu. Ölüm Yiyenler alkışladı. Luna kayıtsızca izledi. Yüzündeki hiçbir ifade, bir zamanlar yoldaşı, hatta arkadaşı olan Hermione'yi böyle bir durumda görmekten duyduğu çaresizliği ele vermiyordu. Eğer Neville ya da Ginny olsaydı, Luna bunu asla onun kadar iyi karşılayamayacağını biliyordu.

Voldemort laneti o kadar uzun süre tuttu ki, Luna onun Bellatrix'in kitabından bir sayfa alıp deliliğe işkence etmeye çalışıp çalışmadığını merak etti. Luna'nın çok iyi bildiği gibi, Cruciatus Laneti'nde zaman askıya alınmıştı ama beyindeki acı sinirlerinin dayanabileceği çok fazla şey vardı hepsi yanlış ateşlenmeden önce. Potter'ın 'beynini' ona beyinsiz şekilde geri göndermek mantıklı olabilirdi. Gölgeleşmiş bir sebze-Hermione.

Çığlıklar Luna'nın sinirlerini yıpratmaya başlamıştı.

"Onun adına kimse konuşmayacak mı? dedi Voldemort, şimdi yine gülerek.

Severus Snape öne çıktığında herkes ona bakakaldı. "Lordum," dedi eğilerek. Ölüm Yiyen maskesi bir tarafındaydı. diğer elinde de asası vardı. 'Gerçekten de *kırmalıyız* Potter'ın çok verdiği kız. '

"Yaptığım şey bu değil mi? dedi Voldemort. Hermione'nin çılgınları bunu doğruluyordu. Bu kadar rahat bir şekilde Konuşurken işkence yapmak sinir bozucuydu. Luna'nın aynı anda hem yazıp hem konuşabildiği zamanlardaki gibiydi. "Bu kızı kırmayacak mı? Voldemort sordu.

Snape hafifçe renklenerek, "Aklımda başka bir şey vardı," dedi. Arkasından Bellatrix kıs kıs güldü.

"Ah," dedi Voldemort. "Bu tür bir anlaşma. Durakladı. "Gerçekten mi? Luna'nın kulaklarının merhametine sığınarak Hermione'yi Cruciatus'tan kurtardı ve Hermione kıpırdamadan yattı. taş kürsüde çizgili.

Snape omuz silkti. 'O genç, Lordum, ve inanıyorum ki zihni esnek. Eğer bana izin verirsiniz... kendi kendime egzersiz yaparım... değerli bilgiler elde edebilir.'

"Hmm," dedi Voldemort. Çamurkan işkencesinden vazgeçtiği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi (çünkü Luna bunun büyüünün derinliklerinde kendi kan statüsü için bir tür kendine işkence olduğunu biliyordu) ama Hermione Granger söz konusu olduğunda mantık galip geldi. "Pekâlâ," dedi. "Al onu. Ve eğer beklediğimden daha azını yaparsan, onu kendim öldürürüm. *Ennervate!* ' Beyaz bir şifa kaynağından çıkan ışık, Hermione'nin gözlerini kırıştırtarak ve titreyerek doğrulmasına yetecek kadar onu canlandırdı.

"Sen," diye soludu, hâlâ Voldemort'a meydan okuyordu. Hermione'nin durumundan uzakta olan Luna bu tepkiyi hayranlıkla izleyebiliyordu,

Yine de kendi çözümü olan kelebek kalkanının daha yaratıcı bir fikir olduğunu düşünüyordu.

"Şanslısın," dedi Voldemort alaycı bir tavırla Hermione'ye. "Eski profesörün seni istiyor. Ayağa kalk." Hermione'nin o an için yeterli gücü olmadığını bildiğinden, onu bir el hareketiyle onu havada Snape'e doğru uçurdu.

Luna büyük bir ilgiyle bu etkileşimi izledi. Snape Hermione'nin sırtına dengeleyici bir el koydu; Hermione Snape'e aşinalıkla baktı. *Tarikat'taki bağlantı o*, diye düşündü Luna. Hermione Granger, Snape'in bilgi istediğinde konuştuğu kişiydi.

açıktı. Luna artık gözaltında olduğuna göre Hermione'ye ne olacağını ve Snape'in ve dünyanın geri kalanının gözünde kendini kurtarmak. İki acımasız, zeki insan birbirleriyle mutluluğu bulabilir mi?

Soru biraz fazla yakınına geldi ve Luna çenesini Hermione Granger'in tutsaklık.

Luna Voldemort'a, "Bu ilginç bir karşılaşma olacak," dedi. Küçük bir eğlence alayıyla ödüllendirildi.

Eğlence devam ettikçe, daha karanlık, daha gürültülü, delilik sadece Voldemort'un kontrol edebileceği bir canavara dönüşürken, Luna tüm bunların birkaç taş adım ötesinde kaldı. Dikkatini tırnaklarına ve onların parlak kırmızı cilasına; ince deri ayakkabılarının içinde kıpırdayan ayak parmaklarına; elbisesinin pürüzsüz dokusuna verdi.

Kulakları acıyordu. Onun yanında, Voldemort sapkın bir melodi mırıldanıyor ve kendi yarattığı sahneyi hala-

memnun gözlerle bakıyordu. Bir insanın güç karşısında nasıl bu kadar eğlenebildiğini Luna anlayamıyordu.

Bellatrix, efor ve zevkten kızarmış bir halde, Karanlık Lord'u selamlamak için ayağa kalktı. Kuzguni saçlarının küçük kısa tutamları tenine yapışmıştı. "Lordum," dedi kısık sesiyle. "Bu fırsat için size teşekkür ederiz.

"Ne kadar resmi, Bella? Voldemort sordu. "İyi vakit geçiriyor olmalısın.

Bellatrix sırtıttı ama bu onun güzelliğine hiçbir şey katmadı. Taş zeminde Luna'yı gören Bellatrix ona tuhaf bir bakış attı. "demek," diye yorumladı Bella. "Aferin sana.

Luna bunun bir iltifat mı yoksa alay mı olduğunu anlayamadı. Yanıt olarak başını eğdi ve alaycı bir gülümseme verdi. Ancak Bellatrix'in varlığı ona bir şeyi hatırlattı.

Bellatrix arbedeye geri çekildiğinde Voldemort'a, "Lordum," dedi.

"Evet?

"Düşünüyordum da. Bu geceki olay... ben... ve kurt adam... asam yanımda olsaydı bunlar olmazdı. Elimde olsaydı size daha iyi hizmet ederdim," diye atıldı Luna Voldemort'un isteğini reddetmesine fırsat vermeden. "Sana daha iyi hizmet edebilirdim.

Kendimi korumak için. Koğuşlar araziden çıkmama izin vermiyor, zaten istediğimden değil, ama gerçekten de bahçede dolaşıp kendimi güvende hissetmezsem Görme yeteneklerime daha iyi hizmet edeceğimi düşünüyorum. Takipçileriniz bazen

Kendi çıkarları sizinkinden daha önemli Lordum, Kahininizin hafife alınmaması gerektiğini bilmeleri gerekiyor. Luna Bellatrix'i düşündü.

"Mmm," dedi Voldemort kayıtsızca.

'Bunu yapmak için bana güvenmekten başka bir nedenin yok,' dedi Luna. 'Ve yapabileceğini biliyorsun. Yani bana güvenebilirsin. Voldemort'un iyi ruh halinin kendisine karşı yüce gönüllü olmasını sağlaması için dua etti.

Ona yan gözle bir bakış attı. Bir an düşünür gibi görünerek Luna'nın solgun gözlerinin içine baktı ve Luna onun samimiyetini değerlendirdiğini, saflarındaki yeri hakkında duyduğu gerçek endişeleri hissettiğini anladı. *Adamın* zihni ilerlerken Luna zihninin yol vermesine izin verdi. "Peki," dedi adam. "Asan sana geri verilecek.

Bu, Luna'nın gözlerinin önündeki vahşeti fark etmemesi için yeterli bir zaferdi. Her zamanki gibi başka bir zamana ve mekâna doğru süzüldü: gelecekte esasını geri aldığı, onu kullanmasına gerek kalmadığı bir zamana.

Zihin ve Beden

Yazarın Notları: Teşekkürler, eleştirmenler! *Selenoliber, SailorHecate, moonlights desire, Barranca, jka1, Pandora, TheAngelOfSilence, foeldesilajos, Vasilisa23, Lrnd, wildandclear* ve *ravenfeather42*.

Bu bölümde Voldemort'un yatak odasındaki gizemli dolabın içinde ne olduğunu keşfediyoruz.

Feragatname: Harry Potter'daki hiçbir şey bana ait değil evreni; JK Rowling yapar. Hiçbir kâr elde edilmemektedir ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

14. Bölüm'den:

... Luna'nın solgun gözlerinin içine baktı ve onun samimiyetini değerlendirdiğini, saflarındaki yeri hakkında duyduğu gerçek endişeleri hissettiğini anladı. "Peki," dedi. "Asan sana geri verilecek.

Bu, Luna'nın gözlerinin önündeki vahşeti fark etmemesi için yeterli bir zaferdiHer zamanki gibi başka bir zamana ve mekâna doğru süzüldü: gelecekte esasını geri aldığı, onu kullanmasına gerek kalmadığı bir zamana.

On Beşinci Bölüm

Zihin ve Beden

Voldemort'un odasına döndüğünde Luna, onun siyah cilalı büyük dolabı açışını büyülenmiş bir halde izledi. oradaki tutsaklığı boyunca kapalı kaldı.

Voldemort'a birkaç kez olmasına rağmen içinde ne olduğunu asla öğrenememişti. Nefesini tuttu, merakı ağır bastı kaygılıydı. Keyfi yerindeydi; zafer egosunu pekiştirmişti ve Luna'yı ormana yaptığı gezinti hakkında daha fazla sorgulamamıştı. Kendine *aşırı güveniyor*, diye düşündü ama fikrini kendine sakladı.

Ağır oymalı kapı açıldığında, loş yeşil bir ışık içinden parlıyordu. Voldemort'un ince ve güçlü gövdesini aydınlatarak onu zaman ve uzayda karanlık bir adam şeklinde bir delik haline getirdi.

Dolap tamamen açıldı. İçinde yüzlerce asa sallanıyordu; zaferin ürkütücü bir göstergesi, ölümün çetelesi. Sayılamayacak kadar çoktular. Voldemort parmaklarını sıraları boyunca gezdirirken içi boş tahta sesleri çıkarıyorlardı. Yalnızca onun çalması için yapılmış, yenilginin piyano tuşları. Kupalar.

Beceriklilikle bir tanesini . "Bu senin.

Luna başıyla onayladı. Karanlık Lord'un becerikli ellerinde kendi asası duruyordu, her gibi soğuk ve pürüzsüz görünüyordu. Üvez ağacından, dokuz inçlik, tek boynuzlu at kılından bir çekirdeği vardı. Tıpkı Luna'nın kendisi gibi hafif ve orijinaldi; sapında, ahşabın damarlarında pentagrama benzeyen tuhaf bir kıvrım vardı. Onu Voldemort'tan aldığı anda parmakları birbirine değdi ve bu bir flört gibiydi.

Asasını geri almanın sevinciyle titrememek için kendini zor tuttu. Avucuna sığındı ve onu kavradı, eski tanıdık arkadaşıydı. Kulağının arkasına sıkıştırdı. "Tamam o zaman," dedi. Ve sonra hatırladı. "Teşekkür , Lordum.

Voldemort'un parlayan kırmızı gözlerinde küçük bir gülümseme titreşti. Bu onu daha yakışıklı yapıyordu. Yine de insan yüzü

O gözlerle oldukça doğru, ama sakıncalı olmaktan çok uzaktı.

Luna küçük bir hareketle esasını kullanarak yataktan bir yastık çağırdı, bunu yapabildiğini kanıtlamak için.

Yastık karşıya uçtu ve onun uzanmış koluna girdi. 'İşe yarıyor,' dedi.

"Öyle görünüyor," dedi Voldemort ona bakarak.

Luna'nın solgun dudaklarında bir gülümseme

belirdi.

Luna'nın ölümle burun buruna gelmesi kehanet yeteneklerini yeniden uyandırmış ve yeni ay Voldemort'un sağlığıyla ilgili bir dizi rüyayla başlamıştı; onun bronşit olacağını öngörmüştü ve gerçekten de birkaç gün sonra öksürmeye başladı. Bir süre özel olarak 'insan' bedeninin kırılabilirliğinden şikayet ediyordu ve Luna, eğer serbest kalmak istiyorsa Ölümlü varoluşun her gün çektiği sıkıntılar ve şikâyetler karşısında normal bir insan gibi ölmeliydi. Bu yorum ona ters bir bakış kazandırdı çünkü haklıydı.

Luna, Voldemort'un üst kattaki seyrek taht odasında uydurma bir divana uzanmış otururken, Şifacı'nın bronşit tedavisi için bir kutu iksiri karıştırmasını izledi. Theo Nott köşede oturmuş, Karanlık Lord'un haftalık raporlarını yazıyordu. Program. Nagini ateşin yanında uyukluyordu. Bellatrix ve Rodolphus çıplak pencerede duruyor ve sessiz bir tartışma yaşıyor gibi görünüyorlardı. Lord Voldemort'un sarayında sıradan bir gündü.

Kullanacağı iksirleri incelerken Voldemort'un gözleri meleşinin yüzünde kıpkırmızı parlıyordu. Şifacı, bir zamanlar St. Mungo's'ta çalışmış olan hızlı ve becerikli bir kadındı.

Ölüm Yiyenler'e sadık bir ailesi vardı ve seçimlerini buna göre yaptı.

"Bu," dedi ve küçük bir şişeyi burnunun altına koyarak, hala sağlam olan yılanı duyularının malzemeleri almasına izin verdi.

"Evet efendim," dedi Şifacı.

İksiri küçük bir höpürdetme sesiyle geri devirdi. 'Peki,' dedi.

Luna, Voldemort'un hafif bir zayıflık haline bile tanık olma ayrıcalığına sahip olduğunu biliyordu. Buna sadece en sadık takipçilerinin izin verirdi: Bella, Nott, Rodolphus. Ve Luna. Snape'in nerede olduğunu merak etti ve zindanlarda Hermione'yle birlikte eğleniyor olması gerektiğine karar verdi; iksirler üzerine kitaplar okuyorlardı. Kitaplar, hep kitaplar. Luna, sonunda arzularına yenik düştüklerinde, bu işi açık kitapların üzerinde, yumuşak, eskimiş parşömenler üzerinde yapıp yapmayacaklarını merak etti. Kıkırdadı.

Voldemort ona ters ters baktı. Bugün kötü bir ruh hali içindeydi. öksürük yüzünden. Ölüm Yiyen karargâhı bir gemi gibiydi, diye düşündü Luna; küçük soğuk algınlıkları ve öksürükler, dedikodularla birlikte sakinleri arasında dolaşıyordu. Aynı şey kış aylarının sonlarında Hogwarts'ta da geçerliydi.

Şifacı işini bitirdi ve Voldemort onu kovduktan sonra koşarak odadan çıktı. Yüzünde rahatlamış bir ifade vardı ve Luna bunun için onu suçlayamazdı.

'Nott, yarın Severus için bir saat belirle. Onunla iksir dükkanları hakkında konuşmam gerekiyor.

Köşedeki Nott sert ve yetkin bir şekilde başını salladı.
"Emredersiniz, Efendim.

"Mevsimi değil," dedi Luna. "Ne?" dedi

Voldemort.

"Yani şu anda hiçbir şey yetişmiyor," dedi Luna. 'İksirler ve diğer şeyler için otlar. Hava çok soğuk ve güneş işığının ulaşamayacağı kadar çok sis var. seralar.'

Bellatrix ve Rodolphus durunca oda sessizleşti. tartışarak Luna'ya baktı. Theo Nott'un kalemi parşömenin üzerinde havada asılı duruyordu. Nagini uyumaya devam ediyordu.

"İksir malzemelerimin çoğunu ithal ediyorum," dedi Voldemort sessizce.

"Gerçekten mi? Luna sordu. 'Nereden? Sormamda bir sakınca yoksa tabii. Herboloji'ye ilgim var.

"Sen.

"Evet, istemedenden de olsa biliyorum, çünkü arkadaşlarımdan biri-" kelimeyi boğazında dğmledi "- arkadaşlarım bu işle ilgiliydi.

Bellatrix köşede kıkırdadı. "Longbottom," dedi. "Onu biliyoruz.

Luna divanın üzerinde doğruldu, kasları dikkat kesildi. "Ha?

"Dosyalar," dedi Bella. "Doğru değil mi, Lordum?

Voldemort içini çekti ve gözlerini devirdi. "Bella. Her zaman konumunla hava atmak zorunda mısın? Sana ağzından çıkanları kontrol etmeyi öğrenmen gerektiğini söylemiştim.

Rodolphus'un drtmesiyle Bella yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.
"zr dilerim, Lordum.

Ancak Luna'nın merakı tatmin olmamıştı. Ölüm Yiyenler Neville Longbottom'ın ilgi ve yeteneklerini nereden biliyorlardı? Gözlerini Voldemort ile Bellatrix arasında gezdirdi, efendi ve köpeği arasındaki g mücadelesinin Böylece ondan biraz bilgi koparabileceği sonucuna vardı. Belki de artık öksürük ya da uyuşukluk şubat, ama Voldemort Bella'yı cezalandırmaya hiç niyetli görünmüyordu.

"Dosyalar, efendim? Luna sordu.

'Elbette, seni aptal kız. Araştırmamı ihmal edeceğimi mi sandın? dedi Voldemort.

'Yani... bu herkes hakkında dosyalarınız olduğu anlamına mı geliyor? Zümrüdüanka Yoldaşlığı? Neville Longbottom? Ve Celestina Warbeck?'

Voldemort onaylarcasına başını ona doğru eğdi. Köşesine ekilen Nott yazmaya devam etti; tüy kalemin çizik çizik çizikleri nazikti.

Luna derin bir nefes aldı. "Babam mı? Onun da bir dosyası var mı, ?'

"Elbette.

"Görebilir

miyim -

"Hayır, . Voldemort'un gözleri kısa bir sevinçle parladı. Bu, Voldemort'un bağımlılığının güç olması dışında, uyuşturucu bağımlısının bakışıydı. O büyük bir bilge ve seçkin bir keşti. Diğerlerini amatör gibi gösteriyordu.

"Ah. Luna koltuğuna geri gömüldü. Onun kendisini görmesine izin verdi. Hayal kırıklığı çünkü onun bundan nasıl zevk aldığını biliyordu. Bundan besleniyordu. Bırakın bunu ondan alsın; o bunu istemiyordu. Onun için bir damla gözyaşı dökebilir miydi? Yapabileceğini düşündü ve gözünün kenarında bir damla oluştuğunu hissetti. Bellatrix pencereden sırtlan gibi kısa bir kahkaha attı. Luna Geçtiğimiz Eylül ayından beri babasından haber alamadığı gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Tek bildiği ölmüş olabileceğiydi.

"Tutsaklar konusuna gelince..." diye devam etti Voldemort, Bellatrix ve Rodolphus'a hitaben.

Ölüm planlarını dinlemek yerine, Luna işaret parmağıyla divanın arkasını oydu. Girdaptan yukarı, düğümü geçti, bir çiçekli yaprak ve iki ve üç. Hepsi ahşaptan, sırtının baskısından sıcak. Nagini Şöminenin yanında horluyor muydu? Luna yılanları tanımıyordu. horlayabilirdi. Ama Nagini sıradan bir yilandan çok daha fazlasıydı.

Luna Ölüm Yiyenler'in düşman tutsaklara ne yaptığını bilmek istemiyor değildi. Aslında, bu konuyu gayet iyi bilecek nitelikte olduğunu düşünüyordu. Ona rağmen Ancak kendi dikkatini dağıtırken birkaç şeye kulak misafiri oldu. Ocak ayındaki orman savaşında alınan Tarikat tutsaklarından üçü idam edilmişti. Ölülerin kafaları neredeyse terk edilmiş olan Hogsmeade köyünün dışında mızraklara geçirilmişti. Bu bir kargaşaya neden olmuştu; Luna bir sabah Voldemort'la kahvaltı ederken bunu Gelecek Postası'nda okumuştı. Yemekte olduğu tost geçici olarak talaşa dönüştü; bunun dışında ön sayfadaki korkunç fotoğrafa hiçbir tepki vermedi.

Bay Lovegood'un *Peygamber* hakkında her zaman şaka yaptığı bir şey olan 'Kanarsa, yol açar' diye yorum yapmıştı.

Voldemort ona gülümsedi.

Tarikat'la savaştan sağ kalan üç kişi Colin Creevey, Bellatrix'in sadistçe hoşlandığı Michel adında genç bir Fransız çocuk ve tabii ki Hermione Granger'dı. Sonuncusu hakkında düşünceler Luna'ya zindanlara inmek ve eski yoldaşını görmek istediğini hatırlattı.

Rodolphus Lestrage, "Creevey denen çocuk bir *melez*," dedi. Rodolphus'un sol gözünde, Luna'nın buz torbası koymak istemesine neden olan gergin bir tik vardı. "Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalabildi bilmiyorum.

'Genç Ölüm Yiyenler

' dedi Bellatrix. 'Özellikle de Goyle. O eski bir taş parçası.

"Beceriksiz, kilolu ve gizli homoseksüel mi?" diye sordu Voldemort sertçe, sesinde mizah vardı.

Bellatrix ve Rodolphus güldüler. "Evet," dedi Bella, "ama sanırım kocam haklı. Creevey'nin ölme zamanı geldi.

"Peki," dedi Voldemort. "Bunu Goyle yapsın. Oyun şeylerine fazla bağlanmaması gerektiğini öğrenmeli. Gözlerinin ardında gizli bir sırıtışla Luna'ya baktı.

Hayatta kalan diğer kişinin, Fransız çocuk Michel'in kaderi de benzer şekilde belirlenmişti. Bellatrix'in gözleri onu alt etmenin yaratıcı yollarını düşünürken parıldıyordu; Luna'nın diğer kadının ne düşündüğünü anlamak için düşüncelerini yüksek sesle duymasına gerek yoktu. Zavallı Michel; kendisinden bir yaş küçüktü.

Cesur Luna, Beauxbatons'dan yeni mezun oldu. Madam Maxime'in tavsiyesi üzerine Tarikat'a katılmıştı, ama şimdi aday gösterildiği için pişmanlık duyuyor olmalı. Bu savaştı.

Hermione Granger'a gelince... "Snape'i görmek için bir neden daha," dedi Voldemort. Sesinde bir huysuzluk tınısı vardı. 'Zihnini kırma konusunda ne durumdayız? Ben istiyorum ki Biliyorum.'

"Gidip onunla konuşabilirim," diye gönüllü oldu Luna. Luna'nın planlarına müdahalesi karşısında oda ikinci kez hareketsiz kaldı. 'Onu yakalanmadan önce tanıyordum. Kırılıp kırılmadığını anlayabilirim. Luna bilerek sesine palavracı bir hava katmıştı, Hissettiğinden daha kendinden emin görünmeye çalışıyordu. Bu bir Bu boş ve cilasız odada hazırlanan karanlık planların bir parçası olmak güzel bir histi. Vicdanı sesini yükseltmek istedi ve Luna ona susmasını söyledi.

"*Yeni* görevler üstleniyorsun, öyle mi? Bellatrix alay etti. "Bu çok mantıklı," dedi Luna.

"Bunu yapabilecek durumda değilsin. Bir asan bile yok. Ya Granger sana zarar verirse, ey efendimizin küçük hayvanı? Bellatrix'in sesi biraz histerikti.

"Bir asam var," dedi Luna sakince. 'Ve korumalarım yokmuş gibi de değil. Lordum,' dedi Voldemort'a dönerek, 'Smiley ve Yorkie'yi de yanımda götürebilirim, Değil mi? Beni Hermione'nin tırnaklarından koruyacaklar, değil mi?

"Smiley ve Yorkie *kim*? Voldemort, bir kez olsun onun tarafından herkesin içinde şaşırtılmasına izin vererek sordu.

'İsimlerini bilmiyorum, bu yüzden onlara kendim isim verdim. Korumalarım,' dedi Luna. 'Yorkie çünkü Yorkshire aksanı var ve Smiley çünkü, şey - sadece çünkü.

"Anlıyorum," dedi Voldemort. "Pekâlâ, Granger'la konuşurken Smiley ve Yorkie'yi de yanına al. Sonra bana rapor ver.

"Teşekkürler! Luna cıvıladı. Kanepenin arkasındaki izlerini sürmeye devam etti.

Luna'nın zindanların gözaltı bölümünde bulunmasının üzerinden aşağı yukarı beş ay geçmişti. Voldemort'un büyük Toplanma odası zindanın diğer ucundaydı; iksir laboratuvarı ise ikisinin arasındaydı. Zindan kabaca evin ana hatlarını takip ediyordu: iki büyük kanat daha dar bir bölümle bağlanmıştı. Mahkumlar bodrum katının kuzey tarafına yerleştirilmiştir.

Merdivenlerden inerken Luna'nın burnu seğirdi. Küf ve korku gibi kokuyordu, derinlerde başka bir koku daha vardı. Altında Luna'nın kan olduğunu düşündüğü bir kalıntı vardı. Bu pek hoş değildi ve bunu yüksek sesle Smiley ve Yorkie arkasından merdivenlerden . Şaşırdı, Yorkie kabul etti, ancak Smiley tarafından kaburgalarından şikayet etmemesi tavsiye edildi.

Güldü ve başını salladı. Her şeye rağmen, Ölüm Yiyen muhafızlarının sadeliğinden hoşlanıyordu, Birbirlerini azarlıyor ve şakalaşıyorlardı. Maskelerinin ardında sadece çocuklardı, aptal çocuklar, boylarından büyük işlere kalkışmışlardı.

Luna, toplantı odasının büyük, soğuk taş ihtişamına doğru ilerlemek yerine arkasını döndü ve İksir laboratuvarını geçip koridorda ilerledi ve dört Ölüm Yiyen tarafından korunan, tırtıklı demir parmaklıklardan oluşan kötü görünümlü bir kapıya rastladı.

"Karanlık Lord'un işindeyim," dedi Luna. Dört gardiyan da maske takmıştı; kim olduklarını göremiyordu. Birinin şekli Crabbe ya da Goyle olduğunu düşündürüyordu. Üzerinde kırılmamış mumlu bir mühür bulunan küçük bir not uzattı. Mahkûmları görmek için onun geçiş izniydi.

Her şey yolundaydı. Dört gardiyan kenara çekildi; içlerinden biri esasını kilide doğru bastırdı ve lavanta rengi ışık bir anlığına parladı. Ortadan itibaren parmaklıklar uzayıp bükülerek Luna için bir alan oluşturdu. Smiley ve Yorkie tarafından takip edildi. Görünüşe göre güvenlik artırılmıştı.

Koridorun ilk bölümünden geçip öteki hücrelere doğru ilerlediğinde ne kadar çok şey öğrendi. Her iki yanında duvarda iki niş vardı. Nişler uzun ve derindi, koridordan geriye doğru esniyor ve içleri ışıksızdı. Ama Luna durup içerideki gölgelere baktığında, orada neyin gizlendiğini anladı: Duygularının kokusunu almış, pusuda bekleyen bir Ruh Emici. Nefesi yüzünü buğulandırdı, ardından buz gibi bir umutsuzluk onu hemen dondurdu. Kendini yabancı hissediyordu ama yine de oradaydı, ışığını çekiyor ve onu söndürüp ziyafet çekmek istiyordu. Luna birkaç ay önce kırmızı pelerinli Ruh Emici'yle ilgili tekrarlayan rüyasını hatırladı...

'Ama bunlar kırmızı değil,' dedi yüksek sesle.

Ruh Emici muhafızlarının yanından ilerledi ve kendisi gibi yaratıklardan etkilenerек ayaklarını sürüyen Ölüm Yiyenleri beklemek için durakladı. Talimatlarına göre, Hermione Granger koridorun sonundaki 20 numaralı hücredeydi. Yol boyunca her ahşap kapı Luna orada başka kimin yattığını göremeyecek şekilde kapandı. Her şey sessizdi. Kuşkusuz, Rahatsız Edici Büyüler. Voldemort tutsaklarının birbirleriyle iletişim kurmasına izin vermeyecek kadar zeki ve dikkatliydi.

Sonunda, sağlam kapının üzerindeki ahşap lentoya basit bir '20' rakamı kazınmıştı. Zincirden bir kilit sarkıyordu ama Luna etkisiz hale getirilecek başka koşullar olduğunu biliyordu. Hermione bir mahkûm olarak en yüksek önceliğe sahipti. Luna bir adım kenara çekildi.

Zindan muhafızları kilide vurarak nefesinin altında bir parola mırıldandı. Duymak için kulaklarını zorladı ama ses yanından geçip havaya karıştı. Kapı sallanarak açıldı.

"Hermione? Luna karanlığın içinde sordu. ' *Lumos!* ' "

Luna'nın asasının ucundan parlak beyaz bir ışık parladı, hücrenin içini aydınlatıyordu. Oda boş, kirli ve dondurucu soğuktaydı. Ortada büzülmüş bir adam vardı. bir kız figürü. El ve ayak bilekleri demirlerle tutturulmuştu; başını kaldırıp gözlerini Luna'nın ışığına doğru kısarken zincirler usulca şingirdiyordu.

Bir an için Hermione'nin nutku tutuldu. Çenesi sıkıştı, bu da bir şey fark ettiği anlamına geliyordu, ama gözleri uyum sağlamak için gözlerini kırıştırdı. Sonunda boğazından boğuk bir ses çıktı: "Pekala.

"Bizi yalnız bırakabilir misiniz? Luna, iki omzunda gezinen Smiley ve Yorkie'ye sordu.

'Hayır, bayan, ama dışarı çıkabiliriz. Sizi görebilmemiz için kapının açık bırakılması gerekecek. için.

"Peki," dedi Luna. Hermione'nin yüzündeki kuşku ifadesi gözünden kaçmamıştı.

"Ne -" Hermione boğuldu, "burada ne halt ediyorsun?

"Seninle konuşmaya geldim," dedi Luna. Hermione'nin karşısındaki sert zemine ve bacak bacak üstüne attı. "Burada tutsak olmanın zor olduğunu biliyorum. Özür dilerim.

Hermione, "*Özür* diliyorsun," diye tısladı. Muhteşem. Loony Lovegood benim için özür dilerken, o Lord'un yanında oturuyor

Voldemort. Senin sempatine ihtiyacım yok, seni aptal sürtüğ.

Luna gözlerini kırptırdı. Böyle bir kin beklememişti. Snape Hermione Granger'ı 'kıрма' işini iyi yapamıyor olmalıydı. "Ne istersen düşün," dedi Luna. Hermione'ye her şeyi anlatabilmeyi diliyordu: planlarını, gerçek sadakatini, kaçma isteğini. Ama Smiley ve Yorkie ile Tam orada dururken, yapamadı. *Sen bir cadı mısın, Luna Lovegood, yoksa değil misin?* dedi kafasının içindeki alaycı küçük bir ses. Bu ses neden hep Draco Malfoy'un sesine benziyordu? Ama amacına ulaşmıştı.

"Muffliato," diye fısıldadı Luna. Ginny uzun zaman önce, sözlerini ilgili dinleyicilerin kulaklarından gizleyecek yararlı büyüü ortaya çıkarmıştı. "Beni dinle Hermione," dedi Luna. aceleyle. 'Burada ne yaptığım konusunda bazı önyargılarınız olabilir. Hepinizin öldüğümü düşünmüş olmanızı takdir ediyorum. Geçen gece beni eğlencede görmek sizi şok etmiş olmalı.

'Şok mu? Oh, sadece birazcık,' dedi Hermione. Düpedüz düşmanlığı yavaş yavaş meraka dönüşüyordu.

Ben Karanlık Lord'un Kahiniyim. Bu yüzden o gece oradaydım. Onun yanında oturuyordum. Ama de senin gibi esir alındım... Beauxbatons baskını sırasında, Eylül ayında, ortadan kaybolduğumda. Buraya getirildim, bir hücreye konuldum ve...' Luna durakladı, gerisini nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

"Ve? Sattın, değil mi Lovegood?"

'Hayır *Hermione*, yapmadım. Voldemort'un canı sıkılmıştı. Benden onunla düello yapmamı istedi, ben de yaptım.

Hermione alay etti. "Lord Voldemort'la bir düello kazandığına inanmamı bekliyorsun. Evet, doğru. Buraya iğrenç yalanlar söylemek için geldiysen, dönüp hemen geri gidebilirsin.

Geldiğin yere. Hazır gitmişken bir Kafa İyileştirici'ye de görün. Sen her zaman bir deliydin.'

Hermione'nin lafını bitirmesini beklerken, Luna diğer kıza yaklaşan bir bakışla baktı Sempatı. Zeki Hermione Granger tam bir kontrol manyağıydı. Luna da herkes gibi bunu biliyordu. Kontrolü dışında bir durumda olmak onu çok zorluyor olmalıydı. Luna kötü tavrını suçlayamazdı.

"Düelloyu ben kazanmadım," dedi Luna. "O sadece fikrini değiştirdi. Beni tutmaya karar verdi. Nedenini bilmiyordum. Ama benim Asa elimden alındı, hiçbir kaçış yolu olmayan düz bir odaya *kapatıldım* ve sonra o...' Ah, bunu yüksek sesle söyleyemem, ona değil. Ama Snape zaten biliyor... belki de ona çoktan söylemiştir... fark eder mi? Düşünmeyi bırak, Lovegood, ve konuş! Sonra Lord Voldemort'un eğlence aracı oldum. Zihnen ve -ve beden- onun saray soytarısı.

"Vücut mu?" diye sordu Hermione. Demek Snape bundan söz etmemişti. Kahretsin.

'Evet,' dedi Luna. 'Ve böylece hayatta kaldım. Beni öldürmemesi için kendimi onun için vazgeçilmez kılmaya çalıştım. Birkaç kez kıl payı kurtuldum sanırım... ama hâlâ buradayım. Kalbim hala atıyor. Ve bana inanmak zorundasın, Hermione! Ben sadık biriyim. Seni, arkadaşlarımı ya da bunların hiçbirini asla unutmadım. Orman savaşı sırasında kaçmaya çalıştım, ama koğuşlar araziden çıkmama izin vermedi. Ben Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na sadığım.

Bu sonuncusu mümkün olan en düşük tonda söylenmişti. Muffliato Büyüsü etkisini yitirmek üzereydi.

Hermione'nin tek şey 'Oh,' oldu.

"Beni dinle," dedi Luna. Zaman giderek daralıyordu ve Riddle Evi'ndeki her şey acil olarak işaretlenmişti. "Snape. Tarikat'ın kaynağı o, bunu artık biliyorum, ama seni sonsuza dek koruyamaz. Bence Voldemort senin ölmeni isteyecek, hem de çok yakında. O yüzden hazır ol. Bence Snape kurtulmana yardım etmeye çalışacak; muhtemelen seninle gelecek.

Dışarıda, Smiley pozisyonunu hücreye gelen ışık huzmesinin karşısına düşecek şekilde ayarladı. Kasıklarına doğru uzandı, cüppesini düzeltti ve biraz öksürdü. Luna kulak misafirliğine karşı bir büyü daha yaptı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Hermione. "Severus'un bir planı var-

"Sakın söyleme! Luna tısladı. 'Karanlıklar Lordu'nun zihninden alması ihtimaline karşı. Hiçbir şey bilmesem daha iyi. Ama ben Sadece umut var ama fazla zaman yok diyorum. Eğer yardım edebilecek durumdaysam, zamanı geldiğinde yardım edeceğim.

"Sağ ol Luna," dedi Hermione. 'Ne olursa olsun... özür dilerim. Seni yanlış değerlendirmişim.

Hermione'den gelen bu yanlış yargılama itirafı küçük bir mucizeydi. Luna sıırttı. Gerçekten de dostları vardı, hem de hiç beklenmedik dostları. Ani bir esenlik, sıcak bir battaniye gibi üzerine çöktü. Hermione'nin rahatsız edici varlığına rağmen

Ruh Emiciler birkaç metre ötedeyken Luna etrafına baktı ve yıldızları gördü. Hermione, başını dizlerine yaslamış, yenilmiş ama kırılmamış, kahverengi gözlerinde umut parlıyor. Dostluk ve orada da güven. Kapı aralığında, Luna'nın üzerindeki konumlarına rağmen ona hiç zarar vermemiş olan Smiley ve Yorkie vardı.

Üst katta, Nagini şöminenin önünde bekliyor olacak ve diğer dişiyi dostça bir tıslamayla karşılayacaktı.

Abaküs, kız binicisine her zaman sadık kalarak arazide bir yerlerde uçuyordu. Ve Lord Voldemort.

"Gitsem iyi olacak," dedi Luna. Dizlerinin üzerinde durdu ve ellerini Hermione'nin omuzlarına koydu; Hermione'nin iki yanağını da öptü. "Kendine iyi bak. Onlara hayatta olduğumu söyle!"

"Buradan kendim çıkarsam," dedi Hermione ama yine de gülümsedi.

Luna tam kapıdan çıkmak üzereyken alaycı bir fısıltıyla, "Severus'a da fazla yüklenme," dedi. Biliyorsun, o daha yaşlı ve evler arasında akrobasi yapmaya pek alışık değil. çarşaf lar.'

Hermione skandala uğramış gibi davrandı.

Luna Voldemort'a rapor verdiği nde şöyle dedi Hermione Granger akıl sağ lığ ının sınırındaydı. Bu bir yalan değildi; Luna'nın Hermione hakk ındaki düşüncesi her zaman böyleydi. Kızın daha önce hiç acı çekmemiş olmasına şaşırmıştı.

Hogwarts'ta yaptığı onca iş yüzünden sinir krizi geçirdi.

Voldemort'un sorusu tatmin edici bulununca Luna, "Snape yaptığı işte iyi," dedi.

"O en iyilerden biri," dedi Voldemort. 'Sadakatin sınırlarında çok uzun süre yürümüş bir adam... ama pragmatik. Kazanacağımı görüyor ve seçimini buna göre yaptı. Bir gülümseme.

Luna bu konuda yorum yapmamak için yanağ ının içini ısır dı. Voldemort'un yanıldığını görmeyi ne kadar da çok istiyordu. Ancak, bunun için sadece ve Luna sabırlı olabilirdi. Yine de... Tarikat'ın kayıplarını gördü. Artık acı çekiyorlardı. Ron öldü, Hermione yakalandı, Lupin döndü, Snape iletişimsiz kaldı ve diğer kayıplar... boğucu, boğucu bir duyguydu ve Luna bunun kendi görüşüne dayatılmasından hoşlanmadı.

doğru ve yanlış. Bir gün ışığın galip geleceğine inanmak zorundaydı.

Yoksa burada ne işi vardı?

A/N: 'Büyük bilge ve seçkin keş' ifadesi Stephen King'in 'Kara Kule' serisinden. Ve 'zaman ve uzaydaki adam şeklindeki delik' Arundhati Roy'a bir göndermedir... gerçi o kadın daireler çizerek yazıyor.

Yeniden Birleşme

Yazarın Notları: Her zamanki gibi geçen bölümü inceleyenlere teşekkür ederim: *wildandclear, ravenfeather42, TheAngelOfSilence, Vasilisa23, SSJ Leia, Barranca, Twighunter, SailorHecate, Lrnd, LemoN-X-DroP* ve *Wandz*

Önümüzdeki haftaya kadar başka bir şey yayınlamayacağım, bu yüzden Mutlu Noeller! Ve paganlar (ben) için mutlu bir Yule/Solstice ve Mutlu Hanukkahlar :-)) Nerede olursanız olun, umarım güzel bir tatil geçirirsiniz.

Sorumluluk Reddi: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir. Hiçbir kâr elde edilmiyor
Bu fanfiction ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

Bölüm 15'in özeti:

Voldemort'un sorusu tatmin edici bulununca Luna, "Snape yaptığı işte iyi," dedi.

"O en iyilerden biri," dedi Voldemort. 'Sadakatin sınırlarında çok uzun süre yürümüş bir adam... ama pragmatik. Kazanacağımı görüyor ve seçimini buna göre yaptı. Bir gülümseme.

*Luna bu konuda yorum yapmamak için yanağının içini ısırıldı. Yine de... Tarikat'ın kayıplarını görmüştü. Ron öldü, Hermione yakalandı, Lupin döndü, Snape'e ulaşamadı ve diğer kayıplar... Bu boşucu, boşucu bir duyguydu ve Luna bunun doğru ve yanlış görüşüne dayatılmasından hoşlanmıyordu. Lupin'e inanmak zorundaydı.
ışık bir gün galip gelecekti.*

Yoksa burada ne işi vardı?

On Altıncı Bölüm

Yeniden Birleşme

"Bahçede fazla tavşan kalmadı," dedi Luna. "İnsanları yemeye başlamak zorunda kalacak.

"Kılkuyruk'u sindirmesi bir ay kadar sürdü," diye yanıtladı Voldemort.

Riddle Evi'nin arazisinde yürüyorlardı. Nagini sürünüyor, başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Yılan aslında aç değildi ama Luna haklıydı: küçük, mutlu hayvanlar dünyanın bu köşesini çoktan terk etmişlerdiBahçe son bir zaferle donmuştu. buzlu kış havasının patlaması. Donmuş dallar ve kırağı katmanları, çitler ve ağaçlar gibi sıradan nesnelerden garip şekilsiz şekiller oluşturunuyordu. Ayakları patika boyunca çıkırdıyordu; Voldemort her zamanki siyah giysisini giymişti. Luna beyaz giymişti. Havaya uyum sağlamayı severdi.

Voldemort tarafından hafif bir Isınma Büyüsü yapılmıştı. onları havadaki ısıricı soğuktan koruyordu ama tılsım çok güçlü değildi; soğğun tadını sevdiğini iddia ediyordu. Havayı derin derin içine çeken Luna soğğun nesinin bu kadar harika olduğunu anlayamamıştı ama tadın da bir hesabı yoktu. Kar yağdığında, güzel kristallerin kendi dilinin üzerine düşmesini sevdiğini itiraf etmek zorundaydı ama şu anda kar yağmıyordu. Yukarıda ağır gri bulutlar asılı duruyordu, sulu kar ya da dondurucu yağmur ya da daha az güzel bir şey getiren türden. Parmaklarını ara sıra bir bankın ya da yüzeyin üzerinde gezdirerek oradaki kar kabuğunu bozmakla yetindi. Bu onun hala gerçek ve sağlam bir insan olduğunun kanıtıydı.

"Gel," dedi Voldemort. Onu dar bir sokağa yönlendirdi. Little Hangleton mezarlığına doğru giden patika. "Sana bir şey göstermek istiyorum

Artık hiçbir Muggle mezarlığına yaklaşmıyordu. Onları püskürtmek için büyülenmişti. Ölüm Yiyenlerin çoğu Karanlık Lord'un yeniden doğduğu yer olan mezarlığı saygı duyuyorlardı ve bu yüzden burası bir tür haraç olarak ayrılmıştı. Luna ev-elflerinin dedikodularından ve Bellatrix'ten buranın gece yarısı randevuları için popüler bir yer olduğunu biliyordu.

Çürüyen cesetlerin üzerinde sevişmek biraz mide bulandırıcı, ama bu sizin için Ölüm Yiyenler.

Büyük porsuk ağacı, onlar patikadan aşağı doğru ilerlerken yaklaşmalarını izledi. Dalları, her zaman yeşil ve geçen yıla göre daha sağlıklı görünüyordu, gri gökyüzüyle buluşmak için yukarı doğru kıvrıldı. Luna başka tarafa baktı ve ayaklarına konsantre oldu. Yol kaygandı.

"Ne göreceğiz? Luna sordu.

"Göreceksin," dedi Voldemort. Sesi bugün çok hoştu. Sakindi.

"beğendim," dedi Luna, sarmaşıklarla oyulmuş özenli bir aile mezarını göstererek.

"Muggle'lar," dedi Voldemort küçümseyerek. "Ama hepsi

öyle değil mi?" "Öyle mi?

"Hayır," dedi usulca. "Hayır, bu değil. Dik durmaya çalışmaktan yorgun düşmüş gibi görünen küçük, kambur bir taşın yanında durdu. Kar onu sürükler halinde kaplamıştı. Voldemort elini sallayarak ve asası bir büyü püskürterek, kadının ismi okuyabileceği kadar temizledi.

"Marvolo Gaunt," diye yüksek sesle okudu Luna. "Kim o?"

İçinden . "Saygıdeğer büyükbabam.

"Ah. Luna daha yakından baktı. "1925'te ölmüş. Yani annenin babası olmalı?"

"Evet.

Hava çok yoğundu. Buz ve kar tüm sesleri emiyordu. Bulutlar sanki taştan bir tavan varmış gibi hissediyorlardı. Luna Voldemort'un soğuğa karşı çıplak ve solgun ellerine baktı; botlarına baktı; kulaklarına baktı. Bilinmeyen nedenlerden dolayı

tüm merakına rağmen onun gözleriyle karşılaşmak istemedi. Birçok kez onun geçmişini, hikâyesini merak etmişti. Neden bu hale gelmişti? Hangi seçimler onu böyle bir yola sürükledi? Ve burada, soğuk bir ölüme gömülmüştü.

Mezarlık, her şeyin başlangıcıydı. "Nasıl

öldü?" diye sordu.

"Azkaban'dan salıverilmesinden sonraydı," dedi Voldemort. Ayrıntıya girmede.

Luna bir kıkırdamayı bastırmak zorunda kaldı. Aile suçluluğu. Ne kadar şaşırtıcı. "Atalarının izinden mi gidiyorsun? Kargaşa ve cinayet mi?"

"Ben onlardan daha iyiyim," dedi Voldemort. Sesine bir parça soğukluk karıştı. "Onlar atalarının hakkını veremediler.

Luna ayak parmaklarında kar birikmesin diye ayaklarını sürüyerek yürüdü. Marvolo Gaunt'un mezar taşına bakarken Bir Muggle mezarlığındaki Muggle, aile kavramını düşündü. Kendisi safkan olmasına rağmen, anne tarafından büyük büyükanne ve büyükbabası Muggle'dı. Babasının ailesi biraz daha eskiye dayanıyordu. Düşündü ki

Büyücülük hatları karmaşık bir örgü gibi, bir oraya bir buraya dokunan bir goblen gibi, Mugglelar orada burada, herkes birbirine bağlı.

Bay Lovegood'un iddiasına göre büyücülerin Muggle'larla ortak yönleri popüler görüşe göre daha fazlaydı; yoksa nasıl olur da cadılar ve büyücüler tamamen Muggle ailelerde doğabilirdi? Luna babasını en son gördüğünde, bu teori üzerine büyük bir çift film planlıyordu.

Safkan meselesi tam zamanında ortaya çıkmıştı. Mugglelarla ortaklığın kanıtı Voldemort'un politikalarını yerle bir edecektir. Voldemort'un destekçilerinden hiçbiri bunu bilmeyecek ya da umursamayacaktı.

Quibbler'ın söyledikleri hakkında.

"Annen bir cadıydı o zaman," dedi Luna. 'Peki ya baban? O nerede?

Voldemort'un yüz hatlarında bir tiksinti, kara bir acı titreşimi belirdi. Ağzını büktü. "Babam hakkında konuşulmaya değmez.

"Özür dilerim," dedi Luna. 'Sanırım herkes babaları konusunda gibi şanslı değil. Ailemizin kim olduğunu değiştiremeyiz.

Voldemort kayıtsız bir ses çıkardı. Mezarlığın ortasındaki büyük, iri bir taşı işaret etti; melekler, sarmaşıklar ve gargoyllarla süslenmiş gibi görünen oyma bir şeydi bu. Luna onu oraya doğru takip etti.

Mezarda 'Riddle' yazıyordu. Luna'dan küçük bir nefes kaçtı, çünkü onun önceki adını biliyordu; ancak Voldemort bildiğini biliyordu. Onun çenesini kavradı ve gözlerini kendi gözlerine kaldırmasını sağladı.

"Ginny Weasley'di," dedi Luna kendi kendine. O da Hermione Granger'la zindanlarda sohbet ederken değil, şimdi bile Legilimency'yi istemiyordu.

kaçış ve eski arkadaşlar hakkında. "O yıl Hogwarts'ta neler olduğunu biliyorum. Eski günlüğünle.

"Öyle mi," dedi Voldemort usulca.

'Evet. Senin Slytherin'in varisi olduğunu biliyorum. Bana her şeyi anlattı.'

"Sır saklamakta iyi değil o zaman, değil mi?"

"Oh, onun hatası değildi," dedi Luna. 'Başka kimse bilmiyor, Harry, Ron ve Hermione dışında tabii ki. Ve ailesi.'

"Peki neden sana söyledi?"

"Şarap yüzünden," dedi Luna. 'Bir şişeyi paylaştık ve... şey, oldukça güçlüydü. *In vino veritas*. Her şey ortaya çıktı. Ama ben güvenilir biriyim, kimseye söylemedim. Babamın bir gazetesi olmasına rağmen.

"Sağduyunuz takdire şayan," dedi Voldemort. Gülüyordu. "Peki benim on altı yaşındaki halim hakkında sana ne söyledi?"

"Şey..." Luna yine ayaklarını sürüyerek yürüdü. 'Riddle' kelimesine baktı ve omuzlarını silktili. Voldemort'un Muggle akrabalarına ne kadar benzediğini merak etti; onları öldürdüğünde ne dediklerini merak etti. Onlara ne söylediğini merak etti. "Ginny büyüleyici olduğunu söyledi. Ve yakışıklı.'

Kaşlarını kaldırdı.

Cesurca, Luna parmaklarını kaldırdı ve onun yanağına dokundu. Parmaklarının buz gibi olduğunu biliyordu (el ve ayaklarında kan dolaşımı her zaman zayıftı) ama adam irkilmedi bile

dokunuşunun altında. "Bu konuda haklıydı. Luna'ya göre dürüstlük en iyi politikaydı.

'Çekici ve yakışıklı. Hepsi bu mu?'

'Hayal kırıklığına mı uğradın? Merak etme, o da senin sapkın, hasta ve kötü olduğunu söyledi'.

Bu bir kahkaha daha kazandırdı. Voldemort babasının mezarına bir kez daha baktı. Soğuk, yakışıklı yüz hatlarında alay (Tom Riddle Senior için) ve takdirin (Luna Lovegood için) garip bir bileşimi savaşıyordu. Onlar eve doğru geri dönmeye başladı.

"Ne olsun..." diye başladı Luna. Voldemort'un dikkatini çektiğinden emin oldu. "Bence senin bu kadar Slytherin soyundan geliyorum.

Uyuyor. "Neredeyse çay saati geldi," dedi.

"Evet," diye kabul etti. Luna için çay saati, odasında oturup kitap okumak, Nagini'yi sevmek, elf Birdy'nin saçlarını izin vermek demekti. Her zamanki siyah çay yerine yeşil çay içerdi. Bu rahatlama saatiydi ve Luna bu öğleden sonra bir süre meditasyon yapacağını kendine hatırlattı. Zihinsel yeteneklerini sağlam tutmak hayatının bağlı olduğu bir şeydi.

"Annenin ölümünü gördün," dedi Voldemort. Ondan gizli saklı hiçbir şey yoktu. Büyük olasılıkla onun dosyasındaydı.

"Yaptım," dedi Luna. "Dokuz

yaşındayken. 'Güçlü bir yaş. Ne oldu peki?

Luna durakladı. Bu bir tereddüttü çünkü ensesindeki küçük tehlike tüyleri tetikteydi. Vermek

Voldemort'a bilgi vermek her zaman kötü bir fikirdi; annesinin ölümünü hatırlamak Luna'nın en önemli yaşam deneyimlerinden biriydi. Bu ona bir cephane, bir zayıflık, şüphesiz istismar edeceği duygusal bir çatlak verecekti. Yine de başka seçenek yoktu. Bahçede onun yanında zincirleri olmadan yürüyor olsa da özgür olmaktan çok uzaktı. Artık bedenen değil ama kesinlikle ruhen bir tutsaktı.

Aklı ve kalbi. Ona kendi yöntemiyle söylemek daha iyi.

"Oldukça korkunçtu," dedi Luna. Annesinin yapmaya çalıştığı büyüü, gümüş kordonu, üzüntüyü, vücudunun nasıl gevşek bir şekilde çöktüğünü anlatmaya devam etti yere bıraktı. Luna'nın, babası eve gelene kadar saatlerce annesinin serin elini tuttuğu gibi.

"Ölü Çağırma Büyüsü," dedi Voldemort başını sallayarak. "Olağanüstü zordur. Ölülerle iletişim kurmak doğaya aykırıdır, bu yüzden sadece en güçlü cadı veya büyücü bunu deneyebilir. Bana annenin başarılı bir şekilde büyüü doğru büyülerle hedefledi, ancak kendini bedeninde tutmak için gerekli bağlamayı yapmadı. Ölümcül bir hata.'

"Bir - bir hata mı? Sinir bozucu bir şekilde Luna'nın gözlerinin kenarlarında birkaç damla yaş toplandı. Annesinin parlaklığının bu şekilde yerle bir edildiğini duymak hoşuna gitmemişti. Belli belirsiz bir an için gözyaşlarının gözlerinde donup donmayacağını ve canının acıyıp acımayacağını merak etti. Belki de donmuş gözyaşlarını saklayabilirdi...

Voldemort, "Elbette, Ölü Çağırma Büyüsü'nü başarıyla gerçekleştirdim," dedi. "O zamanlar oldukça gençtim. Deneme. İtiraf ki ben de neredeyse aynı hatayı yapıyordum. Tam zamanında bedenime geri döndüm. Dediğim gibi, bu zor bir büyü.'

"Gerçekten mi?" dedi Luna. Bir kez burnunu çekti ama kendini daha iyi hissetti. Yaşayan en güçlü büyücü olan Lord Voldemort bile (artık sevgili yaşlı Müdür öldüğüne göre) neredeyse

annesiyile aynı hatayı yaptı. Luna, Kitty Lovegood'un gerçekten de büyük bir cadı olması gerektiğine karar verdi. "Sorabilir miyim efendim - kiminle bağlantı kurdunuz? Öteki Taraf'tan mı?"

Voldemort sadece başını salladı.

Şubat, Buz Ayı

Luna ve Voldemort'un mezarlıkta yürüdükleri günün ertesinde büyük bir fırtına evi buz karla karışık yağmur ve çamur yağmuruna tuttu.

taştaki çatlaklar arasında dondu. Herkes yere yığıldılar. Ölüm Yiyenler aylak aylak dolaşüyor, alt kattaki birkaç tutsak üzerinde lanet alıştırıcıları yapıyor ve büyük zindan odasında bitmek bilmeyen Patlayan Çıtçıt oyunları oynuyorlardı. Savaş durma noktasındaydı. Kimse havayı kontrol edemiyordu,

ve kimse savaşmak istemiyordu. Luna, Grimmauld Place 12'deki sahneyi hayal edebiliyordu: Tarikat, mutfak masasının etrafında kümelenmiş, sıcak ateşler yanıyor, yüzler Kalabalık. Sefalet, ama en azından sıcak tuttular.

Voldemort karargâhta ateş yakma konusunda cimriydi. Bunun Ölüm Yiyenlerini tetikte tutmak için olduğunu iddia etmişti; Luna ise ayak parmaklarının düşebileceğini söylemişti. Voldemort sadece gülmüştü. "Onlardan kolye yapabilirsin, küçük evcil hayvan," demişti.

'Ben bile yapmazdım,' dedi. 'Şalgam bir şeydir. Ayak parmakları başka.

Bir saldırı planlıyordu. Amaç Hermione Granger'ı Yoldaşlık için yem olarak kullanmaktı; herkes bunu bilecekti ama amaç savaş onlara taşımaktı. Voldemort'un planı

Ginny Weasley biraz değiştirilmişti: şimdi Hermione'yi Harry'nin önünde öldürecek, umarım onu anlamsız bir öfkeye sürükleyerek bir hata yapması için kışkırtacaktı. Tabii ki Luna bu küçük planlama seanslarına dahil değildi.

Voldemort'un üst kattaki rahatsız, sert tahta sandalyesinde oturduğu ve Nott'un tutanakları yazdığı, Bella, Rodolphus, Snape ve Greyback'in de dinlediği, yalvardığı, katkıda bulunduğu bir toplantı. Luna, Voldemort'un mesai sonrası mırıldanmalarını dinleyecek bilgi sahibiydi ve yeterince toplandı. Ne de olsa Görü , değil mi?

Dışarıda kış sonu rüzgârının uğuldadığı karanlık bir öğleden sonra Luna alt kattaki kütüphanede bir sandalyeye kıvrılmış roman okuyordu. Sandalye büyüktü ve Onu siyah deri ve kanatlı kolların arasında yuttu. Bununla birlikte, rahattı ve deri güven verici bir şekilde çatlamıştı. Pipo tütününü ve daha eski, daha sakın, daha sıradan günler kokuyordu.

Luna'nın parmakları sayfanın gezindi, çevirmeye hazırdı ama bitirmesi gereken birkaç satır kalmıştı. Sayfaları hep çok erken çevirirdi ve hepsini okumak için kendini disipline etmesi gerekirdi.

"Psst. Lovegood. Kuru bir ses, çatlak ve acımasız. "Lovegood!

Luna irkildiğini belli etmeden kitabından başını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırarak kitap raflarının gölgelerine baktı. Orada bir şekil gizleniyordu, biraz kambur duruyordu. Işığa doğru adım attı ve Bellatrix Lestrange olduğu ortaya çıktı.

'Oh, merhaba,' dedi Luna. 'Okuyacak bir kitap mı arıyorsun? Dışarıda kötü bir sabah var.

Bellatrix sadece başını salladı. Luna atkuyruğunun arasına sıkıştırdığı asasına uzanmayı düşündü.

Bellatrix'in onu nasıl köşeye sıkıştırdığını unutmamıştı. onu lanetledi ve acı çekmesine neden oldu. Elbette affedilmişti ama unutulmamıştı. Ancak Bella'nın yüz ifadesindeki çıplaklık Luna'ya kötü niyetin bugün için söz konusu olmadığını söylüyordu.

Bellatrix, "Seninle konuşmam gerek," diye tısladı. "Şimdi.

"Oh - şey, ," dedi Luna. Kitabını kapattı, Sayfayı (üç yüz on dokuz) ezberledikten sonra ayağa kalktı. "Ne oldu?

"Şşşt. Bellatrix onun bileğini demir gibi kavradı ve onu yığınlar boyunca gölgelerin içine doğru çekti. Luna Kütüphanenin her köşesini bildiği için korkmuyor, aksine merak ediyordu. Küçük, karanlık bir nişte durdular. Bir rafta tek bir metin vardı: *Tibet Ölüler Kitabı'nın* orijinal bir kopyası. Olağanüstü değerliydi.

Luna kitaba dokunmak için uzanırken, "Bu çok havalı," diye mırıldandı ama Bellatrix onun sözünü kesti.

"Kapa çeneni ve konuşmama izin ver," dedi diğer kadın. Bu sert bir emirdi ama içinde saklı olan çaresizlik tonu Luna'nın dik durup dinlemesini sağladı.

Birkaç saniye öylece baktıktan sonra Bellatrix dudaklarını yaladı ve konuşmaya başladı. "Kahin Esneme hareketlerini yapıyorum," diye itiraf etti. "Sık sık değil, ama... şey... sanırım işe yaradılar. Ama gördüklerimin gerçek olup olmadığını bilmem gerekiyor.

"Yani gerçek bir imgelem olsaydı mı? Luna ilgiyle Bellatrix'e baktı. Kadın gergin görünüyordu ve dengesiz. Sanki gerçek görme Luna'nın başlattığı utanç verici bir komploymuş gibiydi. Luna bilinçli bir şekilde

Büyük kütüphanenin bu bölümünde yalnızdılar. Diğer tek insanlar, şöminenin yanında iskambil oynayan Smiley ve Yorkie'ydi.

"Sanırım bu bir imgelemdi," dedi Bellatrix. 'Öyle olmalı, çünkü mantıklı, ama öyle olmasını istemedim çünkü bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim...' Uzun-Çivili parmakları, başındaki siyah saçların sivri gezindi. "Hiç ama hiç düşünmemiştim..."

"Şşşt," dedi Luna. Diğer kadını böylesine sıkıntı içinde görmek üzücüydü. İnsanın içindeki yatıştırma içgüdüğü ortaya çıktı. Konuya rağmen. 'Sorun yok Bellatrix. Şşşt. Bana ne olduğunu söyle.' Luna, Bellatrix'in omzunu sıvazlamak için elini uzattığında, kadın gerildi ama buna izin verdi.

"Bugün üst kattaki odamdaydım," diye söze başladı Bellatrix. "Kocam bir yere gitmişti, öğle yemeğinden hemen sonraydı. Sandalyemde oturuyor ve pencereden dışarı bakıyordum. ama biliyorsunuz dışarıda hava karanlıktı. Pencerenin camında yansımamı görebiliyordum. Sanki gece vakti gibiydi. Dışarıya baktım... ve sonra yansıma değişti. Hareket etmeye başladı ve bir farklı bir sahne. Bir fotoğrafa bakmak gibi, hepsi hareketli ama renksiz.

"Devam et.

O bendim. O lanet olası Tarikat'la bir savaştaydım, her yerdeydiler, kırmızı pelerinlilerdi. Bir ormandaydı. Ben yapmadım yeri tanıdı. Savaş geceydi. Yakın çevre , Karanlık Lord da. O - o bize emretti ve sonra o lanet olası Potter , ve efendimizi lanetlemeye çalıştı. Öldürme Laneti ile. O yaptı...'

"Öldüren Lanet mi? Luna şaşırmıştı. Harry'nin içinde Affedilmez'i yapabilecek bir güç olduğunu bilmiyordu, gerçekten.

"O ve ben düşünmedim, sadece atladım. Kendimi Karanlık Lord'un önüne attım ve laneti aldım. Kendimi gördüm vücudu yere yığıldı. Sonra büyük beyaz bir flaş patladı ve görüntüler kayboldu. Bellatrix bir nefes aldı. titrek bir nefes. "Sence gerçek miydi?

Evet, Luna bunun gerçek olduğunu düşündü. Ama Bellatrix'e ne diyecekti?

"Ölmeyi hiç düşünmedim," dedi Bellatrix. 'Hizmet etmek, evet, savaşmak ve kazanmak. Ama bu? Kendini feda etmek mi? *sanmıyorum!*

"Sinirlendiğini anlamadan önce sakinleş," dedi Luna. Sözler doğru etkiyi yarattı ve Bellatrix'in yüzünde bir korku gölgesi belirdi. 'Bellatrix, bu gerçek bir imgelem olabilir de olmayabilir de. En kötü korkularının kafanda canlanması gibi bir şey olabilir. Bu konuda çok fazla endişelenme. Ayrıca... Karanlık Lord seni Azkaban'dan kurtarmadı mı? Seni affediyorum.

Hata üstüne hata mı? Ona *en azından* hayatınızı borçlusunuz. Tereddüt etmemenizi öneririm.

"Ona borcunu ödemek için bir şans doğdu. Luna'nın bunu söylemesinin nedeni Bellatrix'in kendi geleceğini, kendi ölümünü gördüğüne inanmasıydı. Ama böyle şeyler bir kez ortaya çıktığında mühürlenirdi.

Luna her şeyin olması gerektiği gibi gittiğinden emin olmalıydı.

"Hayır, hayır... doğru... tereddüt yok," diye mırıldandı Bellatrix.

'Ve Kahin Esneme hareketlerini yapmaya devam et. Eğer istediğin buysa, görüşünü daha net hale getirecektir.

Bellatrix, "Artık öyle olup olmadığını bilmiyorum," diye homurdandı. Kadın

bir kez öksürdü. Sonra eğildi, böylece nefesi Luna'nın yanağını gıdıkladı ve siyah aurası Luna'nın kendi beyaz-mor ve biraz mavi aurasıyla karıştı. ' *Kimseye söyleme*

Bu,' diye tısladı Bellatrix. Sonra kadın kara cüppesinin içinde kayboldu.

Artık bir yıldır. Şubat bir gün daha vardı, bu da Luna'yı mutlu ediyordu çünkü o da Şubat ayında doğmuştu. Ayın on yedisinde yirmi bir yaşına girecekti.

İçten içe hep Artık Gün'de doğmayı dilemişti ama Bu da sadece dört yılda bir doğum günü olacağı anlamına gelirdi ki bu da ona küçük hediyeler vermeyi seven babası için pek eğlenceli olmazdı.

Bu yıl babalar ve doğum günü hediyeleri hakkında düşünmek çok acı vericiydi. Yapılacak en iyi şey yaşının dönümünü telaşsız geçirdi. Bu yılki en büyük hediyesi hâlâ nefes alıyor olmasıydı. Hiç kimse ondan bunu bekliyordu. Luna'nın yeni yaşına verdiği tek ödün, ev-elfleri tarafından parlatılmış ve cilalanmış en sevdiği kırmızı ayakkabılarını ve bir çift el yapımı Tavus kuşu tüyünden yapılmış küpeler. Yirmi bir yaşındayken tavus kuşu kırmızıydı.

Voldemort onun doğum gününde sabahın köründe, metalik zihninde planlar yaptığı, entrikalar çevirdiği ve saldırılar planladığı yerden döndü. Kendini üst kattaki odasına kapatmıştı.

çalışma odası (taht odası) ve zavallı Theo Nott'u yirmi saatlik vardiyalarla bir şeyler . En iyi Ölüm Yiyenler sürekli olarak Voldemort'a katılıyordu. Luna okumaya, uyumaya ve evinde amaçsızca dolaşmaya mahkûm edilmiş, unutulmuştu. Yine de Hermione Granger'la bir kez daha konuşma fırsatını yakalamıştı. Ama bu söylenenler Luna'nın zihnindeki bulutların ötesine, ilişkisizlik sisinin içine itilmişti, çünkü Karanlık Lord'un karargâhındaki tüm bilgiler gibi bunlar da tehlikeliydi.

Ayın kötü havası Luna'nın iyiliği için onun gününde dağıldı. Yirmi birinci gün, solgun güneş ışığının karı gıdıklamasına ve birkaç kabarık, yorgun bulutun ufukta gezinmesine izin vererek

yaklaşıyordu. Soğuğa rağmen Luna ondan terasta kahvaltı etti. Elf Birdy ona sıcak çay, reçelli tost, kremalı ve tarçınlı yulaf lapası, soğuk bir gün için doyurucu yiyecekler ikram etti. Luna karlı beyaz bir masa örtüsüyle kaplı, donmuş metal bir masaya oturdu. manzaraya uyuyordu. Cömert bir Isınma Büyüsü parmaklarının yemesine yardımcı oldu.

"Dışarıda yemek yemenizin bir nedeni var mı?" dedi arkasından gelen ses.

Luna arkasını dönmeden, "Güneş ışığını seviyorum," dedi. Lord Voldemort'a arkası dönük, vahşi bir heyecan.

Adamın elleri kadının omuzlarında durdu. "Son birkaç gündür benden uzak duruyorsun.

"Çok meşguldünüz, Lordum.

"Evet. Ama diğer her şeyin dikkatimden kaçtığını düşünmeyin.

Çırpınan kalbi ona ihanet ediyordu. Parmaklarının altında onun nabzını hissedebilir miydi? Zindana ikinci gidişini biliyor olabilir miydi?

"Bugün senin doğum günün," dedi Voldemort usulca.

"Ah, evet," dedi Luna, sesinin sakın gücüne hayret ederek. Ucuz atlattığı kazalar artık varlığının ölçütüydü. "Yirmi bir yıldır hayattayım.

"Çok uzun sürmez.

"Yeterince uzun.

'Senin için bir şeyim var. Kaybettiğine inandığım bir şey.'
Voldemort terastan inip beyaz zemine çıktı.
Karla kaplı çimenlikte geniş bir alan. Cebinden küçük ve parlak
bir şey çıkarıp ağzına götürdü. Luna etrafındaki havada
titreyen bir nota hissetti ama duyamayacağı kadar tizdi.

Nazik bir kanat çırpışı. Gökyüzünde deri. Luna yukarı baktı ve
tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı. "Abaküs!" diye soludu.
Sonra da bağırdı.

Thestral soğuk bir hava akımıyla süzüldü ve karın üzerine indi.
Voldemort ona baktı ve tekrar
Luna terastaydı. Ayaklarının üzerinde bir ileri bir geri zıplıyor,
eski dostunu selamlamak için sabırsızlanıyor ama Voldemort izin
verene kadar bunu yapamayacağını biliyordu.

"Git," dedi.

Kırmızı ayakkabılarını çıkarıp zarifçe eğilmiş bir yığın halinde
terasa attı ve çıplak ayaklarıyla koşmaya başladı. Arkasında,
giydiği uçuk mavi elbise sarı saçlarına uyacak şekilde neşe
içinde uçuşuyordu. Solunda sunak taşı vardı,
Kanla lekelenmiş, küçük kristalleri serin güneş ışığında
parlıyordu. Kollarını açmış kara ata doğru koşarken taş
bakmadı.

"Abaküs," diye fısıldadı. 'Ah, Abaküs, seni o kadar çok özledim
ki anlatamam...' Yüzünü Thestral'ın güçlü derimsi boynuna
gömüp içini çekti ve şunu fark etti
ikisini de ıslatan mutluluk gözyaşları vardı. 'Sen gelmiş geçmiş
en sadık yaratıksın. Beni bekledin, değil mi? Ve beni buldun?
Ruh Emicilere ve fırtınalara karşı defalarca döndün, çünkü
burada ve hayatta olduğumu ve seni özlediğimi biliyordun...'

Abaküs her zaman olduğu gibi dişlerini birbirine vurdu; kişnedi, kişnedi ve yüzünü dürttü.
kadifemsi burun. Tuhaf atın beyaz gözleri kendi iç ışığıyla parlıyordu.

'Oh, ama ben ne düşünüyorum? Al bakalım. Luna asasını çıkardı ve bir avuç küp şeker yarattı. Genelde Abacus'a verdiğiinden daha fazlaydı ama edilmesi gereken bir zaman kaybı vardı. Abaküs'ün dili ve dudakları avucunu gıdıkladı, tatlı küpleri yedi. Adam onu o kadar sert dürttü ki kız kıkırdadı ve yere düştü.
Kar. Sonra onun etrafında koştururken, oynarken, alay ederken, ayak parmaklarına sızan soğuşu hissetmeden zevkle ciyakladı.

Hızlı bir hareketiyle Luna, Abaküs'ün sırtına bindi ve bahçenin etrafında hızlı ve çılgınca dönerek yeniden bir araya geldiler. en iyi arkadaşlarıydı. Ona bir loop-the-loop yaptırmaya çalıştı ama onun yerine yuvarlandı ve yara almadan ayağı fırladı. Kollarını havada salladı, hızla kendi etrafında döndü - Abaküs oradaydı, orada değildi, yine oradaydı, ağaçlara ve eve karşı karanlık bir leke. Yüksek ve neşeli bir kız kahkahası attı.

Voldemort terastan, yüzü esrarengiz bir şekilde onu izliyordu.

Beklenen Bir Bölgeden Gelen İhanet

Yazarın Notları: Teşekkürler, eleştirmenler! *SailorHecate*, *Lrnd*, *Maru'dan Moro'ya*, *Akari.no.Aizou*, *selenoliber*, *TheAngelOfSilence*, *SarahColdheart* (devam eden 'kırmızı' temasını fark eden parlak okuyucu...!) , *Angela*, *Ravenfeather42*, *Barranca*, *wildandclear*, *LemoN-X-DroP*, *SSJ Leia*, *The Eraser* ve *Cara*.

Bunun için benden nefret etmeyin... Voldemort'un hatasıydı! Bunu bana o yaptırdı! Voldemort'un karakteri hakkındaki kurgusal olmayan analizimi okuyanlar için Luna'nın düşünceleri şeklinde dolaylı bir gönderme. Bir mesajı iletmek için değilse yazmanın ne anlamı var ki zaten? ; -)

Sorumluluk Reddi: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir. Hiçbir kâr elde edilmiyor Bu fanfiction ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

On Yedinci Bölüm

Beklenen Bir Bölgeden Gelen İhanet

Mart ayının ilk günü Britanya'ya doğduğunda, fırtınalar yüzünden kimse bunu bilmiyordu. Fırtınalar adanın bir yanını kasıp kavuruyor, yağmur, rüzgar ve soğuğu peş peşe getiriyordu. Hava durumunu ölçen Muggle'lar bunun eşi benzeri görülmemiş bir şey olduğunu söylüyordu. Büyücüler daha iyi biliyordu.

Karanlık Lord'un karargâhında planlar son halini alıyordu. Orada burada bir hareketlilik vardı,

Büyük zindan odasında eğitim gören Ölüm Yiyenler, Bellatrix'in, Greyback'in, Carrow'un komutası altında filolar oluştuyordu. Bu Luna'nın canını sıkıyordu çünkü hiçbir şey yapamıyordu. Gündüzleri okumak dışında Abaküs'le dışarıda olmak istiyordu. Evin ötesindeki ormanda yaşıyordu.

Yine de Abaküs, ne zaman asasıdan çivit rengi ışıık püskürtse onun çağrılarına cevap verdi; her zaman biliyordu. ile Hava o kadar kötüydü ki, sadece kapalı alan aktivitelere yer vardı. Luna ve Abaküs saçaklardan birinin altında birbirlerine sokuluyorlardı; Luna Abaküs'ün kösele gibi kulaklarına yumuşak ve rahatlatıcı şeyler fısıldıyor, onu okşuyor ve sağlığına iyi gelmeyecek kadar çok şekerli ikramlar veriyordu. Bu toplantılardan üşümüş ve bir halde gelirdi.

Geceler de gerilim doluydu. Voldemort'un derisinin altındaki kaslar gerilmiş ve düğümlemişti. Luna onun arkasında diz çöker, omuzlarına masaj yapar, kendini daha iyi hissederdi. her zamankinden daha fazla kölelik. İnsan vücudunun yeni sıcaklığı ona baktığında gözlerine tam olarak ulaşamadı. Ancak onun cildinde işe yarıyordu. Çoğu zaman onun yatağında uyanıyordu, çarşafı dolanmış, sıcaktan bunalmıştı. ocakta çok sıcak yanan ateş. Voldemort elbette sıcaklıktaki değişiklikleri asla fark etmezdi. Böyle şeyler onun ötesinde.

Gece onun mırıldanmalarını duydu. Onun ne yapmaya çalışacağını biliyordu. İnsanlık onun için çok fazlaydı. Voldemort'un başa çıkamayacağı bir şeydi ve bu yüzden onu tekrar yok etmeye çalışacaktı. Onu Snape'le tartışırken, planın ayrıntılarını, atılacak adımları konuşurken duymuştu. O da Merdiven boşluğundaki bir nişte oturmuş, duvarın arkasından Voldemort'un taht odasını dinleyebiliyor, Karanlık Lord'un kendi topraklarında ne kadar gevşek olduğunu bir kez daha düşünüyordu.

"Yeni bir tane yapmalıyım," dedi Voldemort. "Beni zayıflattılar.

Snape konuştu. "Sizi güçlendirdiler, Lordum! Elbette başka bir yolu olmalı...'

"İşte *benim* yolum," dedi Voldemort. 'Ve o melezin ölümünü kullanacağım. Çok büyük bir sihir gücü var... iyi bir zihni var... içime çekilecek. Oh, özür dilerim, Severus. Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum. Sonra kıkırdadı, iğrenç bir kahkaha, yaşlı ve acılı kadınlara özgü bir kahkaha. "Ama daha önce de bir kez senin iyiliğin için bir kadını bağışlamayı

teklif etti. Snape sert bir sesle,

"Unutmadım," dedi.

'Dişi aslanlara olan takıntın nedir Severus? Onların seni daha iyi memnun ettiğini mi düşünüyorsun? Seni daha iyi bir adam yaptıklarını mı düşünüyorsun? Çünkü sen asla bu tür bir bağlılığa layık olamayacaksın. Hayır,' dedi Voldemort, 'senin kalbin zayıf.

"Nasıl isterseniz Lordum," dedi Snape. Sesindeki acı duvarların arkasından bile duyulabiliyordu. "Ama Bayan Granger meselesi -

"Sana söyledim!" dedi Voldemort. 'Fazla bağlanma. Kimin verdiğini ve kimin aldığını unutma. Bunu bir onur olarak görmelisin. Senin çamur kanlı fahişen Hayatını daha büyük bir amaç uğruna vermek. O da bunu isterdi, değil mi? Sana her şeyini vermedi mi? Şimdiden mi?'

"Ben-

'Tsk, tsk. Fırsatlardan yararlanmayı öğrenin ortaya çıkarlar, Snape. Aksini yapmak senin yapacağın bir şey değil. Şimdi yapıyorum.

Umarım Granger'ın hayatını bağışlamak için daha fazla yalvarış duymam. Zaten çok uzun süredir tutuluyor.

"Evet, Üstat. Snape'in sesi soğumuştı. 'Onun gitmesi gerektiğini görüyorum. Şanınız lekelenmeyecek ve her zaman olduğu gibi size sadakatle bağlıyım. Benden ne yapmamı isterseniz yapacağım.

"Güzel," dedi Voldemort, oyuncağı geri verilmiş bir çocuk gibi memnun bir sesle.

O anda Luna fark edilme korkusuyla dinleme yerinden ayrıldı ve konuşmanın ne anlama geldiğini dehşet içinde fark etti. Voldemort

Hermione Granger'ı öldürerek yeni bir Hortkuluk yaratacaktı. Ve onu yerleştirmek için kullanacağı nesneyi bildiğini düşündü... onu bir zamanlar boynunda asılı olan Tibet kafatası kolyesini takarken görmüştü... ona nasıl hayran olduğunu görmüştü. Bu onun başka bir insan üzerindeki gücünün sembolüydü ve kadim büyü'nün bir sembolüydü. Ruhunun dönüştüğü yapbozun parçaları gibi birbirine uyuyordu.

Luna Hermione'yi uyarmak zorunda olduğunu hissetti ama bunu Snape'e bıraktı. Çaresizdi. Riddle Evi'nde artık her şeye gücü yetmesine rağmen her şeyi biliyordu. Görebiliyor ama harekete geçemiyordu. Bir zamanlar böyle olmasını isterdi ama artık istemiyordu. Gerçekliğin talepleri nihayet bilincine sızmıştı ve Luna *bilmenin* yeterli olmadığını anlamıştı. İnsanın bilgisini bir şey için kullanması gerekiyordu.

Ancak, bir kişinin ne zaman da öğrenmesi gerekiyordu.

Aklında, Hermione Granger'ın izin verdi, pragmatik bir nedenle arkadaşlık zincirlerinin çözülmesine izin verdi. Snape'in oyununu ele veriyordu. Dileklerini bir kutunun içinde, mühürlenmiş ve kilitlenmiş olarak hayal etti, tehlikelerle doluydu ama bir umut vardı

tıpkı Pandora gibi dibe vurdu. Voldemort Luna'yla vakit geçirdiğinde, yeni planıyla neşesi yerine geliyordu ve Luna da Voldemort'a sanki onun adına sevinmiş gibi karşılık veriyordu.

Kötü kış havası dağılmıştı; deyim yerindeyse aslan gibi girmiş, kuzu gibi çıkmıştı. Mart ayı açık ve serindi, ara sıra yağan yağmurlar bahçede çürümeye yüz tutmuş kar yığınlarını temizliyordu. Bu bir

Yeni hayatın yeşil filizlerinin toprağın altından çıkmasına birkaç hafta kalmıştı. O zamana kadar her şey ölmüş ya da ölmek üzereydi: kış, kar, umut.

Luna'nın Ölüm Yiyenler'den, taht odasından ve Bellatrix'in palavralarından duyduğu küçük parçacıklara göre, büyük saldırı bahar ekinoksu için planlanmıştı.

Voldemort bir taşla iki kuş vuracaktı.

Hermione Granger'ı öldürerek bir Hortkuluk yaratacak ve sonra onun parçalanmış bedenini yem olarak kullanacaktı.

Harry Potter. Neşesi aşikârdı. Luna'nın anladığı kadarıyla, bir Hortkuluk yapmak son derece karmaşık bir büyü işiydi ve aracın önceden hazırlanmasını gerektiriyordu; bu durumda Tibet kafatası madalyonu.

Voldemort meşguldü ve şeytani işleri severdi.

Luna'nın zihnini tutan bağlar birbirine çarptı.

tehditkâr bir şekilde. Ne zaman zincirlerini kaldırıp

Voldemort'tan ve onun planlarından özgürce uzaklaşmaya çalışsa, geri çekildi. Omuzları öyle bir çökmüştü ki Voldemort şikayet . Sırtını yine dik tuttu ama bu her zamankinden daha büyük bir çabaydı. Hermione Granger. Onun için hiçbir şey yapılamazdı. Luna şimdi varlığının geçerliliğini sorguluyordu; eğer arkadaşını kurtaramayacaksa, ne işe yarıyordu ? Neydi o? ?

Cevap Mart ayının on beşinde geldi. Yağmurlu bir gündü. Gün sisliydi, bulutlar yere yapışmış, yeryüzü ile gökyüzü arasındaki sınırı silmişti. Luna dışarıdaydı, Abacus'u okşuyor, ona yaptığı gece masajları dışında Karanlık Lord tarafından görmezden geliniyordu. Bir hizmetçi gibi.

Gözlerinde yumuşak yaşlar birikti. Abaküs ona sokuldu ama Bu bile onu neşelendirmiyordu. Luna zihninin kenarında kara bir çukur gibi duran dehşet çukurunun içine düşüyordu. Abaküs'ün telli yelesini avucunun içinde sıkarak kendine biraz güç bulmaya çalıştı. Luna (nasıl şaşırtıcı!) üzerinde durmak için sağlam bir zemine ihtiyacı vardı. Kendi kendine kıkırdadı, biraz da çılgınca, çünkü daha önce hiç topraklanmayı istememişti. Yeni duygusal hisler Luna'yı gıdıklıyordu.

Abaküs boğazından alçak bir hırıltı çıkardı, neredeyse bir kurt gibi (gulp). Luna yağmurun içinden yukarı baktı. Gözleri genişledi.

Koyu griye bürünmüş iki figür ona doğru koşuşturdu. Ölüm Yiyen cübbesi giymemişlerdi. Luna asasını çıkardı. "Kim var orada?" diye fısıldadı.

"Sus," dedi derin, yankılı bir ses, aynı şekilde fısıltıya dönüşmüştü. Bu Severus Snape'ti.

"Severus! Luna mırıldandı.

Figürler yanındayken anladı ve sis gerçek dünyada değil, Luna'nın umutsuzluk kargaşasının içinde kalktı. Kalbini kaldıran bir güneş ışını; tatlı tatlı gülümsedi çünkü mutluydu. Hermione'nin nasıl olduğunu bilmiyordu. ve Snape'in zindandan gizlice çıktıklarını bilmiyordu, bilmek de istemiyordu. Önemli olan kaçmış olmalarıydı. "Ah, anlıyorum," dedi. "İyi şanslar o zaman.

Hermione, "Teşekkür ," diye mırıldandı.

Çözüm çok açıktı. Voldemort'un karargâhı hem izinsiz girişlere hem de kaçışlara karşı güçlü bir şekilde korunuyordu; Snape bunu herkesten daha iyi biliyordu. Luna yaratığa baktı onun yanında. 'Abaküs,' dedi alçak bir sesle. "Tarikat'a bir kez daha hizmet edecek misin?

Thestral uçmaya hevesliymiş gibi taş terasa doğru pençelerini salladı.

Snape ve Hermione birbirlerine baktılar; Hermione'nin yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve Severus'un gözlerinde memnun bir parıltı vardı. El ele tutuştuklarını fark etti Luna. Bir işaret fişeği içindeki umut büyüdü ve asasını tutuşunu gevşetti. 'Koğuşların ötesine geçebilecek misin? Hermione tutsak olsa bile mi?

"Evet," dedi Snape. 'Ama sadece bir süreliğine. Geçmemize izin vermek için gökyüzünü bizzat ben zayıflattım. Ben-' durakladı, dikkatle Luna'ya baktı.

"Ben gidemem," diye fısıldadı Luna. Onlarla gitmek isteyip istemediğini bile . arkaya doğru çevirdiğinde yağmurun yüzüne düştüğünü ve sisin üzerine bastırdığını hissetti. Aynı zamanda Snape ve Hermione gittikten sonra aklına geldi, Voldemort bunu öngöremediği için onu, Luna'yı suçlayabilirdi. İç çekti. Elden bir şey gelmezdi. Ayrıca, ne yapabilirdi ki? Ona işkence mi edecekti? Zaten yapmıştı. Tecavüz mü? Yaptı. Öldürebilir miydi? Bu bir merhamet olurdu.

Luna, Hermione ve Severus'a, "Siz gidin," dedi. 'Abacus sadece iki kişi taşıyabilir, ayrıca. Sizi koğuşların ötesine bırakacak. ve bana geri dön. Değil mi, Abaküs?' Boğazında bir yumru ile Thestral'ını okşadı. Özgürlük, ama onun için değil. Zincirleri sağlamdı.

"Luna," diye fısıldadı Hermione, öne doğru eğilip ona büyük bir güçle sarıldı. 'Seni unutmayacağız. Seni bulacağız.

seni kurtarmanın bir yolu.'

"Bayan Lovegood," dedi Snape, kendini çoktan Thestral'ın sırtına çıkarmıştı. "Yardımanız için teşekkür ederim. Ona bakarken gözleri buz gibi oldu. "Lütfen kendinize dikkat edin. Herm-Miss Granger'ın dediği gibi, size yardım etmenin bir yolunu bulabilirsek, bulacağız.

Luna başını salladı. Snape temellerini koruyordu ve Sözlerinde Hermione'ninkiler kadar içten bir güç yoktu. Bu onun doğasında vardı ve Luna bunun için onu suçlamıyordu. Bir kez daha etrafındakiler hakkında çok fazla şey anlarken buldu; gözleri gerçekten çok büyüktü.

Snape, Hermione'yle konuşarak, "Gel," dedi. "Zamanımız yok!

Gri bir kumaş parçası, bir el hareketi ve Snape'in botlarının acil komutuyla Abacus'un etine giren mahkûm, Luna'nın tek umudunun sırtında profesörüyle birlikte kaçtı. Sis içinde yükseldiler ve saniyeler içinde Luna'ya görünmez oldular. Onlara el sallamak için bir elini kaldırdı, kabul etmedi ve sonra eve geri dönerken gözyaşlarını sildi. Sol gözü acı ve terk edilmişlikle ağlıyordu. Sağ gözü ise Hermione'nin kaçışından duyduğu sevinç ve mutlulukla ağlıyordu. Yüzünden aşağı karışık ve şaşkın bir nehir akıyordu.

Merdivenlerden yukarı çıkıp odasına girdi. Yağmur damlalarının renkli camdan aşağıya doğru dans edişini izledi. gül penceresi. Bir bağırış, klaksona benzer bir çağrı, evin temellerinin şiddetli bir şekilde sarsıldığını duydu.

Voldemort'un ödül cinayetinin çalındığı ortaya çıkmıştı.

Birkaç saat boyunca arama devam etti. Ölüm Yiyenler koridorlara akın ederken Luna sessiz ve dik dik bakıyordu.

onun etrafında. Araziyi, evi, evi aradılar. Yakın , ormana... tabii ki boşuna. Snape Hermione'yle birlikte çoktan havalanmışlardı. Abaküs işini yapmış, sisin içinde Ruh Emicilerden kaçmış ve atlılarını güvenli bir yere taşıyordu. Soğuk gözleri ve hareketsiz ellerine rağmen Luna'nın kalbi iyilikle parlıyordu. Bir Ölüm Yiyen tarafından mırıldanılan her küfür, sonuçta iyi bir şey yaptığı anlamına geliyordu.

Gün ilerledikçe Luna'nın Karanlık İşareti rahatsız olmuş gibi teninde kıpırdandı. Tekrar kıkırdadı, çünkü yine gıdıklanmıştı.

Asasıyla tekrar tekrar doldurduğu bir fincan yeşil çayla saatlerin geçmesini beklemeye koyuldu.

March, Ölüm Ayı

Mart ayının ortası tarihsel olarak ihanet zamanıydı. Luna bunu biliyordu ve Voldemort'a bunu . sordu. Ancak sormadı ve bu nedenle olay gerçekleştiğinde şaşkınlığa uğradı.

İronik bir şekilde, Luna'ya avansı veren Bellatrix'ti. Kötü bir şeyin yaklaştığına dair bir uyarı. Severus ve Hermione'nin kaçışının gerçekleştiği o gün, Ölüm Yiyenler maskeleriyle etrafta koşuştururken ve Luna merdiven boşluğundaki oturduğu yerden gözlerini dört açmış olanları izlerken, Bellatrix siyah ipek yünü cüppesi uğursuz bulutlar gibi arkasında salınarak koridorda ilerledi. "İstediyi sensin," dedi Luna'ya ters ters

baktı. "Ben mi?

'Bilmeniz gerektiğini söylüyor. Bunu öngörmeliydin.'
Bellatrix'in karanlık yüzünde bir neşe ifadesi belirdi.
gözler. "Seni tanımak güzeldi, Loony Lovegood. Kadın
koridordan aşağı doğru koşmaya devam ederken kahkahalar
yükseldi.

Luna'nın midesine soğuk bir korku yerleşti. Bu
O zaman suç Luna'ya, Kahin'e düşecekti. Bunu bilmeliydi. Titrek
ve derin bir nefes alarak isteksizce ayağa kalktı ve Voldemort'a
tek başına gitmeye karar verdi.
çağrılıyordu. Karanlık İşareti ön kolunda kıvranıyordu, henüz
bir çağrı değildi ama kesinlikle kızgındı. Dilinin altında bir
şeyler fısıldadı, şarkı parçaları, küçük dualar, tekerlemeler,
rahat sözler. Elleri duvarların ahşap kaplamalarında gezindi.
Dokununca sıcak geliyordu,
neredeyse canlı.

Üç dakika sonra Luna kendini Voldemort'un üst kattaki taht
odasının kapısının önünde buldu. Dışarıda iki Ölüm Yiyen
nöbet tutuyordu, duruşlarından endişe okunuyordu. "Ne oldu
bayan?" diye sordu içlerinden biri.

'Çağrıldım,' dedi.

Kaba bir şekilde başlarını salladılar ve içlerinden biri kapıyı
çaldı, ötesindeki alevli karanlıkta kayboldu ve başını tekrar
dışarı uzattı. "İçeri gelin," dedi muhafız.

"İşte " diye mırıldandı. "Seni tanımak güzeldi, Loony
Lovegood.

Taht odası karanlığa gömülmüştü. Perdeler
Mart ayının parlak öğleden sonrasına karşı çekilmişti ve ateş
yerinde bir canavar gibi kükrüyordu. Korkutucu gölgeler
köşelere atılmıştı. Theo Nott elbette masasındaydı ama
normalde düzgün taranmış saçları dağılmıştı ve koyu renk
gözlerinin altında torbalar vardı. Birkaç Ölüm Yiyen döşeme
tahtalarının üzerinde sürünüyordu.

Ve Karanlık Lord şöminenin önünde bir ileri bir geri volta atıyor, botları yerde sert tıkırtılar çıkarıyordu.

Parlak kırmızı saçlarının parıltısı dışında siluet halindeydi. Gözleri. Luna bir an için cehenneme gittiğini düşündü. Genel durumu için yeterince adil bir değerlendirmeydi bu, fark etti. Voldemort volta atmaya ara verip başını ona doğru çevirdiğinde, Luna'nın dizleri çoktan yere çökmüş, onun önünde diz çökme tepkisine engel olamamıştı.

"Snape gitti," dedi Voldemort. "Çamur kanlı fahişesi Granger'la birlikte.

Bu konuda söylenecek bir şey yoktu, çünkü konuşmak şaşkınlığına gölge düşürmek olurdu. Başını öne eğdi.

"Ve siz bu yeni gelişmeyi öngöremediniz. "Hayır, efendim. Bana verilmedi -"

"Yeterince iyi değil! Voldemort yumuşak, ölümcül bir tıslamayla araya girdi. "Yarısı bile yeterince iyi değil. Bir Kahin benim ne işime *yarar*? Senin sözde yeteneklerin bana hiçbir uyarıda bulunmadı.

"Lordum, lütfen. Bu bir sanattır, bilim değil ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, görülerim bana rüyalarımda gelir. Diğer taraftan gelenler üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Luna gözlerini kaldırıp Voldemort'a bakmaya cesaret etti. Voldemort onun üzerinde durmuş, öfkeyle kaynıyordu, gözleri parlıyordu.

"Eğer gören *sen değilsen*, zaman kim? Bir şeyin seni ele geçirdiğini iddia etme. İşaretleri tanırım. Bana yalan söyleme, Luna Lovegood!"

"Öyle değil," diye bağırdı. "Nereden geldiğini bilmiyorum. Ama bana verilen bilgilere pek de yardımcı olamıyorum.

'Bahanelerin çok yorucu. Senin doğru dürüst motive olmadığını düşünmeye başlıyorum," dedi ve soğuk beyaz elini uzatıp kızın başına dokunarak geri çekti. 'Bence sen yaptın Snape'i biliyorum. Ve sanırım bu bilgiyi benden sakladın.'

"Ben asla --!

"Sus! Kötü performans için bahane istemiyorum. Voldemort onun önünde diz çöktü. Sesi çok sessiz, çok korkunçtu. "Bir daha başarısız olmayacaksın. Ve sana başka bir şans verilmeyecek.

Luna tatlı bir an için sadece bu kadar düşündü. Bir azarlama. Mesajı almıştı; başka bir şey Gereksizdi. Ama ne yazık ki mesele Luna değildi; mesele Voldemort'tu ve onun işi henüz bitmemişti.

Ayağa kalktı, gözleri uyarırcasına parladı ve sonra sesi öfkeyle titremeye başladı. "Snape! Gitmiş! Ve uyarı yok! Sen değersizsin, Luna Lovegood, bir çöp parçasısın, Sana verdiğim hayatı hak etmiyorsun. Nasıl olduğunu anlıyor musun? *Alçak ? SEN?*

Odanın köşelerinden, odada bulunan birkaç Ölüm Yiyen kıpırdamadan , merakla izliyorlardı. Luna da Voldemort'un öfkeli haline yarı dehşet, yarı hayranlıkla bakıyordu. Yanaklarındaki hafif kızarıklık dışında insan yüzü ölümcül derecede solgundu. Şeytani gözleri yanıyordu. Merakı Luna'nın korkusuna galip geldi ve hiç düşünmeden ona baktı. sorusuna cevap veriyorum.

"Ceza," diye bağırdı, "evet cezaya ihtiyaç var, ama Cruciatus senin için fazla iyi, değil mi? Lord Voldemort bu gece merhametli olmayacak... beni takip edin... KALKIN!

Tökezleyerek ayağa kalkan Luna bir an için onun kendisinden neden üçüncü şahıs olarak bahsettiğini düşündü. Bir şekilde kendi kontrolünün dışında olup olmadığını merak etti... Lord Voldemort'un kendi yarattığı ama tam olarak özdeşleşmediği harici bir varlık olduğunu. Voldemort asasıız büyüsünü kullanarak havada süzölürken, ilginç bir teori, diye düşündü. kapıdan çıkarken ve merdivenlerden inerken onu önünde yuvarladı.

Birkaç Ölüm Yiyen muhafızı onları takip etti, kafatasına benzeyen maskelerinin ardında esrarengiz, sessiz ve umursamaz tanıklar
Voldemort'un son kurbanı.

O sırada öğleden sonra olmuştu ve eski yağmur bulutları sıralanmıştı. Gökyüzünde asılı kalmış, güneşi gizliyordu. Koyu gri bir ışık süzölüyordu ama hiç umut yoktu. Voldemort onu yüzen tılsımdan kurtarıırken Luna hiçbir şey söylemedi ve dışındaki taş terasa düştü. Sadece bir saniye sürdü.
Luna'nın ayağa kalkması birkaç saniye sürdü.

Voldemort öne doğru yürüdü ve Luna bir an için onun kendisini kan lekeli taş sunağa geri götürdüğünü sandı Her şeyin başladığı yere. Ama onu geçti ve çimenlerin üzerinde durdu, bir düdük çıkardı ve Luna kimin gerçekten tehlikede olduğunu anladı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır!"

Abaküs ortaya çıktı, iyi bir küçük Thestral'dı, çağrıldığı gibi Voldemort'un yanındaki çimenliğe inerken yumuşak sürüngen kanatları çırpınıyordu. Serin, bulutlu havanın hafif bir girdabı Çimenlere sürtünerek yaprakların dostça dalgalanmasına neden oldu. At sessiz, parlayan gözlerini kırıştırdı ve keskin dişleri onlara gülümsüyor gibiydi.

"Lütfen, Lordum," diye araya girdi Luna, koşarak Voldemort ellerini yalvarırcasına kaldırdı. Lütfen,

Ona zarar verme. Her şeyi yaparım. Beni suçlayın, lanetleyin, umurumda değil, sadece yapmayın -'

Voldemort güldü. Aklını kaçırmış gibiydi. "Çok geç," dedi. Asasını kaldırdı. Abaküs ejderhamsı başını Luna'ya doğru çevirdi ve beyaz gözlerini dikerek ona baktı, bir şekilde başına geleceklerin farkındaydı. Voldemort Öldüren

Lanet'i söylerken Luna çığlık attı.

"Avada Kedavra!"

Zehirli yeşil ışığın parıltısı Abaküs'ün kemikli atının göğsüne çarptı. Thestral acı dolu bir ciyakladı ya da Luna hangisinin olduğunu anlayamadı ve yere yığıldı. siyah kemikler ve deriden oluşan bir yığın halinde yere yığıldı. Ceset ölüme teslim olmadan önce son bir kez iç çekmiş gibiydi.

Önündeki manzaraya bakarken Luna'nın sert yanaklarından gözyaşları serbestçe süzüldü. Abaküs, sadık dostu kısa süre önce ona geri dönmüştü. Yanlış bir şey yapmamıştı. Bir de Lord Voldemort vardı, yüzünde memnuniyet okunuyordu, asası sanki bir rutinmiş gibi elinde hafifçe duruyordu (ki onun için öyleydi). O anda, asasını aldığı anda ondan nefret ediyordu, ah, ondan nasıl da nefret ediyordu... acı dalgası onu ele geçirdi, kafasının içinde çığlık atıyordu, daha önce hiç bilmediği bir nefret çığlığı o yetenekliydi.

Luna Voldemort'a, "Senden nefret ediyorum," dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Yıkıldım.

"Öylesine söylemiyorum. Senden nefret ediyorum. Sesi, ağlayan gözleri ve yanan yanaklarının aksine soğuk ve sakindi.

"Sana inanıyorum. Ve şimdi, Luna Lovegood, Lord Voldemort'un senden istediği şeyde başarısız olmanın bedelini öğrendin.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı. 'Lord Voldemort kim? *Sen kimsin?* Benim senden nefret ettiğim gibi sen de kendinden nefret ediyor musun?

"İnanılmaz," diye nefes aldı Voldemort. ' *Silencio!* '

Kendisini öldürmesi için onu kızdırıp kızdırmadığını umursamadan ona doğru yürüdü ve doğrudan gözlerinin içine bakarak zihnine girmesi için ona meydan okudu. Onu en çok neyin kızdıracağını bildiğinden, düşüncelerini ve duygularını hazırladı ve bunların gerçekliğine belli belirsiz şaşırdı. Voldemort, Luna gibi, kendi iyiliği için fazla meraklı olma eğilimindeydi ve bu yüzden onun düşüncelerine doğru ilerlediğini hissetti.

"Beni susturamayacaksınız," diye düşündü. ' Beni lanetleyebilirsin. Beni cezalandırabilirsin. Ama sonsuza dek seninle olacağım Tom Riddle, beni öldürsen bile. Sana musallat olacağım. Hiçbir zaman seni terk edeceğim. Sana gerçek sadakatin ne demek olduğunu göstereceğim.

Voldemort sendeledi ve bir adım geri çekildi. Birkaç kez gözlerini kırıştırarak Luna'ya baktı. Nefes almıyor gibi görünüyordu. , koruyucu Ruh Emiciler dönüyordu. ve havada asılı kaldılar, havada dolaşan duygulardan açlık duyular, beslenmek istediler ama insanlara yirmi metreden fazla yaklaşamadılar. Canavarlar hâlâ havayı soğutuyordu. Luna'nın nefesi yüzünün etrafına sisli bulutlar halinde yayılıyordu; Voldemort'un nefesini tuttuğunu biliyordu çünkü ağzının önündeki hava berraktı.

Asasını bir kenara bıraktı. Artık el ele tutuşmuşlardı. Adam ona doğru adım atarken Luna'nın kalbi deli gibi çarpıyordu; zihninde öfke, hiddet, keder ve en çok da Özellikle de şefkat. Ondandır onay alma ihtiyacı. Hataları için bir af. Bu işin ikisinin de kontrolü dışında geliştiğinin kabulü.

Voldemort'un elleri onun üst kollarını sıkıca, sertçe ve öfke dolu bir şekilde kavradı. Çürükler olacaktı. Hiç çaba sarf etmedi.

ona karşı mücadele etti. Tutuşu o anda ona dokunmasının tek aktif yoluydu, ama yine de vücutları birbirine bastırılacak kadar yakın duruyorlardı.

Yavaşça. Elbisesinin altında uyanık duran göğüsleri adamın göğsüne yaslanmıştı; soludukları hava aynıydı.

Voldemort, ağzı kızın kulağının yanında olacak şekilde eğilerek fısıldadı.
"Ne *cüretle*... sen...

Sonra onu bıraktı ve arkasına bile bakmadan içeri girdi.
Uzaktan kayıtsızca bakan Ölüm Yiyenleri de onu takip etti.

Luna, Abacus'un cesediyle terasta yalnız kaldı; ceset Thestrals'a özgü bir şekilde hızla çürüyerek bir zamanlar var olan yaratığın sert, küllü bir taslağına dönüştü. O küllerden küçük bir parça topladı ve bir kutuya koydu.
cübbesinin cebinde. Bir gün Abaküs'e veda edip küllerini savurabilirdi ama bugün değil. Bugün Karanlık Lord tarafından cezalandırılmıştı ve suçluydu. Oturdu,
Karanlık taş sunağın üzerine saygısızca uzandı, ayaklarını dizlerine sarılacak şekilde içeri çekti ve ağladı.

Dar Bir Sadakat Kanıtı

Yazarın Notları: Teşekkürler, eleştirmenler! *Vasilisa23, selenoliber, The Eraser, TheAngelOfSilence, foeldesilajos, Sarah Coldheart, SailorHecate, Pandora, SSJ Leia, twighunter, Barranca, Talriga, Mirrordjyn, Howl* ve *asdffffff*.

Bunu güncellemedeki gecikme için özür dilerim - Gerçek Hayat bazen araya giriyor. Bu biraz geçiş bölümü, ama Voldemort için neden iyi bir fikir olmadığını öğreniyoruz daha fazla Hortkuluk yapamaz. Başka bir yol bulması gerekecek.

Feragatname: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir.

Şaper 17'den özet:

Luna terasta Abacus'un cesediyle baş başa kaldı; Thestrals'a özgü bir şekilde hızla çürüyerek bir zamanlar var olan yaratığın sert, küllü bir taslağına dönüştü. Küllerden küçük bir parça topladı ve bir kutuya koydu. cübbesinin cebinde. Bir gün Abaküs'e veda edip küllerini savurabilirdi ama bugün değil. Bugün Karanlıklar Lordu tarafından cezalandırılmıştı ve suçluydu. Karanlık taş sunağın üzerine saygısızca oturdu, ayaklarını içeri doğru çekti. dizlerine sarıldı ve ağladı.

On Sekizinci Bölüm

Dar Bir Sadakat Kanıtı

Severus Snape'in kaçışının ardından Hermione Granger, Lord Voldemort'un karargâhı tecrit altına alındı. Kalan mahkumların durumu gözden geçirildi; basitlik adına çoğu idam edildi. Geriye kalan tek kişi, eskiden Diagon Yolu'nda yaşayan yaşlı Bay Ollivander'dı; savaşta kaybolan ya da alınan Ölüm Yiyen asalarının yerine yenilerini koymak amacıyla hayatta tutulmuştu. Üzerindeki koğuşlar ev ve araziler güçlendirildi; Ölüm Yiyenlerin sadakatlerini belirlemek için Veritaserum ile kapsamlı bir sorgulamaya tabi tutuldular. Hiçbiri eksik bulunmadı.

Luna için Mart ayının son iki haftası karanlık ve umutsuzluk içinde geçti. Odasına kapatılmıştı ve Smiley ile Yorkie bir kez daha dolaşmasına karşı nöbetçi olarak görevlendirilmişlerdi. Ay takvimine göre, karanlığa doğru küçülen bir aydı ve o bunu hissediyordu. Zayıf. Azaldığını.

Yine de zihni kendini durduramayarak çalışmaya devam etti, Luna kayıtsızca odasında volta atarken ya da hevesli olmayan kaslarıyla yatakta uzanırken bile hayata ve amaca dönüyordu. şekillenmiş ve şekillenmemiş yarım yamalak planlar. Belirsiz şekiller uçuşuyordu. Luna başka bir görüye ihtiyacı olduğunu düşündü, gerçek bir görüye, hem de yakında. Onu Voldemort'un gözüne tekrar sokacak bir şey olmalıydı.

Endişelerine bir de Bellatrix Lestrange'in onun yerini bir Kahin olarak alıp almadığını merak eden, içini kemiren, zeki bir yanı vardı. Ne de olsa kadın gerçekmiş gibi görünen bir imgeleme sahipti ve Luna'yı dışarı çıkmaya zorlamak için yeni becerisinden yararlanacaktı. Bir Ölüm Yiyen olmak demek sürekli bir güç mücadelesi içindeydi. Luna iş için biçilmiş kaftan, yeterince acımasız değil. Yeterince umursamadı.

"Hanımefendi, bir şeyler yemelisiniz," dedi ev cini Birdy, elinde bir tabak sandviç ve

bir bardak kabak suyu. "Günlerdir bir şey yemedin.

"Aç değilim," diye yanıtladı Luna. Kemikleri görünmeye başlamıştı. Ama ne zaman yemeğe baksa Midesi bulandı, bir daha asla yemek yemeyecek olanları hatırladı. Abaküs gibileri. Komodinine doğru yürüdü ve onun küllerinin bulunduğu küçük keseyi eline aldı.

"Emirler böyle hanımefendi," dedi Birdy. 'Lütfen. Bana eğer yemek yemezseniz cezalandırılacağım söylendi.

Luna iç çekti. "Tamam o zaman. Keseyi yerine koydu ve sandviç tabağını kucağına çekerek koltuğuna oturdu. Elfin yüzündeki sevinç ifadesi neredeyse buna değirdi.

Çiğnemek ve yutmak çaba gerektiriyordu ama Luna bunu başardı. Birdy'nin yerinde kabak suyunu içti. Israrla (Luna daha önce hiçbir ev elfinin bu kadar kabak suyu içmeye gelince otoriter) ve ağzını bir peçeteye sildi.

"Benden bu kadar.

Bir patlamayla, Birdy gitmişti. Luna yine yalnızdı.

Abaküs'ün ölümünün Luna'nın uyandığında aklına gelen ilk şey olmaması için birkaç hafta geçmesi gerekmişti. Uyumaya gittiğinde düşündüğü son şeydi. Acı, kalbini neredeyse koruyucu bir şekilde sertleştirmişti. Tarafsız bir parçası yas tutma sürecini gözlemledi ve bunun sağlıklı olduğunu ilan etti. Kendi kendine, '*Bu da geçecek*' dedi. '

Luna bir gün ölecek ve diğerleriyle, Abaküs ve annesiyle yeniden bir araya gelecekti. Her şey öldü ve her şey yeniden yaşadı. Voldemort hariç, ama o

Tanım ve anlayışın ötesinde, bu yüzden Luna onu zihninde dikkat çekmek için tıkırdayan ama kapalı kalan özel küçük bir kutuya koydu. Şimdilik. İyileşme süreci kolaylaşmıştı çünkü Voldemort onu alışlagelmiş yöntemleriyle kullanmıyordu; Luna gözden düşmüştü.

Kederinden bir seferde on dört saat uyuyordu.

Voldemort'un üst kattaki çıplak odasına çağrıldı. Çağrısı Karanlık İşareti şeklinde geldi, derisinin altında onu sıyırdı ve isteksiz ayaklarla koridorlarda yürüdü. Hiç hoş olmayacaktı. Daha fazlasıydı
işkence mi bekliyordu? Snape'in ihanetini tahmin edememesi onu eski durumuna geri mi döndürmüştü?

Voldemort her zamanki gibi birkaç Ölüm Yiyen ve sekreter Nott'la birlikte mahkemeyi yönetiyordu. Luna onun önünde eğildi, dizleri içten gelen bir acıyla yere çarptı. "Benim Tanrım," dedi.

"Başarısız oldun ve Lord Voldemort tarafından cezalandırıldın," dedi soğuk bir sesle. "Ama Luna..." bir elini uzattı ve çenesinden tutup kendisine bakması için kaldırdı, "bu bir cezaydı. Hepsi bu kadar. Bu senin görevlerini değiştirmede, sadece seni... risklerin... daha çok farkına vardırıdı.

Yutkundu ve başını salladı.

Voldemort sert ahşap bir bankı işaret ederek, "Şimdi otur," dedi. Fenrir'in yanında açık bir yer vardı. Greyback ve Luna bankın kenarına oturdular, ellerini ve kollarını olabildiğince vücuduna yakın tutuyordu, kurt adamın ete olan açlığının, ağır yanında nefes alıyordu. Aklına çocukken Greyback tarafından dönüştürülen zavallı Profesör Lupin geldi.

Voldemort tarafından bir yetişkine dönüştürüldü. Böyle bir trajedinin yargısı olamazdı.

Garip bir nedenden ötürü, Voldemort emirler verirken ve planları ana hatlarıyla belirtirken onun odada kalmasına izin verdi. Luna

ona bu kadar acı çektirdiği için

Bunun için ona daha sadık olduğuna inanıyordu. nemsediği şeyi alarak onun üzerindeki kontrolünü pekiştirmişti: Abaküs. Karanlık Lord'un egosu, böyle bir olaydan sonra gücüne hâlâ meydan okunabileceğini düşünmeyi reddediyordu.

Luna onun konuşmasını, ellerini hareket ettirmesini ve gösteri yapmak için asasını sallamasını izlerken, dünyanın ona nasıl davrandığını merak etti. Sadece kötü muamele görmüş bir insan acının, korkunun gücüne inanabilirdi.

İnsanların en büyük motivasyon kaynağı. Korkulmak mı sevmekten daha iyidir, yoksa sevmek mi korkulmaktan daha iyidir? Luna sorunun o kadar basit olmadığını biliyordu. Hem korku hem de sevgi bir derece meselesiydi.

Luna'nın değerleri, mümkün olanın ötesine geçtiğinde Bir lml tarafından bahşedilmiş ya da alınmiş olsa da, onun erişiminin kaldı. Bu onun kalbini saran sıcak, koruyucu bir kucaktı. Ona değer vermediği sürece, bunun bir önemi olmayacaktı. Abaküs daha iyi bir yerdeydi. Thestral cennetindeydi. Her neredeyse mutluydu ve bunu o kadar iyi biliyordu ki iri gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. O Karanlık Lord onun mutluluğunu görmesin diye yere baktı.

Voldemort'la alay edercesine yaptđı bağışlamadan sonra, Luna'nın o gece odasına geri dönmesine izin verildi. Onun verdiği acıyı daha fazla hissetmesine izin verildi. Sırt st yatmasına ve onu içine almasına izin verildi, uzuvları iplerle değil sihirle bağlıydı. "Senin için planladđım harika şeyler var, Luna,

İşini bitirdiğinde ona mırıldandı. 'Henüz hiçbir fikrin yok. Karanlıklar Lordu seni unutmadı.

Ağlamamaya çalışarak, "Onur duydum," fısıldadı. Esaretinin ilk günlerinde adamın onu öldürüp öldürmeyeceğini merak ederdi. Hayata olan ilgisi artık yok olmuştu ; eğer onu öldürürse, ona verdiği söze sadık kalacaktı. Diğer taraftan kendini daha güçlü kılacaktı. Lord'u geçene kadar . Voldemort ve onun içinde gerçekte ne olduğunu keşfetti.

Luna onun uykuya dalmasını izlerken, ışığının bu keşiften sağ çıkıp çıkmayacağını merak etti.

Nisan, Büyüyen Ay

Nisan ortasında Luna'ya Severus Snape'in yokluğunda seralarda çalışma izni verildi. Parmaklarının arasındaki kara toprağı hissetmek onu rahatlattı ve bitki yaşamının mutlu unutuluşunu görmek ona umut verdi. Merkeze yeni bir İksir Ustası getirildi, John Jigger adında orta yaşlı bir büyücüydü, ne Snape kadar iyiydi ne de Karanlık'la arası o kadar . yan. Luna hemen onunla arkadaş oldu. Ayrıca ona isyan etmenin söz konusu olamayacağını söyledi; Voldemort'un kendisi de İksirlerde iyiydi. Diliyle bir şeylerin kokusunu alabiliyordu. Karanlık Lord'un sihirli duyuları o kadar keskindi ki John Jigger gücünü toplayıp kendisine söyleneni yapsa iyi ederdi.

En azından Luna'nın ona söylediği buydu. Kendisi için aksini düşünmeye cesaret eden son kişi oydu. Snape kaçmıştı. Hermione de öyle. Geri kalanlar ölümün güvenli kollarına kaçmıştı. Bitkilere bağlanmamak için çaba sarf ediyordu.

ve seralarda yetiştirdiği bitkileri, sırf konuşacak bir şeyleri olsun satıyordu.

Güzel bir bahar günü Voldemort, Nagini'yi de yanında getirerek seraları teftiş . Siyah pelerini yumuşak yeşilliklere karşı çok sert duruyordu. Luna onu gördüğünde şaşkınlıkla ciyakladı, çünkü o sırada bir Çin Lahanası'nın saksısını değiştiriyordu.

"Lordum," dedi, .

"Yüzünde kir var," dedi ve başparmağıyla yanağını silmek için uzandı. Bu şefkatli bir jestti ve Luna
Bu yüzden onu gizlice hor görüyordu. Keşke anormal kalabilseydi, ondan asla yara almazdı.

"Kir, bitkilerle çalışmanın bir sonucudur," demeyi başardı.
"Umut kirli bir şeydir.

"Burada umut mu buluyorsun?" diye sordu.

'Ben her yerde umut buluyorum,' dedi. "Sende bile.

'Eğer illüzyon peşindeyseniz, bu size kalmış. Size yardım etmek için elimi bile kıpırdatmayacağım.

"Yapmayacağını biliyorum," dedi Luna neşeyle. Nagini'yi sevmek için eğildi.

"Bu gece benimle yemek yiyeceksin," dedi Voldemort.

"Buraya kadar gelmene gerek yoktu," dedi Luna. "Beni çağırabilirdin.

'Bunun farkındayım, seni aptal kız. Seraları görmek istedim. şeytan Tuzağı yetişiyor mu? Yakında ona ihtiyacım olacak.

Luna gülümsedi. Voldemort'un şeytanları tuzağa düşürdüğü hakkında zekice bir yorum yapmak istedi ama kendini tuttu. "Sana göstereceğim," dedi, onun yanından bir tüy gibi geçerek. "Bu taraftan.

Şeytan'ın Tuzağı küçük ve karanlık bir odayı tek işgal ederdi, çünkü yakınındaki her şeyi boğardı ve doğrudan güneş ışığından korunuyordu. Luna kapının camına dokundu ve yeşil bir dokunaç tepki olarak kıpırdandı. 'Bu Adı Boris. Boris suyu, cüceleri ve sever. Kendisine şarkı söylenmesinden hoşlanıyor ve en sevdiği ninni "Küçük Bir Fındık Ağacım Vardı". Boris yaklaşık üç aylık... ne?' Luna durdu.

Voldemort'un dudakları öfkeyle birbirine bastırılmıştı... ama sonra başını çevirip tek bir kahkaha patlatarak onu şok etti. "Sen gerçekten delirmişsin," dedi. 'Adı Boris mi? Suyu, cüceleri ve toprağı mı seviyor?

"Şey, evet," dedi Luna, Lord Voldemort'un ona deli demesinde bu kadar komik ve rahatsız edici ne olduğunu anlayamayarak.

Voldemort'un dişleri de teni gibi beyazdı. İçten kahkahası nadirdi, bu yüzden oldukça korkutucuydu. Başını sallayarak cama da vurdu. Şeytan'ın Tuzağı Boris şaha kalktı dokunaçlarını ürkütücü bir benzerlikle sallayarak saygı duruşunda bulunur.

"Sanırım Boris senden hoşlanıyor," dedi Luna.

"Gel," dedi Voldemort, Luna'nın yanına bir elini koyarak elini omuzlarının arasına koydu. 'Bugünlük bitkilerle kadar uğraşmak yeter. Burada çok uzun süre kalırsan yeşil.'

'Beni yeşil sevmez misin? Güzel bir değişiklik olabilir.'

"Hayır. Yeşil olmanı isteseydim, seni yeşile çevirirdim," dedi Voldemort. Tekrar başını salladı. "Bunu tartıştığımıza inanamıyorum," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Git eve geri dön."

Öyle de yaptı, taş patikalarda yarı koşar gibi zıplayarak ilerliyordu, akli Bitkibilim projelerindeki ilerlemedeydi. Yalnızca Karanlık Lord'un zihnini meşgul eden bir nesne olarak var olmaktansa, kendi zihnini meşgul edecek bir şeye sahip olmak çok rahatlatıcıydı. Çaresiz bir araç yerine aktif bir oyuncu.

Büyüyen canlılar kışı geçirdikten sonra geri döndükçe işler iyiye gidiyordu.

Elindeki ve yüzündeki kiri yıkadıktan sonra Luna kütüphaneye gitmeye karar verdi. Okumak istediği bir kitap vardı, Amerika kıtasından bir peri masalları kitabı. Ölüm Yiyen'i Korumalar her zamanki gibi saygılı bir mesafeden onu takip ediyor, Luna da kitapların arasında dönerek doğru bölümü arıyordu. Voldemort kütüphanesinin düzeni konusunda çok titizdi. Uzun pencerelerden baharın ışığı zemini aydınlatmak için cömert ışınlar döktü. Luna ışığa dokunmak için parmaklarını uzattı. Yeterince hareketsiz kalırsa hissedebiliyordu.

Tekrar harekete. Neredeydi o kitap? Sanki ellerinin kendi küçük zihinleri varmış gibi (ya da belki her parmak için bir zihin, toplam on zihin) doğru yere doğru ilerledi.

", , " diye şarkı söyledi. Sonra, 'Oh!'

Dikkatini başka bir kitap çekti. Başlık soluk altın rengindeydi; kitap siyah deri ciltliydi ve üzerinde "Adı Konmayacak Olan" yazıyordu. Luna'nın gözleri büyüdü. Eğer bir adı yoksa, nasıl bir unvanı olabilirdi? O

kitabı raftan çekti. Yaklaşık üç yüz sayfaydı.

Sayfalar parşömenden değil de metalden yapılmış ağırdı. Kapağı eskimiş ve zararsızdı ve Luna'nın şu cümle geçti: Göz önünde saklı.

Etrafına şöyle bir göz gezdirdiğinde kimsenin kendisini görmediğini fark etti ve kitap raflarının arasındaki boşluğa yerleştirilmiş bir kanepeye oturdu.

"Adı Verilmeyecek Olan," diyordu başlık sayfası yine. Luna sayfayı çevirdi. Birden neden peri istediğini anladı; onun yerine bu kitabı bulmak içindi. Kaderin çarkı bir kez daha Luna için dönmüştü.

Hortkuluklar hakkında el yazısıyla yazılmış bir günlüktü. İnce, titrek bir el yazısıyla yazılmış olan metin, bunların nasıl yapıldığını, gerekli büyü ve efsunları, kap olarak seçilecek en iyi nesneyi ayrıntılı olarak anlatıyordu. Kitabın içinde Kara Büyü; Luna'nın kulaklarında uğulduyor ve ona güç hakkında fısıldıyordu. Neredeyse kulaklarının arasındaki boşluğu dolduran her zamanki tuhaf şarkı korosunu bastırıyordu. Kitap için çok kötü, diye düşündü, çünkü Luna'nın kafası

işgal için uygun değildi. Sakin parmaklarıyla sayfaları çevirdi, her şeyin mekaniğini öğrendi, sonuçlarına karşı tarafsızdı.

Voldemort Hortkuluk yapımının sınırlarını bu kitabın bile ötesine taşımıştı. Birden fazla Hortkuluk yapmıştı ve kitapta sadece tek bir Hortkuluk'tan bahsediliyordu. Luna merak etti.

Metni aldığı yer; ön taraftaki künye 1941 yılında yazıldığını gösteriyor. Runik bir imza

Luna tarihe baktı ve bunun bir G. Grindelwald karar verdi.

Merak etti. Bu, önceki Kara Büyücü'nün hatıra defteri ... ve nedenini açıklıyordu

Dumbledore Voldemort'a karşı ne yapması gerektiğini biliyordu (biliyordu). Luna geçmişini pek çok insanın fark ettiğinden daha iyi biliyordu.

Sayfaları biraz daha çevirdi. Orada Hortkuluk yaratma sürecinin karmaşık, tehlikeli ve tehlikeli olduğunu gösteren bazı gerçekten korkunç diyagramlar büyük miktarda büyü gerektiriyor.

Sonra, yeni bir sayfanın başındaki bir başlık dikkatini kitaba öyle bir çekti ki Luna'nın boynu canımı yaktı. "Hortkuluk İmhası" yazıyordu. Bir Hortkuluk'un ya yapıcısının iradesiyle (ruhun kendini yeniden bir araya getirmesine izin vermek için) ya da bir düşman yok edilmesi için gerekli adımlar belirtilmişti. Kitap, eğer bir düşman bir Hortkuluk'u yok ederse Hortkuluk nesnesi, çok geç olana kadar hiçbir iz bırakmayabilirdi. Luna alay etti. Voldemort bunu zaten biliyordu...

"Bu da ne?" diye mırıldandı. Sayfalar birbirine yapışmıştı. Luna bunu kâğıt ağırlığı ve kalınlığı konulardaki keskin gözlemleri sayesinde fark edebilmişti. Kâğıdın kenarını koparınca kadar karıştırdı; mürekkep sayfaları birbirine yapıştırmıştı. Gözleri daha da genişledi. okudu.

"İlk Hortkuluk'umun yok edilmesinden sonra birden fazla Hortkuluk yapmayı planlamıştım," diye itiraf ediyor kitabın yazarı kuru sayfalara, "ta ki tarihi bir örnek dikkatimi çekene kadar. Demir bir tableten bir Hortkuluk yaratan Alman büyücü Janibas'ı örnek gösteriyorum. bir rakibi tarafından yok edildi. Bölünen ruhu yeniden birleşti; Janibas daha sonra yeni bir Hortkuluk yaratmaya çalıştı.

Ancak, bir kez bölünen ve yeniden birleştirilen ruh yeni bir kaba konulamaz; bunu yapmak büyücüyü yok edecektir. Yukarıda bahsi geçen olayda, büyücü Janibas tüm ruhunu kaybetmiş ve sonrasında bitkisel kalmıştır. Hortkulukların yaratılması, her ne kadar sanat ve büyük bir büyücünün biliminin sınırları vardır. Çünkü bu

Sınırlama, önceki Hortkuluk'u yok ettikten sonra yeni bir Hortkuluk yapmadım; deneyi bu şekilde sonuçlandırdım. '

"Aman Tanrım," dedi Luna yüksek sesle. "Ah..." Kitabı göğsüne bastırdı. Voldemort'un zaten bölünmüş ve yeniden birleşmiş bir ruhtan yeni bir Hortkuluk yaratmaya kalkışması mümkün değildi. Hortkuluk'u yarattığında bu büyük bir lütuftu.

Hermione ondan önce kaçtı... Luna ayağa fırladı ve kütüphaneye doğru koştu. Bilgiler zihninde parçalanıyordu

Birine söylemeliydi, başından beri onun tarafında olduğunu, kaderin onları koruduğunu ona göstermeliydi... Voldemort'u taht odasında buldu.

Nott köşede bir şeyler karalıyor.

"Efendim," diye eğildi, elini günlüğe uzattı ve parmağıyla sayfayı işaretledi.

Voldemort başını ona doğru eğdi. "Neden bu kitaba baktın?" diye sordu. Sesinde soğuk ve tehlikeli bir şeyler vardı.

"Bakın, Lordum," diye nefes aldı. "Sayfalar birbirine yapışmıştı. Gözleriyle buluşmayı reddederek ondan uzaklaştı... kitabı açtığını duydu. Sessizliğini duydu o pasajı okurken. Ve sonra Luna'nın aklına ne yaptığı geldi.

Bir aptal gibi, saf bir çocuk gibi, bir ahmak gibi, onun yok oluşunun anahtarını vermişti. Eğer o başka bir Hortkuluk yapmaya kalkışsaydı, bu onun yenilgisi olurdu! Kendi kendini yenilgiye uğratmak, izleyenler için en tatlı şeydi. Luna yine yapacağını yapmıştı. O gerçekten de Karanlık Lord'un hizmetkârı ve kendisinden duyduğu nefret dalgalar halinde üzerine geliyordu. Bunlar alışkın olduğu türden dalgalardı, parmaklarının sinirlerinde son buluyor ve

ayak parmakları, ama bunlar acıtıyordu. Derisinin altında kontrol edilemez bir titreme başladı; titredi ve ürperdi.

"Benim için bu kadar mı endişelendin?" diye sordu Voldemort, Luna'nın nedenini yanlış anlayarak.

Ona doğru baktı. Onun yüz hatlarını da tuhaf bir ifade süslüyordu. zamankinden daha solgundu ve ağzı kapalıydı. Dişlerinin arasından nefes aldı. 'I -' Voldemort durakladı. "Sana minnet borçluyum. Bunu sanki onu öldürmüş gibi söyledi.

"Minnettarlık mı, Usta?

Köşede Nott yazmayı bırakmış, ilgili gözlerle değiş tokuşu izliyordu.

"Evet," dedi Voldemort. 'Minnettarlık. Sen benim ve bunu önceden gördün, değil mi? Bunu yapmak için prosedür beni yok edecekti... yüzden eski hizmetkârım *Snape*'in kaçmasına izin verdin' (ismi tükürdü) 'böylece daha büyük bir iyiliğe hizmet edilecekti. Ve sen de benim bunun için ceza.'

"Uygun gördüğün cezayı vermek senin hakkın," diye mırıldandı Luna. Gerçek şu ki, bunu o şekilde düşünmemiştı. Eğer Voldemort ona kendi güvenliğiyle ilgili motifler aşılama istiyorsa, ona karşı çıkmayacaktı. Tasarımdan ziyade aptallık buna yol açmıştı. Luna butterbeer'in etkisiyle sersemlemiş ve camdan bir odada dikkatsizce dans ediyormuş gibi güçlü bir izlenime kapıldı, camlar sürekli kırılıyordu ama her nasılsa henüz ayakları kesilmemişti.

"Eğer ben yapmış ..." dedi Voldemort fısıltıyla. "Buraya gel, Luna.

Ona doğru uzanırken ellerinin hafifçe titrediğini fark etti. Bu, zar zor önlenen bir felaketin tepkisiydi. Ellerini kendi ellerinin arasına almasına izin verdi. "Sende
"İyi iş çıkardın, tatlım," diye tısladı kulağına. "Lord Voldemort'a iyi hizmet ettiğini bil.

Yüzünü gizleyerek başını salladı ve inledi. Hizmetten bahsetme şekli iğrençti, sanki ona hizmet etmek onu değerli kılacak bir şeymiş gibi. Luna gerçek değerlilik sınavının henüz gelmemiş olmasını umuyordu. Kendini çoktan başarısızlığa uğratmamış olmayı umuyordu.

A/N: Janibas ve demir tabletinden bahsedilmesi Donald McKenzie'nin Kuzey Töton mitolojilerini yeniden anlatmasından geliyor ve dolaylı bir gönderme.
bir Hortkuluk olarak genişletildi.

Walpurgis Gecesi

Yazarın Notları: Tüm okuyuculara ve eleştirmenlere çok teşekkürler! *Wildandclear, Pandora, SailorHecate, selenoliber, Squiggles.Candi, LemoN-X-DroP, The Eraser, Cloud Spinner, Dissolved Starr, raininginforks, Barranca, TheAngelOfSilence, Vasilisa23, MandaPandaAR, jointhedarksidetoday, Maru to Moro, Methylethyldeth* ve *NikeAims* .

Ve özellikle de YouTube'da bu hikaye için bir tanıtım videosu hazırlayacak kadar nazik olan *jointhedarksidetoday*'e **teşekkür ederiz!** Muhteşem bir çalışma ve çok iyi yapılmış. Bulmak için linki livejournal'ıma ve buradaki profil sayfama koydum.

Üzgünüm, bu sefer çok fazla bireysel eleştiriye yanıt verme şansım olmadı... işler benim için biraz yoğundu, ancak bugün Dark gala zamanının geldiği 19. Bölümü güncellemeye karar verdim. Çünkü partiler hakkında yazmayı seviyorum. Lütfen 'M' derecesine dikkat edin.

Feragatname: Harry Potter'daki hiçbir şey bana ait değildir. evreni; JK Rowling yapar. Hiçbir kâr elde edilmemektedir ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

On Dokuzuncu

Bölüm Walpurgis

Gecesi

Luna tek başına, "Düşüncelerim için bir kazan," diye mırıldandı. Kendini yeniden değerlendirmenin zamanı gelmişti. Uzun zaman önce

Düşüncelerini tek bir yerde topladığında bunu öğrendi,

Fokurdadılar ve turgid bir kazan gibi kaynadılar ve yine öyle yaptılar. Ama berraklık yerine zehir oluşturdular.

'Adı Konmayacak Şey' kitabıyla ilgili olaydan sonra Luna'nın küçük bir parçası pes etti ve öldü. Voldemort kısmen onun sayesinde savaşı kazanıyordu ve artık rol yapmak anlamsız görünüyordu. Kalbi yavaş yavaş ama kesinlikle ağın içine sarılmıştı. O bir kelebektir ve o da örümcek. Onu tamamen yutması an meselesiydi.

Luna Lovegood genç hayatında ilk kez gerçeklerden uzaklaştı. Yapmak zorundaydı. Bu kendini koruma meselesiydi.

Nisan ayının son haftasında, bahar her yere indiğinde Britanya adasında umutlar çiçekler gibi açtı ve bir tür kutlama için planlar yapılmaya başlandı. Lord Voldemort Ölüm Yiyenlerini ödüllendirmek, sadakatlerini pekiştirmek istiyordu ve yepyeni bir acemi grubunun başlatılması gerekiyordu. Muhtemelen yetmiş yıldır ilk kez, bir Riddle Evi'nde bir parti planlanıyordu. Yarı Karanlık cümbüşü, yarı yıldönümü olacaktı... çünkü Voldemort'un Luna'ya söylediği gibi, Riddle Evi'ni kurmasının üzerinden altmış yıl geçmişti.

"Aile.

"1 Mayıs'ta," dedi, "eskilerin Beltane dedikleri günde... tüm kurallar yıkıldı. Toplum kendisi. Nihai hedefimiz de bu zaten... toplumu kırmak.

"Öyle mi?" diye sordu Luna. Voldemort'un amacının kendisi için ölümsüzlük ve güç olduğu izlenimine kapılmıştı.

"Büyücülük toplumu yeniden yaratılmalı," dedi Voldemort. 'Ve Mugglelar büyücülerin kontrolü altında olmalı. Bu sadece adil. Tarihin doğal ilerleyişi, en iyinin

ve en güçlü unsurlar kitleleri kontrol eder. Luna, insanların kendi başlarına düşünmekten aciz olduklarını inkar mı ediyorsun?
kendileri mi?'

'Ben her zaman adıma düşündüm,' dedi Luna.

'Ve nasıl ödüllendirildiğini gördün. Okulda alay edildiniz ve gülünç duruma düşürüldünüz. Kimse özgür olan zihni anlamadı.

Bu rahatsız edici bir itiraftı ama Luna Voldemort'un haklı olduğunu biliyordu. İnsanlar kendi başlarına düşünmeyi sevmezlerdi. Çoğu ne yapacağının ve neye inanacağının söylenmesini tercih etti. Voldemort'un

Babası da hep aynı şeyi söylememiş miydi? Bay Lovegood'un tutkusu zihinleri yeni olasılıklara açmaktı. Onları eğitmek ve büyücülüğe şüphe tohumu ekmek.

Otorite. Bu, Luna'nın Voldemort'un ağzından duyana kadar hep katıldığı bir hedefti.

"Ben de bir zamanlar benzer bir durumdaydım, biliyorsun," dedi Voldemort hafifçe. "Gençken... gençken. Muggleların arasında yaşarken. Oh, onların kirli ve benden aşağı olduklarını biliyordum, o zaman bile... bir büyücü olduğumu bilmediğim zamanlarda bile. Onlar da benimle alay ederlerdi, ve beni dışladı. Umurumda değildi.'

'Şimdi umurunda değil mi? Yoksa o zaman umursamıyor ?

Voldemort ona keskin bir bakış attı. "O zaman da şimdi de," diye tersledi. "Böyle şeyler Karanlık Lord için önemli değil.

"Biliyorum," dedi. "Onlar da benim için önemli değildi. Eğer insanların çoğunluğu kendileri için düşünemiyorsa, Luna aksine, yaptıkları şeyler için onları suçlayamazdı.

Bunun için onları hor gören Voldemort. O yargılamadı ve o herkesi yargıladı.

Ona Walpurgis Gecesi kutlaması için giyecek bir şeyler seçmesini söyledi. Onun için bir övünç kaynağı olacaktı, diye ısrar etti. Luna'nın kime ait olduğu konusunda kimsenin aklında şüphe kalmayacaktı. Gece yaklaştıkça ve ev elfleri en az beş yüz katılımcının yer alacağı büyük bir partinin hazırlıklarıyla meşgulken Luna da üzerine düşeni yaptı. O her şeyi anlatacak bir takım elbise tasarladı.

Voldemort gücüne çok güveniyordu. Hortkuluklarla ilgili tüm aksiliklere rağmen, büyücülük dünyasındaki acımasız güç arayışı hız kesmeden devam etmişti ve şu anda ilk yenilgisinden öncekinden bile daha fazla takipçisi olduğu söyleniyordu. Karanlık bir gala düzenlerken rahat olmasının nedeni buydu; takipçilerinin her zaman maske takmak zorunda olmadıklarını bilmelerini istiyordu. Bu bir yoldu Ölüm Yiyenler'in artık kenarda köşede saklanmak zorunda kalmayacağı bir zafer bekliyordu. Luna bakıyordu Sadece kimin sadık olduğunu takip etmek için bile olsa geceyi dört gözle bekliyordum.

Bilgiyi Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın azalan saflarına aktarma umudu yoktu ama Luna her ihtimale karşı yine de her şeyi takip ediyordu. Beklenmedik şeyler olabilir. Bir insan ormanda yürürken, hayatları tanınmaz hale gelebilir. Bu onun başına gelmişti.

Kutlamaların başlamasından bir hafta önce, Voldemort âdeti olduğu üzere Luna'yı yatak odasına çağırdı ve şifonyerinden küçük, dikdörtgen bir ahşap kutu aldı. Nazik bir özenle ellerine yerleştirdi. "Bu bir hediye," dedi.

"Ah? Kapağı kapalı tutan siyah kurdeleyi çözdü. Luna'nın deneyimlerine göre hediyeler kalpten verilirdi; o Voldemort'un deneyimlerinde hediyelerin gerçekten

rüşvet. Ona ne için rüşvet verdiğini merak etti. "Ah..." dedi, kutunun içindekilerin farkına varmıştı.

Tarot kartlarından oluşan bir desteydi, her bir kart el yapımı ve şeffaf ipekle kaplanmıştı, resimleri geleceğe dair ipuçları. Bir kâhine verilebilecek en güzel hediyelerden biri. "Çok güzeller," dedi Luna. 'Onları sizin için iyi kullanacağım, Efendim.

Gülümsedi. Çekici olması gerekiyordu ama başaramadı. Bir şekilde. "Bunları özellikle sizin için yaptırdım.

"O zaman ikimize de bir hediye verdin," dedi başını eğerek. Adamın eli saçlarını okşadı, uzun beyaz parmakları uzun sarı bukleler arasında gezindi. Kadının kafa derisi ürperdi. Ellerini adamın dizlerine koyarak ona baktı, gözlerinde yalvarışlar vardı, artık kendini tutamıyordu.

Senden beklediğimden daha iyisini yaptın, dedi. A Solgun yüz hatlarında düşünceli bir ifade belirdi ve bu Luna'nın isteyeceği son şeydi.

Onu hayatta tutmak için nasıl kandırdığını düşünürse, her şey hakkındaki fikrini değiştirebilirdi. Voldemort'un ki gibi bir ego hileye dayanamazdı. Her şeyi bilmesi gerekiyordu. Luna'nın geliştirdiği kadını gizem yıkılmalıydı; onu büyülemeliydi. bilinçsizce. Bağımlılık gibi hissettirecek kadar tanıdık bir korkuyla kalbi çarpan Luna, ellerini adamın gezdirerek ağzının hafifçe açılmasına izin verdi.

Diz çöktüğü yerden, 'Kendime engel olamıyorum,' diye fısıldadı.

Yüzünde gerçek bir sırıtma belirdi. "O zaman kendine yardım etme," diye alay etti. Oyun alanı bir kez eşitlenmişti

Daha fazla. Güç, en güvenli olduğu yerde, Voldemort'un elindeydi.

Luna'nın parmakları cüppesinin düğmelerini çözdü; buna alışık değildi ve biraz beceriksizce davrandı. İnisiyatifi ele almasının doğru olup olmadığını merak etti ve bir kez daha onun bunu yapmasını umdu

bunun ardındaki nedenleri düşünmüyordu. Luna ilk kez Voldemort'un insan haline minnettar olmuyordu; bir insan olarak

Yılan gibi bir yaratık olduğu için onu yönlendirmek ve anlamak çok daha zordu. Arzu öyle bir ikiliydi ki keskin bir kılıçtı. Gerçekleşmesi hayatı yaşamaya değer kılarken, inkârı insanı delirtmeye yetiyordu.

Luna aptal değildi. Voldemort bir ruh üzerinde güç sahibi olmak istiyordu. O bir ruh toplayıcısıydı, tıpkı ruhların asalarını topladığı gibi. ve onları bir kutuda sergiliyordu. Kendi iradesiyle onun isteklerine boyun eğdiğinde, bu ona Gelecek için kendinden bir parça. Asasının bir daha asla o dolapta asılı kalmayacağına kararlıydı.

Ona daha iyi erişebilmek için bacaklarını biraz aralayarak öne eğilen Luna, başını eğmeden önce iri gri gözleriyle Voldemort'a bir kez daha baktı. Her zamanki gibi ona dokunduğunda zehirlendiğini hissediyordu. Ne büyük bir tezattı bu: önündeki güzel erkeklik örneği ve derisinin altında yaşayan şeytan. Luna sadece onun yanında kalabilmeyi diledi. ama . Bir kez edinilen deneyim geri alınamazdı.

Tecrübe onu bir kez hayatta tuttu. Yaptığı işte iyiydi. Pratik, ritmik dil ve el hareketleriyle Voldemort'un onun gerçekte kim olduğunu unutmasını sağladı.

Sonra, utançtan yüzü kızaran Luna onu dudaklarından öptü ve onun yanından ayrılıp ayrılamayacağını sordu.

yeni Tarot kartlarını daha iyi tanımak için. Küstah bir el hareketiyle onu başından savdı.

Mayıs, Çiçek Ayı

Riddle Evi'nin arka bahçesinin karşısında, şenlik alanı, sık ağaçlarla kaplı ormanın içinde kaybolana kadar uzanıyordu. Çimenlerin üzerinde, cadı odunu ve yağla doldurulmuş, yakılmaya hazır yedi büyük şenlik ateşi vardı. Evin duvarları esintide dalgalanan siyah ipek panellerle sarılmıştı. Ev canlı bir şey gibi görünüyordu.

Nefes alan bir canavar, koyu yeşil-siyah otlardan oluşan bir denizde yol alan bir gemi. Terasta fokurdayan büyük kazanlar Güçlendirme İksirleri Canlandırma İksiri ve daha geleneksel bira ve bal likörü. Akıntıları boyunca Tatlı Ağaçkavunu çiçeklerinin yüzdüğü bir şarap çeşmesi vardı.

Büyük çelenkler içinde çiçekler, eğlenenlerin başlarının üzerinde tekerlekler halinde dönecek şekilde büyülenmişti. Siyah güller, beyaz zambaklar, çançiçekleri ve mor amaranth, kan kırmızısı gelincikler ve elma çiçeği dalları, gökyüzüne doğru esneyen ağızlarıyla sarı nergisler... baharın yeni ısınan havasında dans ediyorlardı. Kıvrılan alıç dalları kemerler ve daireler oluşturuyordu. Tahta direklerin tepesinde eski düşmanların kafatasları sabitlenmişti. Bu kafatasları Everburn yağı, karanlığı aydınlatmaya hazır.

Luna, yuvarlak gül penceresinden Theodore Nott'un etrafında koşuşturmasını, telaşlı görünmesini ve bir şeyler atıştırmasını izledi

ev elflerine emir verdi. Gece yakında çökecekti. Konuklar gelecekti. Ölüm Yiyenler sıkı bir düzen içinde geçit töreni yapacaklardı; Voldemort geceye

ve Kara İşaret'i yeni takipçilerin derisine yerleştirmek. Sonra da yozlaşma kutlanacaktı.

Luna pencereden başını çevirerek iç geçirdi ve giyinmesi gerektiğini düşündü. Şu anda çırılçıplaktı ya da onun düşünmekten hoşlandığı gibi, gök giysileri içindeydi. Hava tarafından engellenmemiştir.

Kendisine ait olmayan kıyafetlerin damgasını taşıyordu. "Birdy!" diye seslendi ve bir patlamayla ev cini ortaya çıktı.

"Lütfen elbisemi giymeme yardım eder misin? Luna sordu.

"Ama tabii ki hanımefendi! Birdy ciyakladı. "Daha önce de söyledim, Birdy için lütfen ve teşekkür ederim demenize gerek yok, hanımefendi.

"Bana bu lüksü tanıyın," dedi Luna. Kollarını başının üzerine koydu, böylece Birdy elbiseyi yüzdürebilecekti; elbisenin kırışmasını istemiyordu.

İpek, Luna'nın etrafına kıvrımlar halinde yerleşti. Siyahtı ama o kadar şeffaftı ki beyaz teni parlıyordu. Üst kısmı gümüş ipliklerle bağlanmış bir korsajdı.

ipekten bir ağ deseni oluşturunuyordu. Luna'nın uzun bırakılmış saçları elbisesindeki gümüş rengiyle ve teninin solgunluğuyla uyumluydu. Aynanın karşısında durup kollarını açtığında bir örümceğin dış hatlarını algılayabiliyordu; sekiz tane Düğümlü ipekten uzun parçalar Luna'nın etrafını bir canavarın bacakları gibi sarıyordu. Parmak uçlarında döndü ve kıkırdadı. Kendisini Ariadne olarak hayal etmek hiç de zor değildi. Labirentin içinden geçen bir iplik... Büyük boğanın göremeyeceği kadar ince bir ışıktı.

"Ayakkabılarım," dedi Birdy'ye. Ev cini ona terlikleri uzattı. Luna parmaklarına aytaşı ve elmaştan yüzükler taktı. Başının tepesine geceye kapalı, sabah zaferinden bir çelenk yerleştirdi. "Vakit geldi," dedi aynadaki kendi yansımasına.

Merdivenlerden inerken Bellatrix ve Rodolphus Lestrage ile karşılaştı. Saçları olağanüstü bir hızla uzayan Bella belinde ağır bir metal kemer olan ince siyah bir elbise giymişti; Luna kadının altına hiçbir şey giymediğini görebiliyordu. Tabii ki, kadın her zaman teşhirci olmuştu, bu yüzden Luna bu manzara karşısında kaşlarını bile kaldırmadı. Kadın Kocasını Rodolphus, Karanlık Lord'a hiç benzemediği için Bella'nın gözünde gölgede kalan bir adamdı. Kolundaki işaretle övünen kısa kollu basit bir tunik giyiyordu. Luna'yı sertçe başlarını sallayarak selamladılar. O da benzer bir şekilde başını salladı ve devam etti.

Luna emir altındaydı. Yüksek masada bir yeri vardı, Voldemort'un yanında değil ama yeterince yakındı ve masanın önünde durup onun gelişini bekleyecekti. Bütün misafirler bekleyecekti. Karanlık Lord hiçbir şeyi görkemli bir girişten daha fazla sevmezdi. Luna evin arka kapısından çıkıp terasa çıktığında manzara nefes kesiciydi; ev dalgalanıyor, çiçekler dans ediyor, kafatası meşaleleri yakılıyordu. Etraf neredeyse bir sürü insanla doluydu. Her şeyin başlaması için sabırsızlanan binlerce cadı ve büyücü ayağa fırladı. Yoğunlaşan alacakaranlıkta isimleri ya da yüzleri görmek imkânsızdı. Şenlik ateşleri bekliyordu karanlık bir şekilde.

Yüksek masanın ucunda Luna katalizörü, yani Karanlık Lord'un kendisini bekliyordu. Sol tarafında Theodore Nott oturuyordu; bunun için minnettardı, çünkü Nott'un sakıncalı hiçbir yanı yoktu. Masanın diğer ucundaki Fenrir Greyback'in ağzından salyalar aktığını duyabiliyordu. Bellatrix güldü. Lestrage kardeşler birlikte fısıldaştılar. Walden Macnair parmağıyla bıyıklarını sıvazladı. Yakın çevresi ortaya .

"Ne zaman başlayacak? Luna Nott'a fısıldadı.

"Dokuzda," diye fısıldadı o da sertçe.

"Ne ?

"Göreceksin Lovegood," dedi Nott. 'O sana söylemediyse, ben de söylemeyeceğimden eminim.

"Çok üzgünüm," dedi Luna. 'Daha önce hiç Walpurgis Gecesi'ne gitmemiştim. Hep kütüphanedeydim.

"Çünkü sen Ravenclaw'daydın. Hepiniz kaçksınız,' dedi Nott, ama Luna onun ince yüzünde bir gülümsemenin gölgesini gördüğünü düşündü, belki de daha iyi günlerin hatırasıydı.

Başka bir şey söyleyecekti ama başını salladı ve daha dik durdu; kalabalığın üzerine bir sessizlik çökmüştü.

Ormanda büyük bir şey gümbürdedi. Bir korku dalgası misafirlerin arasından geçti. Yeşil bir parıltı titreşti ve tükürdü, kalabalık ayrılana ve ışık Karanlık Lord'u ortaya çıkarana kadar daha da parlaklaştı.

Voldemort kalabalığın arasından geçti, kırmızı gözleri parlıyordu. Konuklar teker teker önünde saygıyla eğildi; birçoğu korkuyla ürperdi. Nagini Voldemort'un ayaklarının dibinde sürünerek ilerledi. İnanılmaz bir gösteriyle asasını dairesel bir hareketle kaldırdı ve Luna

Arkasındaki orman hazırola geçti ve ağaçlar doğaya ve mantığa meydan okurcasına öne doğru eğilip selam verdiler. Ölü sessizlik siyah ipek perdelerden biri gibi asılı kaldı.

Aslında Voldemort girişine Ruh Emiciler'in eşlik etmesini istemişti ama Luna bunun şenliklere gölge düşüreceğini söylemişti. o ki, Voldemort'un tek daha büyük bir etki yarattı. Voldemort'un yürüyüş şekli yenilmezlikten bahsediyordu. Yumuşak adımlarla tahtının oturduğu kürsüye tırmandı; Luna, Nott ve en üst masadaki diğer Ölüm Yiyenler yanlarından geçerken ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktüler.

"Kalkın dostlarım," diye tatlı dudakların arkasından tatlı bir emir geldi. 'Büyücü üstünlüğünün bu kutlamasının tadını çıkarın. Walpurgis Gecesi'nde tanrılar ve tanrıçalarsınız. hiçbir engel yok. Beni takip edin ve dünyanın geri kalanı görkem ve yüceliği görmek için yaratıldı. Yeriniz garanti. Beni takip edin ve büyü'nün sonsuza dek hüküm sürmesine izin verin. Konuşmasını bir el hareketiyle bitirdi ve yedi şenlik ateşi de karanlık denizden yükselen alkışlarla aynı anda gürleyerek canlandı.

Voldemort oturarak partinin başlamasını işaret etti ve etkileyici bir ziyafetle dolu büyük masalar ışıldayarak göründü. Yeşil alevden fırladıklar gökyüzüne ve kalabalığın başlarının üzerine fırladı. Bir siren grubu, Akdeniz'den ithal edilmiş, hem enerjik hem de nefret dolu bir şarkı çaldı.

Bir tür ayin bekleyen Luna Walpurgis Gecesi hakkında yanıldığını gördü. Karanlık ritüel ve büyü'nün hassasiyeti için uygun bir zaman değildi, daha ziyade bir serbest bırakma, kontrolsüz bir kaçamaktı. Hiç şüphe yok ki Sihir Bakanlığı buna asla izin vermemişti. Beş uçlu çatalını aldı ve mantarlı tartı sapladı. Ardından bir yudum şarap içti; pürüzsüz bir bitişe sahip mükemmel bir şaraptı. Eğer doğruysa, bir Riesling şarabıydı.

Onun altındaki kalabalık sallanıyor ve gevezelik ediyordu. Ev elfleri şarap, bira ve diğer çeşitli iksir kokteyllerinden oluşan tepsiler taşıyordu. Bakışlarını başların üzerinde tuttuğu sürece partide Luna'yı etkileyen bir tür zarafet vardı. Çiçek tekerlekler çok güzeldi. Bellatrix'in cırtlak kahkahası Luna'nın hayal gücü parçalandı ve onu bastırmak için yüksek mırıldandı, bu da Nott'un ona soran gözlerle bakmasına neden oldu.

Ziyafetin sonunda, Voldemort asasını Karanlık İşaretine karşı. Luna onunkinde hafif bir karıncalanma hissetti ama

düzen onun için değildi: gölgeli cüppeli figürler sıralar oluşturdu. Kafatası maskeleri takılıydı. Kukuletaları gökyüzüne uzanıyordu. Ardından gelen askeri tip geçit töreni Şenlik ateşleri tarafından aydınlatılan vahşi alevler, Ölüm Yiyenlerin düzenli saflarına tezat oluşturuyordu. Savaşan gücün bir parçası olmayan destekçiler ise huşu içinde, tezahüratlarla ve gözyaşları içinde izlediler. Bir güç gösterisi sahip olmayanlar için zorlayıcıdır.

Yürüyüş ve gösteri sırasında Luna ayak parmaklarına odaklandı. Voldemort rütbe rütbe yeni Ölüm Yiyenler'i başlatırken, asasını birçok kola bastırırken başını kaldırıp baktı; yüzlerini not etti. Hiçbirinin önemi yoktu.

Nagini'ye kendisine eşlik etmesi için tısladı ve yılanına tabağından bir top krema yedirdi.

"Saatler geçtikçe parti daha da gürültülü hale geliyor! Luna gece yarısı yaklaşırken anons etti. Siren şarkısı gümbür gümbür , sarhoş ediyordu. Voldemort, takipçilerinin birbirlerini sallamalarını, öpüşmelerini, içki içmelerini tepeden izledi. Halkalar halinde şenlik ateşlerinin etrafında dans ettiler, bazen yuvarlandılar Alevlerin arasından zarar görmeden, gülerek ve çığlık atarak. Çeşitli büyülerin parıltıları gökyüzünü aydınlattı. Karanlık İşaret kalabalığının başının üzerinde havada asılı kaldı. Yılan kafatasının ağzından tekrar tekrar öne çıktı.

Masadaki yerinden kalkan Luna merdivenlerden inerek çatışmanın içine daldı. Beyaz ışıklar yakaladı, gülen yüzler ve bazı karanlık, gülen yüzler. Dans eden Bir çift ona doğru koştu; Theodore Nott ve Diana Calliope olduğunu gördü. Birisi yerde iki büklüm olmuş, Gıdıklanma Büyüsü yüzünden histerik bir şekilde gülüyordu ve elinde asa Greg Goyle'du. Eller onu belinden kavradı ve aynı hızla ortadan kayboldu. Döndü; arkasında

Bir Şenlik ateŐinin iŐıŐında, yabancı bir cadı ve büyücü alevlerin önünde ileri geri sallanarak birleŐmiŐlerdi.

Çok fazla Şey oluyordu. Luna partinin iŐıklarının ötesine bakarak ormandaki gölgeleri, eski tanrılarının birleşmesini yeniden canlandıran insanları ve Tanrıçalar. Bellatrix Lestrange'in kahkahası bir an için gürültünün üzerinde yükseldi, ardından bir deŐil, iki deŐil, üç adamın çıŐlıkları geldi. ÇıŐlıklar acı verici olmaktan çok dramatikti. Luna'nın içinde belli belirsiz, mide bulandırıcı bir his belirdi. Böyle Şeylerden hiç hoşlanmazdı.

Şarkı söyleyen sirenlerin, baŐırışların ve kahkahaların gürültüsü, manzara boyunca yuvarlanarak bir Karışık bir karışıklık. Luna Walpurgis Gecesi'nin ne anlama geldiŐini anlamıştı. Ayın ya da işkence zamanı deŐildi; Voldemort insanları davasına çekmek istiyordu, onları korkutup kaçırmak deŐil. Sefahat vardı ama sıkıntı yoktu. Etrafında cadılar ve büyücüler kendilerini karanlıŐa bırakıyor, sarhoş kıkır kıkır gülüyorlardı.

"Luna Lovegood?" diye seslendi zayıf bir ses ona.

Luna gölgeli kalabalıŐın arasında, bir bankın üzerine yıŐılmış, elinde bir bardak birayla oturan zayıf bir adam gördü. Yumuşak gözleri iŐıkta parlıyordu. Bu Remus Lupin'di.

"Profesör Lupin!" dedi. Bir adım öne çıktı ve yanındaki banka oturdu. "Sanırım sen de buradasın.

"Evet," dedi ve sesi periŐan geliyordu. "Gelmek zorundaydım.

"Mührü aldın mı?" diye sordu, ama aldıŐını zaten biliyordu.

Lupin ona kirletilmiş sol ön kolunu gösterdi. Kafatası ve yılanın altındaki deri, hem eski hem de yeni yara izleriyle doluydu. ve yeni. "Çok çabaladım," diye fısıldadı. 'Görünüşe göre karanlığın kaderi hep beni almakmış. Artık onunla savaşamadım. Çok yorgunum, Luna...' Kısa, esprisiz bir kahkaha attı. "Luna. Düşmanımın adı. Yine de düşman değiliz, sanmıyorum...'

Ateşin turuncu alevleri karşısında bile kurt adamın Yüzü solgun ve hastalıklı görünüyordu. Gözlerinin altında morluklar gibi koyu halkalar görünüyordu. Ağzı gergin ve inceydi, etrafında gördüklerini onaylamıyordu ama aynı zamanda kendisini de onaylamıyordu. Luna bir acıma duygusu hissetti. 'Merak etme,' dedi. 'Benim de bir işaretim var. Bu bir şey ifade etmiyor.

'Bu her şey demek. Onlara ihanet ettim...'

"Artık taraflar konusunda o kadar emin değilim, Remus," dedi Luna kesin bir ifadeyle. 'Bir Karanlık Lord var, bir de Tarikat, ama ikisinin arasında da Bakanlık var. Bakanlık kurtadamlara ya da onların gözünde *normal* olmayan hiç kimseye iyi davranmadı. Haklarınızı başka bir yerde aradığınız için suçlanamazsınız.

Eski profesörden bir iç çekiş. 'Ben hak aramıyorum,' dedi. "Böyle bir şeyden umudumu kestim. Hayır, kalbime öfke girmesine izin vermekle hata yaptım... hayvani öfke... Sirius öldüğünde umudumu kaybettim... ve o öldükten sonra

dönüştüm. "Tonks," dedi Luna.

Lupin'in sessizliği bunu doğruladı.

"Çok özür dilerim," dedi. 'Sadece... bana bir söz ver. Yine de dönüşeceksiniz, ancak umudun kaybolmadığını unutmayın. Tam olarak değil

henüz. Bunu daha çok kendini ikna etmek için söylemişti ama sesindeki hafiflik Lupin'in başının biraz dikleşmesine neden oldu.

"Burada ne yapıyorsun Luna? Hepimiz öldüğünü sanmıştık."

'Bir süreliğine ölüydüm,' dedi. "Öyle olmak zorundaydım. Ama hiçbir şey sonsuza dek ölmez, biliyorsun. Bu şifreli not üzerine ayağa kalktı ve Lupin'in omzunu sıvazladı. Lupin'in gözlerinde bir umut ve açlık parıltısı yeniden alevlenmişti; bunu kendi başına ifade etmesine izin vermenin en iyisi olduğunu düşündü. Devam eden doğurganlık ayinleri onu etkilemeye başlamıştı. Ve Lupin bir erkekti; onu etkilemek istemiyordu. Bu kesin ceza anlamına gelirdi. Bunun yerine onu birazcık daha fazla cesaretlendirme. 'Tekrar seveceksin, biliyorsun. Endişelenme.

"Luna," dedi, onu bileğinden kavrayarak. 'Bu gece benimle kalabilir misin? Sadece... sadece tanıdık bir yüzün olması için. eski günlerden konuşabiliriz.

"Yapamam," diye fısıldadı. Kendini onun kurtardı, Neye doğru ya da neden kaçtığından emin olmadan kalabalığın arasından . Diğer insanlar elbisesini ve saçlarını çekiştiriyordu; erkekler, kadınlar, el yordamıyla. Partinin temposu yükseldikçe yükseldi; birazdan doruğa ulaşacağını düşündü ama öyle olmadı. İç çekişler ve soluklar sardı. Luna bu kitlesel ruh halinden biraz korkuyordu. İnsanların gruplar halinde ne yaptıklarını biliyordu. Bireysel olarak asla yapmayacakları şeyleri yaparlardı. Elbisesinin çok ince olduğunun aşırı derecede farkındaydı, kendini bu durumdan uzaklaştırmalıydı... asasını hazır tuttu ve yumuşak çimlerin üzerinde koştu.

Alev alev yanan kafatası meşaleleri görüş alanının önünden geçti. Ona sırtıyor gibiydiler. Gözlerini eve doğru kaldırdığında nefesi kesildi, çünkü ev tıpkı bir hayvan gibi nefes alıp veriyordu.

Kişi. O ipek perdeler bir etki yaratmıştı. İki kadeh şaraptan sonra Luna'nın hayal gücü kontrolden çıktı. Etrafındaki her şey canlıydı, *her şey*, hatta kayalar, ev, sandalyeler ve en önemlisi alevler bile.

Bir çift kırmızı göz onu hızlı düşüşünden yakaladı. İkiz kızıl kömürlerin içinde bir çağrı vardı yakışıklı bir yüzün içinde süzölüyordu. Asası hâlâ dışarıdayken tökezleyerek ileri atıldı. "Bu tür şeyler için fazla narinsin, Voldemort, kız nefes nefese ayakta dururken ona fısıldadı onun önünde. "Benimle gel. Adam topuklarının üzerinde döndü ve kadın da itaatkâr bir köpek gibi onu takip etti.

Sonunda seraların yanına vardılar. Partinin gürültüsü donuk bir uğultuya dönüşmüştü; burada yalnızdılar. Bir sıra meşe ağacı bahçeleri ormandan ayırıyordu. Voldemort yürürken nefesi sessiz ve sakindi, Luna da toprakta onun ayak izlerini takip ediyordu. "Bu gecenin geleneğini biliyor musun?" diye sordu.

"Pek değil," diye itiraf etti.

"Cadılar ve büyücüler burada olduğu gibi bir araya gelirler ve alevler arasında dans edeceklerdi. Tanrı ve tanrıçanın birleşmesini yeniden yaratırlardı. Kızlar ormanda koşarlardı, Sembolik Avcı tarafından takip edilirler ve takipçileri onları yakaladığında yakalanırlardı. Bu bir bereket kutlamasıydı. Hayatın.'

"Hayatın mı? Luna neredeyse gülecekti. "Bu yüzden mi meşale yerine kafataslarınız var?

Voldemort omuz silkti. 'Eski gelenekleri uygun gördüğüm şekilde değiştiriyorum. Takipçilerim bana karşı gelmenin cezaları konusunda dikkatli olmalılar.

"Sanırım bunu her zaman akıllarında tutuyorlar," dedi Luna. Öyle olduğunu biliyordu. Arkasında, müzikten duyamasa da ormandaki yaşamın hafif uğultusunu hissedebiliyordu. Yüzü ve elleri hariç tüm gölgeler içinde kaybolmuştu. Hafif bulanık zihninin içinden, her şeyinin yok olmasını ve Avcısının onu bulamamasını diledi.

Voldemort parmaklarını kızın ipek kaplı kolunda gezdirdi, Ona artık çok geç olduğunu hatırlattı. 'Bu gece benim yöntemlerimden gerekli bir sapma' dedi. 'Vasatlar, zayıflar, korkaklar... iktidarı ele geçirmek için ne yapılması gerektiğini anlamıyorlar. Acı gerçek çoğunu dehşete düşürecek; sinmiş koyunlar gibiler. Ben kurdum. Ölüm Yiyenler benim sürüm. Ama bu...' adım attı

Luna'nın arkasında, ellerini omuzlarına koyarak karanlık, sessiz mesafelerinden devam eden cümbüşe başını salladı, 'bu tür Bu şey, bocalayan zihnin, başında benim olduğum bir dünyanın sefaletten ibaret olmadığını fark etmesini sağlar.

Luna'yı hasta ediyordu. Kibir ve gurur derisinden yuvarlanarak onun kötü düşüncelerini yakaladı. Dokunuşunun altında kıvrınmamak için yoğun bir çaba sarf etmek gerekiyordu.

'Luna...' dedi.

Elleri kadının kalçalarının hizasındaydı; elbisesinin kumaşını topladı ve kolayca . Yüzünü ona dönmesi için döndürdü ve vücudunu onunkine bastırdı,

Bu da onun geriye doğru tökezlemesine neden oldu, ta ki ulu meşe ağaçlarından birinin gövdesine dayanana kadar.

Voldemort'un hareketleri hızlı ve şiddetliydi. Örümcek gibi beyaz elleri karanlıkta parlıyordu. Luna başını geriye yasladığında

ağaca yaslandı, meşeden güç istedi, çünkü

Bunun için bilinirdi. Meşe onun cevap verdi.

Duyularını ateş gibi bir berraklık kapladı. Bu bir yeniden canlandırmaydı, hepsi bu. Onun da oynaması gereken bir rol vardı. O da

buna alışmış olmalıydı. Zamanı geldiğinde, bacaklarını onun için açtı, sırtına doladı ve adam güldü.

Onu sertçe ve acımadan aldı. Eğer bir kız değil de bir ağaçmış gibi davranmasaydı, bu dayanılmaz olurdu. Her saldırısına aynı şekilde karşılık verdi. Luna'nın kemikleri gevşemişti ama kasları gevşememişti; içi dışına çıkmıştı. Sözlerini bitirdiğinde Voldemort'un çenesi sıkılmış, gözleri sertleşmişti. Luna bitkin bir halde ağacın gövdesine yığıldığında onu yakalamadı; onun yerine orada bıraktı.

Luna uzun kirpiklerinin arasından onun karanlık figürünü izledi. Gecenin içine, gruba, onun güçlü olduğu yere doğru geri çekildi. Bir kez daha tükendiğinde, umutsuzca bir iç çekti. Onunki hayatla alay etmektir. Alıp hiç vermemek hayatın yarısını kaçırmak demektir. Uyku onu ele geçirirken, "Lanet olsun sana Lord Voldemort," diye fısıldadı.

İknalar

Yazarın Notları: Teşekkürler, eleştirmenler! *SailorHecate*, *selenoliber*, *SSJ Leia*, *Lrnd*, *Vasilisa23*, *SarahColdheart*, *raininginforks*, *wildandclear*, *LemoN-X-DroP*, *Squiggles.Candi*, *Maru to Moro*, *Cloud Spinner*, *TheAngelOfSilence*, ve *LNluvsHostile17* .

Bu son geçiş bölümü. Voldemort'un hareketleri izlenmesi gereken bir şey.

Feragatname: Harry Potter'daki hiçbir şey bana ait değildir. evreni; JK Rowling yapar. Hiçbir kâr amacı güdülmemektedir ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır. Ayrıca, Voldemort Nietzsche'den ve Luna Hristiyan İncil'inden alıntı yapmaktadır, Markos 8:36.

Yirminci Bölüm

İknalar

"Büyücülük dünyasını korumak," diye yüksek sesle okudu Luna, daha iyi okuyabilmek için elindeki gazete nüshasını katlayarak. Her beş harfi ayırt etmek için bir dakikasını ayırdı, makalenin gizli anlamını aradı, ama sonra bunun şu olduğunu fark etti
Gereksiz. Anlamı açıktı.

Karanlık galadan bir hafta sonra, *Gelecek Postası*'nın sayfalarında Lord Voldemort'un 'reformlarının' desteklenmesini savunan bir başyazı yayınlandı. Aklın, büyücü gururunun ve büyücülüğün mükemmel bir karışımını içeren ikna edici bir argümandı.
incelik. Luna bunun Voldemort'un kendisi tarafından kaleme alındığından şüpheleniyordu, ama büyücülük camiasının önde gelen, Yiyen olmayan bir üyesinin imzasını taşıyordu. Bu

Beltane kutlamaları, birçok kararsız büyücüyü tam destekçilere dönüştürdüğü için başarılı olmuştu.

Misilleme olarak Harry Potter, sanki dünyanın hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi, *Prophet*'a Voldemort tarafından ve Voldemort için işlenen pek çok zulmü özetleyen bir röportaj verdi. Ya da belki de vardı. Pek çok insanın dikkat süresi kısaydı ve hakim rüzgar onları nereye götürürse oraya savruluyorlardı.

Walpurgis'in çılgınlığında av olan Luna iyileşti ve Voldemort'un ona verdiği Tarot kartlarını kullanmaktan gerçekten zevk aldığını fark etti. Güzel ve bilgilendiriciydiler, tarzları ve özleri vardı. Tam da sevdiği gibi. Voldemort için okumalarını çıplak taht odasında, mumlardan oluşan bir çemberin içinde bağdaş kurup oturarak yapıyor, Voldemort da oyma ahşap tahtta oturduğu yerden onun sorularını yönlendiriyordu. Yeni bir kart açmak her zaman heyecan vericiydi ve geleceğin ne getireceğini görmek için. Kartlar şu ana kadar Afrikalı Vodoun uygulayıcılarının başarılı ittifakını doğru tahmin etmişti; Ölüm Yiyenler'in safları tüm dünyaya yayılıyordu.

Özel olarak, kendi odasında Luna kartlara başka şeyler de sormuştu. Tahminleri hoşuna gitmemişti ve bu yüzden bu konuda sessiz kalmayı tercih etti.

Voldemort'un davranışları değişmişti. Walpurgis Gecesi'nden sonra yumuşamıştı. Onu incitmediğinden emin oldu.

Voldemort

Aslında ona kırılabilir kırılgan bir şeymiş gibi davranıyordu. Voldemort'un cazibesini, kazanan tavırlarını onun üzerinde kullanma zahmetine girmesi Luna'yı endişelendiriyordu. Bu bir şey istediği anlamına geliyordu. Gözlerinde bir ışıkla ona baktı.

Ona karşı bir parıltı vardı ve her insan gibi o da bu parıltıya ısındı. Ancak, Voldemort'tan gelen böyle bir nezaket onun için iyi olamazdı.

Artık her akşam birlikte yemek yiyorlardı. Luna bir bağımlılık gibi hissetmeye başladı. Daha önce hiç olmadığı kadar kendisiydi, Artık Karanlıklar Lordu'ndan kaçma umudu yoktu. Eğer yaşayacak ve ölecekse, kendisi olmak istiyordu. O . "Ölüm Yiyenler'ine daha açık fikirli olmalarını söylemelisin," dedi Luna bir Cumartesi akşamı iki kadeh şarap içerken. "Bay Lestrangle'le Buruşuk Boynuzlu'nun varlığı hakkında epeyce tartıştım. Snorkack.'

"Hangi Lestrangle?"

"Rabastan.

"Buruşuk Boynuzlu Şnorkak'ın aslında hayali olduğu konusunda doğru bir pozisyon mu aldı?

Luna gözlerini devirdi. 'Sen de mi? Onlar gerçek! Ben onları gördüm!

"Nerede, Merlin aşkına? Rüyanda mı?"

'İsveç'te.

"Bu yaratıkla ilgili herhangi bir kanıtınız var mı? Voldemort sordu. Konudan sıkılmaya başlamıştı bile; kız bunu onun gözlerindeki gezintiden anlayabiliyordu.

"Babam bunu *Quibbler*'da yayınladı. Tabii ki okumadığınızı biliyorum.

"Şaşırabilirsin," dedi Voldemort başını hafifçe eğerek. Böyle yaptığında onun hep bir yılan benzediğini düşünürdü.

"Gerçekten mi? Küçük bir umut kırıntısı Luna'nın zihninden çıkıp sesine karıştı. Hâlâ umudu olduğunu bilmiyordu.

onun içinde. "Son zamanlarda mı?

"Belki de," dedi, çok geç farkına vararak. ona babasının iyi olduğuna dair söz vermişti. Luna bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Bay Lovegood hâlâ hayattaydı ve yayın yapıyordu.

Ayrıca, eğer babası zarar görseydi, Voldemort onun üzerinde bir silah olarak kullanabilirdi. Onun cehaleti babasının güvenliği anlamına geliyordu.

Gülümsedi, yavaş ve emin. "Kanıtlarla bu kadar ilgili bir adam için Kehanet sanatını yeterince ciddiye alıyorsunuz.

Voldemort, "Sanat ile yapaylık arasındaki farkı bilirim," dedi.

'Her gün çizgide yürüyorsun,' dedi Luna.

'Bu konuda fazla rahat olma. Lord Voldemort aşinalığa tahammül edemez.'

'Sizinle tanışmayı ummuyorum, efendim,' dedi. 'Ben daha iyi biliyorum. Siz tanımların ötesindesiniz.

Bu onu memnun etti. Gözlerinin ardında cehennemi bir ışık parlıyordu, yatıştırmanın körüklediği bir ateş. 'Benimki gibi bir zihnin bile arada bir serbest bırakılmaya ihtiyacı var. Bu yüzden bu kadar işe yarıyorsun.

"Bir işe yaradığım için mutluyum," diye fısıldadı Luna, demek istememişti.

'Yalan söylüyorsun,' dedi. 'Ama bunun nedeni hala doğru ve yanlış ideallerinize bağlı olmanız. Bana karşı kendini suçlu hissediyorsun. Sanki bu senin suçunmuş gibi hissediyorsun. Sözlerini tısladı, vahşice Arkalarındaki zevk, acı ve keder yaratma yeteneğinden dolayı kendini kutlama.

"Kötü şeyler iyi yok etmeye çalışır," dedi Luna. 'İşte bu yüzden dansımız henüz bitmedi.

'Kötü mü? İyi mi? Aralarında bir çizgi yoktur. İyi, güç istencidir, gücün kendisidir. Kötü ise zayıflıktan doğan şeydir. Başka bir şey yok.

'İşte mutluluk,' dedi Luna.

Voldemort şeytani bir şekilde gülümsedi. 'Ve mutluluk, istediğini elde etmekten başka bir şey değildir. Tek kelimeyle güç. "Ve mutluluk tüm direncin üstesinden gelindiği hissi.'

"Eğer söylediklerin doğruysa," dedi Luna yavaşça, "o zaman sen mutlu ve iyiyim. Ben mutsuz ve kötüyüm. Ve aramızda hiç çizgi yok. Sadece daireler.'

"Bir dans," diye mırıldandı Voldemort.

'Ama Lordum, bunda yanlış bir şey var. Çünkü iyi olduğumu biliyorum. Yine de gücüm yok... güçten başka bir şey arzuluyor olabilir miyim?

"Aşk gibi mi?" Kelimeyi tükürdü.

'Bulutlar. Limonlu tartlar. Kahkahalar. Çimen kokusu. Bir gülümseme.'

"Sen duygusal bir aptalsın," dedi Voldemort. 'Aşkını kazanmak için gereken bu mu? Limonlu tartlar ve gülümsemeler mi?

"Aşkımı kazanmak için..." diye Luna. "Neden bilmek istediğini anlayamıyorum.

"Hayal gücünüzün ötesine uzanmak büyük bir başarı.

Luna, "Ben artık bir Kahinim, bir Hayalperest değil," dedi. "Benim odak noktam gerçekler, Efendim. Ne kadar doğru konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ya da

ne kadar yanlış. Gördüklerini hayal ediyordu. Bir an için o eski süzölme hissi geri geldi... sanki etrafındaki hiçbir şey gerçek değilmış gibi. Taş duvarları yeterince zorlarsa, yol vereceklerdi... ama neye?

Haziran, Gül Ayı

Seralar doğrudan güneşin altında çiçek açıyordu. Yaz ortasının güneşi. Günler uzadı ve dolu dolu geçti. Söz veriyorum... Riddle Evi'nin manzara üzerindeki lekesi hariç. Karanlığı kendi içine çekti ve orada tuttu, toprağın masa örtüsündeki siyah nokta. Talihsiz bir durumdu, Luna orada sıkışıp kaldığını düşündü. Yazları her zaman mutlu geçmişti, Lovegood'ların evinde üç yerine iki kişi kaldıkları için biraz buruk da olsa. O ve babası Kitty'nin boşluğunu seyahat ederek doldurmuşlardı. Dünyanın kendisi baştan çıkarıcı bir sirendi.

Voldemort ona genç bir adamken yaptığı seyahatlerle ilgili hikâyeler anlattı. Her yere gitmiş ve hiçbir yerde bulunmamıştı. Hindistan'da Nagini'yi bulmuştu; Haiti'de bir Inferi yaratma büyüsünü öğrenmişti; Mısır'da çok karanlık ve çok eski sanatları öğrenmişti. Onları detaylandırmıyor, hatırlanan bir tatlı gibi dilinin arkasında tutuyordu. Luna ona için yalvardı, onun sevdiği şekilde yalvardı ama o yine de reddetti. Sorun değildi; mesele anlatmak değildi. Yalvarmakla ilgiliydi.

Bir gün onun taht odasında oturuyordu. Her zaman var olan Theodore Nott masasının başındaydı ve sesine cevap vermek için bir yığın tüy kalemi büyölüyordu. Luna, Voldemort dışında odadaki diğer tek Ölüm Yiyen'di; mum çemberinin içine yerleşmişti. Mumlar yüzünü ve saçlarını, açık pencerelerden süzölen güneşle uyumlu bir altın rengiyle aydınlatıyordu.

Voldemort uzun pencerenin yanında heybetli bir şekilde duruyordu. Yaza karşı bir siluet. Hafif bir esinti pencereden içeri girerek siyah saçlarını karıştırdı ve Luna'nın mumlarını titriyordu. Havadaki olgun kokuyu tadıyor gibiydi.

"Nott, şunu yaz," diye emretti Voldemort. "Tarot falı, ardından tarih... tarih nedir?"

"Haziran'ın yedinci Cuma günü, Efendim.

"Evet. Konu... ikinize de söylemeyeceğim bir şey.

Luna o anda Voldemort'un arkasında bir kavanoz yılan taşıyan küçük bir çocuk olduğu izlenimine kapıldı. Küçük, aptalca bir sırrı olan bir çocuk. Kendi kendine gülümsedi. O artık ne düşündüğünü bilseydi onunla mutlu olurdu. "Luna, çapraz yayılma.

Doğruldu ve derin bir nefes aldı. Bir burun deliğinden girip diğerinden çıktığında enerjisinin eşitlendiğini hissetti. Kendini kısmi bir transa sokarken Voldemort'un keskin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Mantıklı bir yanı Kehanet'in ne kadarının sadece iyi bir gösteri olduğunu merak ediyordu. Bir başka yanı ise Tarot kartları için bir kez daha minnettardı, çünkü rüyalarının aksine gerçekleri saklamak için yer bırakıyorlardı. Kartların enerjisini hissederek ileri geri sallandı ve gerçekten elinden gelenin en iyisini yaptı.

"Devam et, Luna.

Bir kart çekti, iki, üç, dört, beş. Önünde eşit kollu bir haç oluşturdular. Her şeyde denge ve uyum. Karanlığın olduğu yerde ışık vardı. Erkeğin olduğu yerde dişi vardı. Her bir kartı çevirdi ve kalbi çarpmaya başladı.

Sol tarafta Baş Rahibe vardı... Kahin. Sağ tarafta Şeytan vardı. Onların altında da Pentacles Dörtlüsü vardı.

"Bir tarafta bir Kahin, diğer tarafta bir Şeytan," dedi Luna.

"Biri diğerini kontrol ediyor. Ortadaki kartı çevirdi.

"Aralarında... Kadeh Altı var. Biri sevgi verir, diğeri alır. Birinin hediyesi diğerine fayda sağlayacaktır. O ağlamış olabilir, çünkü her şeyi verenin kendisi olduğunu biliyordu.

"Sonuç..." diye fısıldadı Luna. Bir sonraki kartı çevirirken gözleri kapalı rağmen

Voldemort bakıyor. "Dünya. Büyük bir başarı. Bir plan somut bir başarıya dönüşüyor.

Gözlerini açtı ve Voldemort'un ağzının kenarlarının kontrollü bir gülümsemeye kalkmış olduğunu gördü. Kartlar ona duymak istediği şeyi söylemişti.

Kendini tutamayarak, "Dünyayı kazanıp kendi ruhunu kaybetmek bir insana ne kazandırır?" dedi.

"Dünya olmadan ruh nedir ki? Voldemort karşı çıktı. "Zayıf ve kendinden daha büyük güçler tarafından çekilen çaresiz bir şey. Dudaklarından küçük, tiz bir kahkaha kaçtı. "İyi iş çıkardın, Luna Lovegood. Ne kadar iyi olduğunu tahmin bile edemezsin. Nott, parşömeni mühürle ve bana ver.

"Evet, efendim.

Luna günlerce okumanın ne hakkında olduğunu merak etti. Belli ki onu ilgilendiriyordu. Ama Voldemort aralarındaki ilişkiyi, onun kendisine karşı hissettiklerini neden önemsesin ki? Ve hangi başarı onunla ilgileniyor olabilirdi ki? Tutsaklığının başlarında, Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nda önemli biri olmadığı anlaşılmıştı.

Bildiği her Şey zaten anlatılmıştı. Onun yeri belirlenmişti. O, Voldemort'un kaderin gleriyle, hepsini harekete geçiren bk kaderle bağlantısıydı. Yeterince olmalıydı.

Parmakları, yaz havasının ılık ve ağır olduğu bir gecede kadının karnında geziniyordu. Dışarıdaydılar; dolunayın ışığı onları gümüş rengine yıkiyordu. Orta Amerika'ya bir gezi önerdi; Maya büyücüleri tarafından inşa edilen piramitleri görmek ister miydi?

"İsterdim," dedi, her ne kadar bir yanı onun himayesiyle lekelenen büyük harikalar düşüncesinden rahatsız olsa da.

"Bu senin için," dedi ve tek bir beyaz gl çıkarıp ona uzattı. Gl mükemmeldi.

"Neden?" diye fısıldadı, dehşete düşmüştü.

Voldemort'un gözleri kırmızılıklarına rağmen masumdu, fazlasıyla masum. "Seninle arkadaşlık etmekten hoşlandığıma inanmak çok mu zor Luna?" diye sordu.

"Evet, Lordum," dedi. Elindeki temiz beyaz yaprakları ezme, hediyeinin üzerinde tepinme isteği uyandı. "Aşinalığa tahammülünüz yok.

Son derece çekici olmasına rağmen sahtekrca bir gülümseme takındı.

"Sana inanmıyorum," diye tısladı. Bir an için kendisine fkeli Nagini'yi hatırlattı.

'Eğer bana sevgini verirsen,' dedi, 'seni terk etmem.

Luna anladı, kristal gibi. Onu korkuyla dndremeyeceğini biliyordu, bu yüzden aşkı deniyordu. Ne büyük bir şaka.

Parmakları yumuşak beyaz gül yapraklarını okşadı. İnsan teni gibiydiler... *onun* teni gibiydiler. "Henüz o noktaya gelmediniz Lordum," dedi. "Yarısı kadar bile değil.

Onun bu davranışından suçluluk duymuyormuş gibi davrandı. incinmiş bir ifade. Kendine bunun sadece bir ifade olduğunu hatırlatmaya çalıştı. Bir duygu değil. Gerçek bir şey değil.

Lord Voldemort'un şaşırtıcı davranışları, Luna güzel bir Haziran günü Bellatrix'le terasta öğle yemeği yerken açıklığa kavuştu. Her iki kadın da hafif yazlık elbiseler giymişti; Luna Beyazlar içinde ve Bellatrix yeşiller içinde. Bir bulut ve ağaç gibiydiler. Öğle yemeğinin yanında güzel bir soğuk şarap servis edildi; belki de Bellatrix'in metal sandalyesine gömülmesinin ve zayıf yüzünde tembel bir gülümsemenin nedeni buydu. Kesinlikle takip eden gerçekleri açıkladı.

Luna çatalını çevirerek, "Takipçileri arasında pek kadın yok," diye gözlemledi.

"Kadınların çoğu zayıftır," diye alay etti Bellatrix. "Büyücü türüne sadakatten çok aileleriyle ilgilenirler.

"Aile farklı bir sadakat türü sanırım," dedi Luna.

"Eğer aileniz safkan ise," dedi Bellatrix. 'Benimkinin... *kan hainlerinden* payı vardı.

Luna belli belirsiz, Voldemort gibi tam Parselmouth olmasalar bile tüm Slytherin öğrencilerinin yılan gibi tıslama yeteneğine sahip olup olmadıklarını merak etti. Tanıdığı herkes bunu yapabiliyordu.

"Ailem hakkında bir şey bilmiyorum," dedi Luna. "Bir Muggle'la evlenen büyük bir teyzem var.

Bellatrix, "Tipik," diye mırıldandı.

"Yine de onları tanıımıyordum. Sanki bu Bella'nın gözündeki onursuzluğu ortadan kaldırabilirmiş gibi.

"Safkan aileler büyüklük üretir," dedi Bellatrix. Gözlerinde, doğrudan güneş ışığıyla güçlenen fanatizm alevleri sıçradı. 'Tarihe büyük bir kahraman olarak geçeceğiz. büyücülerin koruyucuları. Biz olmazsak, yok olurlar ve Muggle'larla *çiftleşip* dünyamızı kirletirler. İğrenç. Hayır, bizimle her şey çok daha iyi olacak.'

"Bizimle mi? Luna hafifçe, Bellatrix'in büyüklük tanımına kendisini de dahil etmesine şaşırdığını söyledi.

"Ah, evet," dedi Bellatrix. "Hiçbir fikrin yok.

Luna bugünlerde bu cümleyi çok sık duyuyormuş gibi görünüyordu. Neyse ki, o tam olarak nasıl elde edeceğini biliyordu

Bellatrix'in ona söylemesi için... bir kışkırtma iyi olurdu. "Bundan şüpheliyim," dedi Luna. "Ben sadece onun isteklerinin esiriyim.

'Üzülme, Loony. Yakında ona değerini kanıtlayacaksın. Yeterince. Bellatrix sanki Luna'nın bilmediği bir şey biliyormuş gibi küçük bir kıkırdama çıkardı.

"Hayır, yapmayacağım," diye çıktı

Luna. "Evetyapacaksın," dedi

Bellatrix.

"Nereden biliyorsun? *Peki sen ne zaman bu kadar hesapçı oldun Luna Lovegood?* diye ekledi Vicdan'ın sesi.

"Karanlık Lord bana çok güvenir," dedi Bellatrix, Omuzlarına kadar uzanan saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Bu yıllar boyunca onun en sadık teğmeni oldum...

mutlulukla iç geçirdi. Seçimleri her zaman basit olmuştu.

"Benimle ilgili planları konusunda sana güvendiğinden şüpheliyim," dedi Luna. Onu kışkırtıyor.

"Öyle! Bellatrix ilan etti. Kahkahası şimdi daha güçlü ve daha az akli başındaydı. 'Senin bilemeyeceğin şeyler biliyorum, Loony. Hayal edin... O çok zeki... Sizden sonra onun önünde hiçbir şey duramaz -'

"Benden sonra... ne?

"Boş . Bellatrix elini umursamaz bir şekilde salladı ve şarabının geri kalanını yuttu. "Yakında öğreneceksin.

Luna, Bellatrix'in kendini beğenmiş ses tonunu taklit etti. "Bilmiyorsun işte," diye alay etti. "Sana inanmak istediğin kadar güvenmiyor. Bir an içinde masa düzeni değişebilirdi. iki kadın arasında uzun süredir devam eden bir düelloda uçuyor.

Bella'nın gözleri parladı. 'Neden, seni küçük sürtük. Beni sorgulamaya nasıl cüret edersin? Bildiğimi söylediğimde, güven bana,' diye homurdandı, '*Biliyorum*.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Luna inatla. 'Eğer işlevim o kadar büyük olsaydı... şimdiye kadar bilirdim. Ne de olsa ben onun Kahiniyim. Bana bunu sorardı. Şimdi ; Luna bildiklerinin ardında bir anlam bulmak için çaresizdi. Tarot falı. Voldemort'un onun duygularına gösterdiği ani ilgi ve manipülasyon.

Bellatrix, "Bu hak ettiğinden de büyük," diye

tükürdü. Baloncuklarla konuşuyordu. Şarap

baloncukları.

'Doğru,' dedi Luna. 'Mm-hmm. Tabii. Bu ne demek Bellatrix? Onun için ölmek falan mı?'

Kahkaha tufanı Luna'nın çıplak kollarını ürpertti. Merlin, ama bu kadının sesi sırtlan gibiydi.

"Oho," diye bağırdı Bellatrix. 'O bir Kahin! Bundan bahsetti mi?' Başı ileri geri sallanıyordu, kendini öyle kaptırmıştı ki Bellatrix düşünmek için durmadı. Konuşmayı kesmedi.

Luna bir an için Voldemort'un Ölüm Yiyenlerinin yetkinliklerinden yakınırken ne demek istediğini tam olarak anladı.

"Sen aptal bir kızsın," dedi Bellatrix. Ancak Efendimiz bir dahidir. Kadim büyü üzerine yaptığı çalışmalar onu bu Sonuç... o piç Potter her şeye rağmen bir amaca hizmet etti... Karanlık Lord yakında damarlarında akan aynı korumaya sahip olacak. Görüyorsun ya, Loony, onun da bir aşk kurbanı olacak. Potter'ın kanı zaten çocuğa zarar vermesine izin verse de, Lordumuz yukarıda yenilmezliğe sahip değildi ve bunun ötesinde. Fiziksel olarak yenilmez olmanın bir yolunu keşfetti.

'Ama - *nasıl?* ' diye sordu Luna. 'Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum!'

"Eski bir ritüel," dedi Bellatrix. 'Onun için canını vereceksin çünkü onu seviyorsun. Ve sevdiğini inkâr etme, Luna. Hiç kimse ona senin kadar yakın olup da onu sevmeyi başaramaz...' Ölüm Yiyen kadının yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirdi.

"Anlamıyorum," dedi Luna yavaşça. 'Çok belirsiz konuşuyorsun. Bu her anlama gelebilir. Bildiğini sanmıyorum. Bella'nın gururuna son bir iğne batırdı ve balon tüm helyumunu kaybederek söndü. Bilgiler Luna'nın eline milyonlarca küçük mücevher gibi döküldü.

"Ona aşıksın ve o da bunu kullanacak," dedi Bellatrix. 'Sen bir aşk kurbanı olacaksın. Onun için hayatını vereceksin. Kan koruması. Tıpkı Potter veledi gibi.

"Ama ben onunla akraba değilim.

'Hayır... ama onu *paylaştınız*. Bu kadim büyüü çağırmak için fazlasıyla yeterli. Bella'nın gözleri garip bir neşe ve kıskançlık karışımıyla dans etti.

"Oh," dedi Luna.

"Dahası da var," diye devam etti Bellatrix. 'Kurban sunağında canını verdiğinde, seni kendisi öldürdüğünde, ruhunu alacak. Bu onun etrafında bir koruma tabakası gibi olacak. Eğer biri onu öldürmeye çalışırsa, onun yerine seni öldürecek. Dokuz canı olan bir kedi gibi. Sen onun yedeğisin. Ama bunu yapmak zorundasın.

Çalışması için isteyerek... Yapacaksın, değil mi Luna? İsterdim... ama sen seçilmiş kişisin. İç çember Yasak Orman'da bir yer... Bir zamanlar bu tür kurbanlar için kullanılan bir Druid korusu. Güçle uğulduyor. Sen çok Şanslı... Böyle genç bir şey için ne muhteşem bir son! Sonra Bella derin ve tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi ve oyunu ele verdiğinin farkında değildi. Sarhoştı.

Luna karşılığında sahte bir gülümseme verdi. "Bu konuyu onunla konuşmalı mıyım?" dedi, Bella'nın güvenini sarsmak için.

"Hayır!" Bu istek kadının gözlerindeki şarabın neden olduğu sisi dağıttı. 'Gizlilik yemini et, Luna. Sadece senden hoşlandığım için sana söyledim. Sesine ihtiyat ve pişmanlık karıştı. "Kahretsin. Tek kelimesini bile ağzıma almamam gerekiyordu. Beni kandırdın!'

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz verdi Luna. 'Unbreakable. I yapmayacağım.' Bozulamaz sessizlik yemini, çıktı,

gereksizdi; Luna'nın ne kadar çok şey bildiğini belli etmeye niyeti yoktu.

Gizlice, sessizce, Luna geriye kalan tek adamı aradı. ona yardım edebilirdi. Kısa bir çağrıdan sonra Remus Lupin'i evden aceleyle uzaklaştırırken buldu; karargâhında kalmıyor, diğer kurtadamlarla birlikte dolaşıyordu. , bu Luna için büyük bir şanstı ve sesinin oksimoronik tonunun tadını çıkararak yüksek bir fısıltıyla ona seslendi.

"Bir şansımız var," dedi sessizce. 'Ölümsüzlüğü için başka bir ritüel deneyecek... daha doğrusu yenilmezliği için.

Luna, Lupin tehlikeye girmesin diye ne olduğu konusunda ayrıntı vermedi ama Lupin'in sıcak kahverengi gözlerindeki tetikte, umut dolu bakış ilgisini çektiğini gösteriyordu. "Yasak Orman.

Orada bir açıklık var, eski bir yer. Hagrid biliyor olabilir. Eğer Tarikat'a haber ulaştırabilirsek... o zaman Karanlık Lord'un belirli bir zaman ve yerde sadece ben ve birkaç Ölüm Yiyen'le birlikte orada olacağını garanti ediyorum.

"Luna," diye fısıldadı Lupin, sesi hafifçe titriyordu. 'Bu işe yarayabilir. Bunu yapabiliriz.

Elbette yapabiliriz. Siz de yapabilirsiniz. Özgürce dolaşın - Tarikat'a bir Patronus gönderin.

"Bekle," dedi Lupin. 'Bana güvenmezler. Bunu aldıktan sonra olmaz. Eli bilinçsizce kolundaki yırtık pırtık kolunun altında saklı karanlık yere gitti.

'Yapacaklar,' dedi Luna. 'Bir tuzaktan şüphelenseler bile, bu sadece normalden çok daha fazla adamlarını gönderecekleri anlamına gelir.

Sadece işe yarayabilir. Arkadaşlarımıza güvenmeliyiz, Remus!'

İlk kez onun ilk adını kullanıyordu ve dilinden dökülürken tuhaf hissettiriyordu.

Yine de rica işe yaradı; Lupin ağzını sert bir çizgiye oturttu. "Evet," dedi. 'Evet. Bu iş yeterince uzadı. Eğer seni kurtarabilirsem... belki kendimi de kurtarabilirim. Belki bizi geri alırlar.

Luna, "Elbette yapacaklar," diye güvence verdi. Zihninin kenarlarında bir panik sızısı dolaşıyordu çünkü Voldemort'u gerçekten terk edecek miydi? Yapabilir miydi? Ama bunu da bir kenara itti, çünkü düşünmek onu içinden çıkamayacağı çemberlere sokacaktı. asla kaçamayabilirdi. Onun için alışılmadık bir eylem zamanıydı.

Sahip oldukları birkaç dakika içinde, Lupin ve Luna hareket tarzlarına karar verdiler; Lupin kara büyünün yollarını takip ederek ormandaki çemberin yakınına ışınlanacaktı. Karanlık İşareti bu konuda yardımcı olacaktı. Tarikatı nereden konusunda uyarmak için ışık jetleri gönderirdi. Hepsi Luna'nın yapması gereken hayatta kalmaktı. Maceranın tadı burnunda tütüyordu. Son bir nefes, son bir şans ve ya yap ya öl.

Gözyaşları boğazında düğümlendi ve asla ona ulaşamadı. gözleri; aynı anda hem gururlu hem de korkmuş hissetti. Sonunda meseleleri kendi ellerine alıyordu. O anda içinde bir şeyler büyüdü ve değişti. istedim.

Cesurca Gitmek

Yazarın Notları: Çok teşekkürler, okuyucular ve eleştirmenler: *TheAngelOfSilence*, *bir hayran*, *selenoliber*, *raininginforks*, *LemoN-X-DroP*, *foeldesilajos*, *wildandclear*, *SailorHecate*, *Barranca*, *Sabaku no Mizu*, *Lrnd*, *Vasilisa23*, *Callia*, *twighunter*, *Jewel* ve özellikle *MandaPandaAR*. Mandy, hikayelere her zaman böyle güzel, tatlı ve uzun yorumlar bıraktığın için bir tür fandom ödülünü hak ettiğini düşünüyorum :-)

Şimdi bölüme geçelim... Voldemort için oldukça kötü bir gün olduğu ortaya çıkıyor.

Sorumluluk Reddi: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir. Hiçbir kâr elde edilmiyor. Bu fanfiction ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

Bölüm 20'den özet:

Sahip oldukları birkaç dakika içinde, Lupin ve Luna hareket tarzlarına karar verdiler; Lupin kara büyünün yollarını takip ederek, çemberin yakınında Apparate olacaktı.

Orman... Luna'nın tek yapması gereken olabildiğince hayatta kalmaktı. Maceranın tadı burnunda tütüyordu. Son bir nefes, son bir şans ve ya yap ya öl.

Gözyaşları boğazında düğümlendi ve asla gözlerine ulaşamadı; aynı anda hem gururlu hem de korkmuş hissetti. Sonunda meseleleri kendi ellerine alıyordu. O anda içinde bir şeyler büyüdü ve değişti. istedim.

Bölüm Yirmi Bir

Cesurca Gitmek

Kurban töreni Yasak Orman'da yapılacaktı. Voldemort oradaki kadim çemberi, muazzam bir güce sahip olan, Karanlık Druid büyüleriyle kaynayan yeri yıllardır biliyordu. Ormanın en derin yerindeydi. Ormanı iblisler ve Ruh Emiciler istila ettiği için, ayine katılanlar Portkey ile seyahat ediyorlardı. Tam yerini sadece Voldemort biliyordu.

Herkesin hatırlayabileceğinden daha iyi bir ruh halindeydi. Safları destekçilerle dolup taşarken, Tarikat kaçıyordu, ve Bakanlık etkinliğini yitirdiğinde, gurur duymak için bir nedeni vardı. Hatta insan görünümünün popüleritesi için harikalar yarattığına bile karar vermişti. Bir sürü cadı vardı.

kamuya mal olmuş bir kişiyi fiziksel tek başına çekiciliği. Gülen, Ölüm Yiyenleriyle bile şakalaşan Voldemort zafer sarhoşluğu içindeydi. Adamın ivmesi durdurulamaz görünüyordu. Luna için sığınak hiç bu kadar uzak olmamıştı.

Işık tarafından terk edilme hissi, başarısızlık korkusundan çok, yaklaşan ölümüyle ilgiliydi. Ölmesi gerekiyorsa, bunu kabul edebilirdi; Luna aylardır ölümün efendisinin açısından her an inebileceğini biliyordu. Umudu pamuk ipliğine bağlıydı; artık her şey Remus Lupin'in çökmüş omuzlarındaydı. Bir yanı, eğer Lupin başarısız olursa ve Voldemort ihaneti, öfkesinden onu öldüreceğini ve böylece Karanlık Lord'un gücü için ölmek zorunda kalmayacağını.

Günler bükülen eller ve ısırılan dudaklarla doluydu. Voldemort bir makine gibi komutlar veriyordu. Bulmaca kendini bir araya getiriyordu. Karanlıklar Lordu'nun eline geçen her fırsatta

geri dönmek, doğru bir şey yapmak için, hızla geçip gitti, içindeki kıvılcımı yok etmeye niyetliydi. Luna böylesine bir kendinden nefret ve kendini yüceltme duygusunun birbirine sıkıca sarılmıştı. Yine de imkânsız olan gözlerinin önündeydi ve ellerini vücudunda gezdirerek bir şeyler mırıldandı "evcil hayvanı" ve "sadık yarattığı" olduğu hakkında.

O böyle şeyler söylediğinde kendi kendine, *beni insanlıktan çıkarması gerektiğini* düşünüyordu. *Ben gerçek değilim. Bunların herhangi biri nasıl Gerçek mi?*

Evde başka müttefiki olmadığı için Luna zamanını ve artık yemek yemeye zahmet etmedi. Kabak suyunu içti. Nagini'ye bir şeyler okudu. Sonunda kütüphanedeki peri masalları kitabına bir göz attı. Sonunda. Sonunda her şey bitmişti. Son yaklaşıyordu. "İyi günde kötü günde," diye fısıldadı kendi kendine, "hastalıkta ve sağlıklıta. Ve ölümüyle Karanlıklar Lordu'nu koruyacaktı.

En büyük korkusunun ölüm değil, kendini kaybetmek olduğunu keşfetti. Bu ince bir ayrımdı.

Luna'nın kaybı, yıldızların ve yeni ayın tesadüfi bir hizalanması sırasında gerçekleşecekti. Luna'yı düşünmek incitti. gizlenecek ve karanlıkta kalacaktı. Gömülecek mi yoksa yakılacak mı? Vücudunun kullanabileceği son seçenek buydu. Onun bir Voldemort'tan onu bir Inferi'ye dönüştürmemesini istemek için güçlü bir cazibe; bu çok garip olurdu, bir Luna Lovegood olan ve olmayan bir beden mahalleye dehşet saçıyordu. Nedense kimseye korku salacağından kuşkuluydu. Vücudunun bazen kendi aklı vardı ve Voldemort muhtemelen onun Inferi halini amaçsız bir heves.

Ama komployu bilmemesi gerekiyordu; Bellatrix'e Karanlık Lord'a önceden haber vermeyeceğine dair yemin etmişti. Ayrıca, kendi planlarıyla o kadar meşguldü ki Luna'nın ne bilip bilmediği konusunda endişelenmiyordu. Bu onun için bir oyuna dönüşmüştü, hareket tarzından o kadar emindi ki.

"Gelecek için ne görüyorsun, tatlım? Voldemort gözlerinin ardındaki bilgi ışıltısıyla ona sorardı.

Luna'nın göz kapakları kapanırdı. "Rüyalarım karanlık, Lordum. Ve geleceği öngördüğümde, her şey siyah. Endişeliyim." Kadın endişeyle gözlerini kırptırırdı.

"Ah canım," derdi adam. Alay ve eğlence. "Sizin de endişelenmeniz gerekmez mi Lordum?

'Hayır... Karanlıklar Lordu senin Görüş eksikliğinden rahatsız değil. Bu sefer değil. , küçük Luna, en büyüğü henüz gelmedi. Gel... göreceksin...' Sonra onu soğukta bırakarak uzaklaştırdı.

Gece serin mi yoksa keyifli mi olmak istediğine bir türlü karar veremiyordu. Ağaçların arasından bir rüzgâr hışırdadı, Luna'nın teninde tüyler ürpertici bir etki yaratıyor, sonra da etrafındaki boşlukta ılık, durgun bir hava örtüsü bırakmak için tekrar sönüyordu. Etrafında geniş bir daire oluşturacak şekilde yere meşaleler çakılmıştı.

Yasak Orman'ın en karanlık yerindeki açıklık zamandan daha eskiydi ya da öyle hissediliyordu. Ağaçlar aniden durdu, dalları dairesel alandan kaçınmak için kıvrıldı, büyüyen ağaçlardan garip bir duvar oluşturuyordu. Merkez, parlak ama uzakta göz kırpan yıldızlara açıktı. Bu açıklık yaklaşık yirmi metre genişliğindeydi. Orada

Voldemort, Luna ve toplantıya gelen on beş güvenilir Ölüm Yiyen için yeterli oda, davetiye Sadece.

Ayaklarının altındaki toprak siyah ve ölüydü. Daha çok kömür gibiydi, boş bir negatif, yaşamın reddi gibiydi. Luna burada işlenen eski zulümlerin yankılarını duyabiliyordu. Kulak menziline üzerinde ince, iniltili çığlıklar bıraktılar. Buna karşı saf beyaz bir elbise giymişti. Voldemort ise tam tersine siyahlar içindeydi. Ölüm Yiyenler hem beyaz hem de siyahtı; cüppelerini ve maskelerini takmışlardı. Dengeli hissettiriyordu.

Etraflarını saran ormanda Luna muhafızların volta atan ayak seslerini duyabiliyordu. İnferi; Ruh Emiciler; Kurtadamlar, yeni ay olduğu için dönüşmemişlerdi. Ancak çok fazla muhafız yoktu; Voldemort, Luna'nın yanında olmak istemiyordu. kesintiye uğradı ya da dikkati dağıldı. Çemberi korumaları için kurtadamları seçmesi bir şanstı; Remus Lupin dış muhafızlardan biriydi. Lupin, kurbanın son dakika planının anahtar bileşeniydi.

Voldemort en sadık Ölüm Yiyenlerine, "Çemberi oluşturun," diye talimat verdi. "Sen hariç," diye tısladı Luna'ya, bileğini kavrayarak onu yanında tutarken.

Ölüm Yiyenler sessizlik içinde ona itaat ettiler. Çemberi oluşturmak için geri çekildiklerinde cüppeleri yerde hışırdadı. Çok uzaklarda bir yerde, gecenin içinde bir baykuş öttü. Luna tırnaklarını inceledi; altın renginde güzel görünüyorlardı. titreyen fener ışığı. Yine de parmakları çok *uzundu*. Birisi ona filozof elleri olduğunu söylemişti. Karanlık Lord'un da filozof elleri vardı.

Luna'nın gözleri sırayla on beş Ölüm Yiyen'in her birini inceledi. Lestrage kardeşler vardı; Nott vardı

Yaşlı ve Genç Nott; Goyle ya da Crabbe vardı, Hangisi olduğunu söylemek zor. Dolohov vardı. Greyback vardı. Her biri boylarından, maskelerinin altındaki ağızlarından, başlarının etrafında uçuşan belli belirsiz auralarından kolayca tanınabiliyordu. Luna sağındaki Bellatrix'i fark etti; kadın bir şeylerden dolayı gergin görünüyordu. Ağzı gergin ve çarpıktı, elleri asasını çok sıkı kavriyordu ve huzursuzmuş gibi ayaklarının üzerinde durmaya devam etti.

Luna da gergindi. Ölmek üzereydi. Voldemort Tibet kafatası madalyonunu elinde tutuyordu; bu madalyon Luna'nın tüm ruhunun taşıyıcısı olacaktı. Luna'nın anladığı kadarıyla bu, Hortkulukun zekice bir modifikasyonu olacaktı.

Voldemort kendi ruhunu bölmek yerine onun ruhunu kazanacak ve boynuna takacaktı. Eğer biri onu öldürmeye çalışırsa, bu onu yok edecek ve onu sağlam bırakacaktı. Dokuz canı olan bir kedi, ama Voldemort'un sadece bir canı kalmıştı. Bedeni, sesi ve akli olmadan tutsak olacaktı, Karanlıklar Lordu onu istediği sürece bir eserin içinde çürüyecekti. Luna'nın şansına bakılırsa, bu sonsuza dek sürebilirdi.

Yaşlanmanın doğal etkileri bile kurban tarafından durdurulacaktı; yıllar Luna'nın ruhunu alacaktı ama Voldemort'unkini değil. Onun hayatına karşılık Luna'nın hayatı. Kadim bir takas.

Meşaleler altın yıldızlar gibi parlıyordu. *Yanıyor, Luna'nın düşündüğü gibi, yanacağım. Tıpkı eskiden kurbanların bedenlerini ateşe verdikleri gibi.* Levicorpus tılsımına maruz kalarak yerden birkaç metre yukarı süzüldü, kendini ağırlıksız hissediyordu. Ayin başladı.

Voldemort büyülü sözleri dilden daha eski bir dilde söylüyordu. Luna daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Dili sözcükleri parlayan daireler halinde yuvarlıyordu.

havayı. Luna'nın derisi ürperdi; bu en karanlık, en eski büyü türüydü. Titremenin hissettiği son duygu olabileceği aklına geldi. Çemberdeki diğerleri heykel gibi hareketsiz, gerçekten Efendi olan kişiyi izliyorlardı, büyü'nün sınırlarını onların kavrayışının ötesinde zorluyordu. Voldemort'un kullandığı malzemenin büyü'nün kendisi olması dışında, bir ressamın resim yapmasını izlemek gibiydi.

Luna sırt üstü yattığı ve yerden birkaç metre havalandığı için üzerindeki yıldızları net bir şekilde görebiliyordu. O gökyüzünden bir yıldızın düşüşünü izledi. Gözden kaybolana kadar parlayan yolu takip etti. "Bir dilek tut," dedi Voldemort'un onu duymaması için kısırtısız dudaklarının arkasından mırıldandı.

Büyüler bitmişti. Voldemort ona şefkate yakın bir şeyle . Gözleri delikler . Asasını kaldırdı.

Luna onu görmezden geldi. Onun yerine gökyüzünde kayan yıldızları izledi... bir tane daha vardı... ve bir daha... ve sonra onların kayan yıldızlar olmadığını gördü. Onlar ışık jetleriydi. Ormanda biri sinyal gönderiyordu. *Lupin*, düşündü. *Acele et!*

Tekrar Voldemort'a baktığında nefesi dudaklarına takıldı. Gerçekten de muhteşem görünüyordu. Koyu, kırmızı, gözleri parlıyordu ama onu öldürmeye ve ruhunu çalmaya hazırlanırken ağzı bir pişmanlık şeklini almıştı. Bir an tereddüt etti, Luna bunu görebiliyordu... zihnini ona açtı. "*Bunu yapmak zorunda değilsin*," dedi düşüncelerinde.

Kaşları seğirdi. Daha fazla tereddüt. Ve o anda Luna belki de onu sevdiğini fark etti. Bu his dehşet vericiydi çünkü bu, fedakârlığın işe yarayacağı anlamına geliyordu. Eğer Voldemort harekete geçerse, tabii ki...

büyü karmaşık bir büyü olacaktı ve Luna bir şekilde kurtarıcılarının yakınlarda olduğunu hissetti. Sadece birkaç saniyeleri kalmıştı ve sonra her şey tersine dönecekti.

"Lordum? Bellatrix araya girdi.

Onunla yüzleşmek için döndü, şiddetli bir öfkeyle döndü. "Sözümü kesme!" diye haykırdı. "Seni öldüreceğim!

"Tanrım, gökyüzü!" diye bağırdı yine de ve yukarıyı işaret etti.

Zümrüdüanka Yoldaşlığı, gecenin karanlığında kan rengini alan kırmızı cüppeleriyle, asalarından sözsüz lanetler fıskırtarak süpürgelerin üzerine çullandı. Üç Ölüm Yiyen hemen yere düştü. Ormanda bir öfke çılgılığı, bir haykırış, gerçekten de çok büyük bir kesinti oldu.

Voldemort'un büyüğü Luna'yı serbest bıraktı ve Luna sırt üstü düşerek sert kömürlü zemine acı verici bir gümbürtüyle çarptı. "Savaş düzeni," diye kısa bir emir geldi. Sonra O kadar alçak sesle mırıldandı ki onu sadece Luna duyabildi. "Bizi nasıl buldular?

Biraz gülümsedi ve ayağa fırladı. Asası Voldemort'un cüppesinin içindeydi, bu yüzden ona yakın durdu ve asayı almak için fırsat kolladı.

Bellatrix tarafından uyarılan Tarikat sessiz uçuşunu bıraktı ve etraflarındaki hava ani bağırışlarla patladı. A Harry Potter'ın emriyle. Luna aylar sonra onun sesini duyunca neredeyse yüksek sesle ağlayacaktı.

"*Avada Kedavra!* Lestrage'in adamlarından biri bir Tarikat üyesini yere serdi ve kırmızı cüppe gevşek bir kardinalin kanatları gibi çırpınarak süpürgeден yere düştü.

' *Crucio!* '

' *Sectumsempra!* '

Incohare Calx! ' '

Protego! '

Öfke uçuşuyor. Luna, Tarikat'ın çoktan uçmuş gibi göründüğünü fark etti. Saflarını yenilediler; en az otuz kişiydiler. Onlar bağırdıkça Amerikan aksanlarını, Fransız aksanlarını, İspanyol aksanlarını duyuyordu. Bu artık bir Güller Savaşı değildi. Hermione'nin gür saçlarının uçarak geçtiğini gördü. Ve Luna Affedilmez lanetleri kullananların sadece Ölüm Yiyenler olmadığını fark etti. Harry Potter'ın sakince Öldüren Lanet'i söylemesini izlerken elini ağzına götürdü; asasıyla yeşil bir püskürtü fışkırdı ve Rabastan Lestrage'ı yere serdi.

"Uzaklaşın! Voldemort bağırdı.

Luna, Voldemort'un uzattığı eli tuttu, Apparate'in yanına gitmeye hazırdı, ama kolunu ustaca çevirerek cüppesinin içine girdi ve kendi asasını çıkardı. "Özür dilerim," diye fısıldadı kulağına, dönerek ondan uzaklaşırken.

Yüzüne tutarsız bir ifade yayıldı.

Luna bir yabancıнын güçlü kollarının onu arkadan kavrayıp Voldemort'tan uzaklaştırdığını hissetti ve korktu. "Lordum," dedi.

Ondan sonra her şey çok çabuk oldu. Tarikat etrafı sardı. kırmızı arılar gibi uçtu. Harry Potter, yüzü cesaretle gök gürültüsüne dönmüş bir halde, asasını Voldemort'a doğru kaldırdı. "Yukarı bak, seni piç," dedi Harry.

Voldemort hızlıca gülümsedi. "İşe yaramayacak," dedi. "Senin için ölümsüz kalacağım.

"Hayır, değilsin," dedi Harry karşılık veren bir sırıtışla. vahşice. 'Bakın, Nagini'yi karargahınızın dışına çektik. O çoktan öldü.'

"Hayır! Luna yüksek sesle soludu. İki düşman ona şöyle bir baktı; Voldemort şaşkınlıkla, Harry ise tiksintiyle. Luna Harry'nin evcil yılan konusunda blöf yapıyor olması için dua etti, çünkü Nagini onun beklenmedik arkadaşıydı.

"Yeter," dedi Harry. 'Bunu bitirmeye hazırım. *Avada Kedavra!*'

Voldemort başka bir büyüyle karşılık vermeye çalıştı ama fark etmedi. Harry'nin Öldüren Laneti tuttu. Bir çığlık, siyah bir parıltı ve yarı yolda susturulan bir feryat duyuldu.

Bellatrix Lestrange yerde ölü yatıyordu.

"Bunun için teşekkür ederim, Potter," dedi Voldemort. Luna onun yumuşak sesine karışan beyaz öfkeyi duyabiliyordu. 'Sen Bu akşam istemeden de olsa bana yardımcı oldun. Bir dahaki sefere kadar. Karanlık Lord'un bakışları, tanımadığı birinin kırmızı cüppeli kolları tarafından esir tutulan Luna'nın üzerinden geçti. Sonra ürkütücü bir sessizlik içinde ortadan kayboldu, uzaklaştı, Kalan Ölüm Yiyenler de hızla onları takip etti.

Kadim açıklık bir an için kırmızı heykellerden oluşan bir tabloya dönüştü. Gözler, kısa bir süre önce Karanlık Lord tarafından işgal edilmiş, şimdi ise sadece sürüklenen bir başka yama olan boş alana bakıyordu atmosferin. Luna boğazında bir yumru hissetti. Artık *onunla* birlikte olmamayı düşünemiyordu. Ne yapardı? Şimdi ne diyecek? Ne yapacaktı? İçinden bir pişmanlık dalgası yükseldi; onunla birlikte görünmeliydi. O zaman en azından nasıl davranacağını bilirdi.

"Luna?" dedi durgunluğu yarıp geçen bir ses.

Ginny Weasley'di. Sol eline kemik kıran bir büyü isabet etmiş gibi görünüyordu, elini yan tarafına doğru tutuşuna bakılırsa, ama güzel yüzü acıyı göstermiyordu. Onun yerine kaşlarının arasına endişe yerleşmişti. 'Hepiniz mi değil mi?'

Luna eski arkadaşına sadece anlamsızca bakabildi. Ginny'nin yüzü hayalinde o kadar sık belirsiz bir şekilde belirmişti ki, onu gerçek hayatta tekrar görmek bir saldırı gibi gelmişti. Luna'nın kulaklarında, sesleri ve insanları bastıran donuk bir uğultu vardı. Elllerinde ve iğneler vardı; Ginny'nin parlak saçları yüzünün önünde bir bulanıklık olarak asılı duruyordu.

"Tabii ki iyi değil. Hermione. "Artık güvendesin, Luna. Ondan kurtuldun.

"Ona biraz zaman ver. Snape.

"Karargâha dönmemiz gerek," dedi Harry. 'Diğerleri o iğrenç yılanın cesediyle birlikte dönmüş olmalılar. Onu kendim görmek istiyorum.

Luna gözyaşlarına boğuldu. *Yanlıştı, çok yanlıştı...* Olması gereken bu değildi. Nazik eller omuzlarını tuttu, onun için bir mendil yarattı, tanıdık bir ses kulağına her şeyin yolunda olduğunu fısıldadı... ama her şey yolunda değildi. Biri elini kavradı ve o, Görünüş'ün sıkma, kemik patlatma hissini zar zor . Onlar sarı sokak lambalarının altındaki bir kaldırımda son buldu. Luna'nın zihninde, mavi bir gökyüzünün altında, Abaküs'ün sırtında bir bacağını salladığı, bir şarkı söylediği ve Fransa'nın güneyine doğru gitmek için havalandığı canlı bir anı canlandı.

12 numara, Grimmauld Place, önünde belirdi. İki hafta

geçti.

Luna'ya eski odasını geri verme nezaketini gösterdiler. Babasının hıçkırıklarla ağlayan, zayıf bir versiyonu onu ziyaret etti. Geri döndüğü için neredeyse kızgın görünüyordu, çünkü Bir yıl önce yas tutmuş ve bu konuyu kapattığını düşünmüştü. Şimdi Bay Lovegood kızını yeniden kazanmakla ve onu yeniden kaybetme ihtimaliyle uğraşmak zorundaydı.

Tüm bunlar boyunca Luna sessiz kaldı. Yabancılar söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Hermione ve Snape onun hakkında fısıldaştılar. endişeli mırıltılar. Luna'nın etleri kemiklerinin etrafında inceldi, tıpkı ilk esir düştüğünde olduğu gibi Karanlık Lord. Nagini'nin yerde yumuşakça kayarak dizlerine *dolanmasını*, ev cini Birdy'nin patlamasını ya da en çok da Lord Voldemort'un soğuk, pürüzsüz sesini duymayı bekliyordu. En çok bunu özlüyordu. Karakteri, akıllı ve doğası hakkında ne söylenirse söylensin, sesinin olağanüstü güzelliğini kimse inkâr edemezdi. Bir azizi günaha ikna edebilirdi.

"Peki yapmamış mıydı?" diye fısıldadı Luna'nın kendi sesi.

Grimmauld Place'in altın sarısı, kırmızı sıcaklığı Luna'nın sinirlerini bozuyordu. Gözlerine sert ; Riddle Evi'nin sessiz ve karanlık gölgelerini özlemişti. Gerçeklik kapıyı çaldı Tarikat merkezinde zil her çaldığında; Weasley saçlarının kırmızısı, halıların kırmızısı, cüppelerinin kırmızısı parlaktı, ışık değil. Ruhu dinlenmek için can atıyordu. Nagini'nin pürüzsüz pullarında ya da Voldemort'un beyaz, saf teninde nazikçe ellerini gezdirmek. Sessiz fısıltılarla konuşmak için ve odanın siyah köşelerinin tüm emmesine izin verdi. Odanın göz kamaştıran lambalarında böyle rahatlatıcı gölgeler yoktu. Harry Potter'ın evi.

Luna'yı uykusundan uyandıran kızıl saçlı Ginny'ydi. alışma dönemi. Luna'nın yatak odasına habersizce giren Ginny, Luna'yı pencerenin önünde otururken buldu,

Bağdaş kurmuş, uçsuz bucaksız gökyüzündeki bir buluta bakıyordu. Elinde bir şişe Coşku İksiri ve bir tabak parmak sandviç taşıyan Ginny. Luna'nın yanında yere çöktü.

"Al," dedi iksiri uzatarak. Luna başını

salladı.

"Bunu bana da yaptı," dedi Ginny açık açık.

Luna gıcırdayan kaslarıyla yüzünü çevirip diğer kıza baktı. Ginny'nin kararlı yüzü solgundu ama kulaklarının uçları kızarmıştı. "Ne demek istiyorsun? Luna pratikten uzak bir sesle dedi.

"Bana tecavüz etti," dedi Ginny. "Bedenime değil tabii ki... henüz katı değildi, değil mi? Ama aklım ondaydı. Bana bir şeyler söyledi, bir şeyler gösterdi... korkunç şeyler... Asla Sonrasında masum. Bunu yanımda taşıdım ama yoluma devam ettim. Artık normal olmam, karanlık tarafından ele geçirilmenin nasıl bir şey olduğunu unuttuğum anlamına gelmiyor.

"Bunun bir anlamı var mı? Luna sordu.

"Evet," dedi Ginny, ses tonuna bir alev yayılmıştı. "Kendine gelmene yardım etmek için buradayım, Luna. Seni seven insanların yanına döndün. Sana ne yaptığını biliyorum. Hermione onu mahkumken ziyaret ettiğini söyledi. Ve seni seven tek kişi benim.

aylarca bu şekilde götürülmenin nasıl bir olduğunu hayal edebilecek biri. Her şey yolunda, biliyorsun. Bunların senin suçun değil. Hayatta olduğun için , Luna.' Ginny eğildi ve kollarını Luna'nın ince bedenine doladı.

Luna sarılmaya izin verdi. Ginny'nin sözlerine dikkat etti, çünkü en iyi şey buydu: dikkat etmek.

Gözlerini kapattığında, zihninde bulutlarla dolu bir gökyüzü gördü ve bulutlar 'Evet' kelimesini oluşturdu.

"Ne yapacağımı bilemiyorum," dedi Luna Ginny'ye. "Burada normale dönmek... ama orada da her şey normaldi. Ona alışmıştım.

Ginny sempatiyle başını salladı.

'Bunu yaptım çünkü zamanı geldiğinde size yardım edebileceğimi düşündüm. Tarikat'a yardım edebilirdim. Luna başını salladı; yerine ölmüş olmayı diledi. Yaptığı fedakârlık bir hiç uğruna olmuştu. Kafa karışıklığı içinde kime kurban olmak istediğinden emin değildi. "Orada başarısız oldum.

"Ama sen ! Ginny haykırdı. "Snape Hermione'yle birlikte kaçarken bize her şeyi anlattı. Bilgi ve planları nasıl aktardığını. Eğer sen olmasaydın, Hortkuluklar'dan asla haberimiz olmayacaktı, kesinlikle... ve Yasak Orman'daki o gece, senin ruhunu çalmış olacaktı. Kendisi için bir koruma örtüsü. Bunu senin sayende durdurduk. Ve Lupin senin sayende geri döndü.'

"Öyle mi? Luna sordu. Lupin'in Walpurgis Gecesi'nde ne kadar kolay umutlandığını hatırlıyordu.

"Mm-hmm," diye başını salladı Ginny. 'Sen bir kahramansın, Luna. Çok cesur davrandın.

Olmadığını bilen Luna, hatır için kabul etti. Bir sandviç aldı ve yedi.

"Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki," dedi Ginny, sandviçini yerken. 'Bir sürü şey oldu... iyi ve kötü. Ne kadarını duydun bilmiyorum.

"Asla yeterli olmadı," dedi Luna. 'Bazı şeyleri dinlemeye çalıştım ama her şey ikinci el bilgiydi. Bu doğru mu? Ronald --?'

Ginny başını salladı, sandviçi boğazına kaçmak üzereydi. "Evet," diye fısıldadı yutkunmayı başardıktan sonra. "Geçen yıl. Tonks da, Moody de ve sonra... Charlie.

"Kardeşin Charlie mi?

Ginny tekrar başını salladı. "Hortkuluklardan birinin peşinden gittiğimiz zamandı. Ne için öldüğünü bile bilmiyordu.

"Özür dilerim," dedi Luna ve sadece Ginny'nin kardeşlerini kaybettiği için özür dilemiyordu. "Ona bir şeyler anlattım, her şeyi anlattım... Tarikat hakkında, bildiğim her şeyi.

Espriden yoksun kısa bir kahkaha. "Bunun için endişelenme," dedi Ginny. 'Senin öldüğünü sanmıştık. Sonra Snape ve Hermione geri dönüp bize hâlâ hayatta olduğunu söylediklerinde, ele geçirildiğini anladık. Kimse kendini tutamaz Kim Olduğunu Bilirsin'den. Snape ve Hermione'nin bize söyledikleri yüzünden hâlâ sadık olduğunu biliyorduk.

Bu Luna'yı biraz daha iyi hissettirdi. İkinci bir sandviçi vardı. Aslında her geçen dakika kendini daha iyi hissediyordu. 'Annen son zamanlarda hiç kurabiye yaptı mı? Onları özledim. Kabarık çikolata parçacıklı olanları.

'Evet, aşağıda biraz var. Koşup getireyim mi?'

"Ev elfleri bunun için değil mi? Luna sordu.

"Seni züppe! Ginny ona güldü. "Tam bir zengin züppe gibi konuşuyorsun!

Luna bir elini ağızına kapattı. Belki de ev cini Birdy ile muhafızları Smiley ve Yorkie'nin ona hizmet etmesine alışmıştı. Kendine kıkırdadı. "Eee?"

"İşte Dobby," diye itiraf etti Ginny ve adının söylenmesiyle elf ortaya çıktı.

Çok mütevazı ve minnettar elf, 'güzel Bayan Ginny ve tatlı Bayan Luna'ya' hizmet edebildiği için çok memnun oldu.

"Peki başka neler oldu? Luna sordu.

Ginny'nin çilli yanaklarında bir allık belirdi. "Harry ve ben nişanlandık," dedi. "Noel'de oldu. Her şey çok belirsiz ve tehlikeli, bu yüzden neden bekleyelim ki diye düşündük.

"Ah, Ginny! Luna arkadaşına gülümsedi. "Senin adına sevindim. O da siyah saçlı erkekleri takdir ediyordu.

Bu annemi gerçekten çok mutlu etti. Bu yıl iki tane kaybetti... ama Harry'de bir oğul kazandığını söyleyip duruyor. Nedime kıyafetleri için mavi karar kıldı - tabii ki sen de nedime olacaksın - ben yeşil istememe rağmen Harry'nin gözleri yüzünden. Yine de umurumda değil, sadece bir düğün olduğu için mutluyum. Yine de işler yoluna girene kadar evlenmeyeceğiz, anlıyor musun?

"Biliyorum," dedi Luna. Bu ona çok saçma gelmişti. nedime elbisesinin rengi gibi şeyleri tartışmak... yine de yeşil yerine mavi olduğu için memnundu. Yeşil hiç de onun rengi değildi.

Neredeyse Voldemort'la geçirdiği zaman hakkında bir şeyler söyleyecekti. Ama itiraflar günah anlamına gelirdi. Luna yanlış bir şey yapmamıştı... hayatta kalmıştı. Ginny'nin dediği gibi.

Tarikat'a uzaktan yardım etmişti ve şimdi tekrar ışığın tarafında savaşabilecekti. Ginny'ye küçük şeylerden bahsetmek istiyordu... onunla oynadığı satranç oyunlarından, sohbetlerden, yemeklerden... Luna'nın aklına, 'Karanlık Lord'un ' unvanına rağmen, esasen onun karısı olarak yaşadığı geldi.

Ama içindeki karanlık ve gizemli bir şey, arkadaşına açılma fikrinden vazgeçmesine neden oldu. Luna bunun nasıl olduğunu biliyordu.

kulağa şöyle geliyordu: Voldemort'a taparcasına, minnettar, sanki onda insani olan bir şey varmış gibi. Bedenen ölümlüydü ama zihnen ölümsüzdü. Hayır, bu anlaşılamazdı, Luna'nın kendisi tarafından bile.

Luna, Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın bir toplantısına katıldı. bir hafta sonra. Kendini buna hazır hissediyordu. Birçoğu yabancı olan pek çok yeni yüzü vardı, tıpkı onun da fark ettiği gibi

Yasak Orman'da bir gece. Onu tanıyanlar ona bakmak ya da dokunmak istemiyor gibiydi. Onları suçlayamazdı. Onların gözünde hayal edemeyeceği kadar kirlenmişti; neden kendisinin de mahvolduğunu düşünmediğini merak ediyordu.

Neville onu sıcak gözlerle, tereddütlü bir gülümsemeye ve temkinli bir sırt sıvazlamayla karşılamıştı ama aralarındaki mesafe hissediliyordu. Paylaşılmamış çok şey vardı. Aslında, Ginny hariç, Luna'nın eski okul arkadaşları ve öğretmenleri ona kırılgan ve korkutucu bir şeymiş gibi davranıyorlardı.

Luna büyük oturma odasına girdiğinde Yoldaşlık'ın büyük toplantısından sonra bir köşeye ve fark edilmeden beklemeye karar verdi. Harry ona bir motivasyon konuşması yaptı ve dönüşünü duyurarak Luna'nın kendi yarattığı sığınağını paramparça etti.

"Gidişat bizim lehimize dönüyor," dedi Harry kendini beğenmiş bir tavırla. "Ölüm Yiyenler'in iç çemberi o cadının, Bellatrix Lestrange'in ve kocasının ölümüyle birkaç büyük darbe aldı. Ve Voldemort'un uzun süredir acı çeken bir tutsağını, en sevgili dostlarımızdan biri olan Luna Lovegood'u kurtardık. hoş geldiniz!"

Kendisini görmek için dönen başların gözlerine bakamadı.

"Bu büyük zafere ek olarak," dedi Harry, dikkati çoktan ileriye yönelmiş bir halde, "size Büyük bir cinayetin kanıtı. Bu yaratığın yok edilmesi Voldemort'u büyük ölçüde gerilettiler..."

"Tanıdık bir hayvanın ölümü büyük bir , ama inanın bana, öyledir.

Luna'nın nasıl tepki vermesi bekleniyordu? Harry büyük bir kutuyu havaya kaldırdı ve eğdi. Biri bir çığlık attı, bir başkası alkışlamaya başladı; Bill Weasley sırtarak bir şeyler söyledi "babama saldıran büyük yılan" hakkında.

Kutunun içinde Nagini'nin bükülmüş, kanlar içinde, paramparça olmuş kalıntısı vardı. Yılan hiç de doğal olmayan bir açıyla kıvrılmıştı; gözleri donuktu ve ağzı açıktı. Luna, Nagini' onun etrafında dolandığı, ona kitap okuduğu zamanları düşündü. Nagini'ye baktı

Yılanın gözlerini karanlık ve parıltılı olarak hatırladım, Sahiplenici, ama bir şekilde soğukluklarıyla rahatlatıcı. Her şeyi bir arada tutan demir çiviler gibi. Şimdi sütlü ve cansızdılar.

Etrafındaki Tarikat'ın kutlama alkışları dayanılmazdı, her alkış bir keder hançeriydi. Luna ağlıyordu. Kimse fark etmedi.

"Çoğunuz," dedi Harry, "Voldemort'un bir şekilde ölümsüzlüğe ulaştığı izlenimine kapılmışsınız. Ne de olsa, o

Bir kez ölümden döndü... ama sizi temin ederim ki bu yaratığın ölümüyle birlikte o da bir kez daha ölümlü oldu. Şimdi saldırı zamanı. Şimdi ona saldıracağız. O zayıfladı. Ve ölecek.' Şerefe. "Bu yılan sıradan bir hayvan değildi.

Harry'nin konuşmasını kahkahalar ve yılanın kabuğuyla alaylar izledi. Yoldaşlık yüksek bir moralle çalkalanıyordu; daha birkaç ay önce her şey çok kötü görünürken, şimdi işler tersine dönmüş gibiydi. Oda boşalmaya başladı ve Luna gerçekte bir tabut olan kutuya doğru adım attı.

"O sıradan bir yılan değildi," dedi Luna.

"Doğru," dedi Harry, ona kulak misafiri olarak. 'O bir Hortkuluk'tu. Onun pis ruhundan bir parça.

"Ama demek istediğim bu değil," dedi Luna, Harry'nin yüzüne bakmak için gözlerini kaldırarak. "O bir çocuktu.

Kaşları çatıldı. "Üzgün müsün?

Nagini. O bir Naga'ydı. Anladığım kadarıyla yıllar önce Karanlık Sanatlar yemini etmiş bir çocuk. Bu onu bir yılanı dönüştürdü, bağlı olduğu efendisine sadık olmaktan başka bir şey yapamayan bir yılanı. Eskiden adı Lakshmi'ydi. Tanrıça demek.'

Harry bir an sessiz kaldı. Biraz dehşete düşmüş görünüyordu. "Ne?

"Karanlık Lord'un evindeyken Nagini'ye kitap okurdum. Ona hikayeler anlatırdım. Bana hiç zarar vermedi... Hatta bir keresinde beni korumaya bile çalıştı. O kadar da kötü değildi. *Ondan* biraz aldı diye pis değildi. onun içinde.' Luna'nın sözleri sadece Nagini ile ilgili değildi.

Harry'nin boğazından boğuk bir ses çıktı. Elbette yılandan hâlâ nefret ediyordu; ondan gerekiyordu. Ama yeşil gözlerinde başka bir şeyin kara bulutu vardı, bir zamanlar tanıdık, sonra unutulmuş ve şimdi hatırlanmış gözlerin. Luna bunun iğrenme olduğunu düşündü. Olabilirdi Kendisine de olabilirdi, ona da olabilirdi. İkisi de önemli değildi.

Topuklarının üzerinde döndü, Nagini'ye söylediği ninnilerden birini mırıldanıyordu, çünkü ona bakmaya dayanamıyordu artık kırık yılanı bakmıyordu. Toparlayabildiği methiyeye en yakın şey buydu.

Eve Yakın

Yazarın Notları: Vay canına, şimdiden 22. bölümde miyiz? Bu hikaye gittikçe uzuyor... takip eden, okuyan, yorumlayan herkese çok teşekkürler... desteğiniz muhteşem. *SC, Talriga, TheAngelOfSilence, bir hayran, SailorHecate, Sunshine Silverjojo, raininginforks, selenoliber, moonlightsdesire, Callia, Sarah Coldheart, twighunter, Cloud Spinner, MandaPandaAR, Ravenfeather42, Perceval23, wildandclear, sly-serpentine, Wizzabee, SSJ Leia, Barranca, bookmusicfreak* ve *LemoN-X-DroP*. Hepinize ayrı ayrı cevap yazmayı çok isterdim ama bu hafta çılgınca meşgul!

Şimdi, burada bazılarınızın makul görebileceği ve diğerlerinin katılmayabileceği küçük bir yaratıcı özgürlük (re: Bellatrix Black Lestrage) alıyorum; kişisel olarak, kanonda asla gerçekleşmeyeceğini bilmeme rağmen bunu görebiliyorum. Bu Gerçi bu olay örgüsü için gerekliydi, o yüzden öyle çıktı.

Ayrıca, kötü uçurum için şimdiden özür dilerim. Bu bölümün 8000 kelimeye ulaşmasını istemedim, bu yüzden uzun bir sahnede küçük bir duraklama bıraktım.

Feragatname: Harry Potter'daki hiçbir şey bana ait değildir. evreni; JK Rowling yapar. Hiçbir kâr elde edilmemektedir ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

Bölüm 21'den özet:

Harry yılandan hâlâ nefret ediyordu elbette; ondan kurtulmak gerekiyordu. Ama yeşil gözlerinde başka bir şeyin kara bulutu vardı, bir zamanlar tanıdık, sonra unutulmuş ve şimdi hatırlanan gözleri. Luna bunun tiksinti olduğunu düşündü. Kendisine de olabilirdi, ona da. İkisi de önemli değildi.

Topuklarının üzerinde döndü, Nagini'ye söylediği ninnilerden birini mırıldanıyordu, çünkü ona bakmaya dayanamıyordu artık kırık yılana bakmıyordu. Toparlayabildiği methiyeye en yakın şey buydu.

Bölüm Yirmi iki Eve

Yakın

Haziran Temmuz'a girdiğinde Luna biraz iyileşme şansı bulmuştu. Yemek yemek ve uyumak gibi basit görevler nefes almak yavaş yavaş bir güç hissine dönüştü ve normallik. Tarikat toplantıları da hoş bir disiplin anlayışıydı. Luna çoğunlukla bir köşede oturur, verilen emirleri dinler ve uygulardı; karargâhın üzerinde bir süpürgeyle uçarak nöbet tutmasına izin verilirdi. Çok zor bir iş değildi ama ona izin verilen tek şey .

Bayan Weasley'nin kurabiyeleri pişirildi ve sonra yenildi. Kneazle Crookshanks dağınık arka bahçede kuşları kovalıyordu. Harry ve Ginny birlikte olmaktan göz kamaştırıcı bir mutluluk duyuyorlardı, sanki bir meşale gibiydiler. söneceği korkusuyla çok parlak ve çok hızlı yanıyordu. Hermione ve Snape daha sakindi ama Luna kapalı kapılar ardında neler olduğunu bildiğini düşünüyordu. Yaşlı Çiftlerle dolu bir evde üçüncü teker olma hissi geri döndü. Hoşlanmadığı bir parçası, bu durumdan dolayı üzgündü.

Hayata döndüğünden beri Karanlık İşareti karıncalanmamış ya da yanmamıştı; Voldemort bir kez bile onu çağırmaya çalışmamıştı. Voldemort onu hiç özlememelisin.

Luna'nın yokluğunda bir ara Zümrüdüanka Yoldaşlığı yumruk atmayı bırakmıştı. Luna, Ölüm Yiyen maskesi ve cübbesi giyen herhangi bir büyücünün Öldüren Lanet'i almasının Harry'nin emri ve teşviki altında olduğunu biliyordu. sualsiz. Bu, acımasız insanlarla başa çıkmak için gerekli olan acımasız bir politikaydı; diğer ulusların Bakanlıkları Voldemort tehdidini bastırmaya yardımcı olmak için Seherbaz taburları gönderdi. Artık savaşa sarıların yanında gitmek alışılmadık bir şey değildi- Hintli Seherbazlar ya da mavi cüppeli Amerikalı .

Oturma odasının diğer ülkelerden gelen temsilcilerle doluğu bir gün Luna, 'Ne gökkuşağı ama,' dedi.

Harry hızla büyücülük dünyasının en ünlü uluslararası figürü haline geliyordu. Bu Ginny'nin hoşuna gidiyordu; Luna bunu anlayabiliyordu. Kızın güçlü büyücülere karşı bir ilgisi vardı. Bunun nedeni, uzun zaman önce, Ginny henüz bir kızken, gelmiş geçmiş en güçlü büyücünün ona zihniyle dokunmuş olması olmalıydı. Luna artık gücü, bir şeyi etkileme yeteneği olarak tanımlıyordu.

olaylar. Voldemort'un *en iyi* büyücü olmadığından emin değildi ama onsuz hiçbir şeyin olmayacağını biliyordu.

Voldemort *primum movens* idi.

Sıcak bir Cumartesi günü Luna'nın 'özel bir iş' için yakın çevreye eşlik etmesine izin verildi. Bu Ginny'nin ısrarı üzerine olmuştu, Luna'nın en iyi arkadaşlarından biri olduğunu söylemişti. yaratıcı düşünürlerdi ve Lord Voldemort hakkında çoğundan daha çok şey biliyorlardı. "Nasıl ve ne zaman kullanacağımıza karar vermemize yardımcı olabilir," dedi Ginny. Hogsmeade'e giden bir Portkey'e bindiler, zamanın ve ışığın içinde dönüp durdular, dış mahallelerde yeniden belirdiler

ve ana caddeye bakıyor. Asalar hazır.

"Neyi kullanmana yardım edeyim? Luna sordu.

"Gizli silah," dedi Hermione acımasızca ve sesinde apaçık bir gururla.

"Bu taraftan," dedi Profesör McGonagall. Bugünlerde çok yorgun ve kuru görünüyordu. Sesi titriyordu ama sırtı dimdikti.

"Çığlık Kulübesi mi? Luna, tepelik bir patika boyunca kıvrımlı alıç ağaçları ve yayla fundalarının arasından geçerken etrafına bakınarak sordu. "Hayaletleri mi kullanıyoruz?

"Pek sayılmaz," dedi Hermione.

'Güzel, çünkü bir hayaletin sadakatini kazanmak zordur. Tek umursadıkları geçmişleridir,' dedi Luna.

Çığlık Atan Baraka olan, devrilmiş, eskimiş tahta yığınının yaklaştıklarında Luna ürperdi. Sıcaklık düşmüş gibiydi. Düzenli bir şekilde yürüyorlardı. bir arada ama çiftler halinde, asaları dışarıda ve etraflarında hareketli koğuşlar vardı. Kimse asla çok dikkatli olamazdı. Luna başının etrafında görünmez şeyler uçuşuyormuş gibi hissetti. Ellerini su döker gibi salladı. "Hiç hoşlanmıyorum Bu," dedi.

"Voldemort'u neyin beklediğini görünce hoşuna gidecek," dedi Harry karanlık bir sesle. "Yoldaşlık üyelerini buna alıştırmaya çalışıyoruz.

"Neye alıştın?" diye sordu Luna yine. "O kulübede ne var, Harry?

"Yaklaşmak zorunda değilsiniz," dedi Ginny. 'Biz sadece onu kontrol ediyorduk. Ve onu savaşta eğitiyoruz.

"Bir Heliopat mı? Luna nefes aldı.

Hermione alaycı bir ses çıkardı. "Bunlar gerçek değil," dedi.

"Bildiğin şey bu," diye burnunu çekti Luna. Voldemort'la yaptığı bir konuşmada, onun bir zamanlar Orta Amerika'da karşılaştığı böyle bir yaratıktan söz ettiğini hatırladı. Orada, Adı Itzamna'ydı, bir atın toynaklarına ve bir papağanın yüzüne sahipti ve ardında ateş bırakıyordu. O diledi Hermione'ye .

Çılgılık Kulübesi'ne vardıklarında, eski evin kendine ait bir hayatı varmış gibi görünüyordu. İnilti vardı ve çınlamaların yanı sıra yaygın bir üzüntü hissi de vardı. Hermione esasını kaldırdı ve koğuşları etkisiz hale getirmeye koyuldu. "Onları Snape kurdu," dedi, "Minerva ve benim tarafımdan güçlendirildi.

Minerva mı? Luna düşündü. Bu Profesör McGonagall'ın verilen isim. Hermione ve Minerva bir iki yarısı gibiydiler.

Fırtınadan zarar görmüş ahşap ön kapı açıldı ve Harry önce içeri adım attı. Hava nemliydi ve Luna nefesini görebiliyordu. Kendini tuhaf hissediyordu, sanki kıyamet dört bir yandan üzerine çökmüştü, sanki... bir daha asla mutlu olamayacaktı.

Ginny, "Biliyorum, özellikle senin için hiç hoş değil," dedi. "Benim için de öyle. Grup sallanan koridorda ilerlerken sesi soğuk bir fısıltı gibiydi. "Ama bize zarar veremez.

Bu kez Harry tarafından devre dışı bırakılan bir başka koğuş dizisi ve tek renk olan bir odaya girdiler.

Kırmızı.

Luna geriye doğru düştü, Ginny'nin ayakkabılarına takıldı ve Neville Longbottom'ın kolları onu düşerken yakalamak için etrafına dolandı. "Hayır," diye fısıldadı, "hayır, hayır, .

Harry kapının arkasından, "yok, Luna," dedi. "Bu onun için.

"Onun büyüüne göre ayarlanmış," açıkladı Hermione, Luna'nın korkudan titremesine hiç de anlayış göstermeden kaşlarını çatarak. 'Özel olarak yetiştirilmiş. Yok ettiğimiz sondan ikinci Hortkuluk'u, Ravenclaw'ın athame'ini kullandık...'

Harry gururla, "Hermione büyüü buldu," dedi. "Dahiceydi.

Hermione, "Ve onu atmak zorunda olan da Harry'ydi," diye ekledi.

"Ne demek onun büyüüne kilitlenmiş? Luna diye kekelemeyi başardı. Neville'in kolları onun etrafında sıcak ve güçlüydü.

"O bir avcı," dedi Hermione. Bu Ruh Emici Voldemort'un izini sürebilir. Onunla bir bağlantısı var çünkü biz zaten ona ruhundan bir parça verdi. Hortkuluk'un içindeki parça.

Luna'nın kendisini karşılayacak manzarayı ayrıntılarıyla bilmesi için odaya tekrar bakmasına gerek yoktu. Bunu birçok kâbusta görmüştü. Ama yine de öne doğru bir adım attı, esasını korunmak yerine rahatlamak için kavradı ve gözlerini içerideki şeye odakladı.

Tıkırtılı alıyordu. Yüzen çerçevesinden kırmızı kumaş . Kapüşonlu pelerinin içinde her şey karanlıktı. Bu Kırmızı Ruh Emici uysallaşmış ya da uysal görünüyordu.

orman kedisinin ağaçta uzanması gibi saldırabilir. Her an harekete geçebilirdi. Odada hiç mobilya yoktu ve duvarlar ve döşeme tahtaları Kırmızı Şey'e karşı gri tonluydu. Köşede öylece duruyordu, nefes alıyordu, kamburunu çıkarmış bekliyordu.

Baş dönmesi Luna'yı bir panik dalgası gibi sardı. Onun Kalp atışları hafif ve hızlıydı. Duyuları bulanıklaştı, dikenleşti ve karanlığa doğru kaymaya başladı. Harry'yi izledi. Ruh Emici'ye şeyler fısıldadı; Harry odanın diğer köşesini işaret etti ve Ruh Emici emir üzerine oraya süzüldü. Luna, Harry'nin Ruh Emici üzerindeki kontrolüne şaşırمامıştı. Canavarı gördü ve bu da onu korkuttu. Bakamayınca geri çekildi ve diğer Tarikat üyelerinin kendisiyle 'o' arasında durmasına izin verdi.

Neredeyse onun 'hain' diye fısıldayan kırmızı sesini duyabiliyordu.

Luna dışarı çıktı. Çok uzağa değil, sadece verandaya, ama hissetti Çılgılık Kulübesi'nin içinde boğulmuştu. Temiz havayı ciğerlerine çekerek ona kadar saydı ve düşünmeye çalıştı başka bir şey. Bir parçası rüya görüyor olmayı bekliyordu. Kırmızı bir Ruh Emici sadece rüyalarda görünürdü. Her an Voldemort onu tokatlayarak uyandırabilirdi ve korkunç ve mükemmel yüzü, parlayan gözleri dehşetle kısılmış bir şekilde onun üzerinde geziniyor olacaktı.

Kahin'in rüyalarının ilk dizisini düşünen Luna, Voldemort'a tehditten, tehlikeden ve Tarikat'ın planlarından bahsettiğini hatırladı. Bu olaylar hâlâ devam ediyordu. Bundan kaçınmanın bir yolu olup olmadığını merak etti. Belki de Kızıl Ölüm'le ölmek Voldemort'un kaderiydi. Ama... bu değildi. gerçekten ölüm. Bu bir hileydi ve en kötü yanı da buydu.

"İyi misin Luna? Arayan Neville'di. Sesinde endişe ve korku da vardı, sanki Luna'nın ona iyi olduğunu söylemesini ve onu bırakmasını istiyordu.

O da öyle yaptı. "İyi olacağım.

"Ben de pek sevmiyorum," dedi Neville. 'Ama Harry ve Hermione onunla gurur duyuyorlar. Duyduğum kadarıyla sadece... şey, aslında sadece bir kişiye Öpücük uygulayabilen tek Ruh Emici. V-vol-You-Know- Who. Oradaki Ruh Emici sadece ona aç.'

Neville'in bunu söyleme şekli Luna'yı ürpertti. "Onu bulabilir mi?" diye sordu.

Neville başını salladı. Serin bir yayla rüzgârı çıktı, buz ve funda kokusu getirdi. "Londra'ya geri dönmek istiyorum, Luna söyledi. Basamaklara oturdu ve bir tutam ot kopardı, elinde evirip çevirerek gevrekliğine hayran kaldı. Şimdi onu kopardığına göre kuruyup ölecekti. Oh, pekala.

Temmuz, Gök Gürültülü Ay

Harry Potter'ın gizli silahının korkunç bilgisi Luna'yı hâlâ alışık olmadığı bir şeyi yapmaya motive etti: inisiyatif almak. Adalet ve hoşgörü istiyordu, hatta (*özellikle de* Karanlık Lord için) ve bu yüzden kendi gizli silahını buldu. Bu silah Voldemort'u ölümün güvenliğine çekecek ve onu koruyacaktı; Voldemort'un bu jesti istemeyeceğini biliyordu ama yine de yaptı.

Luna, Hogwarts'taki son yılında iksirlerin yoğunlaştırılıp katı haplar haline getirilebileceğini öğrenmişti. Ya da küçük bir Bir miktar sıvı, ısırıldığında içindekileri serbest bırakan bir kapsülün içinde büyülenebilir. O bir demlendi

acısız geçiş (ölümcül, ama elbette Ruh Emici'nin Öpücüğü'yle karşılaşınca bunun ne önemi vardı?) ve saklanma
Bir cübbenin içinde, sandığının derinliklerinde. Bir zamanlar saf olan kalbinin etrafına dolanmış birçok sırrından biriydi.

Etrafını saran savaşı gelince... Bir zamanlar hizipler, gizli kulüpler, iyiliğe karşı kötülük için mücadele eden küçük örgütler varken, şimdi ordular vardı. Kapsamı Luna'nın daha önce gördüğü ya da duyduğu hiçbir şeyin ötesindeydi. Zümrüdüanka Yoldaşlığı mı saldırıdaydı, yoksa Ölüm Yiyenler mi? Olayların nasıl tırmandığını kimse hatırlamıyor gibiydi. Bilinen tek şey İngiltere'nin kuzeyinin savaş alanı olacağıydı.

Büyücü çadırlarından oluşan bir deniz, Derbyshire yamaçlarındaki kayalıklara yayılmıştı. Hangleton ve Riddle Evi. Burası, düşmanlarını yenmek için uyguladıkları Karanlık Sanatlara rağmen, kendilerini adlandırmaktan hoşlandıkları gibi, ışığın tarafının kampıydı. Luna tek lekeli kişinin kendisi olmadığına inanmak hoşuna gidiyordu. Hava bir İngiliz yazına göre soğuk ve sisliydi; Ölüm Yiyen karargâhına bu kadar yakın bir yerde Ruh Emiciler sayısızdı. Bu durum herkesi depresif bir ruh haline sokuyordu.

Savaş standartları gibi, bayraklar ve nişanlar da serin esintide gergin şekilde dalgalanıyordu. Büyük bir Amerikan birliği vardı. Seherbazlar, bazı Japonlar, bazı Hintliler ve epeyce Fransız. İngiliz Bakanlığı geçtiğimiz aylarda Voldemort'un saldırısı altında neredeyse tamamen çökmüştü, bu yüzden İngiliz Seherbazlar yoktu. Sadece Tarikat, Anka Kuşu'nu simgeleyen kırmızı ve altın renkli sancakların asılı olduğu büyük çadırlarda kalıyordu. Luna bu çadırlardan yaşıyordu ve yanından her geçişinde bayrağın cıfcaflı renklerinden yüzünü çeviriyordu.

Evet, Luna'nın tahminine göre Voldemort'la savaşmaya hazır en az bin cadı ve büyücü vardı. Sorun şuydu ki

Voldemort'un daha fazlasına sahip olduğunu biliyordu ve hepsi de insan değildi. Karanlık ordularında troller, devler, ejderhalar, iblisler, Inferi'ler, vampirler vardı... Hatta Veela kullanma fikriyle bile flört etmişti ama Luna bunu gerçekten yapıp yapmadığını asla öğrenemedi. İnsan Ölüm Yiyenler de sayıca çok fazlaydı. Voldemort destek için acı çekmiyordu.

Ama Harry Potter buna bir son vermek istiyordu. Kendini ölümsüz kılmak için başka bir yol bulmadan önce Karanlık Lord'un işini bitirmek istiyordu. Luna, Voldemort'un kendisini daha fazla ölümsüz yapamayacağı bilgisini Hortkuluklar, üzerindeki zayıf hakimiyetini parçalama riskini göze alarak; bu hoş bir haberd.

Taşlar hareket ediyordu. Son oyun tüm hızıyla devam ediyordu. Elin adı konmuştu.

Luna, bir kayanın tepesinde durup pitoresk, kayalık vadilere; ve buğunun içinden; ağaçların arasından bakarken bunun için milyonlarca farklı kelime düşünebilirdi. Lord Voldemort'un zihni. Onun ne düşündüğünü neredeyse görebiliyordu. Ne kadar tahmin edilebilir olduğunu takdir edemezdi.

Luna elbisesinin bacaklarının etrafında kırbaç gibi hareket ettiğini hissetti; her zamanki gibi beyaz giymişti. Birbirine benzeyen bulutlar, bir yerlere yetişmek için aceleyle gökyüzünde süzülüyordu. Güneş sadece Batı ufkunun kenarını öpüyordu; bir saat içinde hava kararacaktı. Luna'nın iç çekişi rüzgârla taşındı ve Riddle Evi'ne doğru. Riddle Evi'ni görebildiğini düşündü. karanlık ormanın kenarına kadar uzanıyordu... ama emin olamıyordu.

Bilinçsiz bir alışkanlık hareketiyle sol ön kolunu ovuşturdu. Sonra nefesi kesildi. Bu muydu?

"Oh," diye nefes aldı Luna. Karanlık İşareti karıncalanıyordu. Her saniye daha da güçleniyordu. Çağrılıyordu... Luna baktı

etrafında. Gitmesini engelleyecek kimse yoktu. İşaret kalbi gibi ağrıyordu. İçindeki acıyla irkildi.

ve olmayan, yukarıda ve aşağıda. Ne yapacağından emin

değildi... Adam onu görmek istiyordu.

"Geliyorum," diye fısıldadı rüzgâra. Ama henüz değil. Önce yapması gereken birkaç şey, toplaması gereken birkaç küçük şey vardı.

Onun düşünceleri de onlardan biriydi. Tepeden aşağı son hızla koştu, yerçekimi onu kampa doğru çekiyordu ve Ginny ve Susan Bones'la paylaştığı çadıra daldı. Neyse ki iki kız da orada değildi; Ginny genellikle komuta çadırında, Harry'nin yanında bulunurdu.

Susan ise Hagrid'in dev kardeşi Grawp'ın bakıcılarından biriydi.

Luna'yı tuhaf olması için yalnız bıraktılar ve

Aradığı küçük cam şişeyi bulmak için eşyalarını karıştırdı.

Kampın etrafında elbette her zamanki Unplottable ve Fidelius Charms ile birlikte Görünüş koğuşları vardı. Riddle Evi'nde olduğu gibi. Her iki taraf da diğerinin orada olduğunu biliyordu ama birbirlerini göremiyor ya da diğerinin bölgesine giremiyorlardı. Luna, Karanlık Lord'un çağrısına yanıt verdiğinde nereye gideceğini merak ediyordu.

Sandığında küçük şişeyi bulan Luna, yola çıkmadan önce aynada kendine bir bakış attı. Yanakları

Kızarmıştı ve artık gözlerinin altında koyu halkalar yoktu. Bu iyi bir şeydi. Beyaz elbise ona yakışıyordu ve uzun sarı saçları dağınık ve rüzgârda savrulmuş olsa da bu da ona yakışıyordu. Ellerini yanlarında gezdirdi. 'Hazır ya da değil, İşte geliyorum,' dedi yüksek sesle ve fikrini değiştiremeden çadırdan kaçtı.

Karanlık İşaret artık tamamen yanıyordu. Luna sabırlı olmayı diledi. Kampın içinde sıradan bir tempoda yürüdü, böylece

kimse onu takip etmeyecek ya da yokluğunu fark etmeyecekti. Yolun yarısında

Gerçekte, yarı yolda dışarıda kalan Luna için sislerin arasından fark edilmeden süzölmek zor değildi. Yumuşak adımları onu koğuşların ötesine taşıırken kimsenin gözleriyle karşılaşmadı.

Asasını kaldırdı. "Kalk!" diye emretti ve büyüünün karanlık izi onu uzayda bilmediğı bir yere doğru sürükledi. onu almadan önce.

Luna'nın sonu beklediğı gibi olmadı. Çağırı onu Riddle Evi'ne değil, büyümüş bir orman getirmişti. Sanki bir rüyanın içinde dolaşıyormuş gibi hissetti. Luna Lovegood için şaşırtıcı olmayan bir yerdi.

Patika boyunca ilerledi. Sis parçaları

Önündeki zemini örttü ve ayaklarına dolandı; titredi ve kollarını aşağı yukarı ovuşturdu.

Bu ormanlar ürkütücüydü. Yaşlı ormanlardı, bükölmüş ve budaklı, bir şekilde dağınık. Başının üstünde dallar

Doğal bir katedral gibi kemerli, yaklaşan alacakaranlığın derin rengini engelliyordu. Luna karanlığın çizgisini hissetti

Güneş sabah yeniden doğmak üzere batarken, toprak boyunca ona doğru yürüyordu.

Beyninin mantıklı kısmı şafağı görecekt kadar yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyordu. Karanlık Lord'un onu şimdi öldürmesi mantıklıydı. Ne olsa onu terk etmişti, hem de en çok ihtiyaç duyduğu bir zamanda. Bir gecede üç dişisini kaybetmişti: Bellatrix, Nagini ve Luna; ikisi ölümlle, biri de eski düşmanlarıyla. Luna'yı sırf simetri olsun diye öldürebilirdi.

Luna'nın bir parçası bunu arzuluyordu. Aylardır

Voldemort'un elinden ölmeyi bekliyordu ve

hikayelerini ölümcöl bir şekilde sonlandırmadan kaybolurdu.

Öldürdüğü adam tarafından öldürölmek şiirsel bir ironi olurdu.

Önce küçümsemiş, sonra sevmiş, sonra da terk etmişti ve Luna şiirsel ironiden hoşlanıyordu. Tek umudu adamın kararını açıklamadan önce birkaç dakika bekleyip onu dinleyebilmesiydi.

Yol boyunca yürürken ağır koğuşların belirgin baskısını ve karıncalanmasını hissetti. Ona yaklaşıyordu. Ona ihtiyacı vardı. Öyle olması gerekiyordu. "Alo?"

seslendi, ama uzaklardan gelen sesler dışında hiçbir şey ona cevap vermedi. Bir baykuşun ötüşü. Boğuk bir kanat çırpışı. Luna'nın ürpertisi daha da belirginleşti.

Sonra, bir ağaç gövdesinin yumuşak köşesini döndü ve onu gördü: kambur ve eski, ama içinden sıcak sarı ışıkla parlayan bir kulübe. Bina sarmaşıklar ve bitkilerle kaplıydı ve ormana o kadar iyi uyum sağlamıştı ki ışıklar olmasa Luna'nın gözünden kaçacaktı. Kapı bir açıktı ve bir ışık şeridinin taş ön sahanlığa düşmesine izin veriyordu.

Luna bir adım öne çıkıp kapıyı çalmaya hazırlandı ama o daha kapıyı çalamadan kapı kendiliğinden açıldı. *Sihir gibi*, dedi kafasının içinde alaycı bir ses. Çok derin bir nefes aldı ve eşikten içeri adımını attı.

"Seni içeri davet ederdim ama sen çoktan girdin. Sesi çok saf, tatlı, zarif ve tehlikeliydi.

"Lordum," diye mırıldandı ama diz çökmedi. Güç dengesi değişmişti. Yalvarma günleri sona ermişti.

On beş saat gibi gelen on beş saniye boyunca sessizlik oldu. Luna şans eseri Voldemort'a baktı. Gözleri kar beyazı mükemmel bir yüze dökülmüş yakutlar gibi parlıyordu. Bu görüş Luna'nın kalbinin korkuyla sıkışmasına neden oldu; aynı zamanda karnının derinliklerinde bir arzu kıvrımına neden oldu. Voldemort'un her ikisini de algılayabildiğinden emindi. Çoğu zaman, Voldemort'un istediği gibi biri olmadığını düşünmüştü. Görme yetisine sahip tek kişi.

'Geri dönmüşsün,' dedi. Sesinde bir kısıklık vardı. Luna onun kendi başının çaresine baktığını ve Ölüm Yiyenlerine çok fazla bağıyordu. Bu onun için iyi değildi.

'Geri döndüm,' dedi. "Beni çağırdığınızda geldim.

Kaşlarını çattı. "Zümrüdüanka Yoldaşlığı'ndaydın. "Evet.

'Onlara hep sadık mıydın Luna Lovegood? Cevap verirken bana bak.'

Başka seçenek yoktu. Onun büyüüne kapılarak gözlerinin içine baktı ve kendisini de şaşırtarak, yalın gerçeğin kendisi adına konuşmasına izin verdi. "Size sadıktım Lord Voldemort. Ama benim sadakatim sınırlandırılmaz, ele geçirilemez, hatta tanımlanamaz bile. Benim hakkımda bunu biliyorsunuz.

'Hayatın içinde süzülen küçük bir bulut gibisin,' dedi.

"İstersen bir fırtınaya dönüşebilirim," dedi Luna. 'Her şey zihinde değildir.

"Mmm," dedi Voldemort, ne katılıyor ne de karşı çıkıyordu.

Luna etraflarına bir göz attı. Taş duvarlar eskiydi ama temiz görünüyordu. Zemin de aynı şekilde taze ahşaptı, kilimlerle kaplıydı ve iki koltuk ve küçük bir loveseat'tan oluşan bir grup şömineyi çevreliyordu. Zarif ama rahat bir ortamdı, öyle ki Luna neredeyse şömineyi fark etmeyecekti.

Şöminenin oyma taşına sarılmış yılanlar, masanın üzerinde duran ölümcül zehir şişeleri ya da

Pencerelerin ardında Inferi'nin masal gölgeleri

gizleniyordu. "neresi?" diye sordu. "Neredeyiz biz?

"Karargâhımdan çok uzakta değil," dedi Voldemort. "Ormanın içinde.

"Gerçekten mi? Bunun burada olduğunu hiç bilmiyordum!' Luna biraz ondan uzak durduğu için hayal kırıklığına . Keşke o da ana Riddle Evi'nin yumurta kabuğu güvenliği yerine burada yaşamasına izin vermesi için onu ikna edebilirdi.

"Burası Gaunt ailesinin eviydi," dedi Voldemort.

Luna anlamıştı. Annesinin eviydi. Büyükbabasının evi. "Onların - " dediğini sanıyordum.

"Onların geçmişinin benim kullanmamla hiçbir ilgisi yok," dedi Voldemort. Luna onun kendisine bile yalan söylediğini biliyordu. 'Bu sadece uygun bir büyülü konut. Kuvvetlerimin büyük kısmı karargahın arazisinde kamp kurmuşken. onlara buradan komuta et.'

"Tahmin edilemez olmayı seviyorsun," dedi Luna sevgiyle. "Bu konuda iyi iş çıkarıyorsun.

"Teşekkür ," dedi Voldemort. Ağzının kenarları kalktı. "Otur. Senin için bir şeyim var.

Alışkanlıktan olsa gerek, Luna ona itaat etti. Kadın bedenini koltuklardan birinin üzerine katladı. İki kişilik olduğu için ya da adı nedeniyle loveseat'ten kaçındı. Koltuklar işleri kolaylaştırıyordu.

"Bunlar senin," dedi Voldemort. Uzun boyuyla kızın önünde belirdi ve elinde bir kutu vardı.

"Kartlarım! Luna öne doğru uzanarak haykırdı. Teklif edilen kutuyu alırken elleri onun ellerine değdi. "Oh, Teşekkür ! Onları çok özlemiştim...'

"Onları özledin mi? Voldemort sordu.

"Elbette," dedi Luna, sorunun gizli bir anlamı olduğunu biliyordu. Eğer kartları kaçırsa kartları okumayı kaçırdı. Kartları okumayı özlediyse, cevap arayıcısını da özlemiştir. Onu. Luna kutuyu açıp desteye dokundu ve kendi kendine gülümsedi. 'Teşekkür ederim Sen,' diye tekrarladı. "Bunları bir daha göreceğimi sanmıyordum.

"Onlar bir hediye idi. Voldemort pencereye doğru bir adım attı ve ona sırtını dönerek ötesindeki karanlığa baktı.

Adamın yüzünün camdaki yansımasını görebiliyordu. Mutlu görünmüyordu.

Eski alışkanlıklardan vazgeçmek ne kadar zordu. Luna alışkındı Voldemort'a saygı göstermek, ona hizmet etmek ve çok eski alışkanlığı (tutsaklık zamanından çok öncesinden kalma) insanlarla ilgilenmekti. Kutuyu yere bıraktı ve kalktı. O yaptı onun yansımasını gördüğünden emin olmak için Sol elini kendi elinin içine alıp başını omzunun arkasına yasladığında irkildi. "Lordum, çok özür dilerim.

"Ne için üzgünsün?" Sesi soğuktu ve bu hiç iyi değildi.

"Olanlar için. Nagini'yi gördüm, onlar gittikten sonra - oh, ona veda ettim ve kına yakmalarına izin vermedim. İzin veremezdim.

O benim arkadaşımdı.'

Voldemort sinirlenerek, "O bir yıldı, " diye tısladı.

"O bir yilandan daha fazlasıydı," dedi Luna. 'O bir zamanlar ve sonra o senin bir parçan oldu. Böyle olduğu için üzgünüm.'

'Ama beni bu konuda uyarmıştın, değil mi? Gördüğün o rüyalar. Bu sana *haz* veriyor olmalı. Son kelime bir bıçak gibiydi.

"Öyle değil," dedi Luna basitçe. "Ölümü görmek gibi bir arzum yok.

"Benim bile mi?

"Özellikle de seninki değil," dedi Luna ve bunun doğru olduğunu görünce şaşırdı. Keşke başka bir yolu olsaydı, keşke kırmızı Ruh Emici diye bir şey olmasaydı ve keşke küçük cam şişe cebinde bir delik açmasaydı.

"Bunun bir önemi yok," dedi Voldemort. 'O gece çok şey kaybettim ama aynı zamanda çok şey de kazandım. O çembere yaratmak için geldiğim şeyi aldım.

"Ha?" dedi Luna. Adamın elini bıraktı ve gözleriyle buluşmak için etrafına bakındı. "Ne demek istiyorsun? Senin için kanımı feda ederek ölmedim.

"Hayır," dedi, ".

Güneş Luna'nın zihninin içinde onu aydınlatmak için yükseldi. "Ohh," dedi yavaşça. Elbette. Luna Voldemort'un 'koruyucu' kurbanı olarak seçilmişti çünkü onu seviyordu ve yaşam gücünü onunla paylaşmıştı. Aralarında fiziksel bir bağ vardı. Ama o gece Ormanda kendini kurban eden Luna değildi; Bellatrix Black'ti Sevdiği Karanlık Lord'u kurtarmak için kendini lanetin önüne atan Lestrangle.

"Senin de onunla ilişkin oldu mu? Luna sordu, sorusu kıskançlıkla karışık. "Onun fedakârlığı sana istediğin korumayı sağladı mı?

"İlk sorunuza cevap olarak," dedi Voldemort, dudakları
"Evet, onunla bir ilişkim oldu düşündüğünüz türden bir ilişki
değildi. Bella aslında bir ilişkiydi.

' Ne? ' Luna'nın zihni döndü, dengesi bozuldu. Bunu nasıl
kastetmiş olabilirdi?

"Hikâyeyi detaylandırmayacağım," dedi Voldemort. "Ama
yıllar önce, ben genç bir adamken, belli bir
Rosier ailesinin elinde bulunan bir eser. Bu ailenin oğlu Michel
Rosier zaten benim arkadaşım, ve sadık bir takipçi. Bununla birlikte, onlar
Sırf ben istedim diye Rowena Ravenclaw'ın adını aldı. Bu
yüzden ailenin kızını baştan çıkardım ve onu benim için eseri
çalmaya ikna ettim. Adı Druella Rosier- Black'ti. Dokuz ay
sonra doğan Bellatrix Black'in annesiydi...'

Luna ellerini ağzına götürdü. Tüm görme becerilerine rağmen
bunu tahmin edememişti... yine de o mantıklıydı ki, daha önce
göremediği için kendini aptal gibi hissetti. Bellatrix Voldemort'u
fanatizmle sevmiştir ama romantizmle değil. O
ona düşküncü ama kişisel olmayan bir şekilde; aralarındaki
dinamik cinsel bir dinamik değildi. Bellatrix ona benziyordu
bile. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, güzel yüz hatları.

"Merlin'in sakalı,
Luna nefes aldı. "Elbette. Elbette o senin kızındı. Bunu biliyor
muydu? Sonra Luna kendi sorusuna cevap verdi. "Hayır.
Bilmiyordu. Ona hiç söylemedin, çünkü bu... bazı şeyleri
değiştirebilirdi.

"Gerçekten de görüldüğünden daha zekisin, Luna," dedi
Voldemort. Bunu bir hakaret olarak değil, sakince söyledi.

"Eğer Bellatrix senin kızınsa..." diye düşündü Luna yüksek sesle,
"o zaman onun fedakârlığı... senin kan koruman olduğu
anlamına gelir.

Bir akraban, senin soyundan gelen, senin için hayatını veren biri. Seni öldüren kişi tarafından öldürülemezsin. Lanet... Harry Potter seni öldüremez... Eğer denerse, lanet ona geri döner! Tıpkı sana yaptığı gibi!'

Voldemort'un muzaffer ifadesi bunu doğruluyordu. Onun için bir kızın kaybı, kazanacağı şeyle kıyaslanamazdı. kadim kan büyüsü. Bellatrix'i bir kızı, takipçisi ya da arkadaşı olarak sevmemişti. Yararlı biriydi, ölümüne yararlı.

Luna onun için çok üzülüyordu. Kendi sesini sakın olmaya zorladı. "Senin için bir nimet o zaman," dedi. "Sevindim.

Peki ya sen Luna? Sen olsaydın benim için de aynı görev mi? Voldemort soruyu sanki cevabı zaten biliyormuş gibi sordu.

Ama Luna ayakkabılarına bakarak cevap vermedi. Bir kurban olabilirdi ama tamamen istekli bir kurban değildi. Neredeyse istekli olacaktı ama tüm vücuduyla göle dalmayacaktı.

Boğazından ısıklı bir memnuniyetsizlik sesi çıktı.

Luna bakışlarını kaldırdı. Ne kadar mükemmel bir boğazdı, bembeyaz, neredeyse savunmasız, ama olmadığını biliyordu, çünkü öyle acımasız yalanlar söylüyor ve öyle ölümcül sözler sarf ediyordu ki.

"Sana söylemek istediğim bir şey var," dedi Luna. 'Sonrasında beni öldürebilirsiniz ama bunun bir önemi yok. Benim bu olaydaki rolüm saçmalık neredeyse bitti. Bunun ne olduğunu farkındasın, değil mi? Saçmalık. Şiddet. Anlamsız. Bence hepiniz çocuk gibisiniz. Bu yüzden size ilk kez hikâyemi anlatacağım Lord Voldemort. Onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

Voldemort'un ağız kaskatı kesilmişti ve gözleri parlıyordu. Ama kızgındı ve meraklıydı da. Orada bir ölçüde güvensizlik vardı. Neredeyse (tam olarak değil) Luna'nın neredeyse bir yıl önce Karanlık Lord'ihanet etmeyi ve bunu yaptığında yüzünde belirecek ifadeyi hayal etti.

"Ben harekete geçmeye karar vermeden önce sen konuşsan iyi olur, Luna Lovegood," dedi soğuk bir sesle.

Luna nefes almayı hatırladı.

A/N: Ne diyecek? Burada için çok üzgünüm, ama söz veriyorum (kalbimi ve ölmeyi umuyorum) bir sonraki güncelleme Cuma günü olacak.

Dünya Yanıyor

Yazarın Notları: Teşekkür ederim, teşekkür ederim, sevgili yorumcular! Desteğiniz çok takdir ediliyor, *TheAngelOfSilence*, *karen*, *Lrnd*, *selenoliber*, *MandaPandaAR*, *bookmusicfreak*, *Callia*, *ravenfeather42*, *treasureseeker 900*, *Sabaku no Mizu*, *SSJ Leia*, *SailorHecate*, *moonlights desire*, *wildandclear*, *Twighunter*, *buffyandspike-4ever*, *Perceval23*, *Marisa*, *Talriga*, *poohpooh*, *jka1*, *LemoN-X-DroP*, *Christine Smi* ve *HRH Feline Queen* .

Şimdi, geçen hafta sizi bıraktığım o kötü uçurumu çözeceğim. Burada diğer bir yazıma küçük bir selam var. en sevdiğim karakter, Hannibal Lecter. Oh, ve bu bölüm çok 'R.'

Sorumluluk Reddi: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir. Hiçbir kâr elde edilmiyor. Bu fanfiction ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

Bölüm 22'nin özeti:

'... Size hikâyemi anlatacağım Lord Voldemort, hem de ilk kez. Onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

Voldemort'un ağzı kaskatı kesilmişti ve gözleri parlıyordu. Ama kızgındı ve meraklıydı da. Orada bir ölçüde güvensizlik vardı. Bu neredeyse (tam olarak değil) Luna'nın neredeyse bir yıl önce Karanlık Lord'a ihanet etmeyi ve bunu yaptığında yüzünde belirecek ifadeyi hayal etti.

"Ben harekete geçmeye karar vermeden önce sen konuşsan iyi olur, Luna Lovegood," dedi soğuk bir sesle.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Dünya Yanıyor

'Senin evcil hayvanın, Kahinin olduğum aylar boyunca kendimi saf tuttum,' dedi Luna. "Buna katılmayabilirsin. Bedenimi kirlettin.

Ruhumu çalmaya çalıştın. Ama beni hiç anlamadın, Pek sayılmaz. Kendimi senin meraklı gözlerinden ve ellerinden uzak tuttum, sen -' diye boğuldu, '-Ben yapmadım sana yenik düşerim. Asla sonuna değil. Karanlığın sadece dereceleri . Bunu bilmek seni kızdırabilir Voldemort, ama içimde hâlâ ışık var. Buna dokunmadın. Buna rağmen... Sana sadığım. Beni kazandın ama özgürce. En azından bu var. Luna konuşmasının sonunda kendi sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu.

Aralarında yün bir battaniye gibi ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu. Voldemort ona dik dik baktı; duygulara ihanet eden tek şey gözlerinin hafifçe kısılmasıydı. Korkunç bir duraksamadan sonra konuştu. 'Eğer uyuyabilmek için kendine böyle söylüyorsan Bu gece...' dedi biraz gülümseyerek.

Luna güldü. 'Hayır, ben senin gibi değilim. Kendime yalan söyleyemem. Bazen bu bir lanettir ama bazen de bir lütuftur.

"Ben kendime yalan söylemem," dedi Voldemort çocuksu bir öfkeyle. Yalan söylüyordu elbette.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm," dedi Luna. 'Ben kendime karşı dürüstüm ve sana karşı da dürüstüm. Derin bir nefes aldı ve Voldemort'a bir adım daha yaklaştı. Cebinden, olması gerekenden daha ağır gelen küçük şeyi çıkardı. "Bu," dedi, "senin için.

Voldemort onu elinden kaptı. Onun refleksleri Bir yılanınki gibi hızlıydı. 'Bu zehir,' diye alay etti. "Hap mı? Beni zorla beslemeyi mi planlıyorsun?" Şişenin tıpasını açtı ve burnunun altına götürdü. 'Ölümcül itüzümü ve deniz arısı zehri. Öldürmesi sadece birkaç saniye sürer. Luna'ya tepeden bakan bir bakış attı.

"Biliyorum," dedi Luna. 'Bu senin için. Yanında bulundurman için. Her ihtimale karşı.

Voldemort kısa bir kahkaha attı. 'Ne amaçla? Kendi canımı almak için mi?

'Bazı şeyler ölümden daha kötüdür,' dedi Luna.

"Daha kötü bir şey düşünemiyorum," diye tersledi Voldemort. "Sen aptal bir kızsın. Eğer bana ölümden daha kötü bir şey söyleyebilirsen, o zaman-'

"Ruh Emici'nin Öpücüğü," dedi Luna.

Sessizdi. Topukları üzerinde biraz geriye doğru sallanarak şişeyi dikkatli bir eliyle tuttu ve diğer eliyle Luna'nın çenesini kendisine bakacak şekilde eğdi. "Bir Ruh Emici, onu nasıl kontrol edeceğini bilen biri tarafından kolayca püskürtülür.

Voldemort dedi ki. "Bu dünyada bana saldırmaya cesaret edebilecek tek bir Ruh Emici bile yok.

"rüyaları hatırlıyor musun? Harry Potter ve kırmızı Ruh Emici hakkında? Luna sordu. Bunu umuyordu

Voldemort o ayrıntılı açıklama yapmadan da anlayabilirdi.

Kızıl Şey'in anısını bile titremeden anlatmak onun için zordu.

Voldemort onun gözlerinin içine baktı ve zihniyle araştırdı, dürttü, gördü, gerçeği okudu.

'Bu gerçek,' dedi.

Başını salladı.

"Ama buna neden ihtiyacım olduğunu düşündüğünü anlamıyorum," dedi şişeyi sallayarak, böylece hap hafif bir takırtı sesi çıkardı. "Bir Ruh Emici sadece bir Ruh Emici'dir.

"Hayır," dedi Luna nefes nefese. 'Bu değil. Özel olarak yetiştirildi. Yalnızca Harry'nin emirlerine uyuyor ve senin için, seni avlamak yetiştirildi. Ruhunun nasıl koktuğunu öğretmek için Hortkuluklarından birini kullandılar... sanırım. Bu normal değil. Onu gördüm, ben -' gözlerine yaşlar geldi ve aklına *hain* kelimesi geldi. Ama bu düşünceyi bir kenara itti; kalbine ihanet etmiyordu. Artık ışığın hiçbir tarafı yoktu Kendisi hariç.

Voldemort nefesinin altından alçak bir ısıklık sesi çıkardı ve ardından yumuşak bir lanet savurdu.

"Lütfen," dedi Luna. 'Her ihtimale karşı onu yanında tutacağına söz ver.

'Ve bana asla boyun eğmediğini söylüyorsun,' dedi alaycı bir tavırla. 'Bana öyle geliyor ki ilk içgüdü'n benim için koruma.'

Sessizdi çünkü adam haklıydı. "Neden?

Voldemort sordu.

"Ne demek istiyorsun?

'Takipçilerimin çoğu... amaçları benim için çok açık. Kolayca anlaşılırlar, korku, açgözlülük, şehvet ve önyargı ile motive olurlar. Neden sadık olduklarını biliyorum. Sen - Luna, seni anlamıyorum.'

Bu Voldemort'un ona yapabileceği en büyük iltifatı ve bu yüzden parlayan gözlerle ona baktı. "Ben deliyim," diye usulca güldü. "Bunu kendin de söyledin. Anlamdan yoksun olan Şey anlaŐılamaz. Ben seninim. nemli olan tek Şey bu.

Adamın ağzı gerilmişti ve kadın adamın ona kızgın mı yoksa etkilenmiŐ mi olduğundan emin değildi. Yine de, içinde zehir bulunan cam Şişeyi masanın üzerine koydu, kullanımını tamamen göz ardı etmedi. Sert, soğuk parmaklarıyla kavrayıŐını sıkılaŐtırdı zayıf bileğine doladı.

"Gel," dedi.

Odanın uzak tarafındaki kapı aralıktı; Luna koyu renkli ahşap duvarları ve mum ışığında yumuŐacık parlayan lacivert ipek yatak örtüsünün kenarını görebiliyordu. Karanlık beklenmedik bir rahatlıktı. Acaba Voldemort Orada uyuyordu ve bir zamanlar annesinin de aynı odada uyuyup uyumadığını ve rüyasında kendisini seven siyah saçlı bir adam görüp görmediğini merak ediyordu.

KavrayıŐı sert ve acımasızdı. 'Seni ldrmeliyim,' dedi.

"Belki de yapmalısın," dedi Luna. 'Benim için sakıncası yok. Asla aldırmazdım.

"Hayır," diye fısıldadı Voldemort. "Yapmazdın. Elini tuttu, başparmağıyla avucunu okşadı. Dudaklarına götürdü ve bileğinin iç kısmını öptü, fısıltı gibi bir öpücüktü bu, o kadar yumuşaktı ki karıncalandı.

Luna'nın kolundan beklenmedik bir heyecan fırladı. Nefesi Boğazına takıldı ve onun bunu duyduğundan emindi. Ne garip, yeni bir duyguya kapıldı. Voldemort'un dokunuşunu istedi. Sadece pmesini değil

bileğini, ama her yerini. O ana kadar, çarpık bir şekilde onun tenindeki varlığını gerçekten özlediğini fark etmemişti.

Nazik bir çekiştirmeye onu perdelerin geceye karşı kapalı olduğu ve küçük taş şöminede kısık bir ateşin yandığı yatak odasına götürdü. "Umarım bu odayı beğenirsin," dedi Voldemort.

Luna bunu neden söylediğini biliyordu. Onu gerçekten öldürmeyi planlıyordu. Ama sorun değildi, çünkü her şey kristal berraklığında, taze ve . Bundan hiç şüphe yoktu. Ciddi bakışlarını onun yüzüne dikti.

'Seni seviyorum,' dedi.

Voldemort'un gözleri kısıldı. "Ne?

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Luna. "Seni seviyorum.

Dudakları hafifçe aralandı. Yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık oluştu. "Ciddi olamazsın. Sana yapılan onca şeyden sonra - yalan söylüyorsun.

"Ben yalan söylemem," dedi Luna. Ona bir adım daha yaklaştı, böylece neredeyse birbirlerine değiyorlardı. 'Beni sevmediğini biliyorum,

Voldemort. Ama umurumda değil.' Titreyen bir el ile Uzandı ve çenesine dokundu, kasların korkuyla sarsıldığını hissetti ve buna aldırmadan onu okşadı.

Voldemort derin derin yutkundu. Kırmızı gözleri koyuydu, gözbebekleri büyümüştü, iyileşmiş kan rengindeydi. "Aşk zayıflık,' diye fısıldadı.

"Benimki değil," dedi Luna. "Bunu bil, sadece şimdilik. Parmakları onun soluk tenini keşfetti, şefkatli ve göze batmayan bir şekilde, yakasındaki düğmelerle oynamak için aşağı doğru indi.

Voldemort başını salladı ve ondan uzaklaştı. 'I Senin hissettiklerini hissedemiyorum,' dedi. Boğazına küçük bir kahkaha tıkanı ama bu komik değildi. 'Benden nasıl kurtuldun Luna Lovegood? Nasıl mı?'

"Çünkü seni seviyorum," dedi basitçe. 'Ve bu benim şu anki gücüm. Burada olmamın nedeni bu.

"Ve sonunda seni öldürecek," diye tersledi Voldemort.

"Evet," dedi Luna. "Öyle ya da böyle. Öne doğru eğildi ve adamın boğazının açıkta kalan düğmeli derisini öptü. Hâlâ birbirlerinden ayrı duruyorlardı ama Luna bir şekilde biliyordu ki, Voldemort an onu kollarına aldı ve... onu aldı. Her nefeste, ateşi ızgarada daha da sönükleşiyordu. Zamanın geçtiğini hatırlatan geçiyordu ve bir şekilde onun pençelerinin dışındaydılar.

"Luna, ben - ben seviyorum...

"Söyleme," dedi Luna. 'Doğru olmadığında bunu söylemek zorunda değilsin. Anlıyorum. Gülümsedi.

"Keşke ben de senin gibi hissedebilseydim," dedi ona hiç benzemeyen bir sesle. Hüzünlü ve bir şekilde küçüktü. Kullanılmamış.

Luna onunla konuşanın Tom olduğunu biliyordu.

'Belki de gözden kaçırdığım şeyler var' dedi.

"O zaman sana göstereyim," dedi Luna, karşısındaki yaratığa acımaktan kendini alamamıştı; acıma ve huşu, akıl sağlığını tehdit eden bir akorda karışmıştı. Bir yanlış Bir adım daha atarsa onu kaybedecekti... her şeyi kaybedecekti. O kriz anında gözlerinin önünde bir aydınlık belirdi ve ne yapacağını bildi. Artık sağlamlaşan elleriyle yukarı uzandı ve önce elbisesinin bir omzunu, sonra da diğer omzunu açtı,

kumaşın sessiz bir davetle açılmasına izin verdi... göğüsler ona açıktı, havaya bakıyordu ama soğuktan değil.

Voldemort'un gözleri aşağıya kaydı. Ağır bir an boyunca hareket etmedi. Sonra yavaşça başını eğdi. Elindeki Diğer eliyle Luna'nın sırtını sabit tutarak onu kendisine doğru eğdi ve sağ göğsünün ucunu öptü. Dili meme ucunun etrafında bir daire çizdi, alaycı bir hareketle onu inletti ve bir şeyler fısıldadı

Tenine karşı anlaşılmaz bir ses. Sonra onu dişlerinin arasına aldı ama acı çekmeden; Luna teninde bir çekilme hissetti ve sinirlerini bir sıcaklık sarsıntısı doldurdu.

Voldemort sevgiyle sunulan şeyi zarafetle alırken ateş giderek sönükleşti. Luna hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi.

Ağzı onun hassas teninde, sıcak ağzında çalıştı. Onu sevmiyordu ama elinden geldiğince çabaladı. Birkaç dakika sonra geri adım attı.

"Luna.

Sonra ona doğru gitti, ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve ateşin önünde birlikte eridiler. "Ben -

"Şşşt. Konuşmak yok, şimdi olmaz.'

Onu öptü. Dudakları köprücük kemiği boyunca, boynunun hassas kısmına kadar ilerledi ve kız yüksek sesle nefes aldı.

Adam

Sonra da ağzını öperek onu susturdu. yanıt vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu. İçine kendini döktü, bir zamanlar çatışan tüm sadakatler şimdi sadece Kadın ve erkeğin basit denklemi ve birbirine dolanmış bedenler. Çoktan kıvılcımlanmış bir ateş, derisinin altında, ortada bir yerden alevlendi.

Voldemort'un önceki karşılaşmalarda dans eden parmaklarının aksine, şimdi onu sıkıca ve kurnazlık yapmadan tutuyordu. Bedende dürüstlük

Sesinde hiç ses yoktu. Luna onun hatlarını hissetmek için her noktada kendini ona doğru bastırdı. Yarı ıplak elbisesi fark edilmeden omzundan kaydı, engellerin kaldırılması gerektiği gibi, yumuşak bir bulut halinde yere indi.

Luna hızlı ve etkili parmak hareketleriyle adamın gömleğinin düğmelerini açıp göğsünü açıkta bırakırken konuşmadılar; onun kendisini öptüğü gibi öptü onu. Adamın etinin altındaki güçlü kalp atışlarını hissedebiliyordu. Yanlış bir kalp atışı, ama umursama noktasını geçmişti. Gerinirken yatak örtüsü sırtında yumuşak ve ipeksiydi.

zerine ıktı, onu yanına çağırdı, heyecandan nefesi kesilmişti çünkü bu onun gerçek ilk seferiydi.

'Oh,' diye solumaktan kendini alamadı, adam çıplaktı ve Kadın çıplaktı ve birbirlerine dolanmışlardı, ikisi de tanrı ve tanrıça gibi beyazdı, solgun tenleri sönmekte olan ateş ışığında parlıyordu.

"İime gir," diye fısıldadı ve Tom hâlâ insan olduğunu bildiği bir yerden kısık bir inilti çıkardı. Zihni cümlesini yarım bıraktı: *'İime gir Tom ve asla kaamayacaksın. '*

Voldemort onun içine girdiğinde bir kez daha adını mırıldandı ve ilk kez denge farklıydı, çünkü Luna istila edilmemişti. Onu içeri davet etti. Son valslerinde birlikte hareket ettiler. Enfes duygu dalgaları

Luna'nın sinirlerinde birikti ve şimdi çok şey anlıyordu.

Aşk zayıflıktı. Aşk, karanlık ve çılgın bir ateşti.

mantığı bir kenara itti. Ve daha önce hiçbir şeyi umursamadığı gibi kendini ona verdi, kalçaları onu karşılamak için ileri geri eğildi, vücudu birbirinden ayrıldı ve açıldı.

Kendi simyasal düğünlerinin hızı özlemle doluydu. Voldemort yavaş ve sabit hareket ediyordu.

Her hamlesinde nefesi titriyordu ama vücudu güçlüydü. Bu

Sanki Luna'nın içinde büyük bir sır saklıydı ve onu bulmak için umutsuzca daha da içine çekiliyordu.

Luna başını kaldırdı ve onu dudaklarından öptü, dili onunkini sıyırdı. Adam daha sert bir hareketle karşılık verdi ve Luna onun dudaklarına karşı haykırdı. Tepe ona yaklaştı, amansız ve korkunçtu ve sonra onu karşılamak için tekrar tekrar yükseldi.

Kıvrılan, ısıltılı patlama ona çarptığında gerçek adını haykırdı. Ve kaslarının sıkılaştıran sıcaklığında onun bir an sonra boşalacağını hissedebiliyordu. Hava büyüyle çatırdadı. Voldemort onun omzuna yığıldı, tenini öptü ve bir zamanlar kaybolduğu düşünülen değerli bir şeymiş gibi onu kollarının arasına aldı.

Karanlık daha sonra geldi, ama tatlı bir karanlıktı ve rahattı.

Luna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yalnız değildi. Voldemort onun yanında duruyordu, yüzü Uykuda rahatlamıştı ama çok da rahatlamamıştı. Adamın eli, saçları uzun parmaklarının etrafında düğümlenmiş halde, nazikçe başının üzerinde duruyordu. Soluk altın rengi güneş, ağır perdelerdeki bir çatlaktan içeri girerken karşı duvarda parlak bir şerit oluşturunuyordu. Voldemort'un çıplak göğsü inip kalktı... canlıydı. Luna'nınki de öyle.

Eliyle yatak çarşafının kenarını kavradı. Geceye dair anılar, sonsuz hisler, ağır nefes alış verişler ve tutkunun ortasında fısıldanan bulanık sözcükler su gibi geri geldi. Her gerçekte, hepsi. Luna uyurken rüya görüp görmediğini hatırlayamıyordu. onu korkuttu. Rüyasız bir uyku çekmeyeli yıllar olmuştu. Karanlıkta çok katı ve ağırdı. Şimdi

Işık parlıyordu ve yanı başında duran tehdit nedeniyle şeyi pırıl pırıl yapıyordu.

Luna, Voldemort uyandığında onu öldüreceğini biliyordu.

Gerçek gerçektir ve şekli gizlenemezdi.

Voldemort onu öldürecekti. Dün gece Voldemort maskesini düşürmeye olabildiğince yaklaşmıştı. Sabah olduğunda bunu hiç de iyi karşılamayacaktı. Luna bunu biliyordu. Ayrıca biliyordu ki Tereddüt etmeden hareket etmesi gerektiğini, çünkü artık sadece ikisinin söz konusu olmadığını anladı.

Yavaşça ve büyük bir dikkatle onun kucağından çıktı.

Ağzı uykusunda büküldü ve Luna dondu kaldı; sonra tekrar gevşedi ve o da gevşedi. Merlin'e şükürler olsun ki saçları adamın parmaklarına dolanmadı, aksine gümüşü tek boynuzlu at saçları gibi direnmeden kayıp gitti. Sert ve hızlı düşünerek

Seçeneklerini tarttı: yataktan kayarak çıkmak ve onu gürültüyle uyandırmamayı ummak mı, yoksa bir susturma büyü yapmak ve onu büyüyle uyandırmamayı ummak mı?

Büyüyü kullanacaktı. Voldemort bir yılanın duyularına sahipti; bir şey duyarsa uyanırdı ve uyanırsa Luna ölmüş olurdu. Ama Luna'nın asası yoktu; onu çağırması gerekecekti.

Yerde, atılmış beyaz elbisesinin cebindeydi ve Luna sihrini olabildiğince sıkı odakladı. O asaya ihtiyacı vardı, ona *ihitiyacı* vardı ve onu çağırdı. "*Accio,*" diye fısıldadı zihni, sessiz ve güçlü. '*Accio asa!*' Asa bir hışırtıyla elbisenin cebinden fırladı ve havada yükselerek Luna'nın bekleyen eline ulaştı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Sözsüzce, kendine bir Susturma büyü yaptı ve kendini yavaşça

Voldemort'un yatağında. Kaybetme duygusu hemen ortaya çıktı; soğuktu.

Neredeyse onunla birlikte tekrar yatağa girecekti. Boğazının derinliklerinde, birkaç saat içinde gözyaşlarına dönüşecek bir yumru hissetti. Ama bu bekleyebilirdi.

Ayağa kalktığında Luna parmak uçlarında yatağın etrafından dolaştı, elbisesini yerden aldı ve gözlerini Karanlık Lord'un uyuyan formundan ayırmadı. Yatak odasından geri geri çıktı. Fazla zaman kalmamıştı. Güneş ufukta hızlı, ölümcül ve güçlü bir şekilde yükseliyordu.

ve onu uyandıracaktı. Luna beyaz elbisesini başından geçirdi ama ayakkabılarını yerde bıraktı.

Mutfak masasının üzerinde, zehir hapi olan küçük şişeyi gördü. Asasını bir kez sallayarak parşömen ve tüy kalemle şu sözleri karaladı: "Her şey sana bağlı Lord Voldemort. Her zaman öyleydi. Sevgiler, Luna. Şişeyi notun üzerine koydu.

Kasları gerildi. Yatak odasından bir ses duydu. Bir ayak sürüme sesi. Uyanmıştı. Luna Tarot kartlarının bulunduğu kutuyu almayı unutmadı. Sonra kutuyu açtı.

Kulübenin ön kapısını açtı ve yumuşak orman zemininde çıplak ayaklarıyla koşarken arkasına bakmadı. Sabahın erken saatlerindeki hava yanaklarına değdiğinde serindi; tüm sihirli duyuları tetikleydi, böylece Görünüş koğuşlarını geçtiğini anlayacaktı. Karanlık İşareti yanmaya başladı. Güneşin parlattığı ağaçlar, yüzünde hızla hareket eden gölgeler oluşturunuyordu... Önünde yüzerken gördüğü tek ağaçlardı, yol, yeşil, kahverengi, yaşam ve ölümden oluşan büyük bir bulanıklık.

Solunda, çalılar arasında bir çarpma sesi ve bir dalın kırılma sesi vardı. kötülük bulaşmış güzel bir yaz sabahı. Luna kadar hızlı koştu,

Bir Inferi mi, bir Ölüm Yiyen mi yoksa bir iblis mi olduğunu bilmeden...

"Ortaya çık!" diye bağırmak istedi ama fısıltı olarak çıktı. Ama niyeti iyi ve doğruydu. Bir sıkışma, bir patlama ve Luna yüksek sesle ağladı.
Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın kampına bakan yamaçta.

Yaptığı ilk şey tepeden aşağıya doğru yarışmak oldu. Harry Potter'ın savaş konseyini topladığı çadır. Ve orada onu uyardı.

"Voldemort'a Öldüren Lanet yapmaya kalkma," dedi Luna, gözleri kamaşmış Harry'ye. "Onun kan koruması var. Bellatrix onun kızıydı.

' Ne?! ' dedi Harry. Gözlerini ovuşturdu ve gözlüklerini taktı. 'Kızımı? '

"Evet," dedi Luna. 'Şimdi onda da aynı kadim kan büyüsü var. Eğer onu lanetlemeye kalkarsan, tıpkı o zaman ona yaptığı gibi sana da geri teper. Bana anladığını söyle, Harry!'

"Evet, anlıyorum," dedi Harry. "Ama hâlâ inanamıyorum - hey, Bellatrix'in onun kızı olduğunu nereden biliyorsun?

"Sadece biliyorum," dedi Luna. Bütün gece kaybolduğunu kimsenin fark edip etmediğini merak ediyordu. Fark etmemiş olsalar daha iyiydi. Bugünlerde her kampta güven zor kazanılıyordu. "Güven bana.

"Doğru..." dedi Harry. 'Sorun değil, nasıl olsa Yaşlı Kırmızı var...'

Luna ürperdi.

"Harry, kim ? Ginny'nin sesi bir duvarın arkasından seslendi.

Harry utanma nezaketini gösterdi; Luna gülümsemeye zorladı. "Şimdi sizi yalnız bırakayım," dedi ve odadan dışarı süzüldü. ve kendi çadırına geri döndü. Diğer oda arkadaşı, Susan, Luna da orada değildi; bahse girerim görüştüğü o Fransız çocukla birlikteydi. Ona ne kadar da masum görünüyordu. Karanlık'la yatmıştı, her ne olursa olsun onun yüzünden cansız bir şekilde yere .

Aşk zayıflıktı. Aşk dar bir kaçıştı.

Hayat, diye düşündü Luna, çoğu zaman bir hayal . O vardı Son savaşın Lord Voldemort'a yaptığı ziyaretten sadece birkaç gün sonra olmasını bekliyordu ama tabii ki öyle olmadı. Çatışmalar oldu, her iki taraftan da birkaç küçük esir alındı, bir Suların test edilmesi ve piyonların kullanılması. İki taraf da göremiyordu. Harry Potter Voldemort onu yenmenin bir yolunu bulmasını diye Kızıl Ruh Emici'yi kullanmak için on birinci saat. Harry gizli silahının Voldemort'a çoktan ihanet ettiğini bilmiyordu. Luna ona söylemek için bir neden görmüyordu. Severus Snape'le her zamankinden daha fazla özdeşleşmişti, başka kimsenin değil, kendi tarafında kalarak.

O kendi kendinin kadınıydı, çok teşekkür ederim ve artık kesinlikle bir kadın.

Bağımsız kararının kanıtı olarak, Mark'ı yaktı. Düzenli olarak, bazen o kadar acı veriyordu ki acıya karşı bir bezi zorunda kalıyordu ama ona yüz yüze cevap vermek intihar olurdu. Bu onu birden fazla yönden incitiyordu. Ama her kızın hayatında bir duruş sergilemesi gereken bir zaman vardır ve Luna da kendi duruşunu sergilemişti.

Harry'nin ve Neville'in doğum günlerini Temmuz sonunda bastırılmış bir şekilde. Genel algı şuydu

Harry'nin bir sonraki yaş dönümünü görece kadar yaşayamayacağını düşünüyordu. Luna o kadar emin değildi; rüyaları ve kartları ona şunu söylüyordu Harry hayatta kalacaktı.

Zümrüdüanka 'nın bir toplantısında büyük çadırdaki oturuyorlardı. Dışarıdaki hava, Ağustos havasının olması gerektiği gibi ağırdı ama garip bir şekilde soğuktu. Bölgede bulunan muazzam büyü yoğunluğu, mevcut tüm ışığı ve sıcaklığı gökyüzünde. Luna sık sık yaptığı gibi, Muggle'ların bundan ne anlam çıkaracaklarını merak etti. Kırsal alanlarının tamamı artık onları püskürtmek için büyülenmişti. Onların iyiliği için mutluydu; eğer seçme şansı olsaydı, Derbyshire'in yakınında bile olmazdı. Şu anda da.

Hermione Granger'ın emirlere uymakla ilgili otoriter sesini dinlerken Luna ellerine baktı ve yurtdışına taşınmayı düşündüm. Hindistan gitmek için iyi bir yer olabilirdi. Naga hakkında daha fazla şey öğrenebilirdi. Lord Voldemort Hindistan'ı hem sevmiş hem de nefret etmişti, bu yüzden Luna oraya gitmek istiyordu; Karanlık Lord da kendisini seviyor ve kendisinden nefret ediyordu. O da aynı aşinalığı kazanmak istiyordu.

"Minerva, Ölüm Yiyen keşif güçleri için angajman kurallarını özetlemek ister misin?"

Luna isteksizce dikkatini tekrar brifinge verdi. Çok iyi bildiği gibi kurallar değişmişti. Öldürme Laneti en üst düzey Düzen üyeleri tarafından düzenli olarak kullanılıyordu. İnferi, Ruh Emiciler ve benzerleri için görev arama ve yok etme idi. Aynı şey devler ve ejderhalar için de geçerliydi. Ne yazık, Çünkü Luna büyük yaratıkları severdi; bu yönüyle Hagrid'e benziyordu. Her yaratıkta güzel bir şeyler vardı.

Yasak Orman'ın Thestrals'ı ışığın tarafındaydı. Artık herkes onları görebiliyordu. Luna bakmadı.

Hermione, "Voldemort'un artık Riddle Evi'nde kalmadığını gösteren bir istihbarat aldık," dedi.

"Onu avlamanın zamanı geldi," diye araya girdi Harry.

Sesinde Luna'nın diken diken eden sabırsız bir karanlık vardı.

"Bill'in önderliğindeki bir koğuş kırıcı ekibi

Weasley, Ölüm Yiyenler'in savunmasını yerle bir edeceğiz.

Karargâhlarını ele geçireceğiz. Sayıca üstün olmamızın yanı

sıra, bu sefer onlara merhamet göstermeyeceğiz; Affedilmez

Lanetler geçici olarak kullanılacak.

Sürgündeki Bakan tarafından yetkilendirilmiştir. Harry, hiç şüphesiz öldürme ve sakat bırakmayı sağlayan bir parşömen parçasını salladı,

ve insanlara işkence edilmesi bu zaman aralığı için kabul

edilebilir. Ne de olsa, herkes umutsuz zamanların umutsuz

önlemler gerektirdiğini iddia edebilirdi. Büyücülük dünyasının

güvenliği buna bağlıydı.

Luna ağzındaki ekşi tadı yuttu. Bu, Goblin İsyanları'ndan beri

görülen en büyük saldırı olacaktı; bu olay Luna Lovegood'un

bile hayalet Profesör Binns'e dikkatini vermekte zorlandığı için

zihninde belirsizdi.

Voldemort'un daha küçük, daha gizli evini nasıl bulduklarını

merak etti. Birçok yönden tahmin edilebilir biriydi. Çoğunlukla

geçmişine takıntılıydı ve bu yüzden Luna onun acı dolu anılara

takılmaktan kendini alamadığını düşündü,

Acısını emzirdi, hırslarını beslemesine izin verdi. Bu, tersine,

onu daha da güçlendirdi.

Görevlerin tanımlandığı ve atamaların yapıldığı Emir yüksek

komuta brifinginden sonra Luna

Çadır kampına ve çadırına. Susan Bones'u Fransız oğluyla öpüşürken yakaladı; kızarmış, karmakarışık bir halde .

"Eğleniyor musun? Luna sordu, ama niyetlendiği gibi kulağa tuhaf ve sevimli gelmedi. Alaycı gelmişti.

Susan, "Özür dilerim," dedi ve Bay French'i de yanına alarak çadırdan çıktı.

Luna omuz silkti ve ellerini salladı. Havada çok fazla duygu vardı. Parmaklarını su atar gibi salladı; sihrinin parmaklarında olmasını istiyordu. Küçük ahşap masaya oturup bir tüy kalem, mürekkep ve parşömen çıkardığında, yeşil yosun mürekkebinin kokusu onu deniz tutması dalgasına soktu. Yuvarlandığını, akıntıya kapıldığını hissetti, gemi kazası.

Bir an için elini dudaklarına götürmek zorunda bile kaldı.

Sonra tüy kalemi yere bıraktı ve yazmaya başladı. Bu bir mektuptu, en güvenli iletişim türüydü, gözlerin, seslerin, bedeninin ve asaların yükü olmayan bir iletişim.

"Sayın " diye yazdı, çünkü ona daha önce söylediği şeyleri söylemek istemiyordu.

' Size savaş planları hakkında faydalı bir şey söyleyemem, ancak beni öldürmediğiniz için teşekkür etmek isterim.

Ölümsüzlük

yalnız bir girişim olmamalı, sizce de değil mi? Ben

Fil satranç tahtasının karşı tarafında ve bu hiç hoş bir duygu

değil. En azından eğik açılarla hareket ediyorum. Belki yine de

yüzleşmemizi engelleyebilirim. ' Ve birkaç çalıntı cümle için daha şunu belirtti

Her şey bir şekilde girecekti. İmzaladı, '

Sonsuza dek senin Luna. "Kendimi çok geveze hissediyorum, Luna mektubu isimsiz bir baykuşa iliştiirdi ve yoluna gönderdi.

Kızıl Ay Yükseldiğinde

Yazarın Notları: Yorumcularıma çok teşekkürler: *I'Ciel, SailorHecate, TheAngelOfSilence, Sarah Coldheart, Sabaku no Mizu, selenoliber, wildandclear, Vasilisa23, buffyandspike-4ever, chickenass, MandaPandaAR, Karen, LemoN-X-DroP, Callia, Twighunter, Perceval23, Lrnd, princessangelita, Maru to Moro, moonlights desire, jka1, Chie, elbo ve Phinea*. Hepiniz yorumlarınız ve desteğinizle harikaydınız - bu konuda çok kötü davrandığım için özür dilerim.

Bireysel olarak cevap veriyorum ama bu hafta taşınıyordum ve işler çok yoğundu - yine de bu bölüm için imzalı tüm yorumlara geri yazacağıma söz veriyorum! Şerefe...

Ve işte buradayız, on iki ay geçti. :-) Umarım hepiniz beğenmişsinizdir. Ve görüyorum ki bu hikayenin biraz sonsöze ihtiyacı var, bu yüzden asla korkmayın - bir tane yazdım ve yakında yayınlayacağım. Okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Sorumluluk Reddi: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir. Hiçbir kâr elde edilmiyor. Bu fanfiction ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

Bölüm Yirmi Dört Kızıl Ay

Doğduğunda

Luna gri, soğuk gözlerle sol tarafına baktı. Tüm tüyler ürpertici ihtişamıyla kırmızı Ruh Emici'ye bakmaktan kendini alamadı, Harry Potter'ın yanında rengi solmuş bir Gölge. Aşırı aktif hayal gücü olabilirdi ama

Ruh Emici'nin ona doğru savrulmak ve ruhunu Voldemort'a meze olarak yemek istediğini hissetti.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve konsantre olmaya yemin etti. Midesinde bir bulantı dalgası ama onu itti; Tarikat'ın ön muhafızları arasında yer almak beklenmedik ve şüpheli bir onurdu.

Hepsi süpürgelerin üzerindeydi, en az üç yüz kişilik bir gruptular. Luna bile uygun kırmızı pelerini giymişti ve bu onu rahatsız ederek kaşındırıyordu; resmi cübbenin altına tenini korumak için düz beyaz bir elbise giymişti. Rüzgâr Havada bin fit yükseklikte sert ve hızlı şekilde uçarken kafa derisi rahatsız edici derecede serindi.

Solunda da Hermione Granger ve Severus Snape vardı ve Luna ile Ruh Emici arasında hoş bir engel oluşturuyorlardı. Hermione böyle bir yükseklikte uçmaktan rahatsızdı. gözlerini deviren Snape'e yüksek sesle şikâyet ediyordu. Luna kendi kendine gülümsedi. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Tepelerin üzerinden Ölüm Yiyen karargâhına doğru uzun bir yolculuk değildi ama kara kuvvetleriyle koordine edilmesi gerekiyordu. Luna omzunun üzerinden baktığında Grawp'ın başı ve omuzları, Seherbaz binicileri olan hipogriflerle birlikte otların, ormanın ve derenin içinden geçerek ilerliyordu. Ölüm Yiyen karargâhının dış mahallelerinde devriye gezen Inferi ve daha küçük iblislerle ilgilenmeleri gerekiyordu. Tarikat'taki diğer cadı ve büyücüler, koğuşlar etkisiz hale getirildikten ve bir güvenli çevre oluşturuldu. Evet, Luna ön muhafız olmaktan onur duyuyordu. Bu onun sırrının güvende olduğu anlamına geliyordu.

Hedeflerine yaklaştıkça sis ve pus daha da yoğunlaştı. yükselen büyük bir sis yığını belirdi.

zeminin üzerinde gizlenerek manzarayı bulanıklaştırıyor. İçerisi karanlık görünüyordu ve Luna ara sıra siyah bir Ruh Emici'nin uçarak geçtiğini gördü. Siyah olanlar artık ona o kadar korkutucu gelmiyordu, şöyle karşılaştırıldığında... tekrar Kızıl'a baktı.

"İlk koğuşlar! Snape hızla esen rüzgâra karşı bağırdı.

Süpürgeleri havaya çarptıkça hava ağırlaştı ve kalınlaştı. sisin içine daldı. Harry herkesi yavaşlattı. "Herkes Lumos Büyüsü yapsın!

Luna yönü takip etti ve esasını kullanarak ışığı yaktı. süpürgesinin ucunda. Diğerleri de aynı şeyi yaparken iki yanına bakarak benzer ışıklar görebiliyordu. Onların düzeni kırılmadı.

Uçtukça daha da gerginleşti. Sis rutubeti ya da kötülük duygusu değildi, hatta

Tarikat, savunan Ruh Emicilere karşı güçlü Patronus Büyüsü kullanırken irkilerek bağırdılar. Hesaplaşmaya çok az kalmıştı. Bu çok beklenen son savaş mıydı?

Her şey bugün burada mı kararlaştırılacaktı? Neredeyse güldü çünkü bu asla o kadar basit değildi. Voldemort'u uyarmıştı ve onun bu bilgiye göre hareket etmiş olması gerektiğini biliyordu. Harry'yi kötü bir şok bekliyor olabilirdi ve bunun onu depresyona mı soktuğundan yoksa sevindirdiğinden emin değildi.

Zihni de tıpkı hava gibi bulanıktı.

Sonra bir hava açıldı ve Riddle Evi'nin karanlık taş kütlesi onları karşılamak için yükseldi. Luna şok içinde süpürgesini geri çekti. Kabzasına kadar korunaklı, Unplottable'dı. Gerçek bir şey görüyor olamazlardı. Bu bir numaraydı.

Hermione'nin de aynı şeyi düşündüğü belliydi ve bağırdı, 'Bu bir tuzak! Burası gerçek karargah olamaz! Bu bir illüzyon.

Ama Luna yakından incelediğinde bunun gerçek olduğunu gördü. Dış cephede ne bir büyü parıltısı ne de bir çatlak vardı. Terastaki kan lekeli taş sunağı, yetiştirdiği bitkilerle dolu seraları, hatta

Açık bir penceredeki perdenin dalgalanması. Burası tamamen terk edilmişti. Tarikat yavaşça, temkinli bir şekilde arka bahçeye indi.

Kırmızı Ruh Emici Harry'nin yanında kamburlaştı. Görünüşe göre Bir şeyden tedirgin olmuş ve sanki sisin içine geri dönmek istiyormuş gibi yerden kalkmaya devam etmiş.

Doğal, diye düşündü Luna, belki de bir eş istiyordur . Kısa ve korkunç bir an için Ruh Emici üreme sürecini ve bunun neleri gerektirdiğini merak etti; bazı merakların keşfedilmeden bırakılmasının daha iyi olacağına karar verdi.

Neville, Hermione, Harry ve Bill Weasley asalarını çekmiş, eve doğru merdivenleri tırmandılar. Diğer herkes sessiz bir bekleyiş içindeydi. Luna gözlerini kapadı. O burada değildi. Voldemort'un yakınlarda bir yerde olmadığını iliklerine kadar *biliyordu*. Ordularını toplamış ve Voldemort'un hemen altından ayrılmıştı.

burunlarının dibinde. Harry Potter'ın Muggle Londra'sında ortalığı kasıp kavururken ya da başka bir ülkenin Sihir Bakanlığı'na saldırırken Derbyshire'da terk edilmiş bir bina.

Harry terasta durarak, "O burada değil," diye açıkladı. Yüz ifadesi sert ve hayal kırıklığına uğramıştı. 'Benim yara izim hatta karıncalanıyor. Sinsice kaçtı, lanet olası korkak. Ruh Emici muhafızları bile çok azdı. Karanlık yaratıklardan oluşan iskelet bir ekip bıraktı ve kaçtı. Harry daha sonra diğerlerinin yakalayamadığı bir dizi küfür mırıldandı.

"Şimdi ne olacak?" diye haykırdı kırmızı cüppeli bir ses. Luna bu sesi tanımadı.

Harry'nin yanındaki Hermione gülümsedi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Bir süre istişare ettiler, hızlı hızlı konuştular ve sonra ikisi de kalabalığa baktı.

"Bir fikrimiz var," dedi Harry ve o söyler söylemez Luna bunun ne olduğunu anladı. 'Bu Ruh Emici bizde değil bir amacı olmadan. Voldemort'u izleyebilir. Harry kırmızı Ruh Emici'ye döndü ve alçak sesle onunla konuştu; Luna talimat verdiğini tahmin etti. Ürperdi.

Ruh Emici kemikli kolunu kaldırdı ve gökyüzünde kuzeydoğuyu işaret etti.

Takip ettiler.

Desteksiz yola çıkmak riskliydi, ama Harry Potter Voldemort'a ulaşmak ve onun hayatını çalmak için o kadar sabırsızlanıyordu ki sabrı tükenmişti. Güneş yaz topraklarında kaybolurken kuzeye doğru uçtular. Luna'nın ki hariç her yüz kararlı ve cesurdu. Konuşmak yoktu.

Ruh Emici önden giderek onları alacakaranlıkta elektrik ışıkları yanıp sönen kasaba ve şehirlerden, gölgeli dağlardan, kuzeydeki Roma surlarının yıkık dökük kalıntılarından ve sarp dağlık bölgelerden geçirdi. *Elbette*, diye düşündü Luna, *okul boştu*. kontrol altına alabilecek miydi? Yoksa eski Hogwarts'ın büyüünü kendisi için kullanamadan onu yakalayacaklar mıydı?

"Hogwarts'a yaklaştık! Harry yüksek irtifadaki kasvetin içinden bağırdı.

Parmaklar süpürgelerin üzerinde sıkılaştı, başlar kararlılıkla eğildi ve gözler kısıldı. Üç yüz kişilik grubun sayısı elliye kadar düşmüş, ince bir Harry'nin önde ve ortada olduğu dağınık bir sıra. Daha küçük, daha sessiz, daha eğitimli bir grup istemişti. Birkaç dakika daha. Uçarken onları ünlü, kapalı, işkence görmüş Hogwarts'ın arazisine yaklaşırken gördü. Luna kaleyi hiç bu kadar görmemişti. Batıda solmakta olan ışık Onu aydınlatmak için farklı bir aydınlanma kaynağına güvenmek zorundaydı.

Luna doğuya baktı ve nefesi kesildi.

Dağların üzerinde kızıl bir ay yükseliyordu. Kalındı ve şişmiş ve kar üzerindeki kanın soluk canlı rengindeydi. İçindeki yüz hepsine sırtıyor gibiydi. Dolgunluğu gereksiz görünüyordu, mükemmel olmaktan uzak, benekli ve lekeli ve tamamen yanlış renkte bir küre. Luna'nın gözünde bir damla yaş toplandı ama uçarken gözyaşı da uçup gitti.

Yoldaşlık Hogwarts Şatosu'na doğru ağır ağır inmeye başladı. Arazi karanlıktı ve terk edilmiş gibi görünüyordu, ama Luna Harry'nin elini alına götürerek yaptığı hızlı hareketi kaçırmadı; yara izi yanıyor olmalıydı. Kendi işaretinin huzursuz olduğunu biliyordu. Karanlık Lord çok yakındaydı.

Sessiz bir uyum içinde, pelerinli, hayal kırıklığına uğramış, titreyerek ilerlediler. Yaklaşık beş yüz metre sonra Luna yerdeki gölgeleri, pelerinleri ve büyü yapıldığını belli eden parıltıları gördü. Yakındaki Hogsmeade köyü de aynı şekilde insanlarla (ya da canavarlarla) doluydu ve Luna, Voldemort'un Ölüm Yiyenleri oraya yerleştirmiş olabileceğini düşündü. Yeryüzü orduyla kaynıyordu ama onlar, yani yabancılar, lekesiz kaldı.

Harry süpürgesini havada durur pozisyona çekti, diğerleri de öyle yaptı, bir koruma balonu gibi etrafında toplandılar. Taşıyıcı bir fısıltıyla konuştu. "Ruh Emici'nin onu bulmasına izin vereceğiz," dedi. 'Genel alarmı yükseltmek istemiyorum. Yılanın başını kesersek canavar ölür. Karanlık Lord'un çoktan gittiğini anladıklarında her Ölüm Yiyen'in alarm çığlıkları atmasını istiyorum. Onlara vahşi bir sırtışıla karşılık verdi. Öyleyse gidelim. Sessizce. Çabuk. Şu işi bitirelim.'

İşte bu kadar. Luna'nın süpürgesi sanki kendi akli varmış gibi Tarikat'ın geri kalanıyla birlikte aşağı doğru hareket etti. Umutsuzca Voldemort'u uyarmak istiyordu ama bunun imkânı yoktu. Hayır. zaman kaldı. Luna zihinsel bir bağlantı kurmaya karar verdi, ona yakınında olduğunu ve ne yazık ki yalnız olmadığını söyleyecek *bir şey*. Ona ulaşp asla bilemeyecekti.

Kızıl Ruh Emici, hevesle koklayarak, Harry'nin birkaç adım gerisinde kalmasıyla birlikte aşağı süzöldü. Koku yakalanmıştı.

Luna av olmayı avcı olmaya tercih ettiğini fark etti.

Hogwartsta geçirdiği altı yıl boyunca, şatoda ve arazide dolaşarak, keşfederek, öğrenerek ve hissederek Taşlara işlenmiş büyü'nün kadim tınısı, her şeyi görmediğini ve bunun bir kez daha kanıtlandığını gösteriyordu. Onlar Ruh Emici'yi takip ederek şatonun büyük ve sessiz kütlesini, ürkütücü sessizlikteki Quidditch sahasını geçti ve hafifçe yuvarlanan bir tepenin zirvesinde tek başına duran küçük bir ağaç korusuna girdi. Hava yoğun, durgun ve bir şekilde yüklüydü; Luna'nın kulaklarında bir cınlama vardı ve farkındalığının genişlediğini hissetti.

Harry eliyle yaptığı bir hareketle arkasındaki diğerlerine yere inmelerini söyledi. Yaptılar, ayakları Nemli çimenlerde tek bir hışırtı bile yoktu, elli nefes tutulmuştu. Yere ince bir sis yapışmış, ayaklarının etrafında dönüyordu. Luna şimdi bunun atmosferin ya da iklimin değil, Kara büyünün bir sonucu olduğunu fark etti. Uzakta, tepenin ardında Çığlık Atan Baraka'yı görebiliyordu ve Tarikat'ın orayı terk edip Voldemort'un almasının ve Hogsmeade'in satranç tahtasındaki tek bir kare gibi, yapılan bir savaş için sadece bir fon olmasının zamanlamasına hayret etti.

Korunun çevresinde hiç Ölüm Yiyen yoktu. Luna yakınlarda olduklarını biliyordu (akrabalarını yakınında hissedebiliyordu) ama Voldemort'un yalnız kalmayı sevdiğini de biliyordu... özellikle de güçlü büyüler yaparken. Muhafızları ona mesafe koyardı. Bu durumda, kibri onun felaketi olacaktı; Harry Potter onu yine de buldu.

Sanki telepatik bir emir almış gibi, Harry ağaçların arasına doğru ilerlerken kırmızı cüppeli Yoldaşlar onun etrafında bir savunma halkası oluşturdular. Luna ona yaklaştı, asası solgun elinde titriyordu ve Karanlık İşaret'inin acısı azalırken gitti. Ayakları birbiri ardına geçti ve nefesi kısa kabarık bulutlar halinde ağzından çıktı. Bir an için O anda nefes almayı hatırlayabildiğine hayret etti.

Birkaç ağaç sonra Luna gördü. Anladı. Bir kez daha berraklık, ağaçların arasından görünen ay (şimdi turuncu). Uzaktan kurt adamın uluması duyuluyordu.

Küçük ağaç korusu daha çok bir çembere benziyordu ve içinde bir mezarlık vardı. Hogwarts mezarlığı. Luna biliyordu Bir tane vardı ama hiç rastlamamıştı; orayı ziyaret eden hiç kimse olmamıştı. Taşlar eskiden de eskiydi ve yosunlarla kaplıydı. Ölü insanlar dikilmemişti

Sıralar halinde değil, muhafızlar gibi eşmerkezli daireler halinde. Nöbetçiler, Çünkü ortadaki dört taş berraktı ve sanki dün yontulmuş gibi taze görünüyordu. Dört Kurucu, ölümdede bir arada.

Ve üzerinde Slytherin arması bulunan mezar taşının önünde diz çökmüş olan Lord Voldemort'un ta kendisiydi.

Orada olmasının bir nedeni vardı elbette. Uzun zaman önce ölmüş atası için yas tutuyordu. Luna kadim kan büyüsünün kullanılabileceğini biliyordu ve muhtemelen Salazar Slytherin'in kemikleri, dişleri ya da çürümüş asasının kalıntısı. Mezar soyguncusu ve yakalandı.

Luna ilerideki ağaçlardan bir ses duydu ve muhafızların, yani Ölüm Yiyenler'in şu anda bile yaklaşıyor olmaları gerektiğini anladı. Ama anlaşıldığı kadarıyla buna gerek yoktu; Harry Potter mezarlıkta onunla birlikte olan tek kişiydi, çünkü Yoldaşlık'ın diğer üyeleri korunun dışında dolaşıyor, belki de yaklaştırmaya cesaret edemiyorlardı. Bunun tek istisnası, yumuşak, yeşil, çürümüş bir ağacın yanına çömelmiş olan Luna'ydı. ve nefesini tuttu ve Voldemort ayağa kalktığında bunu hissedebildi.

Düşmanı ile yüzleşmek için dönmeden, "Harry Potter," dediğinde gülümsediğini de biliyordu.

Harry çınlayan bir sesle, "Bana bak," dedi. Söylemesi cesurca bir şeydi ama yüksek sesle, kutsal topraklarda yersiz, bir hakaret gibi geliyordu.

"Bitirmek ister misin? Voldemort sordu. "Buyurun. Hâlâ sadece sırtını gösteriyordu. Luna onun ne yaptığını biliyordu; Harry'yi Öldüren Lanet'i yapması ve geri tepme büyüsünü çağırması için kışkırtmaya çalışıyordu.

Ama Harry, Luna'nın büyük dehşetine rağmen, her şeyi ele verdi. "Ben aptal değilim," dedi Voldemort'a. "Senin yaptığın hatayı yapmayacağım. Onun senin kızın olduğunu biliyorum. I "Bana karşı kan koruman olduğunu biliyorum.

Karanlıklar Lordu o zaman döndü ve Luna onu açığa çıkarmakla tehdit eden hıçkırığını ısırdı (*gerçi* çoktan saklandığı yeri biliyordu) ve yüzünde şu ifade vardı Bir zamanlar özlemini çektiği şey: Luna'nın ona ihanet ettiğinin farkına varmak.

Bellatrix'in onun kızı olduğunu sadece o biliyordu; Harry Potter'a bunu sadece o söyleyebilirdi. Bu bir Luna'nın sevdiği adama gerçekten sadık olduğunu keşfettiği havza anı; onun mutluluğu için Voldemort'un kazanmasını istiyordu. Ancak, bunu yapmayacaktı ve bunu kabul edip ona göre davranmak zorundaydı. Yapması gereken Onun için yapabileceği en az şey bu için saygınlığını koruduğundan emin olmak.

"Hain," diye fısıldadı Voldemort.

Harry sadece gülümsedi, Luna'nın kalbinden çatırtı sesinden habersizdi.

Birbirlerine adım adım yaklaştılar, Harry ve Voldemort, daire çiziyorlardı. "Sen beni öldüremezsin," dedi Voldemort kendini toparlayarak, "ama ben seni öldürebilirim.

Harry omuz silkti.

Sonra, sanki birbirlerinin zihinlerini okuyormuş gibi (farklı bir olasılığı), asalar çekildi ve lanetler havada uçuştı. Voldemort'un asasından Avada Kedavra'nın zehirli yeşil ışığı püskürdü ve Harry'nin asasından onu canlı bırakacak Karanlık zayıflatıcı lanetler geldi. Bir yemek kadar canlı. Luna mezar taşının arkasına sinmiş, inliyordu, En kötü kabusunun ortaya çıktığını görmek için başını kaldırdığında dehşete düşmüştü. Ağaçların ve dalların arasından geçip

Diğer Tarikat üyelerinin olay yerindeki Ölüm Yiyenleri itaatkâr bir şekilde savuşturduklarının belli belirsiz farkındaydı; ancak Luna onlardan herhangi bir Öldüren Lanet duymamıştı. Sanki her iki taraf da sonun yaklaştığını biliyordu ve kimin kazanacağını görmek için gönülsüzce düello yapıyorlardı. Kararlar ancak o zaman alınabilirdi.

Her şey çok çabuk oldusonlar gibi.

' *Crucio!* ' diye bağırdı Voldemort. Harry'ye sertçe çarptı ve genç adam acı içinde çığlık atarak yerde kıvrılırken, Luna taşın üzerinden bakarak onu izledi. Harry'nin seğiren kasları اساسını düşürmesine neden oldu. Yeşil gözleri fırlamış, saçları sanki sinir devrelerinde güçlü şimşekler çakıyormuş gibi etrafa dağılmıştı. Luna'nın ağzı empatiyle aşağı doğru kıvrıldı ama ona yardım etmek için اساسını kaldırmadı; aslında bir اساس olduğunu unutmayı tercih ederdi.

Voldemort'un zafer kazanmış ifadesini görmek hoş değildi; kırmızı gözleri sevinçle parlıyordu. İçindeki güç akışı elle tutulur ve coşkuluydu. Harry'nin sesi ses telleri çabadan tükenmişti ve boğulacak gibi olmuştu. Voldemort kahkaha attı, çok yüksek ve çok soğuktu, gözlerini Harry'nin kıvranan formundan kaldırıp Luna'ya dikti.

Bakışlarını sonsuz bir an boyunca Harry'nin üzerinde tuttu ve sonra mesajını okuyarak gözlerini ormana çevirdi; ağaçların kırmızı Ruh Emici ona doğru süzüldü, iskelet kolları bir kucak gibi uzanıyordu, kıpkırmızı kumaş damlıyordu. Amansızca ilerledi, Harry'nin çektiği acıya anlayış göstermiyordu. yere düştü ve doğrudan hedefine yöneldi.

Hermione onun tek zihinli eğitimini görse çok gurur duyardı.

Cruciatus Laneti Harry Potter'ın üzerinden kalktı ve Harry öksürdü, sıçradı ve bir topun içine kıvrıldı, yanaklarından aşağı sessizce acı gözyaşları süzüldü. "Piç," diyebildi Harry.

Voldemort asasının sözsüz bir hareketiyle olağanüstü bir Patronus Büyüsü yarattı. Kocaman, kıvranan bir şeydi.

Yılan, gümüşi bir güzelliğe sahipti ve kelebek kanatlarına benzeyen pul desenleriyle detaylandırılmıştı. Luna yardım edemedi ama

Bu kadar güçlü olan hangi mutlu anıyı kullandığını merak ediyordu. Parlayan yılan Ruh Emici'ye doğru hamle yaptı ama Kızıl Şey duraklayıp uzaklaştıktan sonra havada süzölmeye devam edince Luna'nın nefesi kesildi.

Harry sessiz, boğuk bir sesle, "İleri," diye emretti. "Alın onu!

Voldemort Parseltongue ile tısladı; Harry bir şeyle karşılık verdi. Patronus yılanının kafası karıştı ve sonunda koruyucu bir kalkanla Voldemort'un etrafını sardı.

"Al onu! Luna bağırdı. İrkildi ama yine de ayağa kalktı ve mezarlığın ortasındaki büyüölü girdaba doğru bir adım attı. Sözleri Karanlık Lord içindi. 'Al onu, lütfen! daha iyi!

'Luna, ne oluyor -' Harry döndü, onu ilk kez görüyordu. 'Geri çekilin! Onu neredeyse yakaladık!

Ama Luna duymadı.

Voldemort, azalan kalkanının içinde, uzaklaşmak için asasını kaldırdı. Bir çatırtı oldu, kısa bir rüzgâr esti ama adam yok olmadı. Luna bunun, Tarikat'ın etrafına yerleştirmesi için talimat aldığı Apparasyon karşıtı koğuşlar olduğunu biliyordu. Harry. Voldemort'un tuzığa düşmesini istiyorlardı ve düşmüştü de.

"Şimdi!" diye bağırdı Harry gırtlaktan gelen bir haykırıyla. Doğruca Voldemort'u işaret etti ve şu büyüleri yapmaya başladı

Ruh Emici yaklaşırken Voldemort birbiri ardına karşı hamleler yaparak onun dikkatini dağıttı.

"Hayır," diye mırıldandı Luna. "Dur! Ne insan ne de hayvan... Voldemort dışında kimse ona kulak asmadı.

Gözleri kadının vücudunda bir kez gezindi ve genişledi. Orada, onun duruşunda, gözlerinde ne yazdığını gördü ve ve onun için cesurca gülümsedi. Eğer bir annesi olsaydı, annesini böyle hayal ederdi, gülümseyebilir. *'Sonunda her şey bir araya gelir'* dedi içinden.

Voldemort ona baktı ve başını salladı. "Yapamam," dedi.

Sesi hıçkırıklı bir fısıltıya dönüşmüştü ve bu fısıltı ona kadar ulaşıyordu. "Al bunu. Öbür tarafta görüşürüz.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi ve beyaz elini ağzına doğru götürerek hapı aldı (kolunun hemen içindeydi) ve ısırdı.

Kızıl Ruh Emici, yakındaydı ve ürkütücü öpücük için başını çoktan eğmişti, avının hayatı sona ererken öfkeyle çığlık attı. ruh gitmiş, yoluna devam etmiş, beden buruşmuş ve hareketsiz kalmıştı. Korkunç yaratığın öfkeli hırıltıları ve Luna'nın yumuşak yaylı toprağa düşen gözyaşları dışında her şey sessizdi.

Sonra, sanki evrende muazzam bir delik açılmış gibi, büyülü bir enerji dalgası büyüdü ve patladı

Harry ve Luna'nın sendeleyerek geri çekilmesine, ağaçların eğilmesine neden oldu ve korunun ötesinden bağırışlar, çığlıklar ve ardından sessizlik duydu. Birkaç Tarikat üyeler mezarlığa çarptı; Hermione'nin gözleri

Diğerleri Lord Voldemort'un buruşmuş haline bakarken yüzlerinde geniş bir sırıtış vardı... Severus Snape onun sol ön kolunu tutuyordu. Luna ne olduğunu biliyordu. İnsanlar 'güç boşluğu' derken bunu kastediyorlardı. İşte önünde duruyordu.

"Gitti," diye kekeledi Harry. "Gitti. Öldü. O... sadece... öldü.

Luna kendini ağlayamayacak halde buldu. Üzerinde Slytherin'süslü arması bulunan taş a baktı ve "*Ne büyük kayıp*" diye düşündü. Taşın önünde karanlık, karışık bir büyü düğümünü havada asılı duruyordu, hızla dağılıyor, çözülerek hiçliğin dumanlı dalları.

"Severus! Hermione'nin sesi soluk soluğaydı. Elini tutuyordu Snape cüppesinin sol kolunu geriye iterken Luna'nın yüzünde coşkulu bir şaşkınlık belirdi. Luna bulunduğu yerden görebiliyordu: Karanlık İşaret kızarıyordu, kızgındı, acı veriyordu ve soluyordu... gidiyordu... tıpkı yaratıcısı gibi. Snape kendi koluna baktı ve beti benzi atmıştı. Her zamanki gibi okunmaz bir adam olan Snape, kolunu bembeyaz kolundan aşağı salıverdi ve başını kaldırıp siyahla baktı, parıldayan gözlerle Karanlık Lord'un atılmış bedenine baktı.

Harry gülmeye başladı. Gençliğindeki gücü ona geri dönmüştü. Başkası için olmasa da Luna için tüyler ürperticiydi. "Ona ait her izi yok ettim. O artık . Asla geri dönmeyecek. Sonsuza dek yok edildi...' Bir mutluluk iç çekişi. "Ondan geriye hiçbir şey kalmadı.

Luna yavaş ve kasıtlı hareketlerle, kırmızı cübbesinin altında gizlenmiş olan kendi sol koluna baktı. Şans eseri ona bakıyor, kumaşı geri çekiyor, sonucu kimse görmesin diye gölgeye çekiliyordu.

Mührü bozulmamıştı. Kolundaydı, beyaz üzerine canlı siyah, her zamanki gibi güçlüydü. Bir an onu izledi, Snape'inki gibi solup yok olmasını bekledi ama hiçbir şey yoktu. *Neden?* Bunun hiçbir anlamı yoktu, eğer -

Ağaçların ötesinden biri (Ölüm Yiyen Theo Nott'a benziyordu), "Gitti!" diye bağırdı, rahatlama ve umutsuzluk eşit ölçülerdeydi. Sonra, "İşaretlerimiz de gitti! Geriye Luna kalmıştı. Hain bir itiş kakışla cüppesini gizlemek için aşağı indirdi.

Zümrüdü Anka Tarikatı, Zümrüdü Anka'yı tebrik etmekle meşguldü. Ruh Emici Yaşlı Kızıl'ın tüyler ürpertici başını kaldırdığını ve havayı koklar gibi eğildiğini fark ettiler. Tereddüt içindeydi hareketleri... ilk başta. Ruh Emici etrafında döndü ve sonra Luna kendini bir kara deliğe bakarken buldu. onun yüzü olabilirdi. Dehşet dolu bir çığlık boğazının arka kısmında gezindi ama orada sıkıştı kaldı. Gözlerini kaçırmak istedi ama hareket edemediğini fark etti.

Ruh Emici kolunu kaldırdı ve onu işaret etti. Hareket etmeye başladı, tıpkı rüyalarındaki gibi, tıpkı hayallerdeki gibi ve kabuslar ve ona ağza alınmayacak şeyler fısıldadı. Daha yakın.

Daha yakın.

Luna dehşet içinde donup kalmıştı. Bu adil değildi, bu hiç adil değildi, ne şimdi, ne de o -

'Oy! Dikkat et!' Neville Longbottom'ın endişesi Luna'nın korku bulutlarını dağıttı. Çocuklar! Ruh Emici'nin Luna'ya saldırıyor!'

Genel bir öfke ve telaş vardı; Luna Asasını kaldırdığında bunu fark etti ve anı patladı

tam da asasının ucundan yılan gibi Patronus tılsımı fışkırdığı ve Ruh Emici bir an için, sadece bir an için, Harry koşup onu durdurdu.

"Luna! Neville'in destekleyici elleri onun omuzlarındaydı ve yüzü onunkinin önünde süzülüyordu, endişeli ve Kafam karıştı. "Ne oldu? Sen iyi misin? Neville Harry'ye döndü, korkmuş Ruh Emici'ye bir parmağını salladı. "Bu da böyle? O şeyi - o şeyi - altına almalısın. Kontrol!"

"Özür dilerim," dedi Harry, sesi öyle çıkmıyordu ama en azından utanmış görünüyordu.

Luna hâlâ ayakkabılarının içinde titriyordu.

"Bu çok tuhaf," dedi Hermione, ciddi bir ifadeyle Luna'ya bakıp tekrar kırmızı Ruh Emici'ye dönerek. Voldemort'un büyüüne kilitlenmiş. Senin peşinden gitmemesi gerekirdi...'

Luna, Snape'in kendisini görmemesi için gözlerini indirdi; Hermione'nin gerçeği tahmin etmemesi için dua etti. Birden kolunu örten uzun kırmızı cübbesi için minnettar oldu, sadece omuz silkti. "Belki Vol- ruhu buralarda dolaşıyordur," dedi, belli belirsiz el sallayarak ve arkadaşlarına o tanıdık noktalı ifadeyi vererek. "Bazen devam etmek birkaç dakika alır, bilirsiniz.

"Bir ruha yetecek kadar kaldığını sanmıyorum," diye tükürdü Harry. Ya da yaptıysa bile, şimdi cehennemdedir. Umarım ona oraya kadar eşlik eden kurbanlar.'

Sonra onu yalnız bıraktılar ve Minerva McGonagall ölümcül yarattığı mezarlığın dışına götürürken Luna gözlerini ondan ayırmadı. Sonra kalabalık Voldemort'un cesedinin etrafında toplandı. Huzur içinde görünüyordu.

alnı pürüzsüz ve endişesizdi; ağzı kararlılık içindeydi; gözleri kapalıydı ve koyu kirpikleri hilal şeklindeydi. beyaz tenine karşı. Giydiği ince siyah cübbe yüzükoyun yatan figürünün üzerine cenaze gibi yayılıyordu. Çok uygun bir kefendi.

Bill Weasley yüzünde kurt gibi bir sırıtışla, "Hadi onu parçalayalım," dedi .

Harry'nin yanında beliren Ginny, "Onun kellesini istiyorum," dedi ve yüzünde sert, alev alev bir ifade vardı.

"Bence bu adil," diye böbürlendi Harry. "Dünyanın onun öldüğünü görmesini istiyoruz. Birkaç hafta kapıda çürüyerek Hogsmeade işe . Tıpkı bize yaptığı gibi.'

"Sadece kafası mı, yoksa tamamı mı?" diye sordu Hermione, sanki teknik bir meseleymiş gibi.

Kimliği bilinmeyen bir Fransız Seherbaz, Voldemort'u pis bir ayakkabıyla dürttü.

En azından Neville başını salladı ve her şey için üzgün görünüyordu. Verdiği tepki Luna için ona söylediğinden çok daha anlamlıydı.

Düşmanlarının aşağılanması onları da aşağılayacaktı ve Luna bunu diğerlerine iletebilmeyi diledi ama dili gözyaşlarının selini tutan ölü bir ağırlıktı. Konuşmak barajı yıkmak demektir.

"Önce Ölüm Yiyenler'i halledelim," dedi Harry, bozarak. "Neville, Hermione, Snape, siz burada kalın. ve bedeni koru.'

Diğerleri fısıldaşıyor, onu dışlıyor, sıkıntısına ve şimdi yanaklarından aşağı tutamadığı gözyaşlarına aldırıyorlardı. *En iyisi için*, dedi Luna kendi kendine, *en iyisi için*.

Yapması gereken son bir şey vardı, bir nezaket, ona olan bağlılığının son eylemi. Sonra Uyuyan Güzel gibi çöküp dinlenebilir ve uzun süre uyanmayabilirdi.

Gözlerini kapatan Luna anılarının üzerine yağdığını hissetti; milyonlarca dokunuş, bakış ve onu hiç de üzgün ya da hasta hissettirmeyen sözler. İşkence ve aşığılama ve Elbette küçük düşme duygusu da bastırmıştı, ama şu anda bunu hatırlayamıyordu. Bir sürü daha sonra çözmek için zaman.

Gücün solar pleksusunda toplandığını hissetti, ve asasını tuttuğu eli karıncalanmaya başladı. Bu sözsüz olarak yapılacaktı. Bunu görmüştü annesinin cenazesinde yapmıştı ve bunun büyük bir etki yaratacağını biliyordu. Zihninde büyüünün provasını yaptı. Başladıktan sonra bir dakikadan fazla sürmezdi. Hermione ve Neville'e hızlı bir bakış attıktan sonra, onların diğer yöne. Mükemmel zamanlama.

Asasından alevler fışkırdı ve Lord Voldemort'un bedeni yerden birkaç metre yukarıda asılı kaldı; mavi, altın ve beyazdan oluşan bir alev topu onu çevreledi ve Luna dönüşümün gerçekleşmesini yüzü alev alev yanarak izledi. "Elveda," diye fısıldadı.

Ateş onu tüketirken Luna *bir kral gibi, bir rahip gibi, bir tanrı gibi dışarı* çıktığını düşündü. Küçük yeşil kıvılcımlar dans ederek gökyüzüne yükseldi ve kızıl ayı daha idare edilebilir bir şey. Serin bir esinti küçük Yanağındaki ince tüyler gözyaşlarını kuruturken Luna asasını indirip diz çöktü.

"HEY!" diye bağırdı Hermione.

Luna onun tiz sesi karşısında irkilmedi bile.

"Ona neler oluyor? Neville merak etti.

Snape kaşlarını çattı, ne olduğunu biliyordu elbette, ama Luna'ya baktı ve tek kelime etmedi. Belki de bir şekilde veda etmek istiyordu. Belki de uğruna bu kadar çok şey feda ettiği adamın, hayatta sahip olduğu gücün bir gerekçesi olarak, ışıklar içinde ölmesini istiyordu.

Kırk saniyeyi geçmeyen bir süre sonunda yerde gri bir kül yığını vardı (*Tıpkı Abaküs gibi*, diye düşündü Luna) ve kapılarda korkunç ceset gösterilerine fırsat kalmamıştı. Ölüler saygıyı hak ediyordu, kim olurlarsa olsunlar Çünkü diğer tarafta her şey birleşmişti. Luna buna inanmak zorundaydı.

Sonsöz

Yazarın Notları: Tüm yorumculara milyonlarca kez teşekkür ederim! *Sassy Chick 999, Mirrordjyn, Lightstream, SailorHecate, Lrnd, selenoliber, Callia, SSJ Leia, princessangelita, Sunshine Silverjojo, wildandclear, MandaPandaAR, PapayaCrazy, Sarah Coldheart, phinea, faerybox, Cloud Spinner, JustYourAverageReviewer, asdfs, Perceval23, LemoN-X-DroP, HRH Feline Queen, MisSs005, moonlights desire, MaskedKey, twighunter, sly-serpentine, MoreEverything, aliceandjasper, Alya Riddle, TheAngelOfSilence* ve *Maru to Moro* .

Bu hikayeye gelen tepkiler beklediğimden çok daha fazla oldu. İyi ki yazmışım ve bundan gurur duyuyorum, Çoğunlukla sizlerden aldığım tüm güzel ve takdir edici yorumlar sayesinde! Bu bir sonsöz ama şimdiden belirteyim: devamı gelmeyecek. Luna'nın kaderi Lovegood sizin hayal gücünüze kalmış :-)

Luna'nın filmin sonunda söylediği şarkı İkinci Dünya Savaşı döneminden Billie Holiday'in 'I'll Be Seeing You' şarkısı.

Sorumluluk Reddi: Harry Potter evrenindeki hiçbir şey bana ait değildir; JK Rowling'e aittir. Hiçbir kâr elde edilmiyor Bu fanfiction ve hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır.

Sonsöz

Bir Aşk Anlayışı

Altı ay sonra

Soğuk beyaz mermer onun tenine çok benziyordu. Luna, parmak uçlarının soğuk taş sütunun üzerinde gezinmesine izin verdi. Tavan ısıllı ve altın rengindeydi. Buranın onun son dinlenme yeri olması çok uygundu. Sade ve süssüz kitabeyi okudu: "Albus Dumbledore'un yardımıyla Harry Potter tarafından mağlup edilen Karanlık Lord'un külleri burada yatıyor."

Luna ona, "Hâlâ senin adını söyleyemiyorlar," diye fısıldadı.

Müzeye, Albus Dumbledore Anıtı'na, yeni- daha fazla insan girerken birkaç sessiz fısıltı vardı. Harry'nin zaferinin ardından basılmış ve fırlatılmıştı. Diagon Yolu'nun dışındaydı ve tepesindeki güzel kubbeli kule büyücülük Londra'sındaki en yüksek şeydi. Bağışların yardımıyla Harry tarafından inşa edilen ve finanse edilen bu alan bir savaş anıtı, ' geçmiş en büyük büyücü' merhum Dumbledore'un bir hikayesiydi. Erken yaşam, bilinen portreler, öğretim yılları, simya çalışmaları ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı liderliği bölümlerine ayrılmış olan beyaz sade mermeri kıran tek şey kırmızı-altın bayraklar ve göstergelerdi. Luna Dumbledore'a hiç yakışmadığını düşündüm. Çok çıplaktı.

İçini çekti ve Voldemort'un levhasındaki kelimeleri olmayan bir parmağıyla kazıdı. Karnından hafif bir gurultu geldi; acıkmıştı ve aklına çikolata geldi.

Bu ona onu ilk kez tattığı zamanı hatırlattı. Bu Arkasından gelen dehşet dolu mırıltılar onu yalnız olmadığı konusunda uyardı. Döndüğünde, sarı saçları sanki bir elbise gibi omuzlarının arkasında hafifçe dalgalandı. aksesuar. Gri gözleri, Karanlık Lord'un arkasındaki yerini işaret eden ve titreyen bir grup orta yaşlı cadının aval aval bakışlarıyla buluştu.

İçlerinden biri fısıldayarak, 'O, Adını Vermememiz Gereken Kişi'ydi,' dedi.

"Artık o kadar da yüksek ve kudretli değil, değil mi?" diye kıkırdadı bir diğeri. 'Dikkatli olsan iyi olur kızım. Onun yakınında olmak istemezsin!

Bu Luna'nın çok daha fazlaydı. Gruptan uzaklaştı, Lord Voldemort'un dikkat çekici olmayan haline dönüp baktı ve gelecek yıllarda ne olacağını merak etti. Çocukları için bir öcü. "Dikkatli ol, yoksa Voldemort seni uykunda yakalar! O her zaman Luna uykusunda.

Parlak güneş ışığına doğru adım attı. Bir Salı öğleden sonrasıydı ve Diagon Yolu kalabalıktı. Mutluydu. Huzurluydu. Refah içindeydi. Dükkânlar yeniden açılmıştı; büyücüler ve cadılar gruplar halinde konuşuyor, pazarlık yapıyor ve haberleri paylaşıyorlardı. Küçük bir grup çocuk burunlarını Weasley's Wizard Wheezes'in penceresine dayanmış, son numaralar üzerine haykırıyordu. Sert mermer basamaklardan inerken küçük bir esinti Luna'nın saçlarını kaldırdı. Dumbledore Anıtı'na ve kalabalığın içine.

Durdu ve Meksika'dan ithal edilen bitter çikolatalardan aldı ve ağzına bir parça attı. yürüdü. Dilini siyaha düşüncesi hoşuna gitmişti. Sırada Gringotts Bankası vardı; Luna'nın para çeker ve sonra Floo'larını kullanırdı. Eve gitmek için ağ. Bu noktada, görünmez olmak mümkün değildi.

Topukları kaldırım taşlarında tanıdığı kimseyi görmedi. Bu bir rahatlamaydı, çünkü insanlar soru sormak demektir ve aylar önce Karanlık Lord'un yanında nasıl olduğunu bilen çok kişi vardı. Çok fazla kişi tahmin edebilirdi.

"Lovegood oturma odası!" diye bağırdı Gringotts'taki işinin ardından, Floo tozunu bir çırpıda yere atarak

zarif elini tuttu ve gözlerinin önünde bir düzine oda dönerken kusma isteğini bastırdı. Kendini rahatlamış ve midesi bulanmış hissederek dışarı çıktı.

Bahçede, söğüt ağacının altında oturuyordu. Çıplak ayak parmaklarının arasındaki otlar ona doğru sallanıyordu, mevsimin büyümesiyle parlıyorlardı, o kadar yeşillerdi ki bakmak gözlerini acıtiyordu. Kuşlar cıvıldıyor ve küçük böcekler kış uykusundan çıkıp ışığa kavuşuyordu. Çok uzakta olmayan küçük bir tepecikte, altı ay önce dikilmiş genç bir porsuk ağacı fidanı vardı. İyi gidiyordu. Neville onu nasıl sulayacakları konusunda bazı tavsiyelerde bulunmuştu. Luna ağaçlarını seviyordu ve otururken Mart güneşinin tadını çıkarıyordu. Bu ay Ölüm Ayı'ydı.

Luna bilinçsiz bir hareketle, yeni yeni belirginleşmeye başlayan karnının sert kabarıklığını okşadı. Elbette bu onun ilk hamileliği idi, o yüzden hemen belli etmemişti. Ama içindeki diğer kalp atışı güçlü ve sağlıklıydı. Ölümün kendisinden bir hayat. Ona bir şeyler fısıldadı, şarkılar söyledi, içindeki erkek bebeğin küçük, durgun sesini duydu. Çünkü o bir erkekti, oğlu büyüyordu, *onun* ölümsüzlüğüydü. Onu zaten tanıyormuş gibi hissediyor ve oğullarının neye benzeyeceğini merak ediyordu. Elbette yakışıklı bir çocuk; babasına benzemesini umuyordu.

Yaşlı Bay Lovegood elinde bir tepsi sandviçle evden çıktı. "Aç mısın, Luna?" diye sordu.

'Hayır, baba,' dedi. 'Biraz çikolata yedim. Bu kadarı yeterliydi.'

'İki kişilik yiyorsun. Al, bir jambon ve peynir ye. Luna'nın ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Peki."

"Henüz karar vermedin mi?"

"Evet," dedi Luna, babasının nazik, buruşuk yüzüne bakarak. Tutsaklığı sırasında çok yaşlanmıştı. olduğundan iki kat daha yaşlı görünüyordu.

'Gittiğini görmekten nefret edeceğim kızım,' dedi. 'Üçüncü üç aylık döneminde seyahat etmek...'

Biliyorum. Ama zorundayım. Nedenini tam olarak açıklayamam ama burada, Britanya'da kendimi güvende hissetmiyorum.

"Harry Potter yüzünden mi? Mr Lovegood karanlık bir sesle konuştu. 'Wizengamot'a yaptığı son konuşma endişe vericiydi. Kurallar ve düzenlemeler kara büyüyü önlemenin bir yolu değildir. Özgür bir basın, işte bilet...'

"Biliyorum baba," dedi Luna. Rahminde taşıdığı şeyin ne olduğunu tahmin etmesini istemiyordu, bu yüzden Harry Potter ve onun arayışı hakkında daha fazla konuşmaktan kaçındı.

Kara Büyü'yü ortadan kaldırdı. Babası ne düşünürse düşünsün, çocuk Neville'in çocuğuydu ve Luna bu konuda sadece modern davranıyordu.

Bazen hemen sonuca varma eğilimi onun lehine işliyordu.

"Yani?" dedi Bay Lovegood, kızının yanında çimlerin üzerine diz çökerek. "Nerede olacak?"

"Hindistan," dedi Luna. "Hindistan'a taşınacağım."

Bu yeri rastgele seçmemişti. Buraya yerel Hintçede 'sığınak' anlamına gelen *Asrayaswal* deniyordu ve Hindistan'ın Muggle şehri Darjeeling'in yukarısındaki tepelerde küçük bir büyücü köyüydü. Kangchenjunga'nın kutsal beş zirvesi yakınlarda belirdi. Kış karları henüz erimemişti ama Luna bunu bir zorluk olarak görmüyordu, çünkü küçük taş kulübesi rahat ve sağlamdı. Beş odası vardı, hepsi de daire şeklindeydi. kaba yontulmuş duvarlar; ev ona dağı hatırlatıyordu.

Odalardan biri, bir ay kadar sonra doğacak bebeğin beklentisiyle çocuk odasına dönüştürülmüştü bile.

İnce bacakları ve yuvarlak göbeğiyle sopa ve balon gibi görünen Luna, suyu kaynatmak için asasını salladı.

"Ne kadar şeker?" diye sordu arkadaşı Prema'ya.

"İki kaşık," dedi yaşlı kadın. Prema bir ebe ve eğitimli bir şifacıydı, diğer şeylerin yanı sıra doksan yaşlarındaydı.

Saçları bir cadıya göre erken beyazlamıştı ve

Koyu Kızılderili tenine karşı sade ve güzeldi. Siyah, sıcak gözleriyle Luna'nın formuna keskin bir bakış attı. 'Umarım Nisan ortasında gelir. O ay özel bir hizalanma var,

Akrep burcundaki dolunay sırasında. Bu iyi şans getirir.'

Luna gülümsedi. "Sanırım öyle olacak. Astrolojiye inanmıyordu ya da Hindistan'a gelene kadar inanmıyordu ve eski Vedik yöntemleri öğrenmişti. Hintli astrologu tarafından kendisine verilen birkaç garip öngörü zihnini açmıştı (Luna Lovegood için bu fazla çaba gerektirmiyordu). Oğlu hakkında kendi önsezileri vardı... Oğlu güçlü bir büyücü olacaktı. Bu kadarı kesindi.

Luna sütlü, şekerli chai'yi cam bardaklara doldurdu ve birini Prema'ya uzattı. Ateşin yanına yerleştiler. "İsimler hakkında düşündün mü? Prema sordu.

"Henüz değil," dedi Luna. 'Gözlerinin içine baktığımda ona bir isim vereceğim. O zaman bileceğim.

"Akıllıca," diye başını salladı Prema. 'En iyisi çocuğun kendi adına konuşmasına izin vermek. Başlangıçta bile her zaman kendi akılları vardır. Gevrek, rahatlatıcı bir kahkaha attı. 'Oğlunun sana çekeceğini tahmin ediyorum. Nazik bir kalbi var. Her yönüyle altın gibi iyi.

"Umarım öyledir," diye fısıldadı Luna ay bardağının içine. Zihninde babanın iyi olmaktan başka her şeye benzeyen görüntüleri canlandı... yine de bir şekilde çocuğun her şey olacağını biliyordu

Doğru. Sadece bir kez Voldemort'un deliliğine girip onun gerçek ilahi yüzünü bulmuştu ama o gece, o aşk hamileliğiyle sonuçlandı. Bu tek gerçek bile onu hoş karşılıyordu. Luna oğlunu babasını sevdiği gibi sevecekti: koşulsuz. Güzel yüzünü bir gülümseme süsledi ve karnına doğru yüksek sesle konuştu. "Sevgili oğlum, ne büyük bir neşe!

Prema onlara bir şarkı söyledi, eski bir ninni.

Bhagavad Gita, kutsal şiir. Luna gözlerinin kapanmaya başladığını hissetti. Dışarıda mevsim sonu karı yağıyordu, yumuşak ve nazik, büyücünün köyünü saflıkla örtüyordu.

Dünyanın yüksek dağlık bölgeleri huysuzdu. Luna bunu bebeğiyle aynı gün bahar geldiğinde keşfetmişti. Bir sabah ilk, küçük doğum sancılarıyla uyandı ve kapısının dışında kalan kar hızla eriyordu. Hava ılık ve güzel kokuluydu.

içek vaat ediyordu ve kar dağın yamacında neşeli derelere dönüşürken Luna bunun bir müzik sesi olduğunu düşündü.

Çanların tıngırtısı. Ellerini

karnını doyurdu ve Prema'ya bir Patronus tılsımı göndererek kulübeye gelmesini söyledi.

Luna'nın Patronus'u artık büyük bir yılan girdabıydı.

Nagini'ye benziyordu. Elbette her zaman öyle değildi ama böyle şeylerin güzel anılarla değiştiği bilinirdi. Prema yılanın Luna'ya hiç benzemediği yorumunu yaptı ama Luna'nın yüzündeki karşısında sustu. Şifacının tüm şefkatine rağmen anlatamayacağı çok şey vardı.

Nisan ortasıydı, Luna'nın belirttiğine göre dolunay vardı. Bu doğum çok şanslıydı. Karnına daha güçlü bir kramp girince yüzünü buruşturdu ve doğum hakkında okuduklarını hatırladı: Bir cadının ilk kez bebek sahibi olması en zoruydu. Bir burun deliğinden girip diğerinden çıkarak derin nefesler aldı ve bedeninin enerjisini dengeledi. Hâlâ içeride olan bebeğe yumuşak tonlarda konuşarak ona hoş geldin dedi.

"Geliyor mu? Prema sordu, yuvarlak yüzü bir Başını açık pencereden içeri sokarken geniş bir sırıtışla. "Yatağına gir çocuğum, böylece her şeyi hazırlayabilirim. Prema Ön kapıya doğru koşturdu ve elinde iksir ve kumaş dolu bir sepetle içeri girdi.

Luna bütün gün ve gece boyunca doğum sancısı çekti. Acı çok şiddetliydi, çığlık atıyordu ama bir şekilde de enfesti. Nisan dolunayı başının üzerinde yükselirken bebek geldi, sağlıklı bir oğlan.

Karnının tekrar düzleştiği o ilk ay, Luna efsanevi Starblossom çiçeği hakkında bir makale yazdı ve İngiltere'deki babasına gönderdi, orada *The Quibbler*'da yayınlandı. Yazıda onun imzası vardı, ancak Tarikat'tan hiç kimse onun yurtdışında olduğunun farkında değildi. Tek bildikleri, kızın hâlâ Devon'da babasıyla birlikte olduğuydu. Bazı söylentiler vardı. Luna hamileydi ama bu doğrulanmamıştı. Ginny bile karanlıktaydı... özellikle Ginny. Kocasını paranoyak ve anında bir araya getirebilirdi.

Luna Kırmızı Şey'i, Ruh Emici'yi yok ettiklerinden emin değildi ve bunu düşünmek onu dehşete düşürüyordu. Eğer Harry'nin emri altında hâlâ ortalıkta dolaşıyorsa, bu kendisi ve bebek için büyük bir soruna dönüşebilirdi. Bu, oğlunu yurtdışında büyütme kararını pekiştirdi. Çocuğun babası

Hindistan'ı ve ötesindeki dünyayı tanıyordu; o da bu dünyeviliğe erişmek istiyordu.

Himalaya Dağları, başının üzerinde yükselen sert beyaz pamuk gibi buruşuk ve gevrekli. Bahçede nergisler açmış, bahar ılıklaştıkça büyük kelebek sürüleri havada durgun durgun uçmaya başlamıştı. Binlerce sürü halinde, her renkten geliyorlardı ve Luna daha önce hiç bir şey görmemişti. Taş evin dışındaki bahçede oturuyordu.

ve kelebek bulutlarını izledi. Hint Büyücü Kablosuz'undan gelen ritmik, şingırtılı müzik sesi Luna'nın güzel ayakkabılarının içinde ayaklarının titremesine neden oldu.

Kalan tanıdıklarına, Ginny ve Neville'e, Severus ve Hermione'ye (son ikisi) mektuplar yazdı ama onlara en büyük haberi asla söyleyemedi. Bir yanı Severus'un onun durumuyla ilgili gerçeği tahmin edip etmediğini merak ediyordu ama içten içe onun asla tek kelime etmeyeceğini biliyordu. Her zaman gizemliydi, hatta Meraklı Hermione her şeyi ondan alamazdı.

O ilk günlerde, bebek yepyeni ve Her şeyden uzaktaydılar, Luna onu kucağına oturtur ve ona küçük, yumuşak bir şarkı söylerdi.

' Seni sabah güneşinde bulacağım... ve gece yeni olduğunda...

aya bakıyor olacağım... ama seni görüyor olacağım... '

Bebek (adı Seth'ti) ince, koyu saçlarının altındaki serin, anlayışlı gri gözleriyle ona bakıyordu. Onun kimin için şarkı söylediğini biliyor gibiydi.